
AGNÈS MARTIN-LUGAND
Îmi pare rău, sunt așteptată...
DE LA AUTOAREA ROMANULUI
OAMENII FERICIȚI CITESC ȘI BEAU CAFEA
FICTION CONNECTION
TREI

Agnès Martin-Lugand

Îmi pare rău, sunt așteptată…

Traducere din franceză de
Carmen Otilia Spânu

TREI
2017

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

DÉSOLÉE, JE SUIS ATTENDUE
Agnès Martin-Lugand

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-40-0147-4
ISBN PDF: 978-606-40-0148-1
ISBN Print: 978-606-40-0091-0

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Carmen Botoșaru
Coperta: Faber Studio
Ilustrație copertă: Guliver/Getty Images/ © Todor Tsvetkov
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Florin Paraschiv
Corectură: Roxana Nacu, Maria Mușuroiu

Pentru tine, doar pentru tine și mereu pentru tine

„Dacă este aleasă în mod liber, orice meserie devine izvor de satisfacții deosebite, atâta timp cât îți îngăduie să tragi foloase din înclinațiile afective și din energiile instinctive.“

Sigmund Freud, *Angoasa în civilizație*

„Ascultă-mi glasul, ascultă-mi ruga.
Ascultă-mi inima care bate, las-o să bată.
Te rog, nu te teme
Când îmi lasă gura apă.
Te vreau încrezătoare, te simt prizonieră.
Te vreau docilă, te simt temătoare.“

Serge Gainsbourg, „Tânjesc după tine“

1

De patru luni frecam menta: trăiască stagiile de la sfârșitul studiilor! Privind retrospectiv, înțelegeam mai bine de ce reușisem să-l găsesc pe-al meu în ultimul moment. Spre deosebire de toți colegii mei de la școala de comerț, gata să tragă tare, eu nu mă dădusem peste cap ca să obțin primul meu contract pe perioadă nedeterminată. Eram adepta efortului minim și știam ce-mi plăcea: să folosesc cele două limbi ale mele — franceza și engleza — și să-i ajut pe oameni să comunice. Adoram să vorbesc. Nu exista nimeni mai guraliv ca mine. Căutând în anuarul foștilor elevi ai școlii, dădusem peste datele acestei agenții de interpreți în domeniul afacerilor, îmi trimisesem CV-ul, avusesem o întâlnire cu asistenta șefului și problema se aranjase. Dar, sincer, cine ar fi dorit o astfel de slujbă ca să obțină diploma? Probabil eram singura pe care o interesa, căci era „stagiul fotocopii“ prin excelență, fără nicio centimă ca salariu, în timp ce toți ceilalți câștigau ceva bani în fiecare lună. Avantajele, deloc neglijabile: nicio responsabilitate, fără obligația de a purta costum taior, fără ore târzii și, de asemenea, cu posibilitatea de a bea cafea gratis și a mă întâlni cu toată gașca la Happy Hour! Într-o altă viață, ar fi fost interesant să mă spetesc acolo, așa bilingvă cum eram.

În ziua aceea, aveam ochii cârpiți de somn. Petrecusem toată noaptea și nu dormisem decât vreo două ore pe canapeaua extensibilă rablagită a surorii mele, ale cărei arcuri îmi torturaseră spinarea. Deși am ajuns cu mai mult de o oră întârziere, se pare că reușisem să trec neobservată, ascunzându-mă în debaraua care-mi servea drept birou. După-amiază, când mă luptam să nu adorm,

secretara patronului, cocoțată pe tocurile ei de femeie ușoară, a venit la mine cu un zâmbet diabolic pe buze; această femeie cumsecade voia să-mi pună-n cârcă și sarcinile ei.

— Du-te să servești niște cafele în biroul lui Bertrand.

— Nu, sunt ocupată aici. Nu se vede?

— Serios?

Mi-a zâmbit răutăcios, apoi și-a privit unghiile îngrijite, înainte să continue cu un aer nepăsător:

— Ah, în cazul ăsta, după ce-ți termini misiunea importantă, sunt cinci dosare de legat care te așteaptă, eu n-o să am timp să mă ocup de ele.

Ce pacoste! Eram un dezastru când venea vorba să folosesc mașina de legat. Înclinând capul într-o parte, i-am adresat un zâmbet la fel de tâmp ca al ei.

— OK! O să fac cafelele alea, e mai rezonabil, ale tale sunt de-a dreptul scârboase. N-ar trebui să-l supărăm pe șef.

Ofensată, țeapănă ca un par, m-a săgetat cu privirea în timp ce mă ridicam, strâmbându-mă la ea cu limba scoasă.

Zece minute mai târziu, cu o tavă în mâini, atentă să nu mă împiedic în fața tuturor, am oftat, deschizând cu fundul ușa de la biroul șefului, când un damf de tequila mi-a ajuns la nas; duhneam încă a alcoolul băut cu o seară înainte.

Am intrat în încăpere și am aruncat o privire printre gene înspre cei patru bărbați la cravată și costum și minele lor serioase și stângace m-au făcut să râd. Am așezat în fața fiecăruia câte o ceașcă. Ai fi zis că sunt transparentă, niciunul nu a catadicsit să spună un „mulțumesc“ pentru serviciul meu impecabil. Am stat două secunde, așteptând o vorbă bună și am profitat ca să trag cu urechea, împinsă de curiozitate. Oare se ocupau de rezolvarea problemei foametei în lume, de nu erau în stare de un minim gest de politețe? La prima vedere, nu. În schimb, șeful tocmai își bătea capul cu omonimele în engleză. Și se mai considera interpret! *Trebuie să-i învăț totul!* Nici una, nici două, am parcurs cei trei pași care mă despărțeau de el, i-am pus mâna pe umăr și i-am șoptit

mândră la ureche o soluție la problema sa. A bătut nervos din degete pe masa de lemn.

— Afară, domnișoara stagiară! a șuierat printre dinți, aruncându-mi o privire încruntată.

M-am dat înapoi dintr-un salt, le-am zâmbit prostește și am părăsit încăperea de parcă mă urmărea cineva. După ce am închis ușa biroului în urma mea, m-am sprijinit de ea oftând și râzând. Bun, măcar acum știa că exist. *Dar, Dumnezeule, ce netoată!* Ar trebui să învăț să-mi țin gura câteodată.

Două luni mai târziu, în sfârșit, m-am eliberat. Blestematul de stagiu se apropia de sfârșit. Evident, anumite discuții ascultate pe la uși — trebuia să am și eu o ocupație — îmi suscitaseră totuși interesul. Patronul și cei trei interpreți ai lui păreau să fie regii lumii petrolului pe lângă clienții lor — înalta societate din centrul afacerilor — și slujba lor părea palpitantă. Din câte înțelesesem, întâlneau o mulțime de oameni interesanți, din medii foarte diferite. Asta-mi plăcea mult, ce mai, mă atrăgea. În fine... Câteva minute doar, și venea vacanța. Și, mai ales, puteam în sfârșit să mă apuc de pregătirea marelui meu proiect, despre care nu vorbisem încă nimănui. Voiam să-mi iau un an sabatic și să hoinăresc prin cele patru colțuri ale lumii, cu rucsacul în spate, înainte să mă gândesc la orice viitor profesional. Voiam să văd țări, să întâlnesc oameni, să profit de viață și, mai ales, să mă distrez. La ora 18:00, după ce-mi luasem atestatul de stagiu semnat de secretara frustrată a șefului meu, eram gata să plec. Dădeam un ultim tur în debara, neștiind dacă să șterpelesc câteva stilouri și un bloc-notes.

— Domnișoara stagiară, în biroul meu!

Am tresărit. Ce voia de la mine marele *boss*? Un lucru era sigur; nu aveam să primesc un cec drept mulțumire pentru bune și loiale servicii. După acea primă întâlnire, mă lipeam de perete ori de câte ori drumurile ni se întretăiau, preferând să evit o nouă ciocnire. Acum ce avea să mi se întâmple? Când am intrat în birou, marele șef tasta cu frenezie pe computer. Am rămas înțepenită în picioare

în fața biroului lui, neștiind unde să mă postez, frământându-mi mâinile, simțindu-mă pentru prima oară totalmente ridicolă și depășită de situație, cu magnificii mei bascheți Puma în picioare și cu părul roșcat pieptănat neglijent.

— Nu sta proțăpită acolo! mi-a spus, fără să ridice privirea.

M-am așezat pe marginea fotoliului din fața lui. Tot fără să mă privească, a rostit:

— Este ultima ta zi aici, după cum mi s-a spus, și ți-ai încheiat studiile.

— Da, domnule.

A tresărit când m-a auzit spunându-i „domnule“. Oare avea probleme cu vârsta lui? În sinea mea tare îmi venea să râd! Ah, criza de la patruzeci de ani!

— Te aștept aici luni la ora 9:00.

Pentru prima oară, a catadicsit să mă privească.

— De ce? i-am răspuns fără măcar să-mi dau seama.

El a ridicat circumspect din sprânceană.

— Mă îndoiesc că ți-ai găsit de lucru în altă parte. Greșesc?

Îmi propunea o slujbă și nu glumea! Nu înțelegeam nimic. Mă foiam pe fotoliu. *De ce eu?* Nu făcusem nimic timp de șase luni, în afară de o minunată gafă!

— Poți să pleci acum.

— Păi… hm… mulțumesc, am spus în cele din urmă, schițând un zâmbet timid.

M-am ridicat de pe fotoliu cu încetinitorul, apoi m-am îndreptat spre ușă, dar el m-a oprit în momentul în care puneam mâna pe clanță.

— Yaël!

Ia te uită, știe cum mă cheamă.

— Da.

M-am întors și l-am văzut deodată rezemat de spătarul fotoliului.

— Trei lucruri: două recomandări și o întrebare. Pentru început, recomandările: să nu-mi mai faci figura de ultima oară și pune-te pe

treabă.

Ce oroare, fusesem dojenită ca în liceu!

— Promit, i-am răspuns, încercând să-i dau de înțeles că-mi pare rău.

— Întrebarea: de unde știi o engleză atât de subtilă?

M-am umflat în pene ca un cocoș de lupte și i-am adresat un zâmbet ucigător.

— Așa m-am născut!

A ridicat din sprânceană. *E prost sau ce?* Bătrânilor trebuie să le explici totul.

— Mama este englezoaică. Tata a avut ideea să-și termine studiile de arhitectură în Anglia…

— Bine, scutește-mă de povestea cu oul și găina, sunt sătul de asta. O să afli mai multe despre slujba ta săptămâna viitoare. Weekend plăcut și, nu uita, luni să nu întârzii! Nu voi mai tolera nicio întârziere de-acum încolo. Și, ai milă, schimbă-ți ținuta…

Fără să se mai sinchisească de mine, s-a întors spre monitor. Înainte să plec, am trecut din nou prin debara ca să-mi iau geanta. Eram pe pilot automat, pe jumătate năucă. Am luat metroul și m-am prăbușit pe o banchetă. Ce dăduse peste mine? Eram angajată pe un post de care habar n-aveam, fără să fi făcut nimic și, mai ales, fără să-l vreau. Nu aveam chef să muncesc. Și-apoi, ambianța era putredă, nimeni nu râdea în locul acela. Acel Bertrand nici măcar nu-mi ceruse părerea. La urma urmei, nu semnasem nimic, nu mă obliga nimeni să mă întorc acolo luni. Tipul doar n-o să vină după mine acasă să mă oblige să muncesc. Planurile mele de călătorie se risipeau… Doar dacă nu profitam de ocazie ca să strâng ceva bani și să hoinăresc cu rucsacul în spate mai mult timp decât prevăzusem, peste câteva luni, după ce voi fi demisionat. Cine m-ar putea împiedica? *Nimeni*. Nici nu se punea problema ca părinții mei să-mi plătească turul lumii, cheltuiseră deja destul cu studiile mele, nu voiam să mai trăiesc mult timp pe spinarea lor. Am hotărât să mă prezint lunea următoare în biroul șefului ca să aflu măcar cu cât avea de gând să mă plătească. În realitate, slujba asta era mană

cerească! M-am ridicat dintr-un salt când metroul a oprit în stația Saint-Paul și i-am împins pe ceilalți pasageri ca să ies din vagon. Am urcat câte patru trepte deodată pe scara rulantă și la ieșire am dat cu nasul de cartierul nostru general, barul *El País*. Ne stabiliserăm acolo tabăra de bază la foarte puțin timp după începerea studiilor. Primul avantaj era că se afla foarte aproape de școală și puteam să ajung acolo instantaneu, făcându-mi apariția și întreținând astfel legenda despre asiduitatea mea la cursuri. Apoi, acest bar rău famat avea un aspect exterior care nu inspira deloc încredere și asta ni se potrivea: râdeam că suntem în pas cu lumea, la modă. Avea o latură slinoasă, nearanjată, cu taburete de bar șchioape și un televizor deasupra tejghelei. Doar consola cu muzică de top asigura ambianța. Ne simțeam bine acolo. Patronul și barmanul ne îndrăgiseră; poveștile noastre, portofelele pline cu mărunțiș, fuga noastră ca să prindem ultimul autobuz îi făceau să râdă. Barul acesta era o extensie a propriilor noastre apartamente și gașca noastră făcea parte din mobilier. M-am lipit de geam și m-am strâmbat la toată lumea înainte să împing ușa, entuziasmată.

— Fiesta tot weekendul! am răcnit cu mâinile în aer.

— De parcă ar fi vreo noutate, mi-a răspuns Alice de la înălțimea taburetului ei.

Râzând ca o nebună, am sărit de gâtul surorii mele și am strâns-o la piept. Ea s-a prins de tejgheaua barului, ca să nu cădem amândouă pe pardoseală.

— Mi-am găsit o slujbă! i-am urlat în ureche.

Ea m-a împins și s-a uitat la mine, cu ochii ieșiți din orbite, ca lupul din desenele animate ale lui Tex Avery.

— Dar ce, îți căutai o slujbă?

— Nu! Totuși am găsit-o!

— Promițător!

Toată lumea s-a năpustit spre mine. Mica noastră gașcă se formase în acei ultimi ani. Mai întâi datorită lui Alice, de când se îndrăgostise de Cédric: ea era la istorie, el la filologie, le era dat să se întâlnească, la fel de calmi, de timizi și de echilibrați amândoi. În

ceea ce mă privește, după ce am luat bacul, la un an după sora mea, am optat pentru confortul unei școli de comerț ale cărei cursuri se țineau trei sferturi în engleză. În primul an, l-am cunoscut pe Adrien, aterizat acolo după câțiva ani de facultate eșuați. Nici vorbă de vreo poveste de dragoste între noi, ci mai degrabă de chefuri, râsete, nopți albe și cursuri ratate. De pe o zi pe alta, el se aranjase; la colțul unei străzi, își găsise iubirea, în persoana lui Jeanne, vânzătoare și mamă singură. Preluase totul de la ea: piercingul din limbă, firea energică și pe Emma, fiica ei în vârstă de un an, fără să-și piardă niciun pic din umorul (grosolan) și pasiunea nemăsurată pentru petreceri. Nici apariția lui Marc nu scăzuse numărul chefurilor noastre. Alice și Cédric îl întâlniseră la facultate. Studia istoria artei, sau mai precis acolo era înscris. În general, se ducea când avea chef, întotdeauna cu mâinile în buzunare și fără să-și ia notițe. În orice caz, dacă avea nevoie de ajutor, exista, după spusele surorii mele, o armată de admiratoare înfocate gata să-i ofere cursuri particulare. Aerul lui de pierde-vară visător, întârziat, un pic misterios le făcea să cadă ca muștele. Era foarte secretos în privința cuceririlor lui, dar părea destul de indiferent la efectul pe care îl producea asupra fetelor, din câte observasem, pentru că eram întotdeauna împreună amândoi. Doar în seara aceasta lipsea la apel.

— Unde-i Marc? am întrebat după ce m-am eliberat din strânsoarea celorlalți.

— Nu știu pe unde umblă! mi-a răspuns Adrien. De obicei, e primul care ajunge.

Mi-am scos din buzunar telefonul, de care eram foarte mândră, era primul meu mobil!

— Am să-l sun.

Marc locuia la bunicul lui de când era student la Paris, părăsind orașul de provincie al părinților săi, din Touraine. Evident, nu a răspuns nimeni. Bunicul lui era un adevărat hoinar. În puținele dăți când trecuserăm pe la el, nu-l văzuserăm decât foarte puțin. Era un original, gata oricând să plece în căutarea pepitei de aur, spunea el cu o privire șmecheră. Când îl întrebam pe Marc cu ce se ocupa,

ridica din umeri, răspunzându-ne că Abuelo, cum îi zicea el, era căutător de comori. Ceea ce stârnea invariabil râsete și glume, apoi treceam la altceva. În cele câteva minute în care-l vedeam, avea mereu o vorbă bună pentru noi, în vreme ce ne studia din priviri. Aveam uneori impresia că mă cunoaște pe de rost, deși nu schimbaserăm niciodată mai mult de zece vorbe.

— O să vină el până la urmă, mi-a zis sora mea, făcându-mă să revin la realitate. Spune-ne despre slujba ta! Ce-i cu povestea asta?

Cu un ochi la ușa barului, le-am povestit în linii mari cum m-a convocat marele boss în biroul lui.

— Yaël, ai o mare problemă! a spus Jeanne.

M-am întors spre ea surprinsă, cu paharul în mână. Avea un zâmbet răutăcios.

— Poftim?

Am luat o înghițitură; nu știam unde voia să ajungă.

— Trebuie să te înțolești! Nu mai ai încotro! Gata cu Puma și cu jeanșii! Treaba devine serioasă!

Am scuipat berea, stropind tejgheaua barului. Alice a aplaudat și a râs zgomotos împreună cu Jeanne, care a percutat imediat.

— Genial, mâine o să ne jucăm de-a păpușile cu tine!

Ce oroare!

— Nu! am țipat. Nu vreau să mă deghizez!

— Cine a zis asta? mi-a răspuns Jeanne. Am să-ți găsesc eu la magazin niște taioare și pantofi cu toc. Și se rezolvă problema!

M-am bosumflat.

— Niciodată, în vecii vecilor, n-am să-mi pun pantofi cu toc.

Toată lumea a izbucnit în râs văzându-mi figura, cu sprâncenele încruntate și buzele țuguiate.

— Ce se-ntâmplă aici?

În clipa în care am auzit vocea gravă a lui Marc care părea mereu să anunțe o catastrofă, am uitat de problema mea vestimentară și m-am întors spre el, din nou destinsă și zâmbitoare. El s-a apropiat cu un aer nonșalant, a strâns mâna barmanului și și-a pus pe tejghea tutunul de rulat. Apoi a venit în spatele meu, mi-a

trecut brațul pe după umeri și a văzut berea, din care a băut o înghițitură zdravănă, făcându-mi cu ochiul.

— Așadar, cine-mi răspunde? Ce sărbătorim? a insistat.

— Am un job, i-am răspuns, zâmbind larg.

M-a privit sincer surprins.

— Și asta e o veste bună? Vrei să muncești?

— Nu, nu vreau să muncesc, dar, mă rog, mi s-a propus cu amabilitate, nu puteam să refuz! am spus, izbucnind în râs.

— Ești incredibilă!

S-a aplecat spre mine, la cei un metru optzeci și cinci ai săi, ca să-și pironească ochii malițioși într-ai mei.

— Facem un chef monstru în seara asta?

— Yes!

— Haideți, fac eu cinste în onoarea lui Yaël! a declarat radios.

Seara a început cu adevărat din acel moment. N-au mai fost decât râsete, glume, planuri iluzorii și pahar după pahar. Evident, a trebuit ca Adrien să aducă vorba de prestația mea puțin glorioasă din ultima noastră seară în bar din săptămâna precedentă.

— Zborul tău planat de pe podium va rămâne în istorie!

— Ce pot să fac dacă mă isterizează cântecele astea?

Îl convinsesem pe DJ să pună cele două preferințe ale mele din acel moment: *Murders on the dance floor* și *I am outta love*. Cu câteva ocheade și promisiuni că am să beau un pahar cu el, îmi atinsesem scopul. Mă dădusem în spectacol timp de șapte minute, doar că făcusem prea multe piruete, dat fiind nivelul de alcool din sânge, și căzusem grămadă, stricând podiumul. M-a prins Marc înainte să mă dau cu capul de podea.

— Mie mi-a plăcut la nebunie să mă joc de-a pompierii, a spus Marc.

— Da, ce-ai mai făcut pe grozavul, i-a replicat Jeanne. Ei, și ce, mare scofală!

— Păi doar nu era s-o iau la palme! a răspuns el, ridicând mâinile.

— Eu am fost la mijloc, a completat sora mea. Așteptam de mult

asta.

— Ticăloaso! i-am reproșat, aruncându-mă asupra ei.

Eram singurii clienții din *El País* în seara aceea, ceea ce ne-a adus un mic bonus, patronul oferindu-ne gustările din partea casei. Ne-am aruncat asupra lor ca niște căpcăuni, mulțumindu-i cu gura plină. După aceea, Adrien a propus un concurs de aruncat la țintă. Ca de obicei, eu am făcut echipă cu Marc. Eram perechea lui din ziua în care refuzasem să fac echipă cu fetele, una mai nepricepută decât cealaltă. Victoria a fost de partea noastră. În timp ce Jeanne și Alice erau consolate de iubiții lor, eu am sărit în spatele lui Marc, care m-a purtat triumfal prin tot barul. M-am prins de gâtul lui, punându-mi bărbia pe umărul lui. El s-a apropiat de bar.

— Mi-e sete, femeie, mi-a zis.

I-am lipit un sărut pe obraz și, fără să mă dau jos din spatele lui, am înhățat un pahar și i-am dat să bea înainte să-mi potolesc la rândul meu setea.

— Copii, ne-a strigat barmanul. Autobuzul vostru vine în trei minute.

M-am dat jos din spinarea lui în mai puțin de două secunde. Marc m-a prins înainte să mă dezechilibrez.

— Catastrofă! Portăreasa! a strigat Jeanne, căreia portăreasa imobilului în care locuia i-o ținea pe Emma la ea, în schimbul reducerilor la țoalele pe care i le vindea din magazinul unde lucra.

A fost panică generală, paltoanele noastre au zburat prin aer, fiecare s-a scotocit prin buzunare ca să-și plătească datoria.

— Ștergeți-o, v-o trec în cont, ne-a spus barmanul.

Am trecut în spatele barului și l-am pupat de două ori.

— Ești o comoară!

— Yaël! Ce faci? a zbierat Cédric.

Inevitabil, încercarea de a ieși pe ușă toți șase în același timp nu a fost o mare reușită. În clipa în care ușa s-a rupt și am ajuns toți pe trotuar, autobuzul a trecut prin fața noastră.

— Drăcia dracului! a bombănit Adrien. Repede!

Jeanne o luase deja la goană, fiica ei o aștepta. Alerga în mare

viteză în balerinii săi, probabil alcoolul îi dădea aripi. A prins autobuzul în stația următoare și a reușit să-l facă pe șofer să aștepte. Marc s-a cățărat ultimul, cu țigara pe care o ținuse în gură pe toată durata cursei noastre nebune.

— Tinere! l-a apostrofat șoferul.

— Oh, da, scuze.

A început să se scotocească prin buzunare și a arătat abonamentul.

— Sunt în regulă, domnule, i-a spus el cu mândrie.

— Îți bați joc de mine!

— Absolut deloc! i-a răspuns, sincer surprins.

— Țigara, Marc! am țipat eu.

— Rahat! Scuze, domnule.

Toată lumea a izbucnit în râs, Marc a aruncat țigara afară și autobuzul a putut în sfârșit să pornească. Traseul dintre Saint-Paul și Piața Léon-Blum trebuie să fi fost relativ neplăcut pentru ceilalți călători, dată fiind gălăgia pe care o făceam. Viața mea era perfectă, minunată, nu doream nimic altceva decât să rămân mereu alături de acești cinci oameni pe care îi iubeam, promițându-mi că nu mă voi îndepărta niciodată de ei, orice s-ar întâmpla. Jeanne s-a scuturat ca un câine în fața imobilului de pe bulevardul Ledru-Rollin, era tehnica prin care se trezea din beție chiar înainte s-o înfrunte pe portăreasă. Am parcurs cu pași mari curtea interioară ca să ne aliniem în fața ascensorului, unde ea ni s-a alăturat, cu Emma înfășurată într-o pătură.

— Urc prima, singură, altfel mi-o treziți.

Niciunul dintre noi n-a protestat. Jeanne a dispărut.

— O luăm pe scări, a propus Cédric.

Urcușul până la etajul al patrulea a fost agitat, toată lumea a ratat măcar o dată treapta și s-a lovit de perete.

Seara a continuat în salonul minusculului lor apartament cu două încăperi, până în zori, cu Emma dormind ca un îngeraș în cameră. Alice a fost cea care a dat semnalul de plecare:

— Să mergem, a miorlăit ea, lipindu-se de Cédric. Nu mai pot.

— Și eu vreau să dorm, a adăugat Jeanne. În plus, trebuie să fim în formă pentru schimbarea de look a lui Yaël.

— O, nu, nu stricați petrecerea cu chestia asta! i-am implorat.

— Te duc până acasă, mi-a propus Marc. După aceea o să iau metroul.

— Cum vrei.

S-a ridicat dintr-un salt și i-a tras pe toți după el, chiar dacă nimeni nu mai mergea drept. Adrien a căzut înapoi pe canapea, îndoindu-se de râs. Marc l-a ridicat și l-a îmbrățișat în semn de la revedere. Apoi s-a apropiat de Jeanne, care i-a aruncat o privire fiicei sale prin ușa întredeschisă a camerei. A luat-o de umeri, aruncând și el o privire în cameră, înainte s-o sărute pe obraz. Ceea ce a făcut pe toată lumea să râdă; cum bea un pic prea mult, Marc devenea mai sensibil. A scuturat din cap la glumele noastre și a luat-o primul pe scări. Alice, Cédric și cu mine am întârziat ceva până ce am coborât și noi. Îndrăgostiții noștri se susțineau unul pe celălalt. Drumul spre casă avea să fie epic, noroc că locuiau la doar trei străzi distanță. L-am găsit pe Marc pe trotuar, cu o țigară în gură. I-a îmbrățișat pe sora mea și pe iubitul ei. După câteva secunde, văzând că nu le dădea drumul, l-am tras de mânecă.

— Marc, gata! Îi vezi din nou mâine! Lasă-i să se ducă acasă!

— Drum bun, le-a zis privindu-i.

— Hai că ne descurcăm noi, i-a răspuns Cédric. Te sun mâine. Salutare!

Până la mine nu era mult de mers. Locuiam într-o cameră de serviciu dintr-un imobil de pe strada de la Roquette, nu departe de stația de metrou Voltaire. Străzile se trezeau alene. Am trecut prin fața brutăriei și aroma de croasanți și de pâine caldă mi-a gâdilat papilele și mi-a provocat o serie de ghiorăituri în burtă.

— A fost marfă, a spus Marc, rupând tăcerea după mai multe minute de mers.

— Aș repeta cu dragă inimă seara asta! Ce zici? i-am propus, lovindu-l ușor cu cotul în coaste.

— Când mă gândesc că ți-ai găsit de muncă! E grozav!

— Cine zice c-o să trec de perioada de probă? Mai vorbim peste trei luni!

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă. Apoi, continuând să meargă, și-a răsucit o nouă țigară, din care a tras ca un apucat imediat ce a aprins-o. N-am mai schimbat niciun cuvânt din acel moment.

— Ai ajuns la destinație.

Am ridicat ochii spre el, ne-am privit secunde întregi. Am avut senzația că încerca să-mi spună multe lucruri, dar nu îndrăznea.

— Urci să bei o cafea la mine? i-am propus, trăgându-l de haina din velur. Și pe urmă am să-ți dau biletul pentru concertul lui Ben Harper de marțea viitoare.

— Oh… da, așa e, concertul…

— Ai uitat? l-am întrebat, bosumflându-mă.

Pentru un scurt moment, privirea lui mi s-a părut tulburată. Apoi mi-a zâmbit.

— Nu… dar ține-l tu, eu sunt în stare să-l pierd!

Am râs, relaxată, după aceea l-am luat de braț ca să-l duc spre ușa imobilului. Am simțit că se împotrivește.

— Trebuie să plec, mi-a spus. Nu râde, dar i-am promis bunicului că iau micul dejun cu el.

Am izbucnit în râs. Era unic într-adevăr, bătrânul era eroul lui și asta mi se părea genial. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine pe Abuelo. Marc a aruncat mucul de țigară pe trotuar și m-a luat în brațe. Aveam dreptul la o îmbrățișare de despărțire, doar că era puțin altfel decât celelalte, m-a strâns la piept, cu putere, cu fața în gâtul meu.

— Ai grijă de tine, Yaël, a șoptit.

— N-am decât șase etaje de urcat, i-am răspuns tot încetișor. Dacă vrei să te asiguri că nu pățesc nimic, propunerea mea rămâne în picioare, pot să-l sun pe bunicul tău ca să-i cer permisiunea…

— Nu mă ispiti… nu astăzi…

Am râs, tot lipită de el. Apoi m-a sărutat pe obraz, mi-a dat drumul și a făcut câțiva pași înapoi.

— Să mă ții la curent în legătură cu seara asta, i-am zis.

— Du-te la culcare!

M-a privit insistent, mi-a zâmbit oftând și a plecat. Am urcat cele șase etaje, foarte fericită. M-am strecurat în pat îmbrăcată și am adormit imediat ce am pus capul pe pernă.

2

Zece ani mai târziu…

Culoarul mochetat avea un avantaj: înăbușind zgomotul tocurilor în timp ce mă agitam de colo-colo, migrena provocată de sora mea nu se agrava. Îi răspundeam monosilabic, ca să-mi economisesc energia, dar ea continua să turuie, refuzând în mod vizibil să ia în considerare timpul pe care mi-l mânca. Eram așteptată la ședință, iar lui Alice, care nu înțelegea că la ora 19:30 eu încă lucram, îi mergea gura ca o moară stricată, de cinci minute, și insista cu încăpățânare să vin la ea. Imposibil să scap!

— Yaël, te rog, vino la masă la noi, copiii mi-au zis să te chem. Sunt câteva săptămâni de când nu te-au văzut.

Am ridicat ochii spre cer, strângând din dinți.

— De câte ori trebuie să-ți explic? Am…

— Treabă, m-a întrerupt ea, exasperată. Da, știu! Nu știi să spui altceva!

Prima noutate. Dacă ar fi știut cu adevărat, nu m-ar fi sunat ca să-mi vorbească despre țâncii ei! M-am oprit în loc și am strâns pumnii.

— Exact, și uite, tu mă faci să întârzii! Sunt așteptată. Pe mai târziu!

Am închis fără să-i las timp să mai spună ceva. Am respirat adânc ca să mă calmez și să-mi găsesc concentrarea de care aveam nevoie. După ce ritmul meu cardiac s-a mai potolit, m-am îndreptat spre sala de ședințe și am împins ușa, cu aerul cel mai neutru posibil.

— Îmi pare rău, am fost reținută.

Mi-au răspuns cu un semn din cap în timp ce îmi ocupam locul lângă fericitul viitor cumpărător britanic al unei oarecare uzini pierdute pe la țară. Avocații lui francezi se bucurau, ca și el, de jumulirea regulamentară pe care i-o aplicau viitorului fost proprietar. Asta nu mă privea. Am luat loc în stânga lui, puțin mai în spate, cu picioarele încrucișate, și m-am aplecat ca să fiu mai aproape de fața lui. Începând de aici, cuvintele avocaților celor două părți mi-au ajuns la urechi în franceză ca să-mi iasă din gură în engleză, șoptindu-le ușor. La drept vorbind, habar n-aveam ce spuneam, sensul era secundar pentru mine, misiunea mea era să transmit informația și atât. Puțin contau situația și miza, eu trebuia să fiu capabilă să traduc, indiferent care erau afacerile pentru care era solicitată agenția.

Două ore mai târziu, contractele erau parafate și semnate. Zâmbete obosite, dar ușurate și mulțumite, înfloreau pe toate fețele în jurul meu. Capul mi se învârtea, totuși a trebuit să-i însoțesc până la barul hotelului în care avea loc negocierea ca să beau pentru reușita lor. Când unul dintre avocați mi-a întins o cupă de șampanie, cu o ocheadă provocatoare, i-am aruncat cea mai rece privire de care eram capabilă; mă aflam acolo doar ca să muncesc. Ce-și închipuia el? Nu eram de vânzare. Pentru că petreceam mai multe ore în jurul aceleiași mese, unii plecau de la premisa că prestația interpretului includea și giugiuleală. *Sărmanul tip!* Ziua mea de lucru se apropia de sfârșit, de-acum erau în stare să comunice fără competențele mele; toți vorbeau o engleză suficient de bună pentru a se felicita reciproc că făcuseră o afacere bună. Mi-am umezit buzele în șampanie din pură politețe, i-am cerut barmanului să-mi cheme un taxi și, lăsând jos cupa, m-am îndreptat spre grupul de bărbați mulțumiți de ei înșiși. Le-am strâns mâinile și am luat-o spre ieșire. Sean, clientul britanic, m-a prins din urmă când treceam de ușa turnantă a hotelului. Am oftat adânc înainte să îl înfrunt. Ca de obicei, am rămas profesionistă până la capăt.

— Yaël, ajutorul tău a fost neprețuit toată ziua. Aș avea nevoie de serviciile dumitale în săptămânile următoare, a șoptit.

Asta mai lipsea! În sinea mea, m-am stăpânit cu greu. Sean era un client obișnuit, doar eu mă ocupam de el, la cererea lui expresă și nenegociabilă. Îi intrase în cap că împărtășeam o complicitate aparte, asta pentru că, odată, avusesem nefericirea să greșesc spunându-i că, la fel ca el, mama era englezoaică.

— Luați legătura cu Bertrand și ne vom adapta programul în funcție de dumneavoastră.

A zâmbit scuturând ușor din cap, ca și cum nu ar fi înțeles nimic. Și-a băgat o mână în buzunar, m-a măsurat din cap până-n picioare, fără să renunțe la aerul fermecător.

— Yaël… voiam să-ți spun… ar fi mai simplu, pentru tine, pentru mine… Am putea să ne înțelegem fără să știe el, iar remunerația ta nu ar fi de neglijat.

Îi cunoșteam vorbele pe de rost; de fiecare dată când îi serveam de interpret, îmi spunea același lucru. Cu deosebirea că astăzi abordase și chestiunea banilor. L-am țintuit hotărâtă cu privirea.

— Luați legătura cu Bertrand, i-am răspuns sec.

A râs scurt. Mesajul fusese transmis. În sfârșit!

— Loialitatea ta față de șef este absolut de nezdruncinat.

Imperturbabilă, m-am redresat pe tocuri și am făcut un pas spre el.

— Calitatea prestațiilor noastre depinde de asta, Sean. Am să-l anunț la prima oră în legătură cu cererea dumneavoastră.

— Aș avea nevoie de colaboratori ca tine.

Deci n-avea de gând să mă lase în pace! Era consecința faptului că eram cea mai bună.

— Nu sunt disponibilă, și știți asta. O seară bună.

Taxiul a sosit în clipa aceea, i-am aruncat o ultimă privire rece și am urcat în mașină spunându-i șoferului adresa. După ce mi-am pus centura, nu mi-am pierdut timpul privind Parisul care defila prin fața ochilor mei — cunoșteam pe de rost traseul dintre Pullman Montparnasse și casa mea. Mi-am luat telefonul din geantă. Alice își continuase hărțuirea prin SMS-uri, implorându-mă să vin la ei măcar pentru o gustare duminica viitoare. Fie, îi voi face pe plac și

astfel voi avea liniște pentru câteva săptămâni. Odată răspunsul trimis, am putut în sfârșit să mă consacru mail-urilor mele; Bertrand îmi trimisese mai mult de douăzeci în ultimele ore, în legătură cu organizarea de călătorii pentru clienți, găsirea de apartamete, noi negocieri, îmi plăcea.

Nu existau timpi morți în munca mea. Eram permanent în acțiune, capabilă să fac trecerea de la o ședință de interpretare la o negociere agresivă de contracte, apoi, în ora următoare, să gestionez de la A la Z detaliile unui sejur parizian al unuia dintre clienții noștri. Chiar și atunci când îmi făceam timp să stau la birou, în loc să înghit un sendviș, foloseam această pauză ca să o iau de la capăt, culegând informații despre clienți sau aflând dacă aveau nevoie de vreunul dintre serviciile noastre. Când l-am auzit pe șofer cerând plata cursei, am înțeles că ajunsesem acasă, pe strada Cambronne, în arondismentul cincisprezece.

La origine, apartamentul meu era cât se poate de banal; parchet strâmb, tavan scorojit, șemineu vechi din marmură — numai bun ca să adune praful. Prima oară când am intrat acolo, nu mi-au trebuit decât câteva minute ca să văd potențialul acestui apartament și să știu că aici voi fi acasă, după câteva modificări, evident. Am schimbat totul; material izolant pe toți pereții, zugrăveală albă, parchet renovat și vitrificat — întreținere ușoară și eficace — dispariția totală a șemineului în favoarea unui dulap mare. Locul meu de domiciliu trebuia să fie practic, organizat, curat. În camera de zi, o canapea, care era mai mult o banchetă; refuzasem pernele încă de la început — de neconceput să lucrez tolănită. În față, aveam o masă joasă din plexiglas, transparența ei mă liniștea și, vizual, nu ocupa loc mult. Cumpărasem un sistem TV/HI-FI, pe care un comisionar venise să mi-l instaleze și pe care nu îl foloseam decât pe canalele care difuzau non-stop informații. Nu-mi aminteam să fi ascultat vreodată muzică de când mă mutasem, instrucțiunile de utilizare, pe care nu le răsfoisem niciodată, erau puse în buzunărașul specific, alături de garanție. La

intrare, se găsea doar o consolă cu un coșuleț pentru chei, ca și un cuier, absolut suficient. Cât despre camera mea, nu aveam decât un pat, pe care așternuturile erau mereu albe, și o noptieră pe care stătea un încărcător de telefon. Pentru amenajarea bucătăriei cumpărasem totuși un set complet de aparate — pe care le desfăcusem, dar nu le folosisem niciodată. Seara, când ajungeam acasă după o zi de muncă, mă așezam pe canapea, mă uitam în jur, mă simțeam bine în acest mediu alb, curat ca la spital, ordinea mă liniștea.

În seara aceea, cu un ochi la știrile de la televizor și cu celălalt pe ecranul laptopului, înghițeam o supă miso, după care voiam să ronțăi un măr Granny Smith. Actualitatea zilei nu era deosebit de interesantă, dar trebuia să fiu la curent cu toate, ca să fiu gata să răspund cererilor unora dintre clienții noștri, mânuitorii de bani. Era deja târziu și, dată fiind ziua care mă aștepta, nu trebuia să întârzii. Reușisem totuși să-mi găsesc cincisprezece minute de pauză pe care să le folosesc ca să-i trag un perdaf asistentei mele. Idioata îmi tulburase organizarea biroului, punând un dosar în teancul greșit! Deși de luni de zile îi tot spuneam că nu are dreptul să se atingă de nimic. Mi-am pus bolul, farfuria și cele două tacâmuri în mașina de spălat vase și i-am dat drumul. Găseam că era scârbos să lași vesela murdară; în plus, mirosea. Mi-am pus un pahar mare cu apă minerală rece și m-am dus în dormitor. Cearșafurile și prosoapele fuseseră schimbate de menajeră, cum trebuia să facă de două ori pe săptămână. În dressing mi-am scos pantofii, i-am pus la locul lor și mi-am pregătit taiorul pentru a doua zi și geanta pentru piscină. Hainele pe care le purtasem peste zi au aterizat în coșul cu rufe murdare. Goală, cu părul încă prins, am intrat sub duș. Contactul cu dalele reci și apa înghețată mi-a făcut bine, am petrecut un lung moment sub jet, spălându-mă cu atenție. Odată curată, uscată și revigorată, m-am ocupat de dinții mei, curățindu-i cu periuța electrică. La sfârșit, ca în fiecare seară, am folosit ața dentară, îndepărtând și cel mai mic reziduu. Mulțumită de rezultat,

am putut să trec la păr. L-am desfăcut în sfârșit, mi-a căzut pe spate și l-am periat cu conștiinciozitate până când a fost neted. Mi-am pus o pijama curată și m-am dus în pat. Stând pe marginea patului, am deschis sertarul noptierei, am scos somniferele, am înghițit unul cu apă și am potrivit telefonul mobil să sune la ora 6:30. După ce am pus totul la loc, m-am strecurat sub plapumă până la gât, îmi plăcea să dorm așa. Am putut în sfârșit să sting lumina. Am privit tavanul, profitând de jumătatea de oră pe care somniferul mi-o lăsa înainte să mă cufund în somn, ca să revăd în minte planul pentru a doua zi.

Am deschis ochii la 6:28, ca în fiecare dimineață. Două minute mai târziu, alarma m-a făcut să mă dau jos din pat. Așa cum făceam în toate diminețile, mi-am prins părul cu un elastic și mi-am pus ținuta pentru sport. Am traversat apartamentul, cu geanta pe umăr, am luat cheile din coșuleț, am trântit ușa și am coborât scările. Ca de fiecare dată, m-am dus la piscină alergând și, tot ca de fiecare dată, eram prima care intra în apă, mai precis singura. Cabina rezervată mă aștepta. În câteva minute, m-am schimbat, mi-am pus telefonul în husa rezistentă la apă și apoi mi l-am fixat pe mână. Mi-am îndesat părul sub o cască dezgustătoare, dar indispensabilă, mi-am luat ochelarii și cleștele pentru nas. Drumul meu până la apă nu era același cu al celorlalți care foloseau piscina și care nu veneau decât mai târziu. Grație unei bancnote strecurate în fiecare lună în buzunarul agentului de serviciu, treceam prin spațiul de acces al personalului; aveam oroare de locurile călcate de alții, pe care le știam infestate de microbi. La 7:10 m-am scufundat în bazinul gol și tăcut. Următoarele patruzeci de minute, am înotat fără întrerupere, socotind doar de câte ori îmi vibrase telefonul pe braț. Vibrația s-a făcut mai puternică la 7:50, am terminat lungimea începută și am ieșit din apă. Am luat-o prin pasajul secret și m-am întors în cabină să mă îmbrac. Am ajuns la apartament în pas alergător până în capătul scării. Matinalul televizat m-a însoțit pe durata ceremonialului dimineții. După duș, mi-am pus fusta creion neagră și topul crem ales cu grijă de cu seară. Mi-am pieptănat meticulos

părul și l-am prins într-o coadă de cal strictă. Ca să fiu sigură că nicio șuviță nu se deranjează de la locul ei pe parcursul zilei, l-am dat cu fixativ. După aceea, machiajul: mai întâi, aplicarea cremei de zi, urmată de fondul de ten și de pudra matifiantă. Nu suportam pielea lucioasă, îmi suna a neglijență. Am închis ușor pleoapele înainte să aplic o discretă urmă de creion și rimelul, care să-mi scoată în evidență ochii verzi. Tușa finală, balsamul mat și transparent pe buze. Persoana neîngrijită care fusesem cândva probabil se hotărâse să își ia viața în mâini și știa de-acum să se pună în valoare și să-și întrețină corpul. Am terminat cu două fâsuri de parfum — nici mai mult, nici mai puțin — în scobitura gâtului, *Un jardin sur le toit*, același de ani de zile. Luându-mi taiorul, m-am dus în bucătărie. În picioare, cu coatele pe blat, am înghițit un baton energizant cu cereale și o capsulă de expresso, înainte s-o întind. Taxiul mă aștepta în fața imobilului. Încadrare în timp perfectă, m-am felicitat urcând pe bancheta din spate a berlinei, cu telefonul deja în mână.

Agenția lui Bertrand era situată într-un imobil de pe strada Miromesnil. Locul nu arăta cine știe ce haussmannian[1]. Când Bertrand investise în acești trei sute de metri pătrați, cu cinci ani în urmă, pusese să fie demolat totul. Fără cameră de așteptare, un spațiu deschis fără măcar o jumătate de perete despărțitor între colaboratori. Culoarul se lărgea doar pentru a defini toaletele. Birourile erau organizate câte două. Intimitatea era mai mult decât relativă, trebuia să recunosc; din biroul său — singurul care avea pereți din sticlă —, patronul nostru putea să aibă permanent un ochi asupra noastră. În ce mă privește, spațiul meu de lucru era cel mai apropiat de al lui și ultima promovare îmi permisese să obțin un birou doar pentru mine, de unde puteam să-mi supraveghez asistenta. Mediul de lucru fusese copiat după standardele americane, unde Bertrand își petrecuse o bună bucată de timp la sfârșitul anilor ’90 și începutul anilor 2000. Beneficiam de o *kitchen* unde aveam la dispoziție ceai verde, sucuri de legume și diferite varietăți de cafea. La fiecare prânz primeam platouri cu sushi, salate

asortate și supe bio; Bertrand ne convertise pe toți, unul după altul, la alimentația lui sănătoasă și la o igienă de viață ireproșabilă. Mediul nostru de muncă era luminos, confortabil, optimizat, pentru ca să ne simțim cât mai bine posibil la birou. Bertrand avea dreptate, era locul în care petreceam cel mai mult timp. Nu se zgârcea nici la materiale, nici la investiții în înalta tehnologie. Eram supraechipați cu calculatoare, tablete și telefoane ultimul răcnet, ceea ce ne permitea să stăm conectați cu agenția douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și șapte zile din șapte.

În zece ani, mica agenție de interpretariat în consiliere și servicii în care îmi făcusem stagiul la sfârșitul studiilor se schimbase mult; efectivul se triplase, eram de-acum cincisprezece salariați, cei mai mulți francezi, și ne împărțeam misiunile între două echipe distincte: cei care *vorbeau* și cei care *scriau*. Aceștia din urmă aduceau afaceri, fără voia lor, pentru că nu ieșeau niciodată din birou. Subtilitatea și precizia priceperii lor în materie de traducere permiteau fidelizarea clienților și dobândirea altora noi, la fel și prețioasele sfaturi de redactare a contractelor pe care le ofereau cei doi juriști ai noștri. Întăriți de această reputație și de excelența noastră, Bertrand și cu mine dădeam lovitura de grație. Dincolo de capacitatea de a trece de la o limbă la alta, propuneam totodată competențele noastre de însoțitor și de organizator de călătorii de afaceri pentru clienții străini. Poziția mea în agenție era centrală, nu mai eram doar interpretă, aveam ca misiune să obțin contracte, să fac agenția cunoscută, să creez, prin intermediul internetului, o rețea de contacte sociale și profesionale, cum s-ar zice. Competențele mele în business și cultura anglofonă îmi ofereau astfel oportunitatea să susțin negocieri în toate sectoarele de activitate. *Mulțumesc școlii de comerț!* Engleza moștenită de la mama îmi dădea acces la lumea întreagă. Portofoliul meu de clienți era cel mai important, puteam să trec de la un om de știință agorafob care nu ieșea din laborator decât de două ori pe an pentru un colocviu, la un bogat om de afaceri care mergea în celălalt capăt

al lumii în avionul său privat, o dată pe lună, ca să se asigure că banii lui se înmulțesc. La fel, când Bertrand nu avea timp sau când estima că bilingvismul meu era imperativ, putea să-mi încredințeze cei mai babani clienți ai lui. În acest caz precis, lucram în tandem. Această strânsă colaborare îmi dădea dreptul la respectul și teama colegilor mei — ceea ce-mi convenea de minune. Adoram, atunci când veneam la o conferință economică sau însoțeam un client, să aud murmure la trecerea mea; da, eram invidiată, temută și curtată. Eram cea mai veche din agenție; nu scădeam niciodată ritmul de lucru. Degeaba încercam să înțeleg motivele pentru care unii părăseau nava, eram literalmente siderată la ideea că preferă timpul liber, băieții și mai știu eu ce, înaintea vieții profesionale. Cum era posibil să renunți la o asemenea slujbă? Activitatea se amplificase cu anii, carnetul de adrese se umfla mereu și ne gândeam în permanență la dezvoltarea serviciilor noastre. Nu ne mai limitam la lumea anglofonă. Trei dintre noi se ocupau de Asia, iar alți doi de Europa de Est și chiar de Germania. Când Bertrand îi avusese clienți pe niște prosperi oameni de afaceri de pe Valea Ruhrului, salariile noastre crescuseră.

Stăteam în fața ecranului, cu o cafea pe care mi-o servise asistenta mea, când a sosit Bertrand, vorbind la telefon. Cincizeci de ani, sportiv, maxilare pătrățoase, tâmple grizonante, mereu impecabil în nelipsitul costum negru. În zece ani, nu se schimbase, spre deosebire de mine. Privirea lui albastră de oțel a parcurs spațiul deschis, pândind vreun eventual semn de relaxare, apoi s-a fixat pe mine. Cu un semn din cap, m-a invitat să-l urmez în birou. Se agita prin încăpere, încă vorbind la telefon, în momentul în care am luat loc.

— Cum a fost ieri? m-a întrebat după ce a închis, cu un ochi deja pe ecranul laptopului său.

Ce întrebare!

— Perfect! i-am răspuns pe un ton detașat.

Și nu fără motiv, eram sigură de lovitura mea. S-a cufundat în

fotoliu și și-a împreunat mâinile sub bărbie cu un aer concentrat, mulțumit.

— Ți-a propus iarăși un post?

M-am mulțumit să dau din cap. Buzele lui Bertrand s-au arcuit într-un rictus răutăcios.

— E bine pentru afaceri.

Și-a îndreptat spatele și s-a lansat într-o scurtă revizuire a următoarei mele misiuni, asigurându-se că totul era în regulă în privința mea. Aveam sarcina să seduc niște americani care făcuseră avere cu gazele de șist și visau să investească în Franța, mai exact în imobiliare la Paris. Rolul meu era să fiu intermediarul între agenții imobiliari și ei și de asemenea să le realizez cea mai dragă dorință.

— Contez pe tine, mi-a aruncat ațintindu-și privirea dură și hotărâtă în ochii mei. Dă tot ce ai! Dacă obții contractul ăsta pentru imobiliare, ar trebui să putem gestiona toate afacerile lor în Franța. Ca să nu-ți mai spun că nu au doar gazele de șist.

Mi-a aruncat o privire apăsată:

— Te las să-ți închipui ce s-ar întâmpla în caz de eșec…

Adrenalina mi-a pulsat în vene.

— Totul este sub control, i-am răspuns fără să mă las impresionată.

— Nu mă aștept la mai puțin de la tine.

Telefonul i-a vibrat: sfârșitul discuției noastre.

Închiriasem serviciile unui șofer de mașini de lux ca să mă duc să-i iau pe clienți de la hotel. Le programasem șase întâlniri. I-am plimbat din agenție imobiliară în agenție imobiliară toată după-amiaza, partenerii noștri „antreprize-habitat“ cei mai prestigioși își prezentau catalogul, desfășurând covorul roșu. Era o probă trecută fără greșeală. Păreau să-mi acorde întreaga încredere, s-au lăsat purtați dintr-un loc într-altul, descriindu-și pe larg nevoile, dorințele și imperativele. Mi-am luat fără întrerupere notițe în carnetul de care nu mă despărțeam niciodată.

După ultima întâlnire, i-am invitat la cină. Rezervasem o masă

la un restaurant de lux și trimisesem un taxi *classe affaires* după soțiile lor, care îi însoțeau în călătorie. În timpul mesei, alternam discuțiile de afaceri cu cele mai lejere. Nu trebuia să uit nicicum să le cuceresc pe soții, pentru că foarte adesea ele își însoțeau soții în deplasări, de plăcere sau pentru propriile afaceri. Trebuia să putem să le găsim o ocupație, să le dăm impresia că erau importante și să nu uităm niciodată să ținem cont de planurile lor. O femeie care se simte neglijată de soțul ei afacerist putea să dea peste cap colaborări istorice. Salvasem *in extremis* contractul celui mai vechi client al lui Bertrand grație acestei constatări, ceea ce de altfel mi-a adus și o promovare. În timpul discuției, le-am spus soțiilor că puteam să le însoțim la cumpărături sau să le punem în legătură cu cei mai buni ghizi turistici din Paris dacă ele doreau, în cursul unei viitoare călătorii. Ne îmbrăcam uneori în hainele unor super consilieri de lux. Acest mic plus în prestațiile noastre aducea un adevărat succes, mai cu seamă pe lângă aceste doamne, ele însele adeseori femei de afaceri, permițându-ne să creăm legături privilegiate care nu se limitau doar la contracte. Această incursiune în intimitatea clienților noștri făcea diferența față de concurenții noștri.

Când m-am întors acasă, cu puțin înainte de miezul nopții, mi-am făcut timp să răspund la mailul lui Bertrand care se arăta neliniștit, de formă, de reușita misiunii mele.

Bertrand,

Contractele vor fi pe masă în sala de ședințe mâine la ora 15:00. Noii noștri clienți ar dori să te vadă cu ocazia semnării.

Pe mâine, a ta,

Yaël

Nu mi-am luat ochii de pe ecran în următorul minut și, evident, răspunsul lui a venit:

Am notat, voi fi acolo.

Înainte să fac duș, mi-am retranscris notițele și fișa tehnică a acestor noi clienți: informațiile pe care mi le dăduseră, dar și ceea ce dedusesem din obiceiurile și preferințele lor. Era la fel de fiecare

dată, vorbeau, vorbeau, se destăinuiau, fără să se teamă nicio secundă că eu înregistram totul ca să-i domin, cu gândul la viitor, și astfel să mă fac absolut indispensabilă. Fiecare persoană de la agenție avea acces la acest document din baza noastră de date, ca să nu comită niciodată vreo gafă.

A doua zi, fix la ora 15:00, după ce am verificat cu meticulozitate dacă totul era la locul său, i-am invitat pe noii noștri clienți să intre în sala de ședințe. Au luat loc toți și am putut să citesc contractul redactat de un coleg de la servicul juridic, explicând punct cu punct prestațiile noastre și prețul lor. Bertrand a sosit exact înainte să întind stiloul. Și-au strâns mâinile fără să uite bătaia pe umăr în stil american, lăsând de înțeles că erau cunoștințe vechi. Clienții noștri n-au făcut economie de laude la adresa mea, dar eu am rămas impasibilă ca de fiecare dată când se întâmpla asta — să nu arăți niciodată că ești mulțumit de sine.

— Sunteți pe mâinile celui mai bun om al nostru, i-a asigurat mândru Bertrand. Știam ce fac lăsându-vă în seama lui Yaël, care oferă cele mai bune servicii.

În niciun moment al tiradei sale nu m-a privit. Nici clienții, de altfel. Eram rotița transparentă; transparentă, da, dar indispensabilă. După ce ușa ascensorului s-a închis în urma clienților încântați, Bertrand s-a răsucit pe călcâie, cu o mână în buzunar.

— Felicitări, Yaël! Ține-o tot așa, mi-a spus cu un aer detașat.

Pentru prima dată în ultimele două zile, mi-am dat voie să zâmbesc.

---

[1] Aluzie la Georges-Eugène, Baron Haussmann(1809–1891), planificator civic francez, al cărui nume este asociat cu reconstrucția Parisului. (*N.t.*)

3

Din ziua în care au devenit părinți, sora mea Alice și Cédric — de-acum soțul ei — s-au stabilit la periferie, într-o locuință cu balansoar și tobogan în grădină. Ca să ajung acolo, am închiriat o mașină, evitând astfel corvoada transportului în comun. Mă deprima de fiecare dată când o porneam pe aleea acestor căsuțe ale fericirii familiale, unde vecinul poate să vadă tot ce se petrece la tine în casă. Prin forța împrejurărilor, cu un gard la înălțimea copiilor, intimitatea nu există! De altfel, pentru ei, pentru copii, luaseră această hotărâre: să renunțe la cei treizeci și cinci de metri pătrați ai lor din Paris pentru o grădină și liniște. Pentru mine, asta era inimaginabil, chiar angoasant. Intruziunea unor vecini amabili în viața mea îmi făcea părul măciucă numai gândindu-mă la asta. Dar nu despre visurile mele era vorba, ceea ce conta era fericirea lor și ei și-o găsiseră acolo.

Apropiindu-mă, m-am oprit deodată. De ce era mașina lui Adrien și a lui Jeanne parcată în fața casei surorii mele? Și, mai ales, de ce erau baloane la ușă și la poartă? În ce capcană căzusem? Nu am avut timp să sun, că Alice a și ieșit, cu un zâmbet larg pe buze și ochii strălucitori, și s-a aruncat spre mine. Ai fi zis că nu mă mai văzuse de ani de zile. Totuși nu trebuia să exagerăm! M-a cuprins în brațe, părul ei blond m-a gâdilat la nas. M-a strâns cu putere un timp care mi s-a părut că ține secunde lungi, lipindu-mă de trupul ei delicat și în același timp cu rotunjimi materne. Fără să-și dea seama, sora mea degaja o hipersenzualitate. Și asta deși, după gustul meu, nu prea se îngrijea, fiind devotată total copiilor ei și ocupației de institutoare. Alice și lumea copiilor! O foarte lungă poveste de

iubire.

— Of, am crezut că n-ai să vii! a oftat ușurată.

M-am eliberat din strânsoarea ei sufocantă.

— Asta-i bună! Ți-am spus că vin! Ce-i cu astea? am întrebat-o arătând spre baloane. Ați redecorat?

Umerii i s-au lăsat. Evident, făcusem o gafă.

— Oh, nu-mi spune că ai uitat… în fine, nu contează… nu-i grav. Ești aici… putem spune că s-a rezolvat deja.

— Ce să uit?

— Yaya! s-a auzit o voce de băiețel entuziasmat.

Alice s-a dat la o parte ca să-i facă loc fiului ei, care venea în goană, ca o ghiulea.

— Marius, ți-am spus că ești prea mare ca să-mi mai spui așa, i-am reamintit.

Această poreclă idioată mă deranja, mă ducea cu gândul la adolescenta care putusem să fiu. Nepotul meu s-a aruncat pe mine, eu l-am bătut neîndemânatic pe umeri.

— Yaya, ai văzut baloanele? Au fost pentru aniversarea mea cu prietenii, de ieri. Ce cool!

Jenată, m-am întors înspre o Alice îndurerată. Ea a dat încetișor din cap cu aerul de a spune „lasă, nu contează“. Am făcut rapid un calcul mental.

— La mulți ani! Șapte ani, vârsta rațiunii, ești mare acum.

Sora mea a pus capăt momentului anunțându-mi sosirea. Mi-a venit deodată s-o iau înapoi, când i-am văzut pe toți adunați în sufragerie; începea încet dar sigur să-mi bubuie creierii. Adrien, Jeanne și fiica lor de doisprezece ani, Emma, erau și ei la petrecere. Nu-i mai văzusem de aproape două luni. Și ca de fiecare dată, am avut sentimentul că văd o altă adolescentă constatând cât creștea fiica lor. La vârsta aceasta crești tot timpul. Măcar ea era mai discretă decât părinții ei, nu-i auzeam decât foarte rar glasul. Cédric m-a sărutat frățește și mi-a făcut cu ochiul sugerându-mi „nu-ți face griji“. Léa, sora mai mică a lui Marius, s-a mulțumit cu un pupic timid; o impresionam, fără să înțeleg de ce.

Și iată, gașca era completă… sau aproape, pentru că lipsea cineva. Între noi — cei cinci rămași — legăturile nu se slăbiseră. Cel puțin, nu între cele două familii. Viața mea era atât de diferită de a lor… eram singură cu munca mea și evitam pe cât posibil reuniunile de „familie“, ca să nu pierd timp și energie. Adrien m-a scos din gândurile mele:

— O fantomă! a exclamat el bătându-se pe coapse. Ai binevoit să treci astăzi pe la periferie?

Am oftat zgomotos. O să mă distrez de minune!

— Nu începe!

El și-a înăbușit un râset.

— Femeia noastră de afaceri are un umor extraordinar, s-ar zice, a insistat.

— Adrien, las-o în pace! a intervenit Jeanne. Ce enervant e când îl apucă!

Jeanne apăra mereu umorul penibil al iubitului ei soț, găsindu-i scuze, chiar și când întrecea măsura. Campioana rotunjirii unghiurilor și a salvării mizei. Deși îl adoram pe Adrien, mă întrebasem dintotdeauna cum de putea ea să-l suporte!

— Asta nu te-a împiedicat să-l iei de bărbat!

A izbucnit în râs și a venit să mă îmbrățișeze și ea. Nu l-am ispitit pe diavol, preferând să mă eschivez de la un schimb de focuri între mine și ei, pe tema muncii mele. M-am dus după Alice în bucătărie. Mă simțeam total stângace în mijlocul bazarului organizat, care domnea la ea acasă. Tot timpul îmi era teamă să nu provoc vreo catastrofă la cel mai mic gest. Ea punea lumânările în tortul în formă de casă, mai împodobit decât un brad de Crăciun, și toate astea cu degetele ei de zână și de mamă model.

— Alice, îmi pare rău că am uitat…

— E atât de fericit să te vadă, că n-o să-și dea seama. Știi, mă temeam, am pregătit terenul cu el…

A venit spre mine, mi-a luat fața în mâini, cu privirea ei blândă și albastră fixată asupra mea. Mi-a zâmbit cum știa ea, la fel ca mama noastră când făceam câte o prostie și nu putea să se supere

pe noi. Cu toate acestea, știam că sora mea era supărată pe mine, se vedea asta, dar nu ne certam niciodată, era un pact între noi încă din adolescență. Doar că de ceva vreme simțeam crescând o tensiune între noi, pe care eram incapabilă s-o fac să scadă.

— Și eu sunt fericită, mi-a spus. Mi-a fost dor de tine, surioara mea.

M-am îndepărtat de ea.

— Uite, e-n regulă. Ne-am văzut luna trecută! Și n-am venit ca să faci tu pe sentimentala.

A părut dezamăgită.

— Într-o zi va trebui să-l cunosc pe șeful tău ca să înțeleg ce a făcut cu Yaya, petrecăreața cea iubăreață.

Remarca ei mi-a smuls un zâmbet. Sora mea… diferențele dintre noi creșteau cu timpul și cu viața care mergea mai departe, dar ea rămânea punctul meu de reper, ancora mea. Nu puteam să concep o lume, o viață fără ea. Trebuia să știu că e undeva nu prea departe de mine, chiar dacă n-o vedeam. Nu aveam timp să-i dedic, dar ea trebuia să fie acolo. Fuseserăm mereu ca două degete de la o mână, mica diferență de vârstă dintre noi nu avusese niciodată importanță; întotdeauna făcuserăm totul împreună… sau aproape totul. Căsătoria ei cu Cédric nu schimbase nimic; tipul acela înalt, brunet și slăbănog era ca un frate pentru mine, iar pe ea o făcea fericită. Cu cât trecea timpul, cu atât o privea mai mult ca pe a opta minune a lumii, iar pentru mine era tot ce conta.

— Veniți? ne-a întrerupt el. Nu-și mai găsește locul.

Alice a luat tortul și a cântat un *Happy Birthday* cu accent britanic pronunțat, trecând prin fața mea. Am urmat-o și m-am lipit de peretele sufrageriei ca să-i văd mai bine: Marius încadrat de părinții lui, Léa în brațele tatălui ei și prietenii noștri în fața lor, cântând cât îi ținea gura. Marius a suflat în lumânări și a desfăcut cadourile. În acest timp, simțeam telefonul vibrându-mi în buzunarul jeanșilor: rafală de mail-uri. Ca din întâmplare, Alice mi-a întins o farfurie în momentul în care mă pregăteam să arunc o privire pe telefon. Văzând felia de tort cu ciocolată, m-am strâmbat,

gata să refuz. Alice mi-a luat-o înainte:

— Ascultă, există niște limite până la care pot să suport, m-a prevenit ea. Ți-am dat o felie foarte mică, prefă-te măcar, te rog!

Negocierea era exclusă, orice blândețe îi dispăruse din privire. Am întins mâna și am luat farfuria, luptând împotriva minei dezgustate pe care era cât pe ce s-o afișez.

— Mulțumesc…

În clipa aceea a sunat telefonul fix din casă și Alice s-a dus să răspundă; erau părinții noștri, care pentru nimic în lume nu ar fi uitat de aniversarea nepotului lor. Am profitat ca să răvășesc un pic cu lingurița felia de tort și să las farfuria într-un colț. Când tata, arhitect, s-a pensionat, au vândut pe nimic apartamentul parizian în care crescuserăm și au profitat de scăderea prețurilor imobiliare din Portugalia ca să-și ofere o casă cu vedere la mare la câțiva kilometri de Lisabona. Cu telefonul la ureche, sora mea mi-a propus să-mi paseze receptorul, dar am refuzat scuturând puternic din cap — cu atât mai rău pentru migrena mea — adresându-i o privire neagră de supărare, plină de subînțelesuri. Preferam de departe să le scriu un mail seara și să evit a nu știu câta invitație de a mă duce să petrec un weekend la ei; judecând la fel ca sora mea, nu înțelegeau că eu muncesc atât de mult. Prioritățile mele îi enervau, iar pe mine mă enerva că nimeni nu făcea un efort ca să priceapă importanța muncii mele.

Ora următoare a fost un adevărat calvar; ai fi zis că nu știu să vorbească despre altceva decât despre copiii lor! Activitățile extrașcolare, ieșirile de tot felul, bubele, cuvintele bune și câte și mai câte… Iar dacă discuția înceta preț de câteva secunde, era ca să li se ceară acelor scumpe capete blonde să dea sonorul mai încet pentru ca oamenii mari să se audă mai bine vorbind despre țâncii lor. Capul și urechile mele nu mai puteau. Stând pe un colț de canapea, cu niște jucării la spate, am cedat până la urmă și am scos telefonul. Nu mă înșelasem. Bertrand îmi trimisese mai multe mail-uri care păreau importante; voia să-l însoțesc pe tot parcursul zilei următoare. Îmi transferase dosarul cu clienți ca să-l consult cât mai

repede. Mă simțeam obosită dinainte; aveam să întârzii cu unele dosare, fără să mai pun la socoteală întâlnirile organizate de mult timp. Moștenisem o asistentă incompetentă, incapabilă să gestioneze o bună organizare a timpului sau să găsească soluții care să mulțumească pe toată lumea. Trebuia să fiu mereu pe urmele ei.

— Yaya, tu ai jocuri pe telefon? m-a întrebat Marius apropiindu-se cu mâinile pline de ciocolată de mobilul meu, un iPhone 6.

Am îndepărtat mobilul, ridicând brațele ca să evit o catastrofă, exact la timp.

— Nu. N-am timp să mă joc.

— Dar…

Aer! M-am ridicat, un pic mai brusc decât aș fi vrut. Marius s-a strecurat în locul meu. *Nu, nu face asta*…

— Trebuie să plec, am anunțat.

— Deja? a protestat Alice de formă.

Uf! N-o să încerce să mă convingă să rămân. Înțelesese deja că era o bătălie pierdută.

— Am…

— Treabă! au răspuns în cor Cédric și Adrien.

Toată lumea a izbucnit în râs, mai puțin eu. Chiar și Alice a pufnit. Le-am trimis un sărut tuturor și m-am îndreptat spre ușa de la intrare, urmată de sora mea, cu fetița în brațe.

— Când o să mai petrecem o după-amiază între surori?

— Nu știu…

A oftat, dezamăgită.

— OK. Dă-mi vești despre tine.

Ne-am privit în ochi secunde lungi și pe urmă am plecat.

O oră mai târziu, am plonjat în bazin și am înotat puțin mai mult decât de obicei, profitând de culoarul de apă rezervat, ca să-mi golesc spiritul. Privirea de cocker a surorii mele îmi revenea fără încetare în minte. Ea nu înțelegea că nu mai aveam la fel de mult timp ca înainte pe care să i-l dedic. Degeaba îi explicasem, nu ajutase la nimic. Pentru ea, cariera nu era importantă. Visase

dintotdeauna să se facă institutoare; acum era, asta o amuza. Era conștiincioasă, mai presus de orice îndoială. Dar atât, nu dorea nimic mai mult. De ce și cum putea să se mulțumească cu atât de puțin? Cu mine era altfel; prin agenție, descoperisem că puteam să ajung departe, foarte departe și nimic nu mă putea abate din drum. Voiam să fiu cea mai bună, să dovedesc că puteam să exist prin munca mea, totul condimentat cu o nevoie vitală de a mă autodepăși. Mizam totul pe asta. Pentru mine, nimic nu era imposibil, nimic nu era prea greu. Gestionam totul, oboseala, stresul, diferitele dosare, toate misiunile, și toate acestea fără ajutorul nimănui. Eram stăpâna și actrița propriei mele vieți. Totuși, eram supărată că ratasem aniversarea lui Marius. Cum de uitasem? Ar fi trebuit să-mi pun un *reminder* pe telefon.

Întorcându-mă acasă, mi-am corectat greșeala și mi-am notat aniversarea pentru anul viitor și toți cei de după el, fără să uit nici de Léa. După ce am făcut un duș, mi-am luat pe o tavă o farfurie de crudități și un iaurt cu soia și m-am instalat pe canapea. Ce pierdere de timp să mănânci! Dacă știința ar fi putut să inventeze o pilulă care să înlocuiască mâncarea! Înainte de muncă, le-am trimis părinților mei un mail succint și am comandat un Nintendo DS de ultimă generație cu cele cinci jocuri video cel mai bine vândute. Marius îl va primi a doua zi, după ce o să vină de la școală, grație suplimentului „livrare expresă“. Uitucenia mea ținea deja de trecut. Puteam să-mi reiau cursul vieții, începând prin a-i scrie lui Bertrand ca să-l asigur de disponibilitatea mea totală pentru a doua zi. M-am culcat pe la douăsprezece și jumătate, nu fără a-mi fi înghițit somniferul zilnic, cu sentimentul datoriei împlinite. Îmi plăceau serile liniștite de duminică, în care mă pregăteam pentru o nouă săptămână de muncă. Doar dacă nu eram în vreo misiune, nu suportam să fiu deranjată în această seară, îmi plăcea să mă antrenez, să-mi organizez lucrurile, să verific ca totul să fie în ordine, la locul său, să mă pregătesc în permanență pentru neprevăzut. Cu toate acestea, organismul meu a luptat ceva mai mult ca de obicei înainte să cedeze somnului; culpabilitatea față de

familia mea și presiunea zilei care urma îmi invadaseră spiritul, întârziind efectul pastilei. Bertrand nu-mi ceruse niciodată să-l însoțesc pentru acest tip de contracte. Și, din câte îmi aminteam, nimeni din agenție nu se apropiase de acel dosar. De ce eu? Și, mai ales, de ce acum?

Întâlnirea fusese fixată, la fel ca de multe alte ori, într-un hotel de lux. Alături de șeful meu, am străbătut holul cu pieptul în față, bărbia ridicată, privirea drept înainte. Nimeni și nimic nu putea să-mi zdruncine în vreun fel siguranța de sine. Eram așteptați, iar eu mă pregătisem pentru această rundă. Stimularea, adrenalina și stresul erau esențiale pentru echilibrul meu. Îmi plăcea să lucrez în tandem cu Bertrand, mă punea în pericol, mă forța să mă autodepășesc, doar misiunea mea conta. Când îmi aminteam ce crezusem despre el când ne cunoscuserăm, îmi era rușine. Îl luasem drept un prostănac în plină criză a celor patruzeci de ani, când de fapt Bertrand era talentat, foarte talentat, cu un simț ascuțit al afacerilor. Era vioi, intuitiv, știa să lucreze în regim de urgență. Poseda arta de a seduce și a convinge. Era un tip instinctiv dotat cu o formidabilă capacitate de adaptare. Fiecare zi de muncă petrecută alături de el mă făcea mai performantă. Fără s-o arăt niciodată prea mult, voiam să devin indispensabilă pentru el; pentru mine conta mai mult decât orice să fie impresionat de capacitățile mele. Uneori când înregistram un succes, îmi plăcea să-i simt privirea mulțumită ațintită spre mine. Complicitatea noastră profesională ne permitea să ne înțelegem dintr-o privire, să schimbăm discret informații și acesta era unul dintre lucrurile pentru care eram invidiați. Mă simțeam stimulată și eram vie când aveam un nod în stomac, când miza zilei îmi tăia apetitul, iar spiritul îmi era în alertă. Pe cât de mult mă paraliza acest lucru la începutul carierei mele, pe atât de mult mă hrănea astăzi. Ca să trăiesc, presiunea era pentru mine la fel de indispensabilă ca sângele care îmi curgea prin vene. Făceam totul ca să nu pierd nicio fărâmă din această putere și nici din această victorie asupra trupului meu.

În seara aceea ni s-au adus în sala de ședințe tradiționalele platouri cu sushi. Fiecare și-a redactat procesul-verbal al zilei. Nu mai era mult până la unu noaptea, când am terminat. Nu simțisem timpul trecând. Eram gata să atac dosarele lăsate în suspensie. Așa s-ar fi întâmplat dacă nu intervenea Bertrand.

— E târziu. Bună treabă, Yaël. Te duc cu taxiul până acasă, mi-a propus el ridicându-se.

— Mulțumesc, i-am răspuns abia ridicând nasul din telefon.

Trecea deja pragul încăperii. L-am urmat. *De ce voia să mergem cu același taxi?* Asta nu se întâmpla niciodată.

— Așteaptă-mă.

S-a dus în biroul lui și a ieșit de acolo după câteva minute cu brațele pline de dosare. Omul ăsta nu se oprea niciodată din muncă. Setea lui de reușită, de cucerire era insațiabilă. Voi ajunge într-o zi la nivelul lui? Mi se părea de-a dreptul imposibil.

Am parcurs drumul în tăcere, fiecare aplecat asupra telefonului propriu. Mobilul lui Bertrand a sunat. Am înțeles foarte repede că era vorba de un client mulțumit. Mașina s-a oprit puțin mai jos de locul în care locuiesc, Bertrand mi-a făcut semn să nu mă mișc. A închis telefonul și și-a sprijinit ceafa de tetieră.

— Vezi, pentru zile ca asta îmi iubesc munca. Nu cunosc nimic mai bun sau aproape nimic mai bun decât aceste apeluri, la orice oră, prin care este lăudată calitatea muncii noastre.

Mi-am permis un zâmbet sincer. În sinea mea, jubilam știind că îmi aduceam contribuția la această reușită.

— Sunt întru totul de acord, i-am răspuns convinsă. Te las să te duci acasă. Pe mâine!

— Așteaptă, mi-a spus îndreptându-se de spate și aruncându-mi o privire imperioasă.

Uluită, am închis la loc portiera deja deschisă. *Ce voia de la mine?* Vasăzică avea ceva, și poate important, să-mi anunțe. Mașinal, am trecut în revistă ziua, căutând un pas greșit.

— Yaël, tu ești la fel ca mine, ambițioasă, gata de orice ca să

reușești, pasionată. Mă înșel?

— Nu, deloc.

— Munca este viața ta. Ca și pentru mine.

Am fost de acord. Întrebându-mă în același timp unde voia să ajungă. Sensul acestei discuții îmi scăpa și nu-mi plăcea asta.

— Mă gândesc să-mi iau un asociat... M-am gândit... am observat pe toată lumea din agenție, v-am parcurs dosarele... nu poți fi decât tu.

Dumnezeule! Visam oare?

— Nu voi găsi pe cineva mai bun ca să fie mâna mea dreaptă, a continuat. În zece ani, te-ai dezvoltat, nimeni și nimic nu te-a făcut vreodată să te abați din drum. Ești o luptătoare, nu ești mulțumită niciodată, vrei mereu mai mult. Ești arțăgoasă, câștigi cu orice preț. Am de gând să *mă*... să *ne* dezvoltăm pe viitor. Ca să-ți spun tot, nu exclud deschiderea unei agenții la Londra sau la New York. Pentru asta, am nevoie de un asociat. Și am nevoie de cel mai bun om. Tu ești cea mai bună. Și voiam să știi.

Am înghițit, neștiind, pentru prima dată, ce să-i răspund. Nu lăsam să se vadă nimic, dar în adâncul meu se amestecau bucuria și mândria. Avusesem dreptate să nu las garda jos niciodată și să țintesc mereu cel mai înalt nivel. Eram cea mai bună, aflase și el în sfârșit. Și tocmai câștigasem victoria.

— Voi reveni cu acest subiect la momentul oportun. Păstrează-l într-un colț al minții.

— Prea bine.

— Noapte bună.

Un ultim semn din cap și am coborât din mașină încercând să mă stăpânesc. Taxiul a demarat după ce am intrat în curtea imobilului. Nu știu cum am reușit să ajung până la mine și să mă așez pe canapea, cu genunchii tremurându-mi și trântind geanta pe jos. Șeful meu tocmai îmi vânduse un vis, visul meu, cel pe care îl nutream de atât de mult timp, fără să îndrăznesc vreodată să cred în el. În sfârșit! Era real! Când mă gândeam la primii mei pași în agenție, în urmă cu zece ani deja, părea de-a dreptul de neconceput

că o să ajung aici. Totul începuse atât de prost…

Restul weekendului cu petrecerea de pomină, din seara angajării mele, Marc fusese de negăsit. Ca de obicei, toți încercaserăm să dăm de el la bunicul lui, dar nu ne răspunsese nimeni. Asta mi se părea ciudat, dar toți mă convinseseră că nu aveam de ce să mă îngrijorez, nu era prima oară când uita să dea un semn de viață. Cu mintea puțin aiurea, începusem munca. Patronul hotărâse să mă formeze el însuși ca interpretă. La început, asta se rezuma la a mă așeza într-un colț în timp ce el se afla în plină acțiune, eu având interdicția formală de a deschide gura. Și când nu jucam rol de decor, făceam prospecții telefonice sau clasare de dosare. Super pasionant! Ca să nu mi se pară că nu fac nimic, hotărâsem să pun la punct fișierele cu informații despre clienți, ceea ce mi-a permis atunci să-mi fac o idee despre câmpul de acțiune al agenției și, fără să-mi dau seama, să memorez fișierul de clienți. Marți după-amiază, adică după numai două zile, eram sătulă de agenție. Am hotărât să fac minimul obligatoriu ca să nu-mi atrag furia lui Bertrand, străduindu-mă fără încetare să mă fac invizibilă, să profit de ascunzătoare și să câștig ceva bani. Singurul lucru care mă motiva era concertul lui Ben Harper de la Bercy, știam că Marc n-ar rata asta pentru nimic în lume. La 17:30, îmi schimbasem încălțările sub birou, dându-mi jos oribilii pantofi cu toc ca să-mi strecor picioarele umflate în vechii mei Puma, și părăsisem biroul tiptil. Pe la ora 19:00 începusem să mă neliniștesc, Marc încă nu era acolo, deși ne înțeleseserăm să mergem cât mai aproape de scenă, lângă fosa orchestrei, dar rataserăm ocazia. La ora 20:00, concertul începuse, eu eram tot singură. După ce mă învârtisem de colo-colo, mă așezasem pe treptele de la Bercy, îmi pusesem căștile de la mp3 și îl ascultasem pe Ben Harper cântând *Alone*, iar și iar, o oră și jumătate cât a ținut concertul. Când spectatorii au început să iasă din sală, am căutat peste tot, gândindu-mă că reușise să intre fără bilet și că mă căutase înăuntru. Evident, nu l-am găsit. Începând de atunci, panica și angoasa mă invadaseră și n-am mai trăit decât ca

să-l găsesc. La fel și ceilalți. Acum puteam să ne îngrijorăm, era permis. Nimic din toate acestea nu era normal. I se întâmplase ceva. Organizaserăm tururi de gardă în locurile lui preferate. Când unul dintre noi era la facultate, altul era la *El País*, un al treilea dădea târcoale casei bunicului lui, în vreme ce al patrulea încerca să dea de cunoștințe cu care îl văzuserăm. Fugeam repede la agenție când mi se termina tura de supraveghere. După mai bine de o săptămână fără vești și fără să reușim să dăm de bunicul lui, Adrien și Cédric s-au dus la comisariat unde li s-a explicat că familia este cea care trebuie să anunțe dispariția. Au dat peste niște polițiști cumsecade care s-au informat și i-au asigurat că nu se depusese nicio cerere de căutare în privința lui Marc. Nu mai dormeam, nu mai mâncam, nu mă mai gândeam decât la el. În gașcă, nu râsete, nu glume, vorbeam doar despre el, fără să înțelegem ce se întâmplase. În următoarele trei săptămâni, în fiecare după-amiază, părăseam biroul mai mult sau mai puțin discret în funcție de zi, ignorând regește remarcile acide și amenințătoare ale asistentei lui Bertrand, ca să mă duc la facultate, unde distribuiam fotografia lui Marc cu numărul meu de telefon. Rămâneam acolo până seara târziu, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Într-o seară în care plângeam cu capul pe genunchi, stând pe treptele din fața intrării principale, în ploaie, au venit Alice, Cédric, Adrien și Jeanne. Simțisem o mângâiere pe păr, dar nu am reacționat.

— Yaël, spusese sora mea cu vocea ei blândă, vino cu noi, ai să te îmbolnăvești dacă rămâi aici.

Mă dureau deja toate, eram înghețată dar nu-mi păsa.

— Nu… vreau să rămân… o să vină… trebuie să vină…

— Nu folosește la nimic, e târziu… am făcut tot ce-am putut…

— Nu! am țipat eu ridicându-mă brusc. N-o să-l abandonăm! Și i-am împins violent, țipând: Îl vreau pe Marc, vreau să-l văd!

Alice și Jeanne plângeau una în brațele celeilalte. Cédric și Adrien mă luaseră în brațe, m-am zbătut câteva minute lovindu-i cu pumnii în piept și urlând întruna, dar ei nu s-au lăsat și până la urmă am cedat, plângând, agățată de gecile lor. În seara aceea, toată

lumea a rămas la Alice și Cédric. Jeanne o rugase pe portăreasă să o țină toată noaptea pe fiica ei. Băieții făcuseră beția vieții lor și, pentru prima oară în viața mea, îi văzusem plângând înainte să adorm, încă în lacrimi, cu capul pe genunchii surorii mele. Două zile mai târziu, Bertrand m-a chemat în biroul lui imediat ce am sosit la lucru. În ajun, încercasem o operațiune care era ultima șansă să-l găsesc pe Marc, și ratasem o întâlnire, prima la care mergeam de una singură. Mă prăbușisem pe unul din scaunele din fața lui, cu părul gras prins la nimereală, jeanșii jegoși, un pulover împrumutat de la Cédric și bascheții în picioare.

— N-ai nimic să-mi spui, Yaël? m-a întrebat cu o voce glacială.

— Nu, i-am răspuns rozându-mi unghiile.

— Din cauza ta, am pierdut un client, dar văd că nu-ți pasă.

Cu ochii plini de lacrimi, încercam să-l sfidez cu privirea. A lui era rece, mă fixa din fundul fotoliului, indiferent la nefericirea mea. Ce ticălos!

— Ești talentată, sunt convins de asta, și de aceea n-am să te dau afară. De la lovitura aceea strălucită, știu că poți să aduci mult agenției. Cu condiția să ai un minimum de respect pentru munca ta și pentru tine însăți. Un singur sfat: nu-ți distruge viitorul pentru un fleac.

Am încercat să spun ceva, dar el nu mi-a dat posibilitatea unei explicații.

— Nu vreau să știu, nu mă interesează. Acum, du-te acasă, spală-te și ne vedem mâine.

În mod uimitor, nu s-a uitat la mine și, a doua zi, pentru prima dată, am ajuns la timp la agenție.

M-am sculat de pe canapea, nevoind să alunec mai mult în amintiri dureroase, și m-am dus în bucătărie să-mi pun un pahar cu apă minerală rece înainte să mă întorc în cameră. În zece ani, dressingul meu se metamorfozase; vechii mei Puma probabil că erau încă pe undeva — nu mă hotărâsem să-i arunc, fără să știu prea bine de ce — primii pantofi cu toc demodați cedaseră locul

unei duzini de pantofi marca Louboutin, aveam salariu de ministru, fără să mai pun la socoteală primele. Trebuie să mărturisesc că prinsesem gustul de adrenalină pe care-l aveau reușita, munca, oamenii puternici de care eram înconjurată. Îmi plăcea teribil slujba mea. De ani de zile, Bertrand nu-mi mai spunea stagiară și iată că voia să facă din mine asociata lui, mâna lui dreaptă.

Când, o jumătate de oră mai târziu, m-am strecurat sub cearșafuri, am renunțat la somniferul zilnic, noaptea era târzie și nu voiam să risc să fiu năucă a doua zi. Și-apoi, eram prea surescitată de propunerea lui Bertrand, voiam să mă gândesc la ea. Una dintre frazele lui îmi revenea mereu în minte: „Yaël, tu ești la fel ca mine, ambițioasă, gata de orice ca să reușești, pasionată.“ Aveam așa o admirație pentru el, pentru cariera lui! Faptul că mă ridica la nivelul lui mă făcea să mă simt în al nouălea cer. Sacrificase totul ca să reușească, până și familia. Bertrand fusese căsătorit, era tatăl a doi copii mari, de vreo douăzeci de ani, pe care nu-i vedea decât o dată sau de două ori pe an la vreo cină. Când i s-a ivit posibilitatea să plece să lucreze în Statele Unite, din câte înțelesesem, soția lui nu a vrut să-l urmeze împreună cu copiii și el luase hotărârea radicală să divorțeze, chiar dacă asta însemna să se despartă de copii. Ambițiile lui nefiind compatibile cu viața de familie, alesese să nu o mai lungească mult, „am încercat să fac ca toată lumea, dar mi-a fost greu“. Eram întru totul de acord cu felul său de a vedea lucrurile; munca era singurul izvor de dezvoltare valabil, reușita te satisfăcea pe deplin, restul nu aducea decât necazuri și perturbări. Mie, căreia îmi plăcea presiunea, îmi era servită această propunere de asociere care îmi făcea cu ochiul. Mă voi zbate și mai mullt la serviciu și adoram această idee. La treizeci și cinci de ani, o asemenea oportunitate nu se ratează. Era *ocazia* vieții mele.

Luna următoare, am crescut cu o treaptă exigența față de mine însămi și față de ceilalți. Implicarea mea atingea culmile! Micul rechin care fusesem până atunci devenise de-acum un rechin adult, cu dinți de oțel, niciodată sătul. Obțineam contract după contract,

gestionând în același timp chestiunile curente. Făceam de-acum parte din familia celor mai periculoși rechini, cei mai feroce. Inspiram teamă și asta mă încânta. Am surprins pe toată lumea când am reușit să închei un parteneriat profitabil: gestiunea a vreo zece invitați la trei colocvii organizate de către o societate farmaceutică. Vom avea de-a face cu industriași puternici, dar și cu profesori de medicină veniți de la cele mai prestigioase universități americane, ale căror centre de interes erau diametral opuse, o să fie tare. Profitam de cel mai mic moment de delăsare din partea vreunuia dintre colegii mei ca să-i iau dosarele. Nu-mi făceam prieteni astfel, dar nu-mi păsa, nu de-asta eram acolo. Totul, voiam totul. Mai ales să-i dovedesc lui Bertrand că puteam să fiu tare pe toate fronturile: interpretă, furnizoare de afaceri, manager, amatoare de ședințe târzii. Cu telefonul în permanență lipit de ureche, îmi băgam nasul în treburile tuturor, mai puțin într-ale lui. De câte ori mă solicita, jubilam în sinea mea. Singurele pauze pe care mi le acordam erau consacrate întâlnirilor cu diferite bănci; îmi fixasem ca imperativ să fiu gata să reacționez la „momentul oportun“, conform expresiei sale. Cât eram în măsură să pun pe masă ca să dețin o parte din agenție? Un pachet bun: cu salariul și apartamentul meu, a cărui proprietară eram, bancherii mă curtau fără să-mi bat capul.

Mă obligam să ronțăi batoane energizante și să ingurgitez supe cu proteine ca să rezist; mâncarea era cea mai mică dintre grijile mele. Corpul era într-adevăr prost făcut, nu evolua destul de repede! Menajera avea drept misiune să-mi facă aprovizionarea. Am investit în câteva tuburi de Guronsan[2], nemaiavând posibilitatea să iau somnifere, mă culcam prea târziu și mă sculam prea devreme, căci continuam să-mi încarc bateriile înotând invariabil în fiecare dimineață, de la ora 7:00. Când reușeam să dorm, n-o făceam niciodată mai mult de patru ore. Îmi era absolut de ajuns, oboseala nu mă prindea deloc, eram stăpână pe corpul meu. Adrenalina provocării îmi curgea prin vene, era mai bună, mai puternică, mai tare decât drogul sau sexul.

A trebuit totuși să accept o invitație la cină de la Alice. Îmi făcusem calculele: văzând-o o dată pe lună, singură sau cu toată trupa, speram să obțin un soi de pace. Iar cina era cea mai puțin neplăcută, puteam să evit zaharicalele grețoase și, mai ales, copiii fiind culcați devreme, evitam migrenele. La urma urmei, era doar un sacrificiu de câteva ore, o alertă pe telefon îmi amintea la fiecare 20 ale lunii să dau un semn de viață. Dar pentru asta trebuia să plec de la birou mai devreme, prea devreme. Și aveam oroare de asta!

În ziua aceea am plecat de la agenție la 19:30, fără să-l fi revăzut pe Bertrand, plecat la o întâlnire — ceea ce nu-mi plăcea deloc, îmi dădea sentimentul că trag chiulul. Înainte să pornesc mașina, am pus telefonul pe răspuns automat, gata să reacționez în caz de apel. Nesocotind total siguranța rutieră, aruncam mereu câte o privire pe mail-uri. Ajunsă pe autostradă, monotonia șofatului mi-a smuls un căscat, a fost primul dintr-o serie interminabilă, ochii înecându-mi-se în lacrimi. Chiar dacă mă făcea să tremur, am deschis de tot geamul ca să mă dezmeticesc. Am fost invadată de un sentiment de ușurare când am parcat în fața casei lui Alice și a lui Cédric. Era la capătul lumii! Drumul mi se păruse fără sfârșit. Data viitoare voi avea grijă să-mi iau o gustare!

Sora mea înțelesese bine că tirul grupat era obligatoriu, Adrien și Jeanne erau și ei prezenți. Marius, cu Léa ascunsă în spatele lui, mi-a deschis ușa. Erau în pijama, cu părul pieptănat și încă ud după duș. Marius m-a luat de mână și m-a condus în sufragerie, unde adulții luau un aperitiv, fără să pot să-mi recuperez libertatea. Alice s-a ridicat și a venit spre mine adresându-se copiilor:

— Gata, ați văzut-o pe Yaël, acum, la culcare! Apoi, întorcându-se înspre mine și încruntându-se: Te simți bine?

— Foarte bine! De ce mă întrebi?

— Așa, mi-a răspuns îmbrățișându-mă.

Să i-o spună lu' mutu! Numai să nu se transforme seara într-un tribunal al Inchiziției! Alice se abținea, dar pentru cât timp? Am salutat pe toată lumea și am luat loc pe canapea.

— Te servesc cu un pahar? mi-a propus Cédric.

— Foarte puțin, te rog.

Două minute mai târziu, țineam în mână un pahar cu vin alb, plin ochi, în care îmi înmuiam buzele. Mi-am pus telefonul la vedere și la îndemână, pe măsuța joasă, ca să nu-mi asum niciun risc.

— Unde e fata voastră? i-am întrebat pe Jeanne și pe Adrien. A trecut de vârsta la care să se culce odată cu găinile.

— Am lăsat-o acasă cu babysitterul. Seară între adulți, mi-a răspuns Jeanne, care afișa un aer mulțumit și ușurat.

Aleluia! Se săturase oare de serile cu copii? Alice a revenit printre noi și s-a așezat lângă mine.

— Și, ce mai spuneți? am întrebat adresându-mă tuturor.

Fără să știu prea bine de ce, voiam să aflu vești despre ei. Mi se întâmpla câteodată și, mai ales, asta mă scutea să vorbesc despre mine. Cédric a răspuns primul și ne-a făcut pe toți să râdem, povestindu-ne cum încerca să-i facă pe elevii lui din clasa terminală profesională să se intereseze de filosofie. Cumnatul meu era plin de speranță, pentru el cauzele pierdute nu existau. Nu își atribuia niciun merit dacă reușea ca toți elevii lui să aibă medie de trecere la bac. Laurii nu-l interesau. Cât despre Jeanne, ea era obosită de recrutarea de personal suplimentar pentru perioada de reduceri; era acum responsabilă de magazin și nu reușea să găsească studenți dispuși să facă un efort toată luna, cât dura asta. Dacă mie una ca asta mi-ar fi stat pe creieri, ea era în schimb optimistă, lua lucrurile cu calm, fidelă ei înseși.

Anii păreau să nu fi trecut peste Jeanne. Înfățișarea nu i se schimbase deloc: părul negru ca pana corbului impecabil aranjat, veșnicul piercing și o garderobă la modă, pe care o schimba în funcție de anotimp. Adrien a preluat ștafeta făcând pe clovnul, ca de obicei.

— Eu militez la serviciu pentru instaurarea alegerii celui mai bun agent al lunii, cu afișarea fotografiei lui pe hol, ca în State.

— Sau la McDonald’s, i-a răspuns soția lui.

Toată lumea a izbucnit în râs, chiar și eu. Adrien făcuse totul ca

să nu-și ia diploma și Dumnezeu știe cât a trebuit să se străduiască pentru ca să eșueze. Profesorii văzuseră imediat în el pe viitorul agent de vânzări fără egal, așa că i-au trecut cu vederea absențele, lucrările nefăcute și toate măgăriile pe care le organizase cu Biroul Studenților. Dar nimeni nu a mai putut să facă nimic pentru el când a uitat să se scoale la timp în dimineața examenului de diplomă. Însă asta nu l-a împiedicat să-și găsească de lucru în doi timpi și trei mișcări, la doar câteva zile după mine. Era agent comercial pentru o prestigioasă marcă de ferestre și făcea foarte multe vânzări. La el, anii lăsaseră câteva urme; silueta scurtă și îndesată de rugbist se buhăise și claia de păr negru i se rărise.

Alice ne-a invitat să trecem la masă și a profitat ca să preia ștafeta.

— Am renunțat să mai fac cerere pentru postul de director al școlii, ne-a anunțat servind peștele.

— Ce?! m-am revoltat. Nimeni nu renunță la o avansare! Doar n-ai să rămâi toată viața institutoare! M-am întors înspre ceilalți, scoasă din fire: Spuneți-i și voi că face o prostie!

Au oftat toți.

— Pot să știu ce e rău în a fi institutoare? mi-a răspuns Alice sec. Chiar mă enervezi! Îmi place să-i învăț pe copii, restul nu mă interesează. Vreau să continui să mă concentrez la lucrurile esențiale! Așa că… scutește-mă!

Am dat din cap, disperată de lipsa de ambiție a surorii mele. Ea a întins mâna înspre farfuria mea.

— Foarte puțin, te rog, am mormăit.

— Trebuie să mănânci! s-a enervat Alice. Asta-i culmea! Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

Am strâns din dinți. Era deja prea mult! *De ce mai sunt aici?*

— E adevărat! a intervenit Adrien. Înainte aveai un fund mic, sâni mari, dar acum nu mai ai nimic. Redevino Yaya, sexy girl.

Am întors atât de iute capul spre el, încât o clipă am crezut că mi-am sucit gâtul. L-am privit cu ochii ieșiți din orbite.

— Ești bolnav rău, pe cuvânt. Tu nu zici nimic? am întrebat-o pe

Jeanne.

— Ce vrei să fac? Descurcă-te, treaba ta! Înainte știai să te aperi singură. Oricum, are dreptate… te-ai gândit să-ți iei concediu în viitorul apropiat? Ești palidă ca un mort!

— Concediu! Și mai ce?

Le-am zâmbit larg, ucigător. Concediu, în niciun caz! Li se întâmpla uneori să se uite la mine? Ce era cu interesul ăsta pentru lenevеală? Doar dacă nu voiau să am angoase!

— Nici pomeneală! Cu puțin noroc, în curând am să devin asociat la agenție, am anunțat eu triumfal.

— Nu se poate, a spus Alice cu o voce ca de dincolo de mormânt. Asta mai lipsea…

Cât despre ceilalți, au rămas tăcuți.

— Ce plăcut e să vă văd fericiți pentru mine! am scuipat.

Poftim, era ca de obicei. Îmi cereau să le înțeleg micile griji, să-i ascult vorbind despre țâncii lor, dar ei nu făceau niciun efort pentru mine. Nu încercaseră niciodată să înțeleagă ce însemna slujba mea.

— Ba da, ba da… sigur că ne bucurăm pentru tine, s-a grăbit să răspundă cumnatul meu.

— Dar e drept că vei avea și mai mult de muncă, a subliniat Jeanne.

— Pică bine, e tot ce cer, am bombănit fără să-mi iau ochii de la sora mea.

Ea a lăsat capul în jos și și-a înfipt furculița în mâncarea din farfurie.

— Să schimbăm subiectul, e mai bine. Oricum, nu folosește la nimic, nu cădem de acord.

Așadar, Alice hotărâse că în seara asta nu ne vom bate ca chiorii. Am lăsat nasul în farfurie ca să arăt că și în ce mă privește subiectul era închis. Nu aveam energie de pierdut cu prostiile astea. Nu am mai deschis gura în timpul mesei.

Telefonul meu a sunat în momentul desertului, am sărit de pe scaun ca să-l iau de pe măsuță.

— Da, Bertrand?

— Am nevoie de tine. Trimit un taxi să te ia.

Victorie! Puteam să scap!

— Nu sunt acasă, i-am răspuns mișcându-mă de colo-colo.

— Dar unde ești?

— La sora mea, în suburbii.

— Dă-mi imediat adresa, nu avem niciun minut de pierdut.

I-am dat-o. Am așteptat până a comandat un taxi. Apoi a reluat discuția.

— Mașina va fi acolo în cincisprezece minute. Te duci la Roissy să-l iei pe Sean.

Iar el! Va trebui să mă abțin să-i arunc în față chestia cu asocierea, când îmi va mai propune un post. Ce mai căuta la Paris? Voia să vândă sau să cumpere o firmă? Sean își construise cariera pe cumpărarea de firme aflate în dificultate, din toată lumea. Le dibuia ca nimeni altul. Cu armata lui de consilieri, făcea curat, găsea soluții și relansa activitatea după care revindea și încasa maximum de profit.

— Sună-mă de pe drum, să-ți explic, a continuat Bertrand.

— Prea bine.

Am închis și mi-am luat poșeta. În jurul meu, era ca și cum timpul s-ar fi suspendat. Adrien avea încă furculița în aer, gura deschisă și toți se uitau la mine, siderați.

— Pot să merg până la baie?

— Bineînțeles, mi-a răspuns sora mea. Dar ce se-ntâmplă?

— Trebuie să iau un client de la Roissy.

— Mai nou, ești escortă?

— Uite ce e, Adrien, de glumele tale răsuflate și de măgăriile tale sunt sătulă până peste cap. Nu ai avut niciodată clasă, dar nu suport să depășești limita!

Încă un exemplu; mă străduiam de ani de zile să-i fac să înțeleagă în ce consta munca mea. Niciun efort din partea lor ca să rețină explicațiile mele. Nu mai puteam. Fără nicio privire în plus, am intrat în baie și am regretat din prima clipă ordinea și curățenia băii mele și a celei de la agenție. Paharele pentru clătit gura ale

copiilor erau aruncate în chiuvetă, iar aceasta avea pe ea urme de pastă de dinți și de săpun. Cât despre oglindă, era pătată de calcar, asta e, va trebui să mă descurc așa. Mi-am scos trusa de machiaj. Mi-am dat din nou cu pudră Terracotta, era adevărat că eram palidă în seara asta. Apoi, mi-am refăcut machiajul ochilor. Alice a intrat și ea în baie și s-a așezat pe marginea căzii. Am făcut un pas înapoi și mi-am spus că arătam un pic mai bine. Mi-am desfăcut coada de cal, sora mea mi-a luat peria de păr din mână și a început să mă pieptene.

— N-avem timp, Alice.

— De ce nu ți-l mai lași desfăcut niciodată?

— Nu mă ajută să par serioasă.

— N-ar trebui să fie permis să ascunzi un asemenea păr, mi-a spus cu un zâmbet, voind cu siguranță să îndrepte lucrurile.

Moștenisem de la mama părul roșcat, prea țipător după gustul meu ca să par credibilă, de aceea îl prindeam întotdeauna într-o coadă de cal sau într-un coc. Alice era în avantaj, având părul blond. Eu aș fi vrut părul ei, ea murea de invidie că nu-l avea ca al meu. A fost rapidă și mi l-a prins cum îmi plăcea. I-am mulțumit și mi-am dat cu parfum pe gât. Un SMS m-a anunțat că a sosit taxiul. Am trecut în grabă prin sufragerie, le-am spus tuturor la revedere din mers și m-am îndreptat spre ușa de la intrare, cu Alice în urma mea. Mi-am făcut timp s-o îmbrățișez.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, s-a scuzat.

— Nu e cazul.

— Pur și simplu îmi fac griji pentru tine. Ăsta-i rolul unei surori mai mari.

— Cele optsprezece luni în plus nu-ți dau cu adevărat titlul de soră mai mare, am tachinat-o eu. Și-apoi, sunt foarte bine, n-ai niciun motiv să te îngrijorezi, visul vieții mele e pe cale să se împlinească.

— Dacă zici tu.

— Am șters-o, pe curând!

Am deschis ușa și am urcat în taxi fără să privesc înapoi, oftând

de ușurare, cu telefonul deja în mână ca să-l sun pe Bertrand. A răspuns după primul apel.

— Te ascult, i-am spus imediat.

— Nu știu ce s-a întâmplat! Informația nu a ajuns până la noi, nu înțeleg. Dar este intolerabil. Am fost neglijenți.

— Sunt șocată.

— Suntem vinovați amândoi. E de datoria noastră să fim mai vigilenți. Am primit un apel de la asistentul lui chiar înainte să te sun, voia să se asigure de prezența noastră la coborârea din avion.

— A, da? Sean nu mi-a spus nimic.

— S-a hotărât în după-amiaza asta să asiste la o licitație mâine și a sărit în avion. Rezervă-i imediat o cameră, te vei duce să-l iei mâine dimineață la 09:30 de la hotel și îi vei servi de interpret toată ziua.

Mi-a scăpat un oftat. Cum o să mă descurc? Aveam programate zece întâlniri pentru a doua zi, dintre care una cu responsabilul cu relațiile publice al unei mărci de marochinărie de lux, întâlnire pentru care îmi trebuiseră luni de zile ca s-o obțin, voiam să ne dezvoltăm activitatea.

— Vreo problemă, Yaël?

Am tresărit.

— Absolut niciuna, i-am răspuns încercând să am un ton vesel.

— Pe mâine!

Închisese deja. Fără să mai aștept, am sunat la unul dintre hotelurile de lux unde se caza Sean, apoi la centrala de taxiuri pentru a doua zi dimineață, fără să uit s-o informez pe mail pe asistenta mea să se ducă să facă un tur prin suburbii ca să-mi ia mașina, o să-mi las legitimația înainte de sosirea sa la agenție — ceea ce promitea să fie memorabil. I-am ținut pumnii ca să fie capabilă să se achite măcar de această misiune. *N-ar trebui să fie complicat!* Ora rămasă până să plec la Roissy am folosit-o ca să-mi rumeg greșeala; lăsasem garda jos plecând mai devreme de la birou ca să mă duc la masă la sora mea, unde pe deasupra o încasasem în plină figură. Rezultatul: ratasem un pont. Era prima și ultima oară

când se întâmpla așa ceva. Torsul motorului m-a făcut să ațipesc. Am tresărit când taxiul s-a oprit și am aruncat o privire la ceasul de pe telefon. Punctuală. După o vaporizare cu spray, ca să-mi reîmprospătez respirația, i-am cerut șoferului să lase contorul să meargă și să mă urmeze. Am verificat orarul sosirilor și m-am postat la poarta potrivită. Am stat dreaptă, cu o mină cuceritoare, înfiptă pe tocuri. Un sfert de oră mai târziu, poarta s-a deschis și a apărut clientul nostru englez.

Era trecut de ora 3 dimineața când m-am băgat în pat. Am avut un somn agitat. Când am deschis ochii, la 06:28, mă luptam cu greața, trupul îmi era încordat; nu-mi plăcea asta. În mod vizibil, nu-mi făcusem norma de somn. Obiceiurile mele m-au ajutat totuși să-mi limpezesc ideile. În general, nu prea îmi era foame dimineața, dar nu era nimic. M-am mulțumit cu o capsulă de *ristretto* și două de Guronsan. Înainte să plec, m-am privit o ultimă oară în oglinda de la intrare: chiar și machiată, cearcănele mele rămâneau pronunțate.

Când am ajuns la casa de licitații Drouot, am verificat dacă clientul meu era înscris pe lista participanților și ne-am instalat în sala de licitații, unul lângă altul, eu pregătită să traduc, la urechea lui, cu cea mai mare discreție. Am avut timp să răsfoiesc catalogul, ca să rețin ofertele, el mi le-a arătat pe cele care îl interesau în mod deosebit, vom avea de lucru toată ziua. Mi-a explicat de ce nu a dorit un intermediar, îl amuza să participe personal. Înainte să înceapă licitația, trebuind să mă gândesc la toate pentru el, i-am trimis un mail asistentei mele să rezerve o masă pentru prânz. Dimineața a trecut fără să-mi dau seama. Mi-am mobilizat toate capacitățile de concentrare; nu mai gândeam, ascultam, înregistram, retranscriam, stabileam comunicarea între clientul meu și evaluator, rămânând transparentă. Trebuia să aibă sentimentul că înțelege totul singur.

La 12:45 am împins ușa restaurantului unde urma să luăm

prânzul. Și care nu mi-a fost surpriza văzându-l pe Bertrand așteptându-ne la masă!

— Șeful tău nu umblă cu ocolișuri, mi-a șoptit Sean. Îi e teamă să nu te răpesc.

Tipul era insuportabil. Totuși, nu aveam de ales decât să mă stăpânesc. Dumnezeu știe că era din ce în ce mai greu. I-am arătat cel mai frumos zâmbet al meu.

— Vă înșelați, noi știm să avem grijă de dumneavoastră.

Bertrand l-a salutat, apoi mi-a strâns mâna, întrebându-mă din priviri. L-am liniștit făcându-l să înțeleagă că totul se derula perfect până acum. Motivul prezenței lui Bertrand era clar; se temea că scăparea noastră din urmă cu o zi punea sub semnul întrebării colaborarea cu el. Pe tot parcursul mesei s-a discutat despre afaceri. Apetitul încă nu-mi crescuse, m-am mulțumit cu un wok de legume găsit în meniu pe care le-am înghițit cu ajutorul unor pahare mari de apă gazoasă.

— Am hotărât să profit ceva mai mult timp de sejurul meu parizian, ne-a spus Sean când ni se servea cafeaua. Yaël, contez pe tine, am programat mai multe întâlniri cu recrutori de cadre, la care îmi vei fi indispensabilă. Ai văzut în dimineața asta că nu pot să mă lipsesc de tine.

O, nu! Îmi dădea tot programul peste cap și, cu toate astea, nu aveam de ales, nu puteam să-l las baltă. Bătaia de cap din noaptea trecută nu folosise la nimic, trebuia să reiau totul de la zero. Am fost conștientă de venele care mi se zbăteau dureros în tâmple și de greața care nu avea să întârzie să apară.

— N-am să vă dezamăgesc, fiți sigur de asta, i-am răspuns încercând să vorbesc cu voce calmă. Vă rog să mă scuzați.

M-am ridicat și am luat-o spre toalete. M-am închis acolo și m-am așezat pe capacul closetului, cu telefonul în mână. Neștiind până la ce oră voi fi ocupată astăzi, trebuia să anticipez. Am început prin a o suna pe asistenta mea. Nemernica nu a răspuns: era în pauză de masă. De atâta timp îi tot repetam că trebuie să răspundă întotdeauna, indiferent când, indiferent unde, chiar și la toaletă

trebuie să răspundă la apelurile mele! Am respirat adânc, promițându-mi să pun rapid punctul pe i cu ea. Pe de altă parte, era în stare să confunde clienții! Nu puteam să am încredere decât în mine însămi. Am dat vreo zece telefoane și am trimis o grămadă de mail-uri. Nu-mi mai rămânea decât să aștept răspunsurile. Înainte să-mi părăsesc ascunzătoarea, mi-am dat cu apă rece pe tâmple și mi-am aranjat înfățișarea pudrându-mi nasul. După aceea am înghițit o indispensabilă aspirină; migrena devenea din ce în ce mai puternică. Simțeam cum o bară îmi apasă fruntea, un ochi deja mă durea, iar stomacul mi se strângea de greață. Încă puteam să-mi controlez starea. M-am forțat să respir calm, încet, ca să țin durerea la distanță. Când m-am întors la masă, am descoperit că Bertrand plătise deja nota și mă așteptau. Așadar, întârziasem atât de mult! Când mi-a deschis ușa, șeful meu, cu o mină sobră, m-a reținut câteva secunde:

— Vin cu tine în după-amiaza asta.

Un presentiment rău m-a invadat. Ardeam să întreb „de ce?“ Bertrand era ocupat până peste cap, eu eram acolo, nu avea nevoie să piardă timpul. Doar dacă nu eram supusă unui test? *Da, asta e, sigur asta. Nu poate fi decât asta!*

După-amiaza a început destul de bine, în ciuda migrenei mele chinuitoare. Clientul nostru părea să se amuze supralicitând, câștigând de fiecare dată licitația, cheltuielile lui nu aveau limite. Regulat, închizând ochii, inspiram profund. O căldură sufocantă invada sala, mă simțeam udă. Am aruncat o privire spre Sean și Bertrand, trebuie că se chinuiau groaznic în costumele lor. Spre marea mea surpriză, niciun semn de indispoziție, și unul, și celălalt păreau să se bucure de răcoare. Vasăzică eram singura care avea impresia că se află într-un cuptor. Gălăgia mă incomoda și nu mă lăsa să mă concentrez. Licitațiile creșteau cu rapiditate, nicio pauză, niciun timp mort, imposibil să răsufli nici măcar o secundă. Totul mergea atât de repede! Aproape prea repede! Ceva a căzut și asta m-a distras și mai mult, m-am întors să văd ce se întâmpla. Preț de o

clipă, a fost ca o gaură neagră, m-au lăsat puterile și am căzut. Agitația clientului meu m-a readus la realitate, ca și tonul peremptoriu al lui Bertrand:

— Yaël! Ce se întâmplă? Am clipit din ochi și i-am văzut chipul serios. Te-ar deranja să fii alături de noi? Ai ratat o licitație!

— Dumnezeule… Pardon! Scuzați-mă.

Broboane de transpirație îmi alunecau pe spate. Nu auzisem nimic. Pentru prima oară în cariera mea de interpret, nu ascultasem, eșuasem.

— M-ai făcut să pierd o piesă de bază, a tunat Sean. Ești mândră de tine?

Era furios și își pierduse cu totul morga britanică. Vorbise așa de tare, că mai multe persoane s-au întors, întrebându-se cu siguranță cine era muștruluit în felul ăsta. M-am chircit, rușinată, umilită.

— Nu știu ce să vă spun. Îmi pare rău…

— Te rog, scutește-mă de scuzele tale și revino-ți repede. Să nu se mai repete!

Mi-a întors spatele, hotărât să nu mai piardă niciun minut în plus din cauza incompetenței mele.

— Niciun risc, a intervenit sec Bertrand. Yaël, de aici preiau eu.

Mă aflam în plin coșmar.

— Poftim?

— Te rog! mi-a tăiat-o el agasat. Du-te să iei aer. Ne vedem mâine dimineață la prima oră, la agenție. Ziua ta de lucru s-a încheiat.

Vorbise cu voce joasă, spre deosebire de Sean, dar sentința lui era fără drept de apel. Știam că în fața lui Bertrand nu aveai dreptul să greșești, acum suportam consecințele. Nu fusese nevoie decât de o fracțiune de secundă. M-am ridicat așadar de pe scaun, i-am cedat locul și m-am îndepărtat șoptind discret un „la revedere“. Niciunul nu mi-a răspuns, deja nu mai existam pentru ei. M-am lipit de peretele din fundul sălii ca să-i observ de la depărtare. Apoi, am plecat de la Drouot. Dacă rămâneam și mă vedea Bertrand, furia lui ar fi crescut și mai mult.

[2] Medicament antiastenic. (*N.t.*)

4

Ce-o să fac până la sfârșitul zilei? Imposibil să mă duc la agenție și să le explic colegilor prezența mea. Nu aveam chef de bunăvoința lui Alice. Mi-era groază să mă duc acasă să stau singură. M-am hotărât să mă plimb. De fapt, am avut mai degrabă impresia că rătăceam pe străzi. Să găsesc o soluție ca să-mi îndrept greșeala. Asta mă sufoca, îmi tăia respirația, mă ținea cu ochii-n patru. Trecătorii mă îngrozeau, făceam totul să nu ating pe nimeni, să nu privesc pe nimeni. Gleznele mele mi se păreau deodată uimitor de fragile. Strângeam telefonul în mână: să simt cea mai mică vibrație. Trebuia în cele din urmă să primesc un apel de la Bertrand. Contrariul era de neconceput. Nu era decât 17:15. Ce puteai să faci la ora asta, dacă nu să lucrezi? Eram la jumătatea zilei de muncă. Mi-am dat seama că făceam neîncetat turul cartierului, nu mă îndepărtasem prea mult de sala de licitații: să fiu pregătită să vin în caz că…

Rătăceam deja de mai bine de două ore când am simțit picături de ploaie. *Asta mai lipsea!* Nu aveam umbrelă și mă aflam în mijlocul străzii cu sentimentul că m-am pierdut în orașul meu. Aversa s-a intensificat: trebuia să mă pun la adăpost. Am împins prima ușă pe care am văzut-o. În ce magazin nimerisem? Aș fi putut chiar să mă întreb dacă era un magazin, mă aflam într-o cameră fără nume. Am ezitat să ies din nou ca să verific dacă era deschis publicului, zărisem totuși o vitrină. Am preferat să rămân la căldură și pe uscat, cu atât mai rău dacă deranjam. Voi pleca dacă voi fi dată afară. Aparent, părea magazinul unui negustor de lucruri de ocazie. Praful mi-a intrat în ochi. Mirosuri de piele veche, de ceară, de

lemn, de haine vechi mi-au ajuns la nas. La o primă vedere era imposibil să deosebești obiectele și mobilele, din cauză că erau amestecate toate. Locul suferea de o serioasă lipsă de spațiu. Era imposibil să circuli pe-acolo. Spațiile dintre mobile erau microscopice, ceea ce-ți dădea impresia că pătrundeai într-un labirint. Dar se vedea clar că era foarte departe de stilul Ludovic al XV-lea sau Empire. Era regatul celor Treizeci de ani glorioși[3], nivelul déco. Erau de toate: o canapea, niște console, mese rabatabile, un bufet Formica, câteva scaune Tulip ascunse într-un colț și care, dată fiind starea lor, probabil așteptau vizita unui tapițer, ca și o cantitate de obiecte a căror utilitate rămânea ascunsă. Afară, vremea se înrăutățea tot mai mult și cu toate acestea locul era luminos, grație numeroaselor lămpi vintage aprinse aproape peste tot. Absența luminii directe crea o atmosferă blândă, caldă, poate cu virtuți liniștitoare. Dacă măcar asta ar funcționa și în cazul meu. Am înaintat puțin și m-am oprit în fața unei etajere din metal și lemn pe care se aflau un patefon, aparate foto Polaroid vechi și chiar o cameră video Super 8. Privirea mi-a căzut pe un suport cu o colecție de ilustrate Vidal ca aceea pe care o aveam la școală. În clipa aceea, am ciulit urechile; muzica asta… *Black trombon, monoton, trombonul, e drăguț. Turbion gramofon…* Gainsbourg… o emoție bruscă m-a făcut să-mi țin respirația… o imagine a tatălui meu bătându-ne la cap pe sora mea și pe mine, când eram puștoaice. Încă îl auzeam spunându-ne în epoca noastră *boys band*: „Fetelor, asta e muzică, am să fac cultură cu voi!“ În replică, împreună cu Alice glumeam pe seama vârstei lui și totul se termina cu hohote de râs. Această amintire s-a risipit când am auzit peste vocea lui Gainsbourg o altă voce, o voce de bărbat: „*Black trombon, monoton, autohton al nopții, Dumnezeu o iartă pe copila care fredonează în patul meu… Black trombon, monoton, ea se dă pe jumătate, goală tremură…*“ M-am uitat în toate părțile, căutând să-mi dau seama de unde venea vocea. Imposibil de știut, bărbatul trebuie să se fi aflat în fundul magazinului, ascuns de un paravan cu model în pătrățele. În orice caz, se descurca tipul, chiar credea în el. Totuși, cânta fals!

În ciuda acestui fapt, era mai degrabă plăcut să-l asculți; respirația îi era în perfectă armonie cu notele, timbrul lui era cald. Asta aproape că mi-a smuls un zâmbet, mai ales când a imitat alămurile. Am preferat să plec la fel de discret precum venisem, cu riscul de a mă uda.

— Yaël? am auzit în spatele meu. Vocea asta…

M-am întors, cu mâna pe clanță. Migrena îmi dădea halucinații, altfel nu ar fi fost posibil. M-am răsucit brusc; brațele mi-au căzut, gâtul mi s-a contractat, pumnii mi s-au strâns, inima mi-a bătut mai repede, făcând un salt cu zece ani în urmă. Mă aflam în fața unui strigoi, care părea la fel de șocat ca și mine.

— Yaël… tu ești?

A înaintat spre mine. Aproape că nu se schimbase, dacă n-ar fi fost ochelarii de baga ce îi apăruseră pe nasul ușor coroiat după ce și-l spărsese făcând pe imbecilul cu Adrien; îi cursese sânge și noi, fetele, ne jucaserăm de-a infirmierele însoțindu-l la urgențe. Veriga lipsă a trupei se materializase aici, sub ochii mei.

— Bună, Marc, i-am spus cu o voce albă.

Nimeni nu mai rostise acest nume de multă vreme. Eu, cea dintâi.

— Am crezut că ai murit! am șuierat cu ironie.

Remarca mea l-a emoționat, și-a dat jos ochelarii și și-a trecut mâna prin părul scurt; îl avea tot șaten-deschis, bătând în blond la soare. A privit în aer, cu respirația tăiată, total descumpănit. Să-i fie de bine! Era în interesul lui să se înarmeze cu curaj dacă avea de gând să mă înfrunte. Apoi s-a frecat la ochi, a deschis gura o dată, fără să spună nimic, dar mișcând mâinile. În mod vizibil, își căuta cuvintele. Nu era cazul să conteze pe mine ca să-i ușurez situația.

— Yaël… dacă m-aș fi așteptat la asta…

— N-ai nimic altceva de spus?! am lătrat cu răutate.

Scumpul de Marc se topea văzând cu ochii. Asta era tot ce merita.

— Ba da… Scuze… Ce faci aici?

Întrebarea care nu trebuia pusă.

— Mă adăpostesc de ploaie.

— Mulțumesc ploii că te-a trimis aici, mi-a spus, cu un zâmbet larg pe buze.

Era din ce în ce mai bine! Credea poate că-mi arde de glume. Și-a schimbat imediat mina satisfăcută când a observat că nu-i împărtășeam părerea. De ce trebuia să se întâmple asta azi? Mă enerva! De parcă nu aveam destule lucruri și griji în minte! Bun, o să derulez din nou filmul ca și cum ultimele cinci minute nu ar fi avut loc.

— Te las, am spus sec.

El a făcut un pas spre mine întinzând brațul.

— Nu… Stai… Nu poți să pleci așa repede! Vreau să-mi spui despre tine… să știu ce s-a întâmplat cu ceilalți.

Își bătea joc de mine sau ce!? Uitase ce făcuse? Am strâns din pumni ca să-mi stăpânesc furia.

— E puțin cam târziu, nu? Cine a dispărut din viețile noastre de pe o zi pe alta, fără să mai dea vreodată un semn? Cine ne-a lăsat să ne închipuim ce era mai rău? Ce era mai rău, Marc! Mă înțelegi?

Aveam nevoie să mă descarc și el pica la țanc. Mă fixa cu privirea, din ce în ce mai abătut.

— Te rog… lasă-mă să-ți explic… și după aceea vei hotărî dacă să-mi spui sau nu despre voi.

Avea încă privirea aceea de culoarea alunei, ca de câine bătut, cu câteva riduri de expresie în plus care îl făceau matur. Am întors privirea, nu voiam să ghicesc dacă fusese fericit sau trist în acești ultimi zece ani. Dar decât să-mi fac gânduri negre umblând pe străzi sau și mai rău, singură în apartamentul meu, mai bine mai rămâneam un pic. Și, în adâncul meu, voiam să știu de ce plecase fără niciun cuvânt, fără nicio explicație. De când voiam să-mi reglez conturile cu el! Cu brațele încrucișate, mi-am îndreptat spatele, gata să mușc.

— Te-ascult!

— Nu sta aici, vino să iei loc.

A pornit spre fundul magazinului făcând slalom printre mobile

și eu l-am urmat având grijă să nu ating nimic. Am trecut în spatele paravanului cu model în pătrățele și m-am trezit în fața unui adevărat haos. Începând cu biroul său cu ornamente în rulouri, care nu putea fi închis din cauza impresionantului teanc de hârtii pe care trona un calculator Texas Instrument, pe care trebuie să-l fi luat la mâna a doua. A dat la o parte niște reviste din anii ’80, care zăceau pe cele două fotolii-club Le Corbusier, cu pielea crăpată pe alocuri, între care se afla o măsuță joasă ovală și o scrumieră cu picior, nu prea curată și cel puțin instabilă.

— Ia loc!

Mă pregăteam să fac asta, când un nou-sosit s-a făcut simțit:

— Marc, unde ești?

— Abuelo! Sunt aici!

L-am recunoscut pe bunicul lui Marc din clipa în care a apărut. Îmbătrânise în zece ani, acum se ajuta de un baston ca să meargă. Dar își păstrase vioiciunea și capacitatea de a te sonda dintr-o privire, se simțea asta. Ultima dată când îl văzusem, fugisem, disperată, din apartamentul lui din arondismentul șaptesprezece.

— Ei bine, nepoate, nu pierzi timpul! a spus el cu un zâmbet în colțul gurii și cu o ocheadă spre Marc.

S-a apropiat de mine și m-a privit din cap până-n picioare. Tocurile mele cui îmi îngăduiau să-l privesc de sus și eram foarte mulțumită de asta.

— Domnișoară… chipul dumneavoastră îmi este familiar…

— Este Yaël, a intervenit Marc. Ți-o amintești?

— Yaël! Micuța Yaël! Ai devenit o femeie fatală, m-a complimentat aplecându-se ușor. Apoi a scăzut tonul, ca și cum am fi complotat, ca niște vechi prieteni: Vezi, până la urmă l-ai regăsit, a îndrăznit să spună făcându-mi cu ochiul.

— Dar nu pe el îl căutam, am răspuns prompt.

Se mai credea și amuzant! Se pare că în familia aia nimeni nu era cu capul pe umeri!

— Temperament, nu glumă! Dacă aș fi avut cu douăzeci de ani mai puțin…

— Ajunge, Abuelo! a spus Marc punându-i o mână pe umăr. O să stăm de vorbă.

Au schimbat o privire complice, e adevărat, dar eu simțeam că mai era ceva în spatele ei.

— Foarte bine… dar n-ai s-o ții aici! Iartă-l, a uitat bunele maniere. Hai, afară! Închid eu magazinul! Duceți-vă la Louis, acolo o să vă simțiți bine.

Marc m-a întrebat din priviri, eu am dat din cap și am luat-o înspre ieșire. Era o adevărată capcană. Am așteptat câteva minute pe trotuar, ploua încă. Marc a ieșit și el, a deschis o umbrelă și mi-a dat-o. Își pusese o haină din velur roasă, căreia i-a ridicat gulerul ca să se apere de picăturile de ploaie.

— Îmi pare rău pentru Abuelo, nu poate să se abțină…

Ce-mi pasă mie?

— E-n regulă.

— Te deranjează dacă mergem pe jos puțin?

Dacă ai ști… sunt două ore, mai mult sau mai puțin, de când merg.

— Te urmez, i-am răspuns fără chef.

M-a privit lung, apoi a pornit. Mergeam alături de el, la un metru distanță, în tăcere. Nici Marc nu a deschis gura și, fără să se oprească, și-a aprins o țigară. Avea categoric aceeași alură ca atunci când eram studenți; haina, țigările, vorbea mereu cu mâinile, iar vocea gravă și calmă părea să anunțe tot timpul o catastrofă, chiar și când voia să fie amuzant. Asta mă lăsa rece.

Am profitat de drum ca să-mi verific mail-ul pe telefon: chestiunile curente, dar nicio veste de la Bertrand. Și era deja trecut de ora 20:00. Cam un sfert de oră mai târziu, Marc a împins ușa unui mic restaurant, versiunea braserie, cu meniu tradițional, demodat și complet pustiu. Mirosul de bucătărie mi-a întors stomacul pe dos, un amestec de usturoi, de grăsime arsă, de tocană care fierbe. Unora le place asta, decorul cu fețe de masă în carouri roșii, cap de vacă. *Eu nu fac parte dintre ei.* Ar fi trebuit să-mi amintesc de faimoasa poftă de mâncare a lui Marc. Era un obișnuit al casei; a

ciocănit în ușa bucătăriei, de unde a ieșit un bărbat solid care l-a bătut prietenește pe umăr.

— Salut, Louis!

— Salut, Marc! Bunicul nu e?

— Nu, dar sunt însoțit.

Louis, căci așa se numea, a aplecat capul și m-a văzut. S-a șters pe șorț și a venit să-mi strângă mâna. În clipa în care mi-a dat drumul, m-am abținut să nu-mi scot gelul hidroalcoolic.

— Poți să ne pregătești ceva? Ia-o încet, nu ne grăbim.

Vorbește pentru tine, Marc.

— Am să vă fac ceva bun, o să vedeți, domnișoară!

Ce oroare! Refuzam categoric să înghit ceva ieșit din bucătăria lui și pregătit de mâinile lui scârboase!

— Pentru mine, nimic! Nu mi-e foame!

— Mie să nu-mi faceți asta! O să vă spulbere prima rafală de vânt! Spuneți-mi ce v-ar plăcea?

Aș fi fost nepoliticoasă dacă insistam.

— Dacă aveți legume verzi sau o salată, dar fără nimic pe lângă…

— O să vă lingeți pe degete! Marc, simte-te ca acasă. Te las, beți un vinișor.

A dispărut în bucătărie, lăsându-ne singuri acolo. Trecând în spatele barului, Marc a arătat înspre sală cu un gest care spunea „alege o masă"; nu știam ce să aleg. M-am hotărât pentru un loc aproape de intrare. Picioarele scaunului vechi din lemn au scârțâit pe pardoseală, readucându-mi migrena. Odată așezată, am ezitat să pun mâinile pe masă, de teamă că fața de masă este unsuroasă și lipicioasă. Am pipăit-o și am oftat de ușurare constatând că țesătura părea curată; mi-am pus telefonul pe ea. Marc s-a așezat în fața mea și a turnat vin roșu dintr-o sticlă. A ridicat paharul și și-a ațintit ochii într-ai mei.

— Văzându-ți aerul înțepat, presupun că, dacă îți propun să ciocnim pentru regăsirea noastră, ai să refuzi?

L-am fulgerat cu privirera. Va trebui să înțeleagă repede că în

ziua în care plecase își pierduse dreptul să facă glume cu mine.

— Presupui foarte bine, într-adevăr.

Din automatism, am băut o înghițitură. Marc a făcut la fel.

— N-am avut curajul să vă spun la revedere, a rostit deodată.

— Ce vrea să însemne asta?

— Fusesem dat afară de la facultate sau mai dregrabă Abuelo a hotărât să fiu dat afară de la facultate… poate că nu-ți aduci aminte… dar locuiam la el în perioada studiilor.

Evident că îmi amintesc totul. Cum poți să-ți închipui contrariul? Eram tot timpul împreună.

— Ce legătură are asta cu dispariția ta?

— Când a fost evident că iarăși nu voi lua examenele parțiale, cu acordul părinților mei mi-a făcut o propunere destul de simplă. Voia să mă salvez, să nu mai vegetez, să fac ceva cu viața mea, cu tinerețea mea. Mi-a plătit un bilet open și mi-a propus să călătoresc, să îmi găsesc slujbe neînsemnate ca să trăiesc, să întâlnesc oameni, să văd țări și să mă întorc când voi ști ce vreau să fac cu viața mea. Prima dată când mi-a vorbit despre asta, nu l-am luat în serios, am crezut că aveam de ales. A doua oară, îmi rezervase un bilet doar dus pentru trei zile mai târziu. M-am trezit legat de mâini și de picioare.

Eram consternată, nu doar furioasă. Așadar, versiunea servită de bunicul lui era adevărată. Marc nu era decât un cretin!

— De ce nu ne-ai spus nimic? l-am întrebat bătând cu pumnul în masă.

— Yaël, fii sinceră cu mine! Amintește-ți cum eram unii pentru alții. N-ați fi făcut totul ca să rămân?

Și-a înfipt ochii într-ai mei, eu am întors privirea. Evident, m-aș fi bătut ca o nebună ca să nu plece sau aș fi plecat cu el, oricum asta aveam de gând să fac pe-atunci. Cum îndrăznise să ne facă așa ceva, să-mi facă *mie* așa ceva? Ne spuneam totul, împărțeam totul.

— Asta nu-i o scuză, i-am răspuns. Ar fi trebuit să-ți iei rămas-bun de la noi. Am fi înțeles, te-am fi ajutat… Apoi furia a explodat, vocea mi-a devenit tăioasă, mânia a dat pe dinafară: Crezi că pentru

noi nu a contat! Te-am căutat pretutindeni, ca apucații! Eram morți de frică! Ne-a trecut totul prin minte! Ai măcar idee de răul pe care ni l-ai făcut? Nu pot să admit că nu ne-ai spus nimic, că ai putut să ne îndepărtezi în felul ăsta din viața ta. Ai tras o linie peste noi deși eram ca o familie toți șase. Prietenia noastră era pe viață!

Tirada mă lăsase fără suflu. A oftat, s-a ciupit de nas și m-a privit, abătut, dezarmat.

— Dacă aș fi făcut-o, m-aș fi răzgândit, n-aș mai fi plecat niciodată și aș fi pierdut încrederea lui Abuelo. Nu puteam să-i fac asta, l-aș fi trădat. L-am ales pe el, și nu pe voi. Am fost laș față de voi…

Își dădea seama că fiecare cuvânt al lui era ca o lovitură de pumnal în inimă? Îmi vorbea de încredere. Dar a noastră? O călcase în picioare.

— Nu este pardonabil, sunt conștient de asta… dar eram îngrozit de ideea că plec și vă părăsesc… Nu voiam să par un ratat de care părinții și bunicul se debarasează. Nu mai știau ce să facă cu mine. Nu valoram nimic, Yaël, am refuzat ca voi să vă dați seama de asta…

Și-a lăsat bărbia în piept câteva secunde. Când m-a privit din nou, zâmbea trist.

— Și-apoi, am făcut o petrecere de pomină pentru angajarea ta, în ultima seară.

— E adevărat…

— Nu încetam să mă gândesc la asta, am fost gata să cedez și să vă spun totul, dar nu voiam să-ți stric bucuria, voiam doar să mă bucur de voi până la sfârșit.

O imagine foarte clară mi-a apărut în minte. O imagine la care îmi interziceam să mă gândesc de zece ani, atât de rău îmi făcea.

— Asta înseamnă că atunci când m-ai condus pe jos până acasă la 7 dimineața…

— Știam că nu te voi mai revedea, mi-a mărturisit privindu-mă în ochi.

— Înainte să mă îmbrățișezi, mi-ai spus să-ți țin biletul…

— Pentru concertul lui Ben Harper… îmi amintesc prea bine… Și

după aceea am fugit ca să ajung la aeroport.

Mi-am luat capul în mâini și am privit carourile de pe fața de masă.

— Ai fi putut să trimiți vești, odată plecat!

— La ce ar fi folosit? Ca să vă spun că eram deprimat, că eram un ratat care nu știa ce să facă cu viața lui?! Și-apoi, mi-era prea teamă să înfrunt reproșurile voastre. Când Abuelo mi-a spus că te văzuse, în ziua aceea am știut că era prea târziu ca să vă dau de veste, că n-aș fi făcut decât să înrăutățesc situația.

— Ce vorbești... asta a fost scuza ta pentru că ai rupt definitiv legăturile cu noi și ne-ai renegat prietenia?

— Nu poți să-mi spui așa ceva!

— Tacă-ți gura, Marc!

Am oftat adânc și m-am ghemuit pe scaun, obosită deodată, neștiind ce să-i mai spun, supărată și copleșită de amintirea acelei ultime întâlniri cu bunicul lui.

A doua zi când ceilalți mă luaseră din fața facultății, nu mă dusesem la lucru, stătusem toată ziua în fața porții imobilului bătrânului, hotărâtă să aștept să se întoarcă. Era aproape ora 21:00 când îl văzusem venind fluierând. Se oprise în fața mea, cu un zâmbet blând pe buze, remarcasem că purta una dintre hainele de velur ale lui Marc. Mă poftise să-l urmez. Încă îmi aminteam că, urcând scara în urma lui, mă gândeam că bunicul era în formă dacă urca până la etajul al treilea în pas alert. În niciun moment nu încetase să fluiere, iar asta mă enervase peste măsură. Ajunși în apartament, am rămas în fața ușii cu brațele încrucișate în timp ce el traversa culoarul mare în tonuri calde, de ocru și acaju, și luminat de lămpi de bibliotecă. În cele din urmă am izbucnit:

— Unde este?

— Vino și ia loc, mica mea Yaël!

— Nu!

El s-a întors spre mine râzând.

— Ce temperament!

— Cu atât mai bine dacă vă amuză, dar unde este?

S-a apropiat și când și-a pus mâna zbârcită pe umărul meu, m-am dat înapoi. El s-a întristat.

— E bine, nu-ți face griji…

O clipă scurtă, am oftat de ușurare.

— OK! Dar unde este?

Și-a aprins o țigară, apoi a dat din cap privindu-mă.

— Știam că până la urmă o să mă văd cu unul dintre voi cinci. Oh… chiar te preferam pe tine…

— Puțin îmi pasă! Vreau să-l văd!

— Marc a plecat să facă ceva cu viața lui, să încerce o aventură… E departe…

— Dar unde este? Și de ce? am strigat bătând din picior.

— Nu pot să-ți spun nimic altceva… Nepotul meu este un cretin. I-am spus să vorbească totuși cu tine… dar, în sfârșit… a ales…

Mă prinsese ferm de umeri; obrajii îmi erau scăldați în lacrimi.

— Nu a fost o hotărâre ușor de luat, crede-mă, dar trebuia să plece, era necesar… e pentru binele lui. Acum, vezi-ți de viața ta, micuță Yaël. Și la fel și prietenii tăi…

— N-o să se mai întoarcă? l-am întrebat cu voce frântă.

Abuelo a ridicat din umeri, iar eu am văzut un licăr de tristețe străbătându-i privirea. Mă strânsese și mai tare de umeri.

— Nu-l aștepta, mi-a spus foarte încet.

Mă eliberasem din strânsoarea lui și plecasem alergând, lăsând deschisă ușa apartamentului în urma mea. Mă strigase de pe casa scării, dar eu îmi acoperisem urechile, refuzând să ascult urmarea. Mă dusesem la Alice și Cédric ca să le povestesc tot. Mă simțisem atât de singură fără el în perioada aceea, împărțită între absența lui și impresia că fusesem trădată. Și apoi, fără să ne dăm seama, l-am pomenit tot mai puțin. Viața își urmase cursul și cotidianul ne înghițise. Cu toate acestea, nimeni nu-l uitase. Marc devenise un subiect tabu. Eu evitam subiectul în rarele ocazii când numele lui era rostit.

Și în seara aceasta hazardul și ploaia făcuseră ca drumurile noastre să se întâlnească din nou. Marc era aici, în fața mea,

încercând să se scuze pentru ce ne făcuse.

— Și, cum au fost? Călătoriile tale? l-am întrebat într-un târziu, ca să mă desprind din amintiri.

Mi-a mărturisit că-și petrecuse un an în Canada, destul de înspăimântător; singurătatea îl devorase și îl împiedicase să se deschidă către ceilalți. Incapacitatea lui din Franța de a-și lua viața în mâini nu se risipise ca prin magie când a ajuns acolo. Rezerva de bani cu care plecase se topea ca zăpada la soare. Traversase țara de la est la vest cu trenul, trăind din mici slujbe la negru. Învățase engleza, amănunt care mi-a smuls un zâmbet, dar și să se descurce singur. Acele douăsprezece luni de unul singur fuseseră „șutul în fund“ de care avea nevoie, devenise adult, „mai mult decât în armată“, mi-a spus. La Vancouver o întâlnise pe o anume Juliette, care pe lângă faptul că i-a mângâiat inima, îl luase într-un tur al țării. Începând de-atunci, totul a avut culoarea vacanței, chiar și când spăla vasele într-un restaurant ca să câștige câțiva euro. Mi-a povestit că împreună cu ea se mișca fără încetare dintr-un loc într-altul, fără rutină și monotonie. Fiecare oră putea să-i arunce într-o nouă aventură. Și apoi, într-o zi când se plimba singur, a dat peste un târg de mobilă, petrecuse acolo o după-amiază întreagă, deși spiritul etnic nu-l interesa, vorbind cu tâmplarii, cu tapițerii, cu toți artizanii pe care îi întâlnea. Se simțise în elementul său la acel târg, dându-și seama că avea o grămadă de cunoștințe în domeniu. În zilele următoare fusese bântuit de acest lucru. Până la urmă și-a mărturisit motivele acestei obsesii: Abuelo îi transmisese pasiunea sa, și el era un vânător de comori. Știa în sfârșit ce voia să facă în viață: să muncească împreună cu bunicul lui la magazinul de vechituri. Venise vremea să se întoarcă acasă.

— Când a fost asta?

S-a oprit o vreme, s-a scărpinat în cap și a respirat adânc.

— Acum cinci ani, mi-a răspuns ocolindu-mi privirea.

— Cinci ani! Și nu ți-a trecut prin cap să dai un semn de viață? am urlat la el.

Nu era cu putință! Petrecuse atâția ani atât de aproape de noi,

fără să miște un deget ca să ne vadă. De ce-mi mai pierdeam timpul? Aveam alte lucruri de făcut decât să-i ascult tâmpeniile de adolescent întârziat! Nu avea niciun sens! Ce scuză tâmpită o să mai inventeze?

— Știi că în zece ani s-a inventat o chestie genială? Rețelele sociale, i-am spus cu ironie. Adrien și-a regăsit chiar și colegi de grădiniță!

— Nu e stilul meu…

— Nu e stilul tău! m-am înfuriat. Îți bați joc de mine, Marc! Când vrei, poți! Dar, de fapt, cred că nu voiai… chiar mă întreb dacă noi am contat vreodată pentru tine!

— Îți interzic să spui asta! Am trăit în infern fără voi…

— Infernul tău nu înseamnă nimic comparativ cu al nostru! m-am răstit. Marc, ne-ai trădat. Am fost toți pe fundul prăpastiei din cauza ta, Adrien n-a avut chef de râs luni de zile, Cédric a ratat examenul de grad din cauza ta, nu am mai pus niciodată piciorul la El País, pentru că de câte ori mergeam acolo, se găsea mereu unul care începea să dea apă la șoareci! Îți ajunge sau mai vrei și alte exemple?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, și-a luat capul între mâini. Într-o altă epocă și dacă nu aș fi fost atât de furioasă, asta ar fi putut să mă emoționeze. Dar acum nu voiam decât un lucru: să-i lipesc o pereche de palme.

— Hai, acum răspunde-mi! Cum poți să trăiești de cinci ani în Paris fără să încerci să afli ce s-a întâmplat cu noi?

Mi-a înfruntat privirea, cu lacrimile uscate.

— Era complicat… Trăiam în alt mod după atât de mult timp, care nu avea nicio legătură cu voi. Am preferat să rămân cu amintirile mele decât să vă înfrunt. Imaginează-ți, dacă v-aș fi regăsit, aș fi căzut ca musca-n lapte… ne înstrăinaserăm, Yaël… Toată lumea își avea viața sa, eu mai înainte decât toți… Nu m-am întors singur, Juliette a venit cu mine, ne-am căsătorit chiar înainte de a ne întoarce la Paris.

— Ești însurat!

Ultimul lucru la care mă așteptam. Fără să știu prea bine de ce, m-am încordat, dacă era posibil mai mult decât eram deja. El s-a uitat pe fereastră atingându-și inelarul de la mâna stângă, marcat de urma unei verighete.

— Nu pentru mult timp, a oftat. Aștept data divorțului.

— Probabil că n-ai avut martori buni, am spus.

— Asta am meritat, a rostit cu un râs amar.

S-a lăsat tăcerea între noi. Marc și-a băut vinul, cu înghițituri mici. Apoi brusc liniștea a fost întreruptă, ușa bucătăriei s-a deschis și a apărut proprietarul restaurantului.

— Ce atmosferă!

— Depănăm amintiri, i-a răspuns Marc.

— Pfui… nu par prea vesele amintirile voastre!

M-am uitat la porția mea de mâncare. Într-adevăr, era fasole verde, ar trebui să spun chiar o fasole verde splendidă… doar că era înconjurată de o bucată mare de slănină.

— Te-ai întrecut pe tine însuți! l-a complimentat Marc privindu-și farfuria.

Uitându-mă la mâncarea lui, o limbă de vită care înota în sos, mi s-a făcut greață. Mi-am disimulat cât de bine am putut repulsia.

— E perfect, mulțumesc, am spus pe un ton neutru, luptând împotriva dezgustului.

— Vă place? a insistat, foarte mândru de el.

Am dat din cap și am schițat un zâmbet ușor, pe care îl speram convingător. „Chef“-ul ne-a urat poftă bună și a dispărut. Cu vârful furculiței, am dat la o parte carnea și am ciugulit din fasole. Marc a început și el să mănânce.

— Yaël?

— Da, i-am răspuns aruncându-i o privire fugară.

El s-a foit pe scaun.

— Ce-i? am zis.

Trebuia să mă străduiesc să-mi stăpânesc agresivitatea.

— Tu ce faci? Și ceilalți? Mor de nerăbdare să aflu.

Am oftat, obosită încă dinainte de a-i povesti viața celorlalți și de

a broda în jurul vieții mele.

— La doi ani după plecarea ta, Alice și Cédric s-au căsătorit, după aceea Adrien și Jeanne le-au urmat exemplul.

— Adrien însurat! Aș fi vrut să văd asta!

I-am aruncat o privire neagră.

— Scuze, n-ar fi trebuit s-o spun.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă calmez.

— Aveai locul tău la masa de onoare, să știi, i-am spus cu un zâmbet trist, fără voia mea.

— Hm?

— Și Cédric a făcut la fel, să știi. Aveam un loc gol la masă… A strâns pumnii și și-a golit paharul dintr-o înghițitură. Alice are doi copii, am spus în continuare. Marius, de șapte ani și Léa, de trei. Adrien a adoptat-o oficial pe Emma.

Pentru mult timp, am continuat să-i înfățișez portretul fiecăruia, fără să-i dau ocazia să spună ceva. Mă asculta cu atenție, ca un copil căruia i se spune o poveste extraordinară. Zâmbea din când în când, vedeam cât de tulburat era că ratase atâtea evenimente. Farfuriile noastre au dispărut ca prin farmec, fără ca Louis să intervină altfel decât ca să ne propună o cafea, probabil înțelesese că aș fi refuzat desertul, chiar nu aș fi putut să înghit merengul. Ceștile noastre au sosit cu o ciocolățică pe care am ronțăit-o fără să mă gândesc, în ciuda lipsei flagrante de apetit.

— Și tu, Yaël?

Mi-am lăsat bărbia în piept. Amintirea eșecului meu din după-amiaza aceea mi-a sărit în față, am aruncat o privire spre telefon. Nimic. Nu era normal.

— Eu, nimic special… lucrez tot acolo.

— Nu! E incredibil! Ce faci, de fapt? Când am plecat, nu știai.

— Sunt interpret, printre altele.

— Ești foarte misterioasă… Și restul? Viața ta? Ești fericită? Vreau să știu… Spune-mi ce faci, a insistat cu voce veselă și cu zâmbetul pe buze.

Îl interesa viața mea. Dar nu aveam nicio îndoială în privința

faptului că nu va înțelege mai mult decât ceilalți din ceea ce făceam eu. Și-apoi, era prea târziu…

— Îmi pare rău, Marc, trebuie să plec, am o zi grea mâine.

Mă pregăteam să scot portofelul, dar m-a împiedicat, întinzând mâna spre mine.

— Lasă, o să trec eu mâine pe-aici să plătesc.

— Mulțumesc.

— Unde locuiești acum?

— În arondismentul cincisprezece.

— Mergi cu metroul? Pot să te duc cu mașina, dacă vrei.

— Nu e nevoie, o să-mi comand un taxi. Va fi aici în cinci minute. Când o să le spun celorlalți că te-am regăsit…

I-am aruncat o privire, curioasă în privința reacției lui. Voia să reia de-acum legăturile? Sau nu era decât apă de ploaie? A părut stupefiat, și-a frământat mâinile.

— E adevărat? Ai să faci asta?

Chiar dacă aș fi dat totul ca să o iau de la capăt și să nu fi trăit seara aceasta, nu puteam să le fac așa ceva celorlalți. Nu eram într-atât de insensibilă, încât să nu le spun nimic despre el. Și știam că, fără să stea pe gânduri, îi vor acorda iertarea lor lui Marc. Așa erau ei…

— Cum aș putea să le ascund asta? O să-nnebunească toți de bucurie. Dă-mi numărul tău de telefon!

Mi-a adresat un zâmbet irezistibil. După aceea a scotocit prin buzunarele hainei și a scos un portofel din piele jerpelit, gata să explodeze din cauza hârtiilor de tot felul. Febril, l-a deschis și a scos o agendă.

— Nu-ți știi numărul pe dinafară?

Am ridicat ochii spre cer. De-ale lui Marc!

— Nu. Bun, ai cu ce să notezi?

L-am înregistrat direct în agenda telefonului și m-am ridicat. El a făcut la fel strigându-l pe Louis.

— Plecăm! Pe mâine!

— Pe mai târziu, băiețaș. Domnișoară, reveniți când vreți.

Și mai ce?

— Mulțumesc, i-am răspuns, știind prea bine că nu voi mai pune piciorul în locul ăla.

Din fericire pentru mine! Taxiul mă aștepta în fața restaurantului. M-am întors spre Marc.

— Te sun.

— Atunci, pe curând.

A făcut un pas spre mine și m-a pupat pe obraz. Eu am rămas rece, fără să-i răspund. Apoi m-am suit în taxi și Marc a închis portiera. Mașina a demarat imediat. Această întoarcere în trecut îmi lăsa un gust amar. Mă îndoiam că Marc înțelesese că lucrurile se schimbaseră, mai ales după tot ce ne făcuse; și noi deveniserăm adulți, nu mai eram o gașcă de studenți fără griji. Și totuși, așa cum îi spusesem, ceilalți vor sări în sus de bucurie. Trăsesem linie peste toate acestea, peste acest trecut, nu mai exista pentru mine. Îi voi lăsa să sărbătorească întoarcerea fiului risipitor, eu aveam altele de făcut și griji mult mai importante. Tăcerea desăvârșită a lui Bertrand mă neliniștea, era chiar atât de supărat pe mine? Refuzam să cred asta.

Ziua aceea improbabilă mi-a permis să mă întorc în cele din urmă destul de devreme acasă. Îndeajuns ca să înghit un somnifer și să dorm șapte ore neîntrerupte, un somn greu și fără vise. Asta nu m-a împiedicat să mă trezesc cu o greutate în stomac și, imediat ce m-am dezmeticit, am resimțit înfrângerea din urmă cu o zi. M-am liniștit tărăgănând lucrurile. La ora 9 fix luam loc la biroul meu, gata să mă reapuc de treabă și să mă fac iertată pentru greșeala mea. Bertrand a venit la mai puțin de zece minute după mine și mi-a făcut semn să-l urmez în biroul lui. Atitudinea sa m-a făcut să mă tem de ce era mai rău, scotocea printre dosare fără să-mi arunce nicio privire.

— Soția lui Sean a sosit ieri-seară. Astăzi o însoțești la cumpărături, m-a anunțat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Am înțepenit.

— Poftim? Dar credeam că el are programate întâlniri și că are nevoie de mine.

Și-a ațintit privirea rece într-a mea.

— Mă ocup eu de asta. Prefer ca tu să te ocupi de soția lui. Doar nu crezi c-am să mă transform eu în personal shopper!

Mâinile au început să-mi tremure, le-am ascuns la spate.

— Te-ai odihnit?

— E chiar atât de supărat pe mine?

A oftat adânc, fără să înțeleg motivul.

— Nu, eu am luat această hotărâre… Asta îți dă ocazia să ai o zi mai lejeră, a continuat, cu vocea ușor îmblânzită. Îți vei relua îndatoririle mâine.

— Îmi pare rău pentru ieri.

Mi-a respins scuzele cu un gest al mâinii și s-a întors la dosarele lui.

— Nu-ți face griji, am uitat.

Era exact pe dos. Îmi amintea într-un mod foarte clar că rămâneam la ordinele lui, că el era șeful și că făcusem o greșeală. Nu aveam decât un lucru de făcut: să suport fără să crâcnesc.

Următoarele două săptămâni am continuat să asigur afacerile curente și alte însărcinări de tip baby-sitting. Totuși, numărul de convocări în biroul lui Bertrand a revenit foarte repede la normal. Eram conștientă că trecusem pe lângă o catastrofă și că dădusem dovadă de slăbiciune, așa că îmi dublam efortul și implicarea. Și tot amânam marele anunț pentru toată gașca, în privința lui Marc.

Sâmbăta aceea am hotărât s-o petrec la agenție. Bertrand a dat o fugă pe-acolo între orele 9 și 10, închizându-se în birou, după care a plecat la o competiție de golf la care eram sponsori.

După-amiază am primit un telefon de la sora mea.

— Locuitorii periferiei asediază Parisul! a spus veselă.

— Și pot să știu cum?

— E vreme bună tot weekendul, copiii vor să urce în Turnul Eiffel, așa că am hotărât să facem un picnic înainte, pe Câmpul lui

Marte. Adrien, Jeanne și Emma vor fi acolo. Vii și tu cu noi?

Nu eram încă în 20 ale lunii, puteam să profit de ocazie și să mă achit de datorie în avans.

— Am să vin.

— E adevărat? Chiar e adevărat? a țipat în telefon, complet ieșită din minți.

— Dacă-ți spun că da! Nu mă face să mă răzgândesc…

— Genial! Vom fi toți acolo, copiii o să fie nebuni de fericire.

M-am agățat de vorbele ei „vom fi toți acolo“, glonțul era pe țeavă, nu mai puteam să-l opresc.

— Nici nu știi ce bine zici!

— Poftim?

— Ești pregătită?

— Da! Ce este?

— L-am regăsit pe Marc.

Un înger cu obraji bucălați a trecut.

— Nu e amuzant! m-a certat. Are și cinismul tău niște limite!

— Vorbesc serios, te asigur… am chiar și numărul lui de telefon.

— Când? Unde este? Ce face? Cédric!!! Marc s-a întors! L-a găsit Yaël!!!

La celălalt capăt al firului era agitație.

— E adevărat ce zice? a urlat cumnatul meu în telefonul pe care i-l smulsese soției sale.

— Da, am confirmat ridicând ochii spre cer.

— Trebuie să-l sun pe Adrien!

— Asta fac, mi-a spus sora mea. Dumnezeule! Am să pregătesc cel mai bun picnic din viața mea.

— Ușurel, Alice, eu am să-l sun și am să-i propun să vină. El hotărăște și poate că nu va fi dispus. Acum te las, am treabă.

— Bine, bine, du-te la treabă… Stai! Nu închide!

— Ce e?

— Cum te simți?

— Bine.

I-am închis în nas. Sfârșitul de zi liniștit la agenție mi-a fost

întrerupt de o mulțime de apeluri. Vasăzică nimeni nu se gândea că unii munceau sâmbăta! Alice, nici atât. Și nici Cédric. Apoi a fost rândul lui Adrien, complet uluit, apoi al lui Jeanne care, din magazinul ei de țoale, era îngrijorată că soțul ei „o luase razna“. I-am liniștit și pe unii, și pe alții, spunându-le în linii mari, fiecăruia pe rând, toată povestea lui Marc.

Abia când m-am întors acasă, la ora 22:00, mi-am dat seama că din cauza agitației lor uitasem să-l anunț pe principalul interesat. Marc a răspuns după numeroase apeluri.

— Yaël sunt. Scuze că te sun așa târziu.

— Nicio problemă. Ești bine? m-a întrebat prudent.

— Da. Toată lumea e la picnic mâine, pe Câmpul lui Marte, vrei să vii?

— Bineînțeles! Dar ei știu…

— Tot Pământul cred că e la curent la ora asta.

— Dacă nu-i recunosc…

— Pe mine m-ai recunoscut! Preferi să ne vedem mai înainte noi amândoi?

— Nu te deranjează?

— Nu. Școala Militară, la ora 13:00.

— Voi fi acolo. Mulțumesc mult…

— Pe mâine!

Ziua asta mă obosea dinainte. Dar voi avea un avantaj, toată atenția va fi îndreptată spre Marc, eu voi fi lăsată în pace și voi putea să scap repede.

---

[3] Perioada de puternică creștere economică și ameliorare a condițiilor de viață a marii majorități a țărilor dezvoltate, membre, cele mai multe dintre ele, ale Organizației de Cooperare și Dezvoltare (OCDE), între anii 1946 și 1975. (*N.t.*)

5

Marc a apărut mergând agale, cu un sfert de oră întârziere, ținându-și haina cu o mână pe umăr. Înlocuise ochelarii din baga cu unii Persol 714. L-am sărutat mecanic pe obraz. Gata să traversez, el m-a reținut de braț.

— Mergem deja?

— Ai întârziat, am primit nu mai puțin de cinci apeluri și de trei ori mai multe mesaje cu întrebarea ce tot facem!?

— De când ești tu punctuală? Așteaptă… nu-i ușor, să știi.

A oftat adânc, schițând un zâmbet panicat. Apoi a mai tras o dată din țigară, atât de adânc, încât am crezut că se va aprinde și filtrul. Într-adevăr, nu era în apele lui.

— O să fie bine, nu-ți face griji!

— Mulțumesc.

— Să mergem!

Făcuserăm vreo douăzeci de pași pe pajiște, când un urlet de fiară feroce ne-a oprit.

— Oh, drăcie! Nu-i adevărat, a șoptit Marc.

Cédric nu era prea expansiv de felul său, dar de data asta, împreună cu Adrien, erau mai rău ca niște copii. Cumnatul meu a ajuns primul, l-a ridicat pe Marc cu o forță pe care nu i-o știam. Când a ajuns și Adrien, s-a aruncat pe ei. Toți trei s-au prăbușit la pământ, țipând și râzând. Am făcut drumul până la fete și copii. Alice îi privea fix, cu mâna la gură și ochii plini de lacrimi. Jeanne trebuia să-i explice fiicei ei, cu voce tremurândă, cine era bărbatul acela înalt. Cei trei bărbați ni s-au alăturat dându-și palme pe spate, pe burtă și ținându-se de gât. Jeanne a fost prima, Marc i-a zâmbit și a îmbrățișat-o cu căldură. După aceea a observat-o pe Alice, care-și

așteptа rândul. Sora mea fusese întotdeauna cea mai tandră, cea mai discretă, cea mai mămoasă dintre noi toți. Cred că pentru ea, Marc era fratele pe care nu îl avuseserăm. El a făcut cei câțiva pași care îi despărțeau.

— Nu plânge, Alice.

— Prostănacule! i-a răspuns ea aruncându-i-se în brațe.

— Prezintă-mi-i pe copiii tăi, i-a cerut el după lungi secunde de îmbrățișare.

Ea s-a executat cu entuziasm. Și am rămas cu gura căscată; Marius și Léa veneau veseli strigând „nenea Marc“. Copiii știau de existența lui și eu habar n-aveam. *Asta chiar că-i bună!* Ceilalți probabil că vorbeau des despre el. În acest timp, Adrien a scos niște beri din lada frigorifică portabilă și a început să le împartă. Eu am refuzat.

— Nu face mofturi astăzi, Yaël! E sărbătoare!

Mi-a pus o sticlă în mână și a dispărut.

— Tot nu știi să te folosești de un desfăcător de sticle? m-a întrebat Marc pe care nu-l auzisem venind.

— Nu.

Mi-a luat sticla din mână și a desfăcut capacul cu bricheta.

— Ca pe vremuri, am remarcat. Și-a ciocnit sticla de a mea și am schimbat un zâmbet. Bine ai revenit printre noi!

Adrien a ținut un toast și apoi toată lumea a putut să se așeze pe iarbă. Eu m-am așezat într-un colțișor. După ce a etalat tot ce pregătise pentru această ocazie, Alice a venit să stea lângă mine și m-a bătut ușor pe picior. Am rămas tăcută tot timpul cât a durat picnicul, așa cum prevăzusem, atenția era îndreptată înspre Marc și era cu atât mai bine: aveam liniște.

Puțin mai târziu, cei trei băieți au jucat fotbal cu Marius, super fericit și încântat de „nenea Marc“. Alergau toți patru, cei mari lăsându-l pe cel mic să marcheze un gol, totul li se părea atât de firesc! Mută, îi priveam, cu picioarele strânse la bărbie, încovrigată, având impresia că eram la cinema. Tocmai fusese trasă o linie peste

ultimii zece ani. Această scenă ar fi avut loc și dacă Marc nu ar fi dispărut peste noapte. Nu prea mă îndoiam că viitorul va confirma că totul era ca înainte. Într-o fracțiune de secundă, complicitatea revenise. Eu… nu prea știam unde să mă situez. Totuși găseam toate astea un pic cam prea facile.

După ce partida de fotbal s-a terminat, Marc s-a apropiat și s-a așezat lângă mine, cum ar fi făcut și înainte.

— Nu vorbești prea mult astăzi, mi-a zis privindu-mă chiorâș. Tot îmbufnată ești?

Am smuls un fir de iarbă și l-am zdrobit între degete.

— Mă uit la voi…

— Înainte ai fi jucat fotbal cu noi.

— Nu mă mai joc de-a nimic de mult timp.

— Nu te cred, a insistat lovindu-mă cu umărul.

— Greșești!

În clipa aceea mi-a sunat telefonul. Era Bertrand.

— Da, m-am mulțumit să-i spun ridicându-mă în picioare ca să mă îndepărtez de vacarmul celorlalți.

— Am nevoie de tine imediat. Înmânarea premiului are loc la ora 16:00, e lume și e momentul să ne arătăm în forță.

— Vin cât pot de repede.

Imediat ce am închis, mi-am evaluat ținuta. Din fericire, în afară de jeanși, eram îmbrăcată ca pentru a merge la agenție. Mi-am pus taiorul și mi-am luat poșeta. Nu-mi mai rămânea decât să sar într-un taxi.

— Ce faci? m-a întrebat Alice.

— Am treabă, mă așteaptă Bertrand.

— Nu azi! Nu duminica! a bombănit ea. Nu te lasă niciodată să te odihnești!?

M-am încordat și am ridicat o mână la ea.

— Te rog! am șuierat printre dinți. Fără morală! Nu acum!

— Nu poți să-i spui că ai o reuniune de familie? a sugerat Cédric.

Ești prost, pe cuvânt!

— Nu! am țipat cu pumnul strâns.

Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă să-mi fac viața și munca așa cum vreau! O să mă lase nervii dacă o mai țin tot așa. Nu pricepeau nimic. Habar n-aveau ce trăiam.

— O să vă spun ceva, a comentat Adrien ridicându-se în picioare. Ne enervează cu munca ei! Nimic, nici măcar prietenii și familia nu o împiedică să stea lipită de telefon, duminica, seara, în toiul nopții. Când o să înceteze să ne scoată din minți?

Ultima frază o scuipase. Era picătura care umplea paharul.

— Bun, ajunge! am zbierat împungându-i cu degetul. Nu-mi mai judecați viața, alegerile! E trist că nu vă place munca voastră, nu știți ce pierdeți. Dar lăsați-mă-n pace!

Mi-am amintit de prezența lui Marc, am închis o clipă ochii și m-am întors spre el. Părea complet aiurit de ceea ce se petrecea. Ce spectacol dezolant îi ofeream? Până la urmă, își va da seama că nu mai era ca înainte.

— Îmi pare rău, sunt așteptată…, i-am spus în șoaptă. Nu voiam să stric petrecerea, dar am obligații.

— Eh… nu-ți face griji… Nu sunt supărat pe tine, mi-a răspuns vădit sincer.

Am întors privirea și am dat peste cea supărată a lui Adrien.

— Vezi?! l-am certat. Marc nu mă acoperă cu reproșuri.

— Nu te bucura prea devreme! Când o să înțeleagă că nu mai ești aceeași de altădată, nu o să-ți mai zâmbească!

Am făcut cei trei pași care mă despărțeau de el, cu viteza fulgerului, și m-am înălțat pe tocuri.

— Tu sigur nu te-ai schimbat, cu umorul tău de doi bani! Marc o să-și dea repede seama și de asta! Hai, fă-ți plăcerea! Zi-mi vreo câteva, de atâta timp te abții!

— Contează pe mine! mi-a răspuns. Chiar ai devenit o ticăloasă, Yaël!

Am ridicat mâna. Jeanne abia a avut timp să se arunce între noi înainte să-l pălmuiesc.

— Potoliți-vă!

Întreruperea, imprevizibilă din partea ei, m-a făcut să dau

înapoi; mâna mi-a căzut, am fi putut auzi muștele zburând. M-am simțit încolțită de cele cinci priviri, fără să uit de copii. Am făcut un pas în spate.

— Plec, am pierdut destul timp cu prostiile voastre.

M-am răsucit pe călcâie și m-am lovit de Alice, venită să mă implore.

— Te rog, nu pleca așa!

— Sunt obosită, i-am spus privind-o drept în ochi. Obosită de remarcile voastre.

Pentru că era sora mea, pe care în pofida a tot o iubeam mai mult decât orice pe lume și nu suportam ideea să fim supărate, am îmbrățișat-o. Și am plecat alergând pe tocuri în direcția celei mai apropiate străzi, unde am putut să opresc un taxi, străduindu-mă din răsputeri să uit ce se întâmplase adineauri, altfel aveam să explodez.

În aceeași seară, după ce mi-am înghițit somniferul, am ascultat mesajele pe telefon ale prietenilor mei. Adrien: „*De acord, sunt impulsiv, mă cunoști. Credeam că o să facem un chef ca ÎNAINTE CU Marc, toți trei, m-a călcat serios pe nervi să te văd bosumflată toată ziua și că ai șters-o ca să te duci la muncă. Ne e dor de tine.*“ Cédric: „*Sun-o pe soră-ta când ai un moment liber, e neconsolată, iar eu… îmi fac griji pentru tine.*“ Jeanne: „*Soțul meu e un prost, care nu înțelege femeile active! Dar… dacă ai putea să-i spui că nu sunteți supărați până la moarte, cred că ar fi mulțumit… și liniștit.*“ Și, în sfârșit, Marc: „*Yaël, voiam doar să-ți mulțumesc că mi-ai făcut propunerea să vin astăzi. Voiam și să știu cum îți este… Sper că sfârșitul de zi la muncă a fost în regulă și… că vom avea un pic mai mult timp data viitoare ca să vorbim amândoi.*“ Mesajele lor se voiau reconfortante, dar au avut drept consecință anularea efectului somniferului.

A doua zi dimineață, nici n-am avut timp să mă instalez la birou, că Bertrand m-a și chemat la el.

— Felicitări pentru ieri, mi-a spus. Am primit deja cereri de deviz și propuneri de colaborare. În parte, datorită ție. Mulți îmi cer

să te ocupi personal de dosarele lor.

M-am străduit să-mi ascund bucuria.

— Mulțumesc, m-am mulțumit să-i răspund.

— Următoarele cincisprezece zile vor fi încărcate. Să nu lăsăm să ne scape afacerile de ieri și un contract foarte gras care a venit în dimineața asta: participarea la o negociere. Unul dintre cei mai buni clienți ai noștri investește într-o societate străină.

Asta-i bine! Am să reintru cu adevărat în joc! Eram în cărți. M-am redresat în fotoliu.

— Prea bine.

— Nu vom fi decât noi doi. Nu vreau să-mi asum niciun risc, o să te duci tu să iei dosarul acela, nu un curier.

— Mă duc imediat, cel mai bine este să ne apucăm de treabă rapid. Cine este clientul?

— Gabriel.

Am simțit că pălesc; îl detestam pe tip și detestam și mai mult să lucrez pentru el. Principalele două activități ale lui erau gestionarea de patrimoniu și deci investirea în societăți. Se juca cu banii de parcă ar fi fost bomboane, credea că totul îi este permis și avea atitudinea unui copil prost-crescut. Dar era talentat, foarte talentat. Era oaia mea neagră și, cu toate că nu prea mă avea la inimă, se străduia în permanență să mă ceară pe mine. O dată în plus, reversul medaliei; să fiu cea mai bună putea să aibă și inconveniente! Totuși, o să-mi las ranchiuna deoparte, era șansa mea să strălucesc, și poate că Bertrand va pomeni din nou de asociere.

La ora 09:45 sunam la interfonul de la primul etaj al imobilului, în apropiere de Madeleine, unde își avea birourile. Ușa s-a deschis automat. A trebuit să aștept să fiu primită, sub privirile lascive ale angajaților. Ai fi zis că erau aleși după felul în care priveau femeile care treceau pe-acolo. Apoi am auzit în sfârșit vocea răgușită, trupul mi s-a încordat, pumnii mi s-au strâns și calvarul a început:

— Cea mai zâmbitoare interpretă din lume este aici! Sunt salvat!

— Ajunge! a spus o voce feminină.

Am recunoscut-o pe soția lui, o văzusem de mai multe ori. Era magnifică, cu un zâmbet delicat, o privire limpede, malițioasă și păr coafat cu grijă, care dădea impresia că fusese prins în doi timpi și trei mișcări. Și un nimic ar fi îmbrăcat-o. Dar ea nu în nimic se îmbrăca. Era o talentată creatoare de modă, agenda ei de comenzi era plină în permanență, era nevoie de mai multe luni ca să obții o întâlnire cu ea și mânuțele ei. Această femeie era clasa și eleganța întruchipată. Cum putea să suporte un asemena bădăran?

— Bună ziua, Yaël, nu știu dacă îți amintești de mine. Sunt Iris, soția lui Gabriel, s-a prezentat ea politicos.

— Încântată să vă revăd, Iris.

Aveam o reală simpatie pentru ea. Dacă aș fi avut timp, dacă nu ar fi fost măritată cu ticălosul ăla, mi-ar fi plăcut să-mi fie prietenă.

— Trebuie să treci pe la Atelier, chiar mi-ar face plăcere. Aș avea multe ținute pe care să ți le propun, la fel de încântătoare ca aceea pe care o porți astăzi, de altfel.

— Iris, iubirea mea, fata asta e o mașinărie. Creațiile tale merită lumina, pe ea totul devine tern!

Ea s-a întors iute spre el, ridicându-se pe cei doisprezece centimetri de tocuri și l-a fulgerat cu privirea.

— OK. În regulă! a spus el ridicând mâinile în aer, cu un rânjet pe buze. Să ne-apucăm de treabă, prea scumpă Yaël.

Falsa lui curtoazie mă făcea să vomit. Și se mai și credea amuzant! *Mitocanul!*

— Și mai ales nu-l lăsa să te calce pe bătături, a adăugat Iris arătând înspre soțul ei. Te aștept la Atelier.

— Mulțumesc pentru propunere.

— E un ordin, Yaël. Nu glumea și trebuie să fi fost redutabilă în afaceri. Era exemplul de mână de fier în mănușă de catifea. Apoi s-a întors înspre Gabriel: Vii să mă iei la prânz? Îi spun lui Jacques să se ocupe de rezervări?

— E tot ce aștept, i-a spus el luând-o de mijloc.

Genul ăsta de lucruri mă lăsa rece de obicei, dar trebuie să

mărturisesc că iubirea era palpabilă, electrică, între ei doi. S-au sărutat pe gură, de parcă s-ar fi despărțit pentru săptămâni, reușind să mă facă să mă simt prost. Iris s-a îndepărtat de el, vizibil fără chef, și a luat-o înspre ieșire.

— Ține-te bine! a adăugat referindu-se la el, cu un râs cristalin.

Gabriel nu a scăpat-o din ochi până când ușa nu s-a închis în urma ei. A scos un oftat care ar fi sculat și morții din mormânt.

— Ah… soția mea… Ar trebui să iei exemplu, Yaël.

Am ales să tac.

— În biroul meu, imediat! mi-a ordonat, deodată serios.

L-am urmat și m-am așezat pe scaunul din fața lui. El s-a lăsat în fotoliu, cu obrazul rezemat într-o mână și m-a privit. Dacă-și închipuia că mă impresionează, greșea. Mi-am încrucișat picioarele, sfidându-l din priviri.

— Nu-mi place să lucrez cu tine, m-a informat.

— Spuneți-i lui Bertrand!

— Ești cea mai bună, știe și el, știu și eu.

La țintă!

— Ei bine, în cazul ăsta va trebui să ne suportăm reciproc.

— Ești rece, mecanică, lugubră, impenetrabilă. Nu te-am văzut niciodată zâmbind de când te cunosc. Ți se întâmplă vreodată să te exciți?

— Cum… cum îndrăzniți? am strigat ridicându-mă dintr-un salt.

El nu a renunțat la mina satisfăcută, de lichea.

— Pe de altă parte, dacă săruți ca un robot, probabil că tipul își ia câmpii!

Stăpânește-te, Yaël!

— Dacă aveți nevoie de mine, purtați-vă cum trebuie! Suntem aici ca să vorbim despre afacerile dumneavoastră, și nu despre viața mea personală.

Aerul provocator i-a dispărut de pe chip, m-a privit din cap până-n picioare. Am strâns pumnii ca să fac să-mi înceteze tremurul mâinilor.

— Mi-e milă de tine, Yaël. Sincer. Pe moment, l-am crezut și asta

m-a descumpănit. Doar un mic sfat: pune puțină pasiune în viața ta, destinde-te, trăiește puțin și totul va fi mai bine. Vei fi și mai bună. Acum, ia dosarul. Dacă ai întrebări, contactează-mă. Mi-a întins un teanc de documente și s-a ridicat ca să mă însoțească până la ieșire. E întotdeauna o plăcere să mă întâlnesc cu tine, Yaël.

A închis ușa. Am rămas secunde lungi paralizată, pe palier, întrebându-mă ce făcusem ca să merit asta. M-am abținut să lovesc cu piciorul în perete, ca să mă descarc. Va trebui să investesc într-un curs de box. Ieri, prietenii mei se năpustiseră asupra mea. Astăzi, ticălosul ăsta tocmai mă făcuse frigidă și îmi vorbise de pasiune. Eram pasionată de munca mea, îmi era de ajuns. Ce altceva îmi mai trebuia? Aveam cincisprezece zile ca să dovedesc că dreptatea era de partea mea. Gabriel își va cere scuze la sfârșitul negocierii, am să-i dovedesc cine sunt. Cât despre prietenii mei, își vor da seama în sfârșit ce însemna agenția pentru mine.

Următoarele zece zile, din cauza puținelor ore de somn pe care mi le-am acordat, aș fi putut să-mi petrec nopțile la agenție. Nu eram niciodată singură acolo, pentru că Bertrand avea, în mod evident, același ritm ca mine. Mi-a propus să mă înlocuiască un coleg în privința celorlalți clienți, am refuzat, știam să gestionez o perioadă de efort suplimentar, voi avea tot timpul să mă odihnesc după aceea. Vorbeam puțin, doar despre afacerea lui Gabriel la care lucram împreună, dosarul lui era studiat în cele mai mici detalii, până la alineatul microscopic de la sfârșitul contractului; trebuia să știm totul, să înțelegem totul, ca să nu ne scape nimic. Gabriel a trecut cu regularitate pe la agenție, la cererea lui Bertrand sau din proprie inițiativă, ca să se asigure de progresul nostru. Între noi era un război rece; pe parcursul întâlnirilor noastre în trei, nu ne adresam unul celuilalt decât în legătură cu afacerea lui. Nu a mai făcut nicio altă remarcă îndoielnică, iar eu am rămas super-concentrată.

Sâmbătă seara, în jur de ora 22:00, eram la birou când m-a chemat Bertrand.

— Vino să mănânci.

Cu tableta în mână, m-am dus în *kitchen* și am luat loc pe unul dintre taburetele de bar din spațiul central, în fața lui Bertrand. Mi-am făcut timp să-l observ pe șeful meu. Chipul îi era serios și concentrat asupra ecranului. Obosit, ca și al meu, fără îndoială. Probabil a simțit că îl priveam, căci și-a ridicat ochii și și i-a înfipt într-ai mei. Am citit în ei hotărâre. Nevoind să vadă nici cea mai mică urmă de oboseală la mine, mi-am lăsat bărbia în piept. A împins spre mine o tavă peste tejghea. Patru sashimi au fost de ajuns să mă satur, am aruncat recipientul, am curățat locul și m-am grăbit să mă întorc la birou.

— Du-te acasă, mi-a cerut deodată Bertrand.

Uluită, m-am răsucit pe călcâie spre el, iar el m-a privit cu atenție. Credea că voi ceda sub presiune?

— Nu, mai rămân puțin.

— E târziu, am stat aici toată ziua și presupun că vii și mâine, a încheiat el cu o jumătate de zâmbet.

— Exact!

— Du-te să te culci, și mâine dimineață nu veni cu noaptea în cap. Îți chem un taxi.

Ce-i venise? Lucrând până noaptea târziu la dosarele mele, abia am dormit cinci ore. Era aproape un record în comparație cu nopțile precedente, iar asta mi-a redat energia. Bând o cafea, am ascultat mesajele pe care Alice mi le lăsase toată săptămâna. Nimic nou sub soare, toată lumea era bine, se părea că Marc își reluase locul cu mare repeziciune. În ziua aceea, făceau un grătar la Adrien și Jeanne, eram așteptată dacă voiam. Ei bine, se vor lipsi de mine, era cu siguranță mai bine așa, nu voiam să încing din nou atmosfera între ei.

La ora 9:00 împingeam ușa agenției care era tăcută și pustie. Bertrand nu sosise. Poate că nu va veni? Cincisprezece minute mai târziu, am râs în sinea mea, când ușa de la intrare s-a deschis. Cum putusem să-mi închipui să-și va permite o duminică de lenevească?

— Micul dejun! m-a anunțat.

O pungă cu croasanți a aterizat pe biroul meu. Am ridicat nasul din ecran și am rămas cu gura căscată. A fost ceva mai puternic decât mine, m-am prăbușit în fotoliu. Bertrand era în ținută sport, transpirat, se întorsese de la jogging și orice semn de oboseală dispăruse de pe fața lui.

— Ți-am spus să dormi în dimineața asta, mi-a reproșat cu zâmbetul pe buze.

— Și să ratez să te văd în ținuta asta? am răspuns fără să mă gândesc.

— Îmi pierd toată credibilitatea, nu-i așa? mi-a spus izbucnind în râs.

Mi-am îndreptat postura, surprinsă de replica mea promptă.

— Absolut deloc! Mă duc să fac o cafea.

— Mulțumesc.

Tocmai umplusem cele două cești când s-a întors de la duș. Bănuisem întotdeauna că dormea din când în când pe canapeaua din biroul său, acum aveam confirmarea.

— Știam că o să te găsesc aici când mă întorc, mi-a spus așezându-se în fața mea. Este plăcut și indispensabil să ai pe cineva pe care să contezi. Îți mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, e munca mea și îmi place.

M-a scrutat îndelung, apoi a scuturat din cap.

— La treabă!

Ziua Z. În sfârșit ajunseserăm aici, eram pregătită să intru în arenă. Organizasem totul astfel încât să nu existe nicio problemă în timpul negocierii. Cu toate acestea, la 09:30, cu o jumătate de oră înainte de începere, m-a iritat un amănunt când am trecut prin fața biroului asistentei mele.

— Ce-i asta? am întrebat-o sec, arătând către un plic.

Ea a ridicat o față panicată înspre mine.

— Păi… păi…

— Trebuia să trimiți plicul ăsta prin curier în cel mai scurt timp.

N-ai citit mail-ul meu?

— Dar… Yaël… eu… mi-ai scris la ora 22:00, aseară… nu mai eram la serviciu…

— Asta nu-i o scuză! m-am enervat. Urgent! Asta înseamnă ceva pentru tine? În ce limbă trebuie s-o spun ca să pricepi în sfârșit?

— Curierul o să ajungă în câteva minute, mi-a spus, cu vocea tremurândă.

— Suntem deja în întârziere! O, nu… nu-i adevărat, am continuat văzând-o că se pune pe plâns.

— Yaël, m-a strigat responsabilul cu serviciul de traduceri.

M-am întors spre el, încrucișându-mi brațele la piept. *Ăsta ce mai voia de la mine?* Câteodată mă întrebam ce făcea în afară de a se vântura de colo-colo tăind frunză la câini.

— Ce e? am lătrat.

— Cred că a înțeles, mi-a spus arătând spre asistentă.

— Tu nu te băga, i-am replicat sec. Sunt șefa ei. Apoi către plângăcioasă: Trebuie să te liniștești și să te apuci în sfârșit de treabă. Rapid!

M-am întors în biroul meu masându-mi tâmplele. Dobitocii ăștia o să-mi provoace o migrenă! Le-am aruncat o privire neagră peste umăr; el o bătea ușor pe spate consolând-o. Ai fi zis că tocmai se aflase că suferea de o boală incurabilă.

La ora 10:00 toată lumea era în jurul mesei, pregătită să înceapă negocierea. De o parte, Bertrand și cu mine îl flancam pe Gabriel, însoțit de doi dintre colaboratorii lui și de trei avocați. De cealaltă parte, adversarii, cu interpreți și consilieri, dovedindu-se și ei extrem de bine pregătiți, tenace și nevoind să lase nimic la voia întâmplării. Bertrand avea sarcina să interpreteze în franceză pentru clientul nostru, eu eram singura care vorbea în engleză și mă adresam direct interlocutorilor noștri. A doua zi, seara, începea să se întrevadă un acord, spre marea satisfacție a tuturor. Gabriel ne-a invitat, pe Bertrand și pe mine, să cinăm împreună după ce am rămas numai noi în sala de ședințe. Șeful meu a acceptat și s-a

întors spre mine.

— Vă mulțumesc, dar prefer să revăd ultimele puncte pentru mâine.

— Faci exces de zel, a răspuns Gabriel.

— Vom vedea dacă este exces de zel când veți fi mulțumit de acord!

Remarca arțăgoasă și agresivitatea mea m-au surprins.

— Destinde-te, Yaël! Dacă vă propun să cinăm împreună astă-seară este tocmai pentru că sunt mulțumit. Ați fost perfecți amândoi. Acordați-vă o pauză.

— Nu-ți dau de ales, a insistat Bertrand.

Cina asta era un adevărat supliciu, aveam impresia că îmi pierd timpul. Aș fi putut să fiu la birou, lucrând, pregătindu-mă pentru ultima zi sau încercând să recuperez din întârziere în privința celorlalte dosare. În loc de asta, trebuia să-i ascult vorbind despre te miri ce. Ai fi zis că intenționat vorbeau de tot ce nu avea legătură cu dosarul. De ce erau așa de nepăsători? Cum reușeau să vorbească despre afaceri cu detașare? Și de unde venea pofta lor de mâncare? Îmi plimbam furculița prin farfurie degeaba, aveam nevoie de câteva minute ca să reușesc să înghit o îmbucătură. La un moment dat, au izbucnit amândoi în râs, complet relaxați, fără să înțeleg motivul. I-am ascultat mai cu atenție, Bertrand îl întreba pe Gabriel despre reușita fulgerătoare a soției lui.

— De altfel, Yaël, Iris încă te așteaptă la Atelier. Bertrand, acordă-i o mică pauză să se relaxeze și să-și înnoiască garderoba la soția mea!

— Nu are nevoie de autorizația mea! Dar este o idee bună totuși!

Patronul meu se tâmpea…

— Mulțumiți-i din partea mea, dar n-am timp.

Bertrand a dat din cap, contrariat, iar eu m-am întărâtat și mai mult.

— Chiar nu ești amuzantă, a completat Gabriel.

Cum puteau să fie amândoi atât de departe de miza dosarului?

În momentul desertului, am avut bufeuri, mâinile mi s-au umezit, vârful degetelor mi-a înghețat. Cel mai mic zgomot făcut de tacâmuri rezona în capul meu. Am strâns din dinți, nemairostind niciun cuvânt până la sfârșit. Eliberarea a sosit — din fericire, căci nu aș mai fi putut rezista mult timp. Bertrand a chemat taxiuri pentru noi doi, Gabriel deplasându-se exclusiv cu motocicleta.

Am reușit să-mi rețin greața până acasă. Noaptea a fost îngrozitoare; după cina frugală, n-am vomitat decât fiere, altceva neavând în stomac. Eram atât de slăbită încât, după ce m-am liniștit, am rămas pe jos lângă toaletă, cu brațele agățate de piciorul closetului. Am văzut minutele și orele scurgându-se unele după altele. Am reușit să ajung în pat și să adorm pe la 05:30. Când a sunat alarma, migrena a revenit în forță. Mi-au trebuit câteva minute să mă ridic în capul oaselor pe pat și când în cele din urmă am reușit să mă ridic în picioare, am amețit periculos. Sprijinindu-mă de pereți, am ajuns până în baie și m-am agățat de chiuvetă ca să nu cad. M-am privit în oglindă: imaginea mea m-a îngrozit, nu eram palidă, eram cadaverică, cearcănele îmi acopereau fața. În starea asta, a trebuit să renunț la înot, deși de obicei era singurul mijloc ca să mă destind și să-mi recapăt forțele. Am avut nevoie de mai mult de o oră ca să mă pregătesc, atât de rău mă simțeam, și am avut mult de muncă pentru a mă face prezentabilă. Era în zadar, în ciuda fondului de ten, nu reușeam nimic, tot n-aveam niciun pic de culoare. Îmbrăcând fusta creion neagră, am remarcat că înotam în ea. Când slăbisem atât de mult? Odată cocoțată pe tocurile cui, nu m-am simțit deloc stabilă. Dar n-aveam încotro, nici nu se punea problema să clachez atât de aproape de final. Înainte să plec, am înghițit o aspirină și un Guronsan, ținându-mi pumnii să nu le dau afară. Când i-am spus șoferului de taxi adresa agenției, nu mi-am recunoscut vocea, dar tot mi-a răsunat chinuitor în cap. Pe drum, am închis ochii, străduindu-mă să respir adânc și încet. Mi-am folosit puținele puteri pe care le mai aveam ca să uit de tot. Totuși, lupta împotriva frisoanelor și transpirației reci îmi consuma toată energia.

Când am intrat în sala de ședințe, a trebuit să mă sprijin de tocul ușii, pentru că am amețit.

— E vreo problemă? m-a întrebat Bertrand, pe care nu-l remarcasem aproape în spatele meu.

— Nu, nu, nicio problemă, totul e în regulă, am reușit să-i răspund cu o voce aproape stinsă.

— M-aș mira, a constatat el cu răceală. Pot să mă descurc singur astăzi…

— În niciun caz!

— Nu-mi ascunzi nimic?

— Nu, sigur că nu.

A dat din cap, fără să creadă un cuvânt din ce-i spuneam. Nu era deloc bine, dar deloc. M-am așezat în stânga lui Gabriel, Bertrand la dreapta. Am pus mâinile pe masă, au început să-mi tremure, le-am ascuns pe genunchi în clipa în care am surprins privirea șefului ațintită pe ele. M-a cuprins furia; corpul meu mă trăda în cel mai critic moment. Mi-am mobilizat toate forțele de concentrare, uitând tot ce nu era dosarul, am devenit surdă la bătăile neregulate ale inimii mele, am strâns pumnii, îndreptându-mi postura și privind partea adversă drept în față. În ciuda tuturor eforturilor mele, nu reușeam să mă concentrez la ce aveam de făcut; căutam aiurea prin notițele mele, mă bâlbâiam, vorbeam ceva ce nu era nici engleză, nici franceză, îmi frământam mâinile, clipeam des din ochi ca să-i țin deschiși. Bertrand m-a corectat de mai multe ori. La ora mesei, șeful meu nefiind de față, a trebuit să asigur conversația și să fac legătura între Gabriel și viitorul lui asociat în jurul platourilor cu mâncare pe care asistentele noastre le comandaseră. Înainte să continuăm, unii s-au dus să-și dezmorțească picioarele, am profitat ca să mă ascund în toaletă, la adăpost de priviri. Greața dispăruse, spre marea mea ușurare, puținul pe care îl ciugulisem va rămâne probabil la locul său în această după-amiază. Încă vreo câteva ore și voi putea să mă odihnesc. Această constatare m-a șocat, voiam și poate chiar aveam nevoie să mă odihnesc. Doar că ieșea din discuție să cedez acum. Mi-am promis să plec de la serviciu mai devreme,

când se va ivi ocazia, ca să am timp să înghit un somnifer și să-mi acord o noapte mai lungă de somn. Nu eram în formă fiindcă de dimineață, din lene, renunțasem la programul de înot. Când m-am întors în *open-space*, l-am văzut pe Bertrand în toiul unei discuții cu asistenta mea. M-au privit amândoi.

— Aveți nevoie de mine? i-am întrebat.

Neroada a lăsat ochii în jos. Poate că eram slăbită, dar nici chiar așa.

— Nu, întoarce-te în sala de ședințe, vin și eu, mi-a răspuns Bertrand fără să se mai sinchisească de prezența mea.

Pe drum, am aruncat o privire peste umăr în direcția lor, cuprinsă de o presimțire rea. Îmi scăpase un detaliu. Bertrand nu a întârziat să-și reia locul, lansând semnalul începerii ultimei părți. Gabriel a luat cuvântul, mă pregăteam să traduc în engleză pentru interlocutorii noștri, când Bertrand m-a întrerupt chiar înainte să deschid gura. Cu un nod în gât, i-am aruncat o privire discretă; privirea cu care mi-a răspuns a fost grea de înțelesuri: prelua el frâiele și va asigura totul în locul meu, întreaga după-amiază.

Din acel moment, nu am mai auzit nimic, sunetele, fețele erau ca în ceață, ca și cum m-aș fi aflat într-un vis în care toate contururile, vagi, dispăreau în fum. Singurul lucru de care eram foarte conștientă era că ochii mi se umpleau uneori de lacrimi și că îmi adunam puțina voință care îmi mai rămânea ca să le împiedic să-mi alunece pe obraji. L-am zărit pe responsabilul cu serviciul de traduceri al agenției intrând în sala de ședințe și înmânând copii ale viitorului contract fiecăreia dintre părți, pentru încă o lectură în liniște înainte de semnătura care va avea loc săptămâna viitoare. Toată lumea s-a ridicat în picioare, s-au strâns mâini; cu o simplă privire, Bertrand mi-a transmis ordinul să mă duc în biroul său. I-am lăsat să iasă din încăpere înainte să traversez *open space*-ul, pustiu la această oră, într-o vineri seara. Așteptându-l să se întoarcă, am rămas în mijlocul camerei, cu brațele atârnându-mi fără vlagă.

— Ce-i, Yaël, o mică scădere de energie? m-a întrebat Gabriel, intrând singur.

Mută, i-am adresat o privire înlăcrimată.

— Vezi, aveam dreptate când îți spuneam să te relaxezi. Dacă o ții tot așa, o să clachezi... Mi-a întins mâna, pe care i-am strâns-o ușor. Mă duc la soția mea, mi-a spus. Cel mai bun moment al zilei! Pe săptămâna viitoare!

A dispărut. Chiar nu-l înțelegeam pe tipul ăsta; tocmai încheiase un contract excepțional, care putea să-i aducă milioane, și el îmi vorbea de soția lui ca și cum ar fi fost punctul culminant al zilei. Și îmi spunea mie că o să mă prăbușesc... Total fals. Trebuia să încep prin a mă scuza în fața lui Bertrand. După aceea, după o noapte de somn bun, totul se va aranja și voi putea să-mi reintru în ritm.

— Stai jos, mi-a cerut Bertrand intrând în birou.

Am tresărit și, odată așezată, am început să tremur. A străbătut încăperea cu pas hotărât, chipul serios, și-a desfăcut cravata și a aruncat violent un dosar pe un raft. Eram îngrozită, mi se întâmpla pentru prima oară. Mi-am frământat mâinile cu nervozitate.

— Ce pot să fac ca să îmi iau revanșa? l-am întrebat cu un firicel de glas.

— Să nu mai pui piciorul pe-aici în următoarele trei săptămâni!

Am ridicat brusc capul. Se uita dur la mine.

— Poftim?! Nu, Bertrand! Nu poți să-mi faci asta!

— Sunt șeful tău! Am tot dreptul. Am verificat la prânz, sunt patru ani de când nu ți-ai mai luat nicio zi de concediu. Ești la capătul puterilor! a încheiat el bătând cu pumnul în masă.

— E doar un acces de oboseală, nu mi s-a mai întâmplat. Am să mă refac și am să mă întorc luni în formă! Nu e nimic!

Cu maxilarele strânse, a respirat adânc fără să mă slăbească din ochi.

— Nu se discută, a spus pe un ton tranșant.

M-am ridicat brusc și am amețit din nou.

— Te rog! am strigat, neluând în seamă amețeala. Nu-mi lua încrederea ta.

— Nu este vorba de încredere, Yaël. Ai atins punctul critic. Te-am observat în săptămânile din urmă, în fiecare zi ajungi la agenție

mai obosită decât cu o zi înainte. Ai un ten pământiu, vederea ta stârnește teama. Hotărâtă, ești. Dar cu ce preț? Nici măcar nu-ți dai seama, dar îți agresezi colegii, care nu știu cum să ți se mai adreseze, fug de tine, se plâng de comportamentul tău. Unii nu mai vor să lucreze cu tine.

M-am uitat la el năucită, nu înțelegeam cum putuse să se deterioreze situația atât de repede și fără să-mi dau seama.

— Îmi pare rău că ți-am pomenit de ideea cu asocierea.

Pământul mi s-a căscat sub picioare. Eram pe punctul să pierd tot ce-mi dorisem și pentru care mă zbătusem luni întregi. M-am prăbușit pe scaun, cu capul în mâini, plângând. Am simțit prezența lui Bertrand în apropiere; s-a lăsat pe vine în fața mea și m-a apucat de încheieturile mâinilor ca să mă facă să mă uit la el.

— Nu ai știut să-ți gestionezi stresul și nici să ai grijă de tine ca să reziști. Drept urmare, trebuie să mă lipsesc de prezența ta și asta nu-mi place. Nu am de ales și nici timp de pierdut. Ești pe punctul să te îmbolnăvești și eu nu pot să te supraveghez mereu, ca să-ți anticipez scăpările când îi însoțești pe clienții noștri. Îți iei trei săptămâni de concediu, începând de-acum. Strânge-ți lucrurile și du-te acasă!

S-a ridicat din nou și s-a întors la biroul lui.

— Luni voi fi aici, l-am anunțat.

M-a privit dur, cu ochii ficși într-ai mei.

— Nu mă obliga să iau o hotărâre radicală!

Mi s-a tăiat respirația, mi-am dus mâna la gură. Era un coșmar. Învinsă, eram învinsă, nu-mi mai rămânea decât să-mi ascult patronul, patronul meu care prefera să se lipsească de mine. Cu spatele îndoit, umerii strânși, am luat-o înspre ieșire.

— Odihnește-te, Yaël, l-am auzit spunându-mi în timp ce închideam ușa biroului.

Nu voiam să mă odihnesc, voiam să muncesc, mai mult și mai mult. Mi-am luat poșeta, m-am uitat prin agenție ca și cum ar fi fost ultima oară când o vedeam. Acești trei sute de metri pătrați însemnau pentru mine *acasă*, mai mult decât propriul apartament,

doar aici mă simțeam bine, la locul meu, liniștită, sigură pe mine. Am stat mai mult de douăzeci de minute nemișcată pe trotuar, în fața clădirii. Era trecut de ora 20:30, ce altceva puteam să fac decât să sper să mă trezesc din acest coșmar?

— Pot să vă ajut, domnișoară? m-a întrebat un trecător.

Neliniștea lui m-a făcut să înțeleg că obrajii îmi erau încă scăldați de lacrimi. De când nu mai plânsesem astfel? De când nu mai plânsesem, pur și simplu?

— Nu, i-am răspuns cu răutate, ca să mă lase în pace.

Am simțit telefonul vibrând în poșetă, am vărsat tot conținutul ei la picioarele mele așezându-mă în patru labe pe trotuar. Îi părea rău, nu putea să fie altceva.

— Bertrand! am răspuns plângând.

— Yaël! am auzit glasul vesel al lui Alice.

— Oh, am șoptit, tu ești…

— Dumnezeule! Yaël! Ce-ai pățit?

— Am făcut o prostie la serviciu! am țipat. Și Bertrand m-a trimis în concediu, sunt complet pierdută, nu știu ce să fac.

Am început să alerg de colo-colo pe trotuar, hohotind.

— Oh… m-ai speriat, mi-a șoptit ea la telefon. Liniștește-te! Ia un taxi și vino la noi, suntem cu toții împreună, ce zici?

— Nu vreau să văd pe nimeni, mă duc acasă.

— Te previn, dacă nu ești aici într-o oră, venim după tine!

Orice negociere părea să iasă din discuție.

— N-am mașină, nu am curaj să vin până la voi.

— Pică bine, suntem la Marc. Se pare că ți-a lăsat un mesaj și tu nu i-ai răspuns.

Ce avea de-a face Marc cu toată povestea asta? *Marc în sus, Marc în jos!* Nu mai știau altceva! Acum îmi aminteam, văzusem bine că încercase să mă sune. M-am oprit pe loc.

— Stai că ți-l dau! Marc!

— Nu, i-am răspuns, prea târziu.

— Yaël!

— Bună seara.

— Vii, până la urmă?

— Nu folosește la mare lucru, nu sunt în formă.

— Cu atât mai mult! Locuiesc deasupra magazinului. Îți amintești adresa?

— Da.

— Pe curând!

Și a închis. În secunda care a urmat, am primit un SMS de la sora mea: „Băieții sunt gata să vină să te ia.“ „Vin.“, i-am răspuns, constrânsă și forțată. Când Alice lua frâiele în mână, nu aveai altceva de făcut decât să i te supui. Cu toate acestea, aveam chef să mă duc la ei tot atât cât aveam chef să mă spânzur. În orice caz, oriunde m-aș fi aflat, aș fi avut același chef să mă agăț de o funie.

Douăzeci de minute mai târziu, taxiul mă lăsa în fața magazinului de vechituri.

— Vin să-ți deschid! a strigat Marc de la o fereastră aflată la etajul întâi.

Câteva secunde i-au fost de ajuns ca să coboare, i-am zărit silueta mișcându-se în penumbra magazinului, a cărui ușă a deschis-o în cele din urmă, cu zâmbetul pe buze.

— Nu sta acolo, pe trotuar!

Cu inima strânsă, am trecut pragul. Deși probabil a văzut în ce hal arătam, nu a zis nimic. Aș fi putut să fac ceva. Nu avusesem curajul să-mi refac machiajul în taxi, îmi concentrasem eforturile ca să mă opresc din plâns, refuzând ca prietenii mei să mă vadă astfel. Din cauza agitației mâinilor mele și a atitudinii lui din ce în ce mai stânjenite, nu prea știa ce să facă.

— Alice ne-a spus că ai o mică problemă la serviciu.

— E mai rău de-atât! Șeful m-a trimis în concediu.

Umerii i-au căzut și m-a privit șocat.

— Așa deci! Asta era! Ar trebui să-ți revii. Concediile nu sunt chiar atât de îngrozitoare. A izbucnit în râs și a adăugat: Cine se plânge că este în vacanță!

Ce mai, el era relaxat! Mâhnită, am ridicat ochii spre cer. Cum

putusem să-mi închipui măcar o secundă că va înțelege?

— Las-o baltă, tu nu poți să-nțelegi.

— Am impresia că nu prea te înțelege nimeni. Va trebui să-mi explici, mi-a spus cu un zâmbet în colțul gurii. Hai cu mine!

M-a luat de mână și m-a tras în magazin, eu m-am eliberat violent. Încă eram capabilă să merg fără ajutorul nimănui. Doar că nu făcusem zece pași și m-am lovit serios la braț de o mobilă.

— Au!

— Vrei să aprind lumina?

— Să faci ordine ar fi o idee mai bună! N-am văzut niciodată o asemenea harababură!

— Ăsta e farmecul locului, aici nu suntem la Ikea. Vino pe-aici!

Mi-a trecut un braț peste spate ca să mă ghideze până la o ușă din fund de tot care ducea la scara imobilului; m-am lăsat condusă de el. Înainte să intru, m-am oprit un timp, simțindu-mi din nou nervii întinși la maximum. Regretam că venisem; aș fi dat orice ca să pot să mă ascund undeva, singură, fără nimeni căruia să-i vorbesc. Auzeam râsete, muzică. Mâna lui Marc pe talia mea m-a forțat ușor dar sigur să înaintez. Apartamentul mi se părea destul de mare, un antreu ducea în camera de zi, ale cărei două ferestre dădeau în stradă și am avut sentimentul că plonjez într-un serial TV din anii ’60. Începând cu lampa Arco. O canapea mare din palisandru și piele verde-oliv ocupa o parte a spațiului, flancată de o măsuță Le Corbusier, cu un fotoliu în față și un scăunel cu spătar îmbrăcat în țesătură chinezească de culoarea muștarului. Cine și-ar fi putut închipui că Marc va locui într-o zi într-un asemenea loc? Nu era pe gustul meu, bineînțeles, erau prea multe lucruri, dar se simțea că pusese o grijă deosebită în amenajarea și decorarea apartamentului. Nu semăna deloc cu imaginea pe care o aveam despre el. Ca noi toți, se schimbase. Înainte ca remarcile să izbucnească, am avut timp să salut pe toată lumea, să mă așez pe canapea și să iau un pahar cu vin roșu pe care mi l-a dat Marc.

— Propun să ciocnim pentru vacanța lui Yaël, a spus Adrien ridicându-se. Este un miracol care tocmai s-a produs.

— Ești nebun?! Pentru mine, e un coșmar!

Vocea mi s-a frânt, am lăsat capul în jos și am strâns pumnii.

— Risc să-mi pierd serviciul, i-am anunțat, lugubră.

— Poate să-i explice cineva diferența dintre concediu și concediere? a zbierat Adrien, cu amândouă mâinile pe cap.

— Nu te-a concediat, mi-a zis Cédric. Ți-a cerut să-ți iei concediu, n-are nicio legătură una cu alta. Poate că până la urmă nu este chiar atât de prost.

L-am fulgerat cu privirea. Se uitau toți la mine de parcă aș fi aterizat de pe altă planetă, încă o dată nu făcea nimeni niciun efort, gravitatea situației îi lăsa indiferenți. Alice a venit lângă mine și m-a cuprins cu brațele. *Păstrează distanța, Alice. Nu mă atinge. Mă sufoci.*

— Înțeleg că ești supărată, dar o să-ți facă bine.

— Nu! Nu! Nu pricepi nimic! i-am răspuns, cu vocea prea ridicată, spartă. Ce vrei să fac timp de trei săptămâni?

— Vino cu noi!

— Yes! a strigat Adrien.

— O, da, a intervenit Jeanne aplaudând. O să fie super! O vacanță împreună!

— Despre ce vorbiți? i-am întrebat, eliberându-mă în sfârșit de Alice.

— Plecăm duminică, doar știi, ți-am spus.

Nu-mi aminteam nimic.

— Sunteți toți în concediu?

— Yaël, mulți sunt în concediu la 31 iulie! m-a informat Cédric.

Tocmai îmi reamintise ceva, că ne aflam în mijlocul verii.

— Ce figură ai făcut! mi-a spus Marc. Nu erai la curent că e sezonul concediilor? Înainte nu te gândeai decât la asta!

Cédric i-a făcut semn să tacă, drept măsură de siguranță. Mi-am lăsat bărbia în piept și mi-am frământat mâinile, siderată că uitasem asta. Nu observam vara, creșterea de temperatură, soarele vacanței… În afară de consecințele asupra muncii mele, vara nu exista pentru mine.

— Nu, am mărturisit. Oricum, n-o să mă raliez ideii.

— Eu, da! m-a informat Marc.

Am ridicat capul brusc și privirile noastre s-au întâlnit. Vacanță toți împreună, ca înainte, cu el, doar că nimic nu mai era ca înainte. Această idee era ciudată și tulburătoare. El a schițat un zâmbet.

— Și-apoi, Yaël, chiar dacă plecăm, într-un fel e ca și cum ai rămâne acasă la tine, a completat încet Jeanne, ceea ce m-a făcut să-mi întorc privirea de la Marc.

— Nu înțeleg nimic, unde plecați?

Alice a venit și s-a lăsat pe vine în fața mea, luându-mi mâinile.

— Ce zici? Unde crezi că vrem să plecăm?

— La Mica Floare…

A dat din cap, vizibil fericită. Mica Floare era casa de vacanță a părinților mei, în Luberon, la Lourmarin. Casa se numea astfel în amintirea unei călătorii umanitare pe care părinții mei o făcuseră în Etiopia, de altfel acolo fusese concepută Alice. Se îndrăgostiseră de țară, de locuitorii ei și de capitală, Addis-Abeba, care înseamnă Mica Floare. După aceea, au fost întotdeauna foarte activi într-o asociație de caritate, care avea proiecte umanitare acolo. Tata moștenise pământ la moartea bunicilor noștri, de care abia îmi aminteam. Casa aceasta aproape că o construise cu mâinile lui în copilăria noastră. Îmbinase materiale moderne și vechi; marile uși din sticlă contrastau cu piatra cioplită. Asta crea un amestec armonios și odihnitor. În timpul lucrărilor, eu, mama și Alice locuiserăm într-o rulotă și într-un hambar. Erau ani de când nu mai pusesem piciorul pe-acolo. Mai mult de patru, de fapt… ultimul meu concediu, cum îmi reamintise Bertrand. Totuși adoram acel loc, înainte vreme mă simțeam acolo ca acasă.

— Nu se mai discută, vii cu noi! a jubilat Adrien.

— Plecăm duminică dimineață, m-a informat Cédric. Trecem să te luăm la ora 06:00.

— Cel mai bine este să dormi acasă mâine seară, a decretat Alice.

— Stop! Stop! Stop! Am și eu ceva de spus, nu? m-am ridicat de

pe canapea.

Toate astea se petreceau prea repede. I-am înfruntat, cinci perechi de ochi mă priveau.

— Sunt sigură că Bertrand mă va suna în weekend, nu pot să plec din Paris.

— Ba da, ești în concediu.

Pentru început, obiectivul era să-i potolesc. Voi merge trei zile. Apoi, nimic nu mă va împiedica să mă întorc.

— Lăsați-mă două zile și o să iau TGV-ul.

Alice a scos un strigăt de bucurie și a sărit de gâtul meu. Mi-au trebuit câteva secunde ca să îmi petrec brațele în jurul ei, surprinsă de situație și paralizată de privirea lui Marc. Nu i-o cunoșteam, era în același timp serioasă și pătrunzătoare. Cu chiu, cu vai, am reușit să mă sustrag acestei priviri.

6

Weekendul meu s-a rezumat la două activități simple: ture după ture de înot la piscină și, când nu eram în bazin, lucram pe computer de-acasă, în pofida dorinței, ca să nu zic a nevoii vitale, de a mă duce la agenție. Imediat ce validam un dosar în curs, i-l trimiteam lui Bertrand, dar nu am primit răspuns la niciunul dintre mail-urile mele. Totul părea să sugereze că nu mă va suna, așadar mă înșelasem și nu aveam de ales; trebuia să plec să iau aer, doar dacă nu voiam să înnebunesc rumegându-mi decepția, închisă în apartament. Ar trebui să fiu țicnită să fac o asemenea tâmpenie.

Tocmai încheiasem o convorbire cu Alice, ajunsă la destinație cu toată mica ei familie, complet euforică la ideea că sosesc și eu a doua zi. De obicei, duminica îmi pregăteam ținutele pentru toată săptămâna, în funcție de diferitele întâlniri. Iar acum, stăteam pe pat, în fața dressingului, total indecisă, incapabilă să hotărăsc ce să pun în valiză. Eram echipată să îi asist pe clienții noștri la conferințele financiare, la negocieri, pe scurt ca să fiu interpretă în mediul afacerilor de care se ocupa agenția; și garderoba mea era compusă exclusiv din taioare, pantaloni negri sau gri, o duzină de fuste creion. Evident, aveam câteva perechi de jeanși care îmi erau de folos la pseudo-garden-party-uri sau când eram în situația de a face baby-sitting pentru unii dintre clienții noștri, cei care voiau o interpretă ca să îi facă fericiți pe cei din jur. Cât despre dulapul cu încălțăminte, nu conținea decât pantofi cu toc cui. Și privind toate acele perechi de pantofi perfect aliniați, mi-a venit în minte tortura pe care o îndurasem până când Jeanne reușise să mă facă să merg cu ei, durase luni întregi. La început păream o rață, nu trecea o zi fără să-mi sucesc glezna cel puțin de trei ori, chiar și când tocul nu

depășea cinci centimetri. Dar până la urmă reușisem. Atât de bine, încât după aceea înălțimea tocurilor se dublase.

Am scuturat din cap ca să mă desprind de aceste amintiri și să mă întorc la problema valizei. Ei bine, îmi voi lua o parte din uniformele de serviciu. Oricum, o să umblu mai mult dezbrăcată! Măcar aveam un costum de baie și o ținută sport. Doar că deja mă neliniștea ideea de a împărți piscina cu toată lumea, în special cu copiii, care riscau să nu mă lase să înot liniștită.

După a nu știu câta noapte albă, m-am dat jos din pat în zori, profitând de cele câteva ore rămase ca să-mi fac ordine în apartament. Până și femeia care făcea curat era în concediu. Nimeni nu muncea în august! În afară de mine… Totul trebuia să fie lună, fiecare obiect la locul său pentru întoarcerea mea de peste câteva zile. Nu îndrăzneam să-mi imaginez că sejurul meu se va prelungi mai mult de o săptămână. Am frecat, am lustruit, am sterilizat, am aspirat de la ora 04:30 până la ora 07:00; am făcut curat… într-un spațiu în care era curat. După aceea, am putut să mă pregătesc și să profit de baie; promiscuitatea vieții în comun mă îngrozea. Numai ideea îmi provoca urticarie. Dar o dată nu înseamnă întotdeauna, așa că nu m-am grăbit. Când îmi închipuiam că va trebui să împart dușul, toaleta, că voi risca să fiu deranjată de oricare dintre colocatarii mei când mă voi spăla! Nu, serios, cum voi putea să suport asta? De ce spusesem da?!

Am traversat holul gării Lyon și aveam impresia că sunt extraterestru. De ce era deranjant că nu mă jucam de-a miss Camping? Nu tu șort, nu tu pantofi sport, în ce mă privea. Mai degrabă ținuta mea de lucru pentru weekend, un troler, o sacoșă cu laptopul, căștile la locul lor, doar pentru cazul în care… Din fericire, reușisem să obțin un loc la clasa întâi, izolat. Cu toate acestea, imediat ce TGV-ul a pornit, a trebuit să fug de la locul meu; Societatea de Căi Ferate ar trebui să amenajeze compartimente fără tineret, îmi era imposibil să mă concentrez. La vagonul-bar am cerut o cafea și am găsit un colțișor unde să mă așez, am deschis

laptopul, gata să lansez un hot spot cu telefonul. Și când colo, ce să vezi, nu era conexiune la internet, nici la 4G. Asta e, trenul nu plecase din Paris decât de treizeci de minute, și deja aveam sentimentul că eram pierdută în pampas. Dacă Bertrand mi-ar scrie, dacă vreunul dintre colegii mei ar încerca să dea de mine în legătură cu unul dintre dosare… Aveam mai multe întâlniri programate pentru astăzi, cine se va ocupa de ele?

TGV-ul a intrat în gara din Avignon la ora prevăzută, Cédric trebuia să vină să mă ia. Coborârea din tren a avut ceva tulburător în ea; călătorii se îmbrânceau, se loveau cu valizele și cu rucsacurile; niciun fel de maniere. I-am lăsat să treacă. Apoi am fost sufocată, sugrumată, paralizată de căldură. În mai puțin de două secunde, am fost transpirată, cu impresia că deja eram murdară. Am reperat panoul de la ieșire și am pornit să străbat peronul. Am fost oprită din elanul meu: tocul mi se prinsese între două șipci de lemn de pe peron. Ce idee! Nimic mai bun decât betonul! Începea prost. Am luat ascensorul în vârful picioarelor, evitând astfel să fiu iarăși blocată. Cumnatul meu mă aștepta în afara gării, în fața mașinii. Calvarul meu continua: Cédric, în bermude cu multe buzunare, tricou bălțat „special pentru vacanță“ și espadrile îmi zâmbea larg. Degeaba era el primitor, eu nu voiam decât un lucru, s-o șterg cu următorul tren spre Paris. Dar de ce să fac asta? Nici Bertrand și nici altcineva de la agenție nu-mi dăduse niciun semn de viață de când aveam din nou conexiune la rețea. Oare mă uitaseră toți deja? Eram derutată. Cédric a venit, mi-a lipit un sărut pe obraz și mi-a luat valiza.

— Ai călătorit bine?

— Îngrozitor, nu am avut conexiune la rețea și a fost plin de tineri.

A vrut să ia sacoșa cu laptopul, dar am ținut-o strâns, aruncându-i o privire care spunea foarte limpede „de asta nu te atingi“. S-a abținut să nu râdă.

— În mașină! a spus pe un ton cântat închizând portbagajul.

Înăuntru era un adevărat câmp de bătălie, am observat imediat resturile picnicului din urmă cu o zi: ghemotoace de folie din aluminiu, pachete de chipsuri desfăcute, prosoape de bucătărie vechi pe portierea pasagerului. M-am instalat cum am putut și mi-am strecurat picioarele printre pungi de plastic și jucării pe care sora mea le lăsase acolo după călătoria lor. Într-un sfert de oră, eram încă mai nădușită decât la gară, cu impresia că pe tot corpul mi se scurge transpirația.

— Cédric, vrei să dai drumul la aerul condiționat, te rog?

A coborât și mai mult geamurile deja deschise, care nu lăsau să intre decât aer cald.

— Îmi pare rău, nu se poate. A funcționat prea mult ieri, trebuie să fac economie, nu vreau să se strice înainte de întoarcere, m-ar costa o avere să-l repar aici. Dar știi ce, dă-ți jos taiorul și pantofii, e o idee bună ca să te răcorești.

Taiorul, de ce nu!? Dar pantofii în niciun caz, n-o să-mi asum riscul să pun piciorul pe vreo bucată de jambon. Mi-am pus ochelarii de soare și am privit drumul fără să-l văd. Cumnatul meu a rupt în cele din urmă tăcerea:

— Cum te simți?

Am oftat aruncând o privire spre telefon: niciun apel, niciun mail.

— Habar n-am, i-am mărturisit.

— Vacanța asta nu poate să-ți facă decât bine.

Am clătinat din cap.

— Știu că nu mă crezi, dar ai încredere în mine.

— Nu mă îndoiesc de sinceritatea ta, dar nu mă simt în largul meu.

Mi-a spus că merseseră cu mașinile una după alta, cu Adrien și Jeanne. Totul se derulase perfect până în momentul în care Adrien auzise la radio anunțul despre tradiționalele ambuteiaje de pe Valea Ronului. Atunci a trecut în față și a ieșit de pe autostradă luând-o pe drumul național. A fost un coșmar, nu folosise la nimic, nimeriseră în mijlocul unei serbări câmpenești. Jeanne făcuse gălăgie, plânsese,

și Cédric preluase frâiele, retrimițându-l pe Adrien la coada șirului. Simțeam că făcea totul ca să mă facă să râd și să mă aducă într-o stare de spirit „de vacanță“. Se ostenea degeaba! Asta nu l-a împiedicat să continue, spunându-mi că Marc nu va sosi decât a doua zi.

— De ce? l-am întrebat, ca să-i dovedesc că îl ascultam cât de cât.

— Divorțul lui s-a pronunțat azi-dimineață.

— A, da?

— Nu erai la curent?

— Mi-a vorbit în treacăt despre asta în ziua când l-am reîntâlnit. Dar nu, nu știam că este astăzi.

Oftatul adânc al lui Cédric m-a făcut să întorc capul spre el, avea un aer total deziluzionat.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Nimic, Yaël. Nimic…

O oră mai târziu, traversam Lourmarin după care am urcat un pic, lăsând satul în vale. Traseul era intact în amintirile mele, cred că aș fi putut să mă întorc aici cu ochii închiși, deși erau ani de când nu mă mai gândisem la locurile astea, nici măcar o singură dată. Mașina a părăsit șoseaua principală, luând-o pe un drum secundar, mai haotic, care ducea spre casă. Cedric a tras frâna de mână și s-a dus să deschidă poarta. Când am intrat în grădină, a claxonat mai rău decât la un alai de nuntă. Efectul a fost imediat, liota a înconjurat mașina, toți în costume de baie. Alice a deschis portiera din dreptul meu și m-a tras de mâini ca să ies repede.

— Sunt atât de fericită că ești aici, mi-a spus sărutându-mă și strângându-mă la piept.

Nu este totuși cine știe ce! Nu trebuie să exagerăm! Am bătut-o cu stângăcie pe spate, abținându-mă să ridic ochii spre cer.

— Dă-i drumul ca s-o arunc în apă, să intre în atmosferă, a rânjit Adrien.

În chip de salut, l-am fulgerat cu privirea.

— Nici măcar să nu încerci!

— Am să-l opresc deocamdată, dar asta n-o să dureze, mi-a spus Jeanne pupându-mă pe obraz. Hai, du-te repede să te schimbi! Astea nu sunt haine!

Cei trei copii s-au apropiat la rândul lor și mi-au dat sărutări clorate.

— Yaya, o să mă-nveți să înot? m-a întrebat Marius.

— O să vedem.

Cédric mi-a dus valiza în casă și aroma de lavandă și de trandafir pe care mama o îndrăgea atât de mult mi-a ajuns la nas. În afară de o reîmprospătare a zugrăvelii, nimic nu se schimbase. Pereții erau în tonuri deschise și naturale și podeaua din cărămizi hexagonale vechi, pe care tata reușise să le găsească după luni de căutări. În pofida iubirii lor pentru această regiune, părinții mei nu adoptaseră niciodată decorațiunile provensale! Fără galben, fără desene cu măsline negre pe fețele de masă și cu atât mai puțin greieri din porțelan. Tatăl meu concepuse casa cu un singur nivel, cu numeroase uși de sticlă, „mereu mai multă lumină“, ne spunea, chiar dacă vara obloanele rămâneau exasperant de închise! Un antreu vast era locul în care stăteam în cea mai mare parte a timpului când era lumină; camera de zi/sufrageria cu un mezanin, totul dădea spre terasă. Cât despre bucătărie, era separată. Un culoar despărțea camerele și băile. Totul fusese făcut și organizat pentru confort — prea rustic, după gustul meu — și ca să nu lipsească niciodată nimic, fără a se uita păstrarea caracterului de casă de vacanță; de unde, vesela ciobită, cutia cu jucării pentru copiii lui Alice în salon, biblioteca cu volumele vechi ale mamei și pliantele turistice prezentând regiunea. În jurul piscinei și pe terasă, știam că nu vom găsi niciodată mobilă de grădină Luxembourg de la Fermob, ci mai degrabă șezlonguri din plastic alb ale căror saltele erau desperecheate și care riscau în orice moment să se rupă. Cât despre pereți, fiecare avea dreptul la vopseaua proastă găsită de mama într-o piață mică! Pe scurt, tot ce adoram…

— Eu unde dorm?

— În camera ta! mi-a răspuns Alice, surprinsă că pot să pun o

asemenea întrebare.

Camera mea… nu o mai aveam de foarte mult timp. E adevărat că părinții mei îmi aminteau adesea de ea, convinși că asta m-ar putea face să vin.

— N-am să-ți ascund că deja au dormit și alții acolo, dar dacă ai venit, acela e locul tău, a urmat ea.

Ca să ajung în cameră trebuia să trec prin bucătărie, apoi prin spălătorie; era singura cameră care dădea în terasă și piscină. Și mai ales singura cu baie proprie. Eram salvată! Cu cinci ani în urmă, tata dorise să adauge o a doua baie la casă. Îmi aminteam că pe atunci mă luptasem să facem schimbări, dar n-am reușit; veneam deja din ce în ce mai rar și toată familia hotărâse că trebuia să am maximum de confort în puținele dăți când mă deplasam până acolo. Alice mi-a explicat repartizarea dormitoarelor; ea și Cédric aveau camera lor obișnuită, Adrien și Jeanne pe cea a părinților, copiii, toți trei, într-un dormitor comun. Cât despre Marc, el se va alege cu mezaninul salonului, să zicem mai degrabă că-l va regăsi, pentru că întotdeauna dormise acolo când veneam pe vremea studenției.

— Te las să te instalezi, mi-a spus sora mea. Mă bucur că ești aici. Vii și tu la piscină?

— Imediat.

M-a sărutat pe obraz și a ieșit pe ușa de sticlă. Am luptat împotriva descurajării evitând să mă prăbușesc pe patul care probabil scârțâia la fel de tare. Mi-am pus taiorul în cuier și mi-am golit valiza în comodă, fără să mă schimb, nu ar fi folosit prea mult. După aceea, neavând timp de pierdut, am plecat să caut sistemul de conectare la internet în antreu, apoi în camera de zi și chiar în bufetul din sufragerie… Imposibil să-l găsesc. Am ajuns pe terasă unde mirosul de grătar m-a îngrețoșat.

— Alice! Unde a instalat tata modemul?

— Ce modem? a zbierat ea din piscină.

Începea bine. Nu eram decât de o oră acolo și mă călcau toți pe nervi, începând cu sora mea!

— Păi, modemul, internetul, toate astea! Comunicarea cu lumea

exterioară, îți spune ceva?

— Nu există, mi-a răspuns sec.

— Nu pentru mult timp! am replicat, îngrozită.

I-am sunat pe părinți, fără să stau pe gânduri.

— Yaël a mea! a exclamat tata. Alice ne-a spus că vii la Mica Floare! Cum ți se pare casa?

— Foarte bine, tată!

— Să dai o raită prin hambar, aș vrea părerea ta…

— Vom vedea, l-am întrerupt. N-ai instalat internet?

— Cui i-ar fi folosit?

Mie. Și, ca de obicei, mi-am pierdut curajul în fața tatei.

— Vrei să vorbești cu mama?

— Nu, o sun altă dată, vă pup.

— Suntem fericiți să te știm acasă.

Ce-aveau toți de-mi spuneau asta? Devenea chiar supărător.

Imediat ce am închis, mi-am stabilit tabăra în sufragerie, mai precis pe masa din sufragerie, mă gândisem că n-o să las situația să se înrăutățească, trebuie să provoci destinul. Mi-am instalat *hot spot*-ul, rugându-l pe bunul Dumnezeu ca rețeaua să nu facă prea multe figuri. M-am simțit mai bine când în sfârșit am putut să mă conectez la serverul agenției, ca și cum aerul ar fi devenit mai respirabil. Niciun mail nou în cutia mea poștală; de neînțeles. Doar dacă Bertrand nu reacționase repede: putea foarte bine să redirecționeze toată corespondența mea spre cutia lui poștală — reacție care ar fi putut să-i dovedească fermitatea. Am hotărât să-i scriu:

Bertrand,

Te rog încă o dată să mă scuzi pentru puseul de oboseală de la sfârșitul săptămânii trecute, nu se va mai repeta.

Ai putea să-mi reactivezi mail-urile? Aș dori să fiu la curent cu mersul dosarelor mele cât timp sunt în Lourmarin. Îți mulțumesc anticipat.

Cum a decurs semnarea contractului cu clientul nostru din această dimineață? E mulțumit de prestație?

În așteptarea veștilor de la tine,
A ta,
Yaël

Apoi, mi-am îndreptat atenția spre Gabriel. Ca să mă întorc mai repede la agenție eram gata chiar să mă fac preș în fața acestui ticălos! L-am trecut pe Bertrand în *copy*.

Bună ziua, Gabriel
Sper că semnarea contractului vă mulțumește. Vă doresc o mare reușită cu această nouă investiție.
Voiam să-mi cer scuze pentru delăsarea mea de vineri. Sper să pot colabora din nou cu dumneavoastră foarte curând. Acum nu mă aflu în Paris. Dar voi fi disponibilă dacă aveți nevoie de serviciile mele.
Transmiteți-i salutările mele soției dumneavoastră, îi voi face neapărat o vizită la Atelier.
A dumneavoastră,
Yaël

Nu-mi mai rămânea decât să aștept. Am ridicat nasul din ecran și am văzut activitate în jur: un adevărat furnicar. Toți treceau prin fața mea cu brațele încărcate de farfurii și de mâncare. *Când o să se termine asta? E cât pentru un regiment!*

— La masă! a exclamat Cédric.

— E valabil și pentru tine, mi-a spus Jeanne bătând cu palma în masă. De nevoie și fără niciun chef, m-am dus pe terasă, unde masa era așezată. Copiii, încă în costume de baie, erau serviți de mamele lor. Iar Adrien și Cédric se grăbeau să se așeze, și ei tot în slip și cu bustul gol, așteptând cu siguranță să fie serviți de soțiile lor. Doar că Jeanne le-a aruncat o privire furibundă. Pe fază, Adrien a intrat în casă și s-a întors cu două tricouri. Așa e mai bine, i-a felicitat ea.

— Pe noi nu ne-ar deranja să mâncați cu sânii goi, i-a răspuns soțul ei.

— Copii! au strigat în cor mamele.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Cédric.

Am trecut pragul spre terasă și am luat la rândul meu loc la masă.

— Îți amintești cum se face? a continuat el. Punem totul pe masă și se servește fiecare. Adevăratele mese sunt seara. Poftă bună!

Am luat o roșie, am tăiat-o și am pus deasupra un fir de ulei de măsline; n-aș fi putut să înghit nimic altceva, apetitul încă nu-mi revenise. Stomacul meu rămânea exasperant de strâns. Era așa o gălăgie la masă, că mi s-a declanșat iar o migrenă. N-am deschis gura: nu aveam nimic de spus. M-am mulțumit să-i observ: zâmbitori, bronzați de primele raze de soare, vorbind despre jocurile cu mingea de după sosirea lui Marc. Am refuzat desertul dând la o parte farfuria și m-am dus să înghit un Doliprane[4] în bucătărie.

— Te simți bine? A mers? m-a întrebat Alice alăturându-mi-se.

Minunat! De fapt, mulțumesc pentru durerea de cap! M-am străduit să zâmbesc dând din cap.

— O să poți să faci baie liniștită în curând, copiii au interdicție în piscină la începutul după-amiezii.

— Mulțumesc că mi-ai spus. O să lucrez puțin înainte.

— Ce-o să faci? a zis cu vocea gâtuită.

— Nu spune nimic.

M-am răsucit pe călcâie și m-am întors din nou spre ecran ca să-mi verific cutia poștală electronică. Nimic. Poate că prânzul lui Bertrand dura o eternitate…

Am rămas în sufragerie o bună parte din după-amiază fără să caut să vorbesc cu niciunul de-acolo. Râsetele de pe terasă și jocurile din piscină îmi ajungeau la urechi. Mi-am verificat din nou o ultimă dată — înainte de următoarea — mail-urile și am hotărât să mă alătur celorlalți. Mi-am scos încălțările și în două secunde am uitat cei un metru șaptezeci și cinci artificiali. Eram scundă, în realitate. Dalele reci mi-au înghețat tălpile, regăsindu-mă în picioarele goale am avut senzația că sunt o dansatoare pe sârmă în echilibru și că

pierd și mai mult controlul asupra adevăratei mele vieți. Fetele se bronzau, cu un ochi pe progeniturile lor, răsfoind reviste, băieții se prosteau în apă împreună cu copiii. Mi-a dispărut curajul, n-am trecut de bariera de protecție și m-am mulțumit să mă sprijin de ea. Gâtul mi s-a strâns; ce supliciu să-i văd distrându-se, relaxându-se împreună, fără să mă simt în stare să particip la această fericire, nu mai știam cum este, nici cum se face. *De ce mai sunt aici?* Această întrebare îmi revenea fără încetare în minte de când coborâsem din tren. Ce făceam eu aici, când viața mea continua fără mine la Paris?

— Yaël!

Adrien... Nu-l văzusem venind.

— Vino, îți promit că nu te ud.

Cu coada ochiului am văzut toate capetele întoarse spre noi.

— OK.

Mi-a deschis bariera, am coborât cele două trepte și am ajuns la nivelul piscinei. El s-a îndepărtat și s-a aruncat în apă, făcând pe toată lumea să izbucnească în râs, mai puțin pe mine, care i-am aruncat o privire asasină. Temându-mă să nu alunec, înaintam cu pași atenți până la fete, Alice s-a ridicat și mi-a făcut loc pe șezlongul ei. Jeanne mi-a observat picioarele goale.

— Te-ai hotărât în sfârșit să-ți scoți încălțările. Nimic de zis, frumoși pantofi, dar cum faci să mergi cu așa ceva?

— Chestie de obișnuință, i-am răspuns ridicând din umeri.

— De ce nu te schimbi? m-a întrebat Alice. Pune-ți un șort și un tricou scurt fără mâneci, te vei simți mai comod!

— N-am, am mormăit.

— Nu se poate! Dressingul tău e gata să explodeze!

— N-am decât țoale pentru serviciu! E mult timp de când nu mai am nevoie decât de ele.

O oră mai târziu, am refuzat plimbarea în grup la Lourmarin de la sfârșitul după-amiezii, ca să profit în liniște de casă și de piscină. Foarte aproape de mine, am auzit isteria copiilor când au trecut pe lângă un vânzător de înghețată. În sfârșit, puțină liniște! Fără să

pierd timpul, mi-am pus costumul de baie și ochelarii, renunțând totuși la caschetă. Înainte să-mi încep turele, am dat la o parte jucăriile copiilor, colacii de salvare și cele două saltele pneumatice. Tăcerea apei mi-a golit mintea, nervii au început să mi se liniștească datorită înotului rapid, m-am epuizat prin efort fizic, nu aveam altceva ca să compensez lipsurile și să nu mai am noțiunea timpului. Fiecare minut de când venisem mi se părea echivalentul unei ore. Începutul unei crampe a iradiat în coapsa mea, ceea ce m-a nedumerit pentru că mai aveam nevoie de timp ca să mă liniștesc; a trebuit totuși să mă duc la marginea piscinei ca să mă întind în apă. Niște aplauze au răsunat în spatele meu, am întors repede capul, scoțându-mi ochelarii. Stăteau aliniați în fața piscinei. De cât timp erau acolo?

— Ești un adevărat papuc zburător! a strigat cumnatul meu.

— Trebuie să fie reconfortant, a adăugat Jeanne.

Le-am zâmbit sincer, am ieșit din apă și m-am dus să-mi verific telefonul, aflat la adăpost în husa lui etanșă. Tot niciun răspuns de la Bertrand. Zâmbetul mi s-a șters.

— Mă duc să fac duș.

Am ieșit din camera mea doar când am auzit zgomote în bucătărie; prea târziu pentru o mână de ajutor, cina era gata și masa pusă. Am înghițit două guri din paharul cu vin rosé pe care Cédric mi l-a servit și trei îmbucături din ghiveciul făcut de Alice. Aș fi vrut să-l savurez: imposibil. Nu aveam decât amintirile care să-mi spună că era delicios, cu legumele sale coapte la soare. Nu mai aveam poftă de nimic și pentru nimic. Nesuportând să-i văd întârziind la masă, m-am ocupat de vase și mi-am liniștit nervii făcând treabă prin bucătărie. Două zile de când începuse „vacanța“ și deja, după părerea mea, arăta ca o cocină de porci. Dar am fost repede oprită din elanul meu de către Alice și Jeanne, care mi-au spus că deja cei mici erau în pat și aspiratorul nu era recomandat când dormeau. Uitasem de ei. Consecința a fost imediată: m-am dus să mă culc, deși știam prea bine că nu voi închide un ochi toată noaptea. Nu mă înșelam; m-am sucit și m-am învârtit sub cearșaf, mi-era cald, apoi

frig, noaptea adâncă mă deranja și neliniștea mă sufoca. Liniștea apăsătoare lăsa să se audă zgomote de animale care îmi făceau pielea ca de găină. Cum am închis pleoapele, nu mai știam unde eram, nici de ce mă aflam acolo. Nu voi rezista trei săptămâni în ritmul ăsta, fără să vorbesc, fără să muncesc, fără o conexiune la internet demnă de acest nume, fără să negociez, fără să interpretez, cu gălăgia neîncetată a copiilor, glumele băieților, veselia surorii mele, fericirea lor, relaxarea lor, viața lor... M-am ridicat dintr-un salt în capul oaselor, cu inima bătându-mi tare, mușchii încordați. Locul meu nu era aici, era la agenție. Nu degeaba nu îmi mai luasem concediu de patru ani, nu mai suportam să nu fac nimic, să nu fiu în acțiune. M-am hotărât: mă voi întoarce la Paris cât mai curând posibil. La sfârșitul săptămânii, întoarcerea acasă. Nimeni nu mă va împiedica. Intram în rezistență.

A doua zi, mi-am petrecut dimineața discret. Ascunsă în spatele ecranului, am consultat mersul trenurilor și am căutat o mașină de închiriat ca să ajung la gară fără să cer nimic nimănui. Absorbită de micul meu proiect de a-mi face bagajul, tărăboiul copiilor și al băieților aproape că nu m-a deranjat. Numai că după-amiază am înțeles foarte repede că nu-mi voi putea pune imediat în aplicare planul.

— Ia-ți cardul, mergem la shopping! m-a anunțat veselă Jeanne.

Ce înseamnă asta?

— N-am chef! Lasă-mă-n pace!

— Îți închipui că ai de ales! Ți-ai luat la tine pantofii sport?

— Da.

— Pune-ți-i, coborâm pe jos în sat.

Un sfert de oră mai târziu, îi lăsam pe băieți și pe copii acasă. Am rămas fără glas cât a ținut drumul, ascultându-le cum îmi expuneau obiectivul acestui shopping: să-mi schimbe garderoba. Era de neconceput să rămân îmbrăcată în ținutele de serviciu tot concediul. Aveau o idee fixă cu hainele mele! Nu! De fapt, ceea ce voiau ele astăzi era să mă dezbrace! Având o vagă idee de

conținutul contului meu bancar, plecau de la premisa că puteam să-mi fac plăcerea în magazinele din Lourmarin, nu întotdeauna renumite pentru afacerile bune. Pe drum, Alice și Jeanne mă flancau, ținându-mă fiecare de braț. Parcă le-ar fi fost frică să n-o iau la fugă. În pofida ideii mai mult decât tentante de a fugi, nu aveam să fac asta; dorința mea de a le face pe plac era mai puternică și, de altfel, eu eram prima surprinsă de acest lucru. Ele știau unde mergem și, în cazul în care aș fi dorit, n-aș fi putut să mă opresc ca să încep să hoinăresc pe străduțele satului. Alice saluta în stânga și-n dreapta, cunoștea pe toată lumea. Sau aproape, nu pierduse pe nimeni din vedere, din copilăria și adolescența noastră.

— Am reperat locul ieri, mi-a spus Jeanne.

— Iat-o! a exclamat sora mea arătând o negustoreasă.

Vedeam deja tabloul! Trebuia să fie fosta pariziancă naivă care voise să se retragă la țară! O să-i arăt eu ce înseamnă să fii pariziancă!

— Vă așteptam! Yaël! Ce plăcere să te revăd! m-a întâmpinat ea cu un accent foarte, foarte cântat.

Ah, avusesem limba otrăvită. M-a pupat pe obraz și m-a invitat să intru în magazin. Femeia era numai lapte și miere, cu o rochie albastră drăguță, accesorizată cu un colier din argint. Căzusem într-o afurisită de capcană!

— Du-te în cabină! mi-a ordonat Jeanne. Ne ocupăm noi de tot!

Timp de aproape două ore, m-am lăsat în voia lor încercând totul: rochii, fuste, șorturi, tricouri fără mâneci… Un al doilea negustor s-a alăturat petrecerii aducând sandale și balerini. Tot îmbrăcându-mă și dezbrăcându-mă transpirasem, mi-era sete, m-am plâns de asta când am ieșit din cabină înfășurată într-o rochie ușoară, destul de strânsă pe corp, înflorată și cu bretele fine.

— Alice, ai o sticlă de apă?

— Am ceva mai bun.

A făcut un schimb de semne cu negustoreasa și a dispărut în stradă. Jeanne s-a postat în spatele meu.

— Cât timp sora ta face ce are de făcut, spune-mi ce părere ai de

asta?

M-am uitat la imaginea pe care mi-o arăta oglinda; era fața mea, era corpul meu și totuși… de atât de mult timp nu mai purtam decât negru, bleumarin sau gri! Uniforma îmi dădea un sentiment de putere, de siguranță. Acum mă simțeam fragilă, vulnerabilă, expusă și nu prea sigură pe mine. Imposibil să mă țin dreaptă. Fără să știe, fetele mă trimiteau înapoi în adolescență; perioada minunată când nu știm ce să facem cu corpul nostru, unde să-l ascundem, unde greșim. Alice s-a întors însoțită de un chelner care ducea o tavă cu pahare cu picior și o sticlă de vin alb.

— Voiam doar apă! i-am spus supărată.

— Este ora 17:30, ora aperitivului. Și încă o dată, nu ai de ales!

— Soții voștri au o foarte proastă influență asupra voastră!

Ele au izbucnit în râs și, fără să-mi dau seama, le-am urmat exemplul și mi-am băut paharul, vinul era delicios, gustul răcoros și fructat mi-a trezit amintiri și mi-a arătat proveniența lui, era un Château-Fontvert. Înainte, când încă veneam, îl însoțeam mereu pe tata când refăcea rezervele de vin pentru domeniu. Acest puseu de bună-dispoziție s-a risipit cu viteza luminii când sora mea mi-a vârât sub nas o chestie micuță, spre care am arătat cu degetul. Drept răspuns, mi-a adresat un zâmbet sadic.

— Serios vorbind, costumul tău de baie, nu se poate așa ceva, mi-a explicat Jeanne.

— Ce? Dar ce-are?

S-a strâmbat, luptând împotriva unui râs nebun.

— E demn de o înotătoare est-germană, acestea sunt cuvintele exacte ale lui Adrien.

Cred că semănam cu un pește, cu gura larg deschisă, înghițind aerul. Ofensată, am smuls cei câțiva centimetri pătrați de material din mâna surorii mele, m-am închis în cabină și l-am probat.

— E bun, îmi vine, îl iau, le-am spus din spatele perdelei.

— Pune-ți astea ca să plecăm, mi-a zis Alice strecurându-mi pe după perdea un șort și o bluziță colorată.

Ședința de tortură se termina. Am trecut pe la casă, fără să

verific suma pe care o aveam de plătit. La drept vorbind, puțin îmi păsa, asta nu mă va face să rabd de foame. Dar dintr-un alt motiv aveam de asemenea sentimentul că mă aflasem în corpul și în mintea unei străine în aceste două ore, iar această străină se simțise bine, trebuia să recunoască. Așadar, sfertul de oră de relaxare se terminase. Înainte să ies din magazin, am profitat că ele erau întoarse cu spatele, ca să-mi verific telefonul și mail-ul. Tot nimic. Întruna, nimic. Când se va sfârși acest infern? Nu doar noile mele haine m-au făcut să strâng din umeri. Pe drumul de întoarcere, am vorbit tot mai puțin, gândindu-mă la Paris, la agenție, la Bertrand care se lipsea de mine, în timp ce fetele, ușor amețite din cauza vinului, nu se opreau din trăncănit. Mergeam pe drumul frecventat doar de către puținii locuitori ai celor câteva case vecine cu a noastră, când s-a auzit un zgomot de motor.

— Ia te uită, vecinul are același tractor ca atunci când eram mici, i-am spus lui Alice.

— A, da! mi-a răspuns ea, surprinsă.

O luasem pe un drum lateral pentru pietoni, când am aruncat o privire în spate pentru că s-a auzit un claxon. Vehiculul care se apropia de noi n-avea nimic dintr-un tractor, era un vechi Porsche gri, care de altfel s-a și oprit în dreptul nostru. Capul lui Marc s-a ivit pe geamul deschis.

— Vasăzică, vă plimbați?

A coborât din mașină, însoțit de exclamațiile fetelor.

— E a ta rabla asta? l-a întrebat Jeanne îmbrățișându-l.

El s-a legănat de pe un picior pe altul dând din mâini.

— Nu… adică da, de fapt era a lui Abuelo, mi-a dat-o când el n-a mai condus.

— Ți se potrivește, a constatat Alice salutându-l și ea.

Eu l-am pupat fără un cuvânt.

— Ești bine? m-a întrebat el cu precauție.

— Foarte bine.

— Dacă nu vă deranjează să vă înghesuiți, sunt șoferul vostru până acasă.

— Du-te, Jeanne, a declarat Alice. Noi mergem pe jos!

— Yupi! s-a bucurat Jeanne.

A înconjurat mașina alergând. Marc a luat gențile tuturor, i le-a dat pasagerei sale și s-a urcat din nou la volan. A pornit motorul și a demarat într-un nor de praf. Alice m-a luat de braț.

— Și acum, între noi!

O să am un moment neplăcut. *Mă rog… dacă trebuie…*

— Ce vrei să spui?

A oftat.

— Încearcă să intri puțin în atmosferă.

— Fac tot ce pot.

— Nu sunt sigură… știi, e greu pentru toată lumea să te vadă așa, retrasă, nu vorbești cu noi, nimic nu pare să-ți facă plăcere. Suntem neputincioși, nu mai știm ce să facem ca să te înveselim.

Orice, numai asta nu… Alice chiar își făcea griji pentru mine și n-ar fi trebuit.

— Te înșeli, a fost bine în după-amiaza asta.

Mi-a dat drumul la braț și a iuțit pasul, vizibil neconvinsă.

— A, da? Te-ai închis ca o scoică de când am plecat. Îl trimiți la plimbare pe Adrien de câte ori face o glumă, Cédric își petrece timpul întinzându-ți o mână de ajutor, nu arunci nicio privire spre copii, care se bucurau totuși atât de mult că ești aici! Pe Marc abia dacă îl pui la socoteală. Grozavă primire, când el nu știe ce să mai facă să-l iertăm. Nu uita nici că a divorțat ieri, măcar ai putea încerca să-i ridici moralul. Ți se întâmplă să te gândești din când în când și la alții? Te interesează viața noastră sau puțin îți pasă?

— Bineînțeles că mă interesează!

— Nu mă lua de proastă!

Era ocazia ideală ca să-mi pun planul în aplicare.

— Ai dreptate, o să vă stric vacanța dacă rămân. Cel mai bine este să mă întorc la Paris.

Am crezut c-o să-mi sară la gât, o dădusem în bară. Și, ca să fie și mai rău, m-am chircit și mi-am lăsat capul în piept frământându-mi mâinile nervoasă.

— În niciun caz! N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus!

S-o văd pe Alice enervându-se astfel era rarisim și îmi făcea inima să se strângă. Ea nu ridica niciodată vocea la mine. S-a oprit brusc și m-a privit din cap până-n picioare, avea obrajii roșii, semn evident că oala sub presiune era gata să explodeze.

— Ești strălucită când vine vorba de muncă, dar în privința raporturilor umane ești zero! Noi te iubim! Lasă nenorocitul ăla de telefon și trăiește!

Brațele mi-au căzut moi, Alice și-a dus mâna la frunte, exasperată.

— Uite cum mă faci să vorbesc urât! Și știi că detest să fiu astfel! Dacă ții cât de puțin la sănătatea mintală a surorii tale mai mari, și subliniez „mai mari“, reacționează! Acum, să mergem!

O, da, în privința asta era sora mai mare, fără nicio îndoială. Iar eu eram fetița cea mică. A luat-o înainte, am urmat-o, revăzând în minte iar și iar scena, realizând până la ce punct eram o povară pentru toți, comportându-mă în felul acesta. Ce să fac? Alice avea dreptate, nu mai știam să mă port normal cu alții în afară de Bertrand, colegii sau clienții mei. Ba mai mult, îi consideram pe colegi o cantitate neglijabilă și bine făceau că mă detestau. Sosirea la Mica Floare a marcat incapacitatea mea de a mă bucura, ca și cum nu aș fi avut nicio legitimitate să mă alătur râsetelor lor, plecând de la principiul că nu mai aveam loc printre ei, căci ei trăiau într-o lume care-mi era de-acum inaccesibilă. Oricum, imediat ce încercam să fiu ca ei, greșeam complet. Léa, nepoata mea, îmi dovedea asta fugind de mine. Atitudinea mea serioasă îi speria pe copii. Adrien și Cédric îl aruncaseră pe Marc în apă complet îmbrăcat, imediat ce acesta coborâse din mașină, nici portiera nu apucase s-o închidă. Toată lumea râdea, eu n-am reușit decât să schițez un zâmbet forțat. Și, privindu-i, mi-am spus că Marc se întorsese în viețile noastre la momentul potrivit, lua locul pe care eu îl lăsasem gol de ani de zile. Numai că asta nu era deloc de ajuns pentru sora mea. Mă voia acolo, prezentă, la locul meu.

— Pregătiți aperitivul, le-a cerut Jeanne băieților. Între timp, noi

ne ocupăm de copii.

Fără a uita să-mi arunce o privire, Alice i-a luat pe Marius și pe Léa și s-a dus în casă, însoțită de Jeanne și de Emma. Am profitat că scăpasem de supravegherea ei, ca să-mi scot telefonul din buzunar, și m-am așezat pe zidul scund care înconjura terasa. Să verific încă o dată și să tot verific. Și încă o dată, tot nimic. Niciun mail, niciun apel.

— Yaël!

Era Marc. Ceilalți îl lăsaseră în sfârșit să iasă din apă. Era într-un hal fără de hal, cu apa șiroind pe el, jeanșii și cămașa lipite de piele.

— N-am putut să mă ocup de sacoșele tale, după cum vezi. Vino să le iei, n-aș vrea să stric ceva.

Am sărit de pe zid și l-am urmat până la mașină. Mi-am luat lucrurile și mă pregăteam să mă întorc, când l-am văzut luptându-se cu geanta lui de voiaj, pe care am recunoscut-o de la prima privire: era aceeași pe care o avea în urmă cu zece ani, o geantă mare de piele maro, extrem de uzată, ale cărei curele de altfel fuseseră reparate de nenumărate ori.

— Vrei un prosop?

— Încerc cu disperare să iau unul din geantă, fără să distrug totul! mi-a zis râzând.

M-am apropiat și i-am aruncat o privire interogativă. Înainte, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-i cer permisiunea de a-i scotoci printre lucruri, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri. Era departe vremea aceea!

— Pot?

Mi-a zâmbit. În mai puțin de două secunde, am simțit textura absorbantă printre celelalte lucruri și i-am dat prosopul. S-a șters pe față.

— Baia e ocupată, nu-i așa?

— Da. O să fie o vreme, cu copiii și fetele.

— Nu e grav, aștept.

L-am lăsat acolo, neștiind ce altceva să-i spun.

După ce mi-am aranjat noile haine în comoda din camera mea, m-am dus la bucătărie unde am pregătit o tavă cu farfuriile pentru cină, fără să uit de mâncarea pentru copii. Am vrut să duc totul pe terasă, dar am încremenit în prag. Cei trei băieți beau un pahar în jurul mesei și nu mi-au remarcat prezența în spatele lor. Marc, încă în jeanșii uzi, își scosese cămașa și baschețiii. Cédric și Adrien se interesau de moralul său:

— E-n regulă? N-a fost prea greu ieri?

Iată ce aș fi putut să-l întreb! Nici măcar nu-mi trecuse prin cap. *Ce dobitoacă!* Și-a trecut mâna prin părul scurt și s-a prăbușit pe scaunul din plastic. Apoi le-a adresat o privire amară și un zâmbet trist:

— A, nu… atmosfera a fost bună! Ăsta e avantajul când nu te certi… Oricum, nu puteam să fac nimic ca s-o rețin. Asta e, o să treacă… Dar, mă rog… așteptam altceva de la viața mea… Voi amândoi aveți noroc, știți rețeta cu care să vă faceți soțiile fericite.

A oftat privind în depărtare. Ceea ce am hotărât să fac îmi cerea un efort supraomenesc, dar era un mijloc de a dovedi că mă străduiam.

— Marc, i-am întrerupt ieșind din ascunzătoarea mea și apropiindu-mă de ei. Camera mea are baie, du-te dacă vrei.

— Ești sigură? Nu mă deranjează să aștept.

— Ai fi prost să refuzi! a răcnit Adrien.

— Dacă-ți spun, am insistat.

Era în interesul lui să se hotărască repede, pentru că începeam deja să regret propunerea pe care i-o făcusem. Și după aceea a fost prea târziu, Marc s-a ridicat în picioare, și-a luat geanta de voiaj și a intrat în camera mea pe ușa de sticlă.

— Mulțumesc! mi-a spus înainte să se facă nevăzut.

— Meriți un păhărel pentru asta, m-a complimentat Cédric.

Am luat paharul cu vin rosé și m-am așezat, scoțându-mi, încă o dată, telefonul. Rețeaua fiind în funcțiune, am profitat ca să citesc știrile. Adâncită în lectura știrilor economice — nu prea pasionante în luna august —, nu am remarcat că masa era aproape completă

până în momentul în care vocea surorii mele m-a făcut să ridic nasul din telefon.

— Unde-i Marc?

— La duș, la Yaël în baie, i-a răspuns soțul ei.

— Poftim?

M-a privit de parcă îmi apăruse deodată un al treilea ochi pe frunte. M-am abținut să nu scot limba la ea.

— Mi-ai cerut să fiu drăguță, nu?

Nu a găsit nimic să răspundă.

Următoarele două zile m-am izolat pe terasă, pe jumătate lungită pe un șezlong, întoarsă spre vie, câteodată la umbra chiparosului, suportând cu greu mistralul când se pornea. Cu toate acestea, puteam să văd piscina și pe ocupanții ei în dreapta; îi auzeam, mai ales. Îmi petreceam zilele acolo, gândindu-mă la munca mea, privind peluza arsă de căldură și de soare, nelăsând telefonul din mână nicio secundă, sperând încă la un răspuns, la un apel de la Bertrand. Nu vorbeam cu ceilalți decât dacă mi se adresau, singurii mei adevărați companioni erau greierii, al căror țârâit mă călca pe nervi. Mă mulțumeam cu strictul necesar ca să n-o supăr pe sora mea; ajutând la pregătirea meselor, continuând să-i ofer baia mea lui Marc și nepurtând decât noile haine. Plictiseala mă chinuia, aveam nervii din ce în ce mai întinși, tot nu dormeam sau dormeam prea puțin, eram conștientă de starea mea. Uneori, aș fi vrut să explodez, să urlu, să lovesc în ceva, să fac orice ca să scap de greutatea care mă apăsa, care mă devora pe dinăuntru.

În seara aceea, când copiii s-au dus la culcare, am avut grijă să le urez noapte bună. Iar la cină am fost atentă să nu mănânc și să nu beau decât ce putea să suporte stomacul meu, adică nu mare lucru, dar era oricum mai bine încât să-i dau speranțe. Adulții vorbeau de excursiile pe care am putea să le facem. Fetele voiau să meargă la expoziția de la Carrières de Lumière din Baux-de-Provence, băieții ar fi vrut la minele de ocru, pentru plăcerea de a purta o cască de șantier. Evident, în afară de a-i cere cuiva sarea, nu interveneam în

nicio discuție, nevoind să greșesc și mai mult. Marc se străduia să mă facă să particip la discuții. Cum nu răspundeam decât prin monosilabe, s-a lăsat păgubaș până la urmă, dar neîncetând să-mi arunce priviri curioase și neliniștite. Vibrația inopinată și atât de așteptată a telefonului pe masă m-a făcut să tresar și să scot un strigăt de bucurie. Și a declanșat de asemenea o tăcere bruscă de catedrală. Toate privirile s-au îndreptat înspre mobilul meu. Un mail! Tocmai primisem un mail! Eliberarea! Voi lua un tren și îmi voi relua și viața!

— Ce-i asta? m-a întrebat Jeanne.

— Noutăți de la muncă!

Inima îmi bătea nebunește, zâmbeam cu gura până la urechi, tremuram, respirația mi s-a accelerat. Era atât de bine, că am prelungit plăcerea. Extazul era la îndemâna mea. Nu m-am grăbit. Simbolul pentru mail avea în sfârșit o cifră. Am închis ochii, am atins ușor cu degetul plicul. Apoi am clipit. Și mi-a venit să vomit, să plâng, să urlu, să lovesc. Era o reclamă pentru o vânzare privată. Nu primeam niciodată așa ceva, blocasem toate mesajele de genul ăsta. De ce acum? De ce reușise acest mail fără interes să se fofileze printr-o breșă, când de la Bertrand sau de la vreun client nu aveam niciun mail încă? O să înnebunesc. Am strâns din maxilare, nevoind să mă prăbușesc în fața celorlalți.

— Ceva important? s-a neliniștit Marc.

Vocea lui mi s-a părut că vine de departe.

— Nimic, am răspuns sumbru. Scuzați-mă, mă duc să mă culc.

Mi-am debarasat farfuria pe trei sferturi plină și tacâmurile, le-am pus în mașina de spălat vase și m-am baricadat în cameră. A trebuit totuși să le mai înfrunt o dată privirile când am închis obloanele care dădeau spre terasă, într-un concert de „noapte bună!“. Eram atât de supărată, încât nu am avut puterea să strig la Marc, care își lăsase trusa de toaletă în baia mea.

Am petrecut o parte din noapte rumegându-mi tristețea, cu capul băgat în pernă, și probabil că am reușit să ațipesc o oră sau

două. La 5:30, nemairezistând, am făcut un duș. O jumătate de oră mai târziu, mă instalam pe terasă — era deja bine, destul de cald pentru o oră atât de matinală — cu laptopul, hotărâtă să-i scriu lui Bertrand un mail suficient de convingător. Situația asta nu mai putea să dureze! Cu degetele pe tastatură, am avut impresia că îmi pierdusem toți neuronii în răstimp de câteva zile; nu știam ce să-i spun, am scris mai multe ciorne care au ajuns toate la coș. O să-mi pierd toate facultățile, în ritmul ăsta. Hotărât lucru, vacanța nu era pentru mine! Ușa de sticlă de la camera de zi s-a deschis și a apărut Marc, somnoros.

— Te-am trezit? Iartă-mă!

— Nu-ți face griji, sunt matinal de felul meu.

A pus lângă laptop o ceașcă de cafea.

— Mulțumesc, i-am spus înainte să mă întorc din nou spre ecran.

S-a așezat în fața mea și, spre marea mea mulțumire, nu a spus nimic. Totuși, prezența lui mă incomoda; la ora aceea credeam că voi fi liniștită și, poftim, eram supravegheată. Am oftat de ușurare când s-a ridicat și s-a dus în casă. Această relativă pace nu a durat mult, căci după câteva minute a revenit, îmbrăcat, și s-a așezat lângă mine.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat sec.

— Mai degrabă tu ai nevoie de ceva.

— Asta-i bună! Du-te și culcă-te la loc și lasă-mă-n pace.

Fără să-mi lase timp să reacționez, mi-a închis calculatorul și mi l-a luat.

— Dă-mi-l înapoi! am urlat sărind de pe scaun.

El mi-a pus mâna la gură.

— Ssst! Ai să trezești pe toată lumea… Nu știu ce încerci să faci, dar ce știu e că nu reușești.

M-am încruntat, el a râs.

— Acum zece ani, tot așa făceai când ceva ți se opunea. În genul, ochi ridicați spre cer și buze țuguiate. Mă înșel?

Am dat din cap, răutăcioasă.

— Nu te încrâncena. Vei încerca iarăși mai târziu. Vino cu mine să dăm o raită. Dacă iau mâna, taci?

Am dat din cap că da. S-a executat și, luându-mă de braț, m-a tras după el. Am reușit totuși să-mi iau telefonul și să-l strecor în buzunarul șortului. A găsit o bucată de hârtie pe care Marc a scris cu mâna stângă, cum scria el, că am plecat să ne plimbăm și să nu-și facă nimeni griji. În mai puțin de cinci minute, motorul mașinii lui huruia.

— Dar asta oare nu trezește pe toată lumea?

A arborat un zâmbet mulțumit. Mi-am întors ochii de la el și am privit peisajul, bosumflată.

— Mai ești supărată pe mine? m-a întrebat rupând tăcerea după câțiva kilometri. Că am plecat atunci, vreau să spun…

— Nu! i-am răspuns vehement. Nu-ți închipui așa ceva!

— Și totuși, da.

— Asta-i bună, Marc! am exclamat exasperată. Mi-a trecut de mult.

— Am impresia că fugi de mine, nu e niciodată chip să stăm de vorbă amândoi.

— Te-ai întors într-un moment prost, asta-i tot. Am multe treburi de gestionat la muncă și nu-mi mai rămâne timp pentru restul. Lucrurile s-au schimbat. Toată lumea ți-a spus! Ar fi timpul să înțelegi.

Am încetat discuția luându-mi telefonul din buzunar și mi-am continuat ciornele, neobosită, fără să găsesc totuși satisfacție în asta. Și apoi, brusc, aparatul mi-a dispărut din mână. M-am întors spre Marc, care mi-l subtilizase din mers. Geamul din dreptul lui era deschis și el ținea telefonul, strâns în palmă, deasupra șoselei, cu un zâmbet larg pe buze.

— Dă-mi-l! am țipat.

— S-o crezi tu!

— Nu e o jucărie!

— Găsesc că este chiar mai amuzant!

Îmi ieșisem din fire. Marc habar n-avea ce voia să facă. Mai rău

ca un adolescent întârziat! Mi-am desfăcut centura, gata să acționez frâna și să sar pe el dacă era nevoie.

— Yaël, nu face prostii, mi-a spus el râzând. O să ieșim din decor din cauza ta.

— Dă-mi telefonul, imediat.

Am încercat să-l trag de mână și mașina a deviat de la drum. Totul s-a petrecut în mai puțin de o secundă, am văzut telefonul dispărând, apoi Marc m-a împins fără menajamente la locul meu, a pus iarăși amândouă mâinile pe volan și un camion care venea din față ne-a atins ușor claxonând nebunește.

— Uf! Drăcia dracului! Sunt grozave plimbările cu tine, mi-a spus Marc, tot cu zâmbetul pe buze, abia dacă puțin crispat, stăpânindu-se perfect.

M-am ghemuit pe locul meu și am închis ochii cât de strâns am putut. Corpul mi s-a dezechilibrat ușor când mașina a încetinit și a întors.

— Yaël? Mă auzi?

Nu reușeam să deschid gura, aveam impresia că fața îmi era sculptată în marmură. Marc a oprit mașina și mi-am dat seama că se dă jos. A deschis portiera din dreptul meu câteva minute mai târziu.

— Atât a mai rămas din el.

Am deschis ochii și am văzut resturile telefonului meu. Marc mi le-a pus pe genunchi și a urcat în mașină luându-și țigările de rulat din buzunarul bermudelor. M-am uitat la resturile electronice care erau să ne coste viața, mai ales pe el. Pentru că, până la urmă, a mea se rezuma la asta. *La chestia asta*. Lumea, ceilalți nu mai existau, nu mai aveam nicio idee despre ce este bun, rău, drept sau nedrept. Existența mea se rezuma la informațiile furnizate de *chestia asta* inanimată, fără emoții. Eram o scoică goală, fără considerație pentru cei din jurul meu. Fusesem pe punctul să-l omor pe Marc ca să-mi salvez telefonul, acest iPhone 6 cu care dormeam, care până la urmă era bunul meu cel mai prețios, unicul de altfel. Am simțit o mână pe braț, m-am răsucit spre Marc, spășit în fața mea.

— Îmi pare rău pentru glumă, nu trebuia să se termine așa, s-a

scuzat el.

Nu, n-ar fi trebuit să se termine așa și nu era vina lui. N-ar fi trebuit să încerc să-l recuperez, n-ar fi trebuit să pierd din vedere realitatea, n-ar fi trebuit să devin complet irațională pentru *chestia aia*, ar fi trebuit să râd, ar fi trebuit să scot limba la el, ar fi trebuit să-i promit că am să-l arunc în apă ca să mă răzbun.

— Yaël… te doare ceva? Te-ai speriat? A trecut, e în regulă…

Am dat din cap, cu privirea ațintită în continuare la telefon.

— Dacă ești supărată din cauza mobilului, nu te îngrijora. O să facem turul satelor ca să-ți găsim altul, îl plătesc eu.

Tot corpul a început să-mi tremure, de parcă aș fi ieșit dintr-o apă înghețată. Inima mi-a luat-o la goană. Furia creștea în mine, necontrolată, devorantă, am avut nevoie de aer, l-am împins violent pe Marc și m-am dat jos din mașină. Am început să merg pe marginea acelui drum departamental, agitată, strângând în mână resturile telefonului, ecranul spart rănindu-mă în palmă, dar fără să am vreo reacție. Chiar și corpul îmi era anesteziat de lucrul acesta. M-am oprit brusc și am deschis palma. O ultimă urmă de dependență m-a făcut să iau cartela SIM, strivită, ca s-o strecor în buzunar. Și după aceea, am aruncat resturile cu toată puterea, cât mai departe posibil pe șosea, mușcându-mi pumnul ca să nu urlu. A venit un camion, a trecut peste ele și a împrăștiat în toate părțile ceea ce mai rămăsese din telefonul meu.

— Vino mai încoace, mi-a cerut Marc, îndepărtându-mă de carosabil. E o prostie!

M-a tras de umeri și m-a întors cu fața la el, eu tremuram, ținându-mi capul plecat. Până la urmă am ridicat ochii, el m-a privit fără animozitate și reproș.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă…, am început să repet fără întrerupere.

Și atunci am simțit lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Hai, plângi cât vrei, descarcă-te!

M-a strâns la piept și am putut să plâng în voie, cu mâinile agățate de cămașa lui. Nu știam de ce plâng, dar scăpam de o

greutate. Asta a durat ceva timp, fără ca Marc să încerce să mă îndepărteze de el. Și după aceea, după un timp indefinit, hohotele mele s-au rărit.

— Mulțumesc pentru adrenalină, aveam nevoie, mi-a șoptit.

M-am desprins de el, mi-a zâmbit și mi-a trecut o mână peste obraji ca să-mi șteargă lacrimile.

— În mașină?

Am dat din cap, incapabilă încă să vorbesc.

— Voiam să ne petrecem ziua la L'Isle-sur-la-Sorgue. Spune-mi dacă preferi să ne întoarcem.

— Mergem, i-am răspuns cu vocea răgușită.

— Am plecat.

---

[4] Medicament recomandat pentru tratarea durerilor ușoare și moderate și/sau a stărilor febrile. (*N.t.*)

7

Nemaiștiind cât este ceasul, nu aveam idee cât timp trecuse până când am ajuns la L'Isle-sur-la-Sorgue. Priveam drumul pe geam fără să vorbesc, respirând efluviile de motor încălzit și de piele, având impresia că mă aflu la nivelul solului, atât de joasă era mașina. Marc a știut exact unde să ne oprim. A oprit mașina într-o parcare, chiar în spatele pieței centrale. Docilă, l-am urmat, fără să spun sau să întreb nimic, suportând căldura înăbușitoare fără să mă plâng. El părea să fi uitat incidentul. În ce mă privește, eram încă uluită de comportamentul meu, de ceea ce descoperisem în mine. În ce mă transformasem? Într-o femeie insensibilă, irațională, gata să arunce totul în aer pentru un telefon, toate astea ca să-i scrie un mail șefului. Teama retrospectivă pentru ce ar fi putut să ni se întâmple, să i se întâmple lui Marc, din vina mea, mă rodea. Nu voiam decât un lucru: să mă îngrop undeva ca să fiu uitată.

— Cafea și croasanți pentru început! m-a anunțat el vesel.

Cum putea să fie așa cu mine, după tot ce făcusem cu puțin timp înainte? S-a instalat la prima terasă care ne-a ieșit în cale și a făcut comanda rulându-și o țigară. Am fost serviți rapid, dar eu am împins farfuria cu croasantul. Nu mi-era foame.

— Vin aici o dată pe an, mi-a spus între două înghițituri. Pe vremea aceea, de altfel…

— Da?

— Adu-mi aminte, Yaël, tu ești cea care își petrecea toate vacanțele în regiune? a râs el. Aici suntem acasă la negustorii de vechituri! Și în acest moment e târgul internațional.

— Într-adevăr… dar dacă vii aici în fiecare an, nu ai avut niciodată chef să treci pe la Mica Floare?

— Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare?
— Iartă-mă!
— Nu te mai scuza, prostuțo. Ai dreptul să pui această întrebare! Știu că nu mă crezi… dar nu v-am uitat niciodată.
— Să nu mai vorbim despre asta, Marc, te rog.
— Va trebui, totuși. Dar, OK, nu acum.
După privirea lui, am înțeles că voia să uite trecutul. Aș fi vrut să-i spun că îl credeam sută la sută, dar nu reușeam să îi înțeleg și să îi admit tăcerea deplină de când se întorsese la Paris.
— Mergem? mi-a propus.
— Dacă vrei.
A căutat într-un buzunar și a găsit câteva monede pe care le-a lăsat pe masă. Înainte să mă ridic, i-am întins farfuria mea, el m-a întrebat din priviri, eu i-am zâmbit ușor și a mușcat din croasantul pe care îl lăsasem.

Începând din acel moment, nu am făcut altceva decât să-l urmez de la un anticar la altul, de la un stand la altul. Piața orașului se transformase în cetatea antichităților și a comerțului cu lucruri de ocazie. Erau peste tot, o parte din străzi erau blocate, Marc pomenise de Târgul internațional. Într-adevăr, chiar era târg! În pofida aglomerației, nu era gălăgie, expozanții făceau schimburi între ei în liniște, doritorii cotrobăiau printre lucruri fără să ridice vocea, unii minunându-se de ceea ce găseau. Trebuie să spun că erau lucruri pentru toate gusturile, atât de halucinantă era diversitatea, mergând de la mobilă de familie, veche — foarte, foarte veche —, până la mobilier industrial, fără a uita obiectele religioase sau serviciile întregi din porțelan. Am văzut chiar și o poartă din fier forjat de vânzare pe trotuar. Profesioniștii stăteau alături de vânzători ocazionali de vechituri, în perfectă armonie și, se pare, animați de aceeași pasiune pentru lucrurile vechi. Adesea, Marc se oprea și discuta cu câte cineva: râzând, glumind cu confrații lui, tachinându-i, dând din mâini în toate părțile. Făcea slalom prin mijlocul haosului din anumite buticuri, în largul său, ca la el acasă.

Pentru mine, nu erau decât vechituri bune de aruncat, pentru el erau minuni care meritau zece vieți. Ce interes să-ți petreci existența în mijlocul relicvelor pline de praf? În clipa în care mi-am spus acest lucru, m-am gândit la propria mea viață: la munca mea, la telefonul meu dispărut, la consecințele și circumstanțele acestei dispariții. Respirația mi s-a accelerat, stomacul și gâtul mi s-au strâns.

— Te simți bine? m-a întrebat Marc.

L-am căutat din priviri, apăruse în spatele unei măsuțe.

— Da, e în regulă.

M-am concentrat asupra lui ca să evit să mă gândesc prea mult și în încercarea de a face să treacă accesul de panică incipient. Cu același interes, mergea pe trotuar și intra în magazine de design și artă contemporană, a trecut cu aceeași încântare de la corpuri de iluminat ultra-moderne și conceptuale la lămpi vechi de sticlă provenind dintr-o cârciumă din Bourgogne. Privirea îi întârzia pe anumite descoperiri; ca în clipa aceea, cu o mobilă de farmacie mai înaltă decât el, căreia îi mângâia lemnul și mânerele din alamă, înainte să îngenuncheze și chiar să se lungească de-a binelea pe jos ca să se uite dedesubtul ei și, îmi închipui, să-i observe eventualele defecte. După aceea s-a ridicat din nou în picioare, s-a scărpinat în cap și s-a uitat la mine, fără să mă vadă, reflectând. M-am abținut să-i spun că chestia aia enormă nu va încăpea niciodată în magazinul lui. Și, ca de alte două ori, a negociat prețul; atunci tonul cuvintelor scădea în intensitate, capetele se aplecau, sprâncenele se arcuiau, apăreau zâmbete forțate. Și bani lichizi treceau din mână-n mână. După un moment, și-a pus din nou pe nas ochelarii de soare și s-a apropiat de mine strâmbându-se.

— Plecăm. Dacă mai continui, o să cheltui tot ce am în buzunar și bugetul pentru vacanță!

— Folosește-ți cardul.

— N-am!

— Poftim? Dar în ce lume trăiești?

— Sunt o adevărată mână spartă, nu cred decât în bancnote.

— Vrei să spui că atunci când ai nevoie de bani, te duci la bancă să scoți lichidități?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor, Marc era un ciudat.

— Exact!

— Ca bătrânii, de fapt! Ești o figură!

A izbucnit în râs.

— Am chiar o rezervă sub saltea! Ar fi timpul să mâncăm, nu?

Nu a așteptat răspuns la întrebare, cu atât mai bine, pentru că ar fi fost decepționat. Nu se gândea decât la mâncare! A găsit rapid o masă — din fericire, la umbră — pe terasa *Au Chineur*, de-a lungul râului Sorgue. Hotărât lucru, îi plăceau fețele de masă roșii cu carouri albe! Privirea mea pe meniu a fost extrem de scurtă, a lui la fel, căci i-a făcut semn unui ospătar în clipa în care a înțeles că eram gata. M-a lăsat să încep.

— O apă plată cu lămâie și… o salată verde.

— Pentru mine, o bere și o friptură, vă rog, a continuat Marc. În sânge. Mi-a aruncat o privire și l-a chemat înapoi pe ospătar. Adăugați și o farfurie cu cartofi prăjiți. Apoi întorcându-se spre mine: Sper că nu a durat prea mult pentru tine, nu am simțit când a trecut timpul.

Era incredibil! Se afla în plină activitate și își făcea griji pentru cum mă simt eu. Eu când lucram, restul nu mai exista!

— Nu, este mai degrabă interesant să te văd în acțiune, i-am răspuns. E ceva ce nu înțeleg, în magazinul tău n-ai decât mobilier și obiecte dintre anii ’50 și ’70…

— Exact, m-a întrerupt el, vizibil surprins de remarca mea. Și…

— Mobila de farmacie de adineauri, ai cumpărat-o deși n-are nicio legătură cu ceea ce vinzi.

— E adevărat… nu este printre preferințele mele, dar e magnifică, are un trecut, se vede asta, se simte când o mângâi. Știi, e ca o piele care își spune povestea vieții. E frumoasă… și am clienți care caută de mult așa ceva, am rezervat-o pentru ei.

— Totuși e într-o stare proastă, i-am atras atenția. Ți se întâmplă să restaurezi lucrurile pe care le cumperi?

— În general, prefer să le las în starea în care le găsesc, dar câteodată se întâmplă să lucrez pe ele, să le aranjez după gustul meu. Abuelo m-a învățat cum să fac, încă de când eram puști. Când îi simt pe cumpărători un pic pierduți, le dau sfaturi despre ce pot să facă. Și uneori pun și eu mâna la treabă, e mai plăcut.

Marc m-a privit fericit:

— Nu te-ai plictisit? Serios? s-a neliniștit el încă o dată.

— Nu. Și nu a durat chiar atât de mult, cât e ceasul? Eu habar n-am, fără tel…

— E aproape ora 15:00.

Am rămas mută. Era pur și simplu inimaginabil, aș fi pariat că abia era ora 12:00. De fapt, eram în mijlocul după-amiezii. Ziua mea nu era jalonată de nimic, mă lăsam dusă de Marc, fără să gândesc. Și cum e fără ceas? E bine, nu?

L-am privit uimită, incapabilă să-i răspund la întrebare.

— Ce ciudat pentru mine, am șoptit. Privirea mi-a căzut pe încheietura mâinii lui. Zici tu așa, dar ai ceas! Și ce ceas!

Ochii i-au strălucit de încântare.

— Vezi, încă o vechitură! Spontan, l-am prins de încheietura mâinii peste masă, ca să văd ceasul mai de aproape: un Jaeger-LeCoultre.

— Este un Memovox, mi-a spus. Datează din 1950.

— Nu se mai fabrică așa ceva! Porsche, Jaeger! E rentabil magazinul de vechituri!

Și-a retras brațul, pe care încă i-l țineam. Fața i s-a încordat, se vedea că remarca mea îl șocase. Spusesem o mare prostie.

— Nu prețul îi dă valoarea, ci mai degrabă parcursul și felul cum am făcut rost de el.

Sorbindu-și berea, mi-a spus povestea ceasului. Bunicul lui îl urmărise timp de ani, era unul dintre primele Memovox cu întoarcere manuală, și până la urmă îl obținuse. Băiețel fiind, Marc era obsedat de ceasul lui Abuelo, singura dată când și-a luat o „bătaie“ a fost când a îndrăznit să se atingă de el. Acest eveniment a marcat apariția respectului lui pentru lucrurile frumoase. Abuelo a

început după aceea să-l ia cu el dintr-un magazin de antichități într-altul sau în piețele de vechituri din Saint-Ouen, când el și părinții lui veneau în weekend la Paris. De aici „vânătoarea de comori“, piețele de vechituri erau terenul lor de joacă, acolo îi așteptau provocări. Astfel, bunicul îi transmisese pasiunea lui. Odată, la întoarcerea din călătorie, găsise Memovox-ul pe noptirea din camera lui.

— De-atunci, nu-l mai dau jos de la mână, a încheiat el.

— Mai funcționează, după baia ta forțată?

— Am avut o inspirație de geniu. Când i-am văzut pe Adrien și pe Cédric venind înspre mașină, l-am scos și l-am pus în torpedou! Abuelo m-ar omorî dacă l-aș pierde!

— Și pentru tine ar fi la fel de rău?

— Da, cred că este lucrul la care țin cel mai mult.

L-a întors.

— Totuși nu mai este practic! am remarcat eu.

— Ce dacă, asta-l face încă și mai frumos.

Marc era complet detașat de latura practică, singura care conta pentru el era dimensiunea afectivă și sentimentală a lucrurilor. Asta mi se părea complet aiuritor și atât de departe de ceea ce trăiam eu zi de zi… Ospătarul ne-a întrerupt, aducându-ne mâncarea. Cum a dispărut, Marc a luat farfuria cu cartofi prăjiți și mi-a dat-o.

— N-am comandat asta.

— E pentru tine, mi-a spus cu zâmbetul pe buze.

— Nu mi-e foame, nu insista.

Cu toate acestea, a împins farfuria spre mine. Eu am împins-o spre el. A oprit-o. Ne-am sfidat din priviri.

— Tu crezi că n-am văzut nimic! N-ai mâncat nimic aseară, n-ai mâncat nimic de dimineață. Și nu salata o să te hrănească. Mănâncă un cartof prăjit, ești bine, nu-ți fie teamă că te îngrași.

Umerii mi-au căzut. Mă săturasem să mă justific pentru orice.

— Nu asta-i problema. De mai bine de-o săptămână nu mai pot să înghit nimic.

— O săptămână, nu-ți bate joc de mine! Nici măcar o dată nu te-am văzut mâncând normal. Știi cum se spune: pofta vine mâncând.

Încearcă să te forțezi, tre…

— OK! În regulă! Dă-mi-l!

Am luat un cartof pai și am mușcat din el, ca să nu mă mai bată la cap. Eram absolut incapabilă să-mi aduc aminte când simțisem ultima oară pe limbă gustul de cartof prăjit, crocant, sărat. Contrar a ceea ce credeam, era bun și nu mi-a făcut imediat greață. De când nu mai avusesem plăcerea de a mânca sau de a mă așeza la masă pur și simplu? Am întâlnit privirea satisfăcută a lui Marc ațintită asupra mea și am schițat un zâmbet vag.

— Cine a avut dreptate?

— Poate că am să mănânc doi sau trei cartofi pai, dar nu mai mult.

— E mai bine decât nimic! Contează pe mine că am să te supraveghez în zilele următoare.

După trei foi de salată și patru cartofi pai m-am săturat. Marc nu mi-a făcut nicio observație și și-a continuat masa. Și-a golit farfuria și a ciugulit din ce-mi rămăsese mie, mă întrebam unde băga atât, el care avea aceeași siluetă ca în urmă cu zece ani. A vrut neapărat să plătească el consumația, ceea ce m-a făcut să realizez că nu-mi dăduse posibilitatea să-mi iau portofelul de dimineață. Pe de altă parte, nu mă așteptasem să fim plecați toată ziua, și cu atât mai puțin nu mă așteptasem la o zi atât de tulburătoare. Era timpul să ne întoarcem. În drum spre parcare, am văzut un magazin de telefoane mobile. Marc și-a dat seama de asta. O să găsesc o bancă și o să-ți cumpăr unul.

— Nu! Este de neconceput să plătești pentru prostia mea. Oricum, n-am nici actele, nici cardul la mine.

— Un motiv în plus!

— Am spus nu, Marc. Și-apoi… mă gândesc că poate ar fi bine să încerc să amân până mâine… am supraviețuit de azi-dimineață… O să mă conectez la internet împrumutând telefonul lui Alice, când ne întoarcem.

— Cum vrei tu!

Când am urcat în Porsche, căldura sufocantă mi-a permis să trec

la alt subiect timp de câteva minute.

— Îmi închipui că mașina ta e prea veche ca să aibă aer condiționat!

— Închipuiește-ți că te înșeli! Într-adevăr, este o bătrână doamnă, dar are unul dintre primele sisteme de aer condiționat! Abuelo l-a cumpărat în 1990. Îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri.

— Povestește-mi, i-am cerut, încercând prin toate mijloacele să uit de telefon.

Și trebuia să recunosc că mă relaxa când îmi spunea povești despre bunicul lui.

— Când a rămas văduv, a ținut doliu un an, parcă am fi fost în secolul al XIX-lea. Probabil că originile lui latine s-au trezit. Și după trecerea datei comemorative, a redevenit el însuși, în sensul cel mai rău! Cât timp trăise bunica, ea îl ținuse în frâu, atunci bunicul își limita cheltuielile. Apoi a început să-și cheltuie toți banii. Într-o zi, pe când aveam unsprezece ani, a venit să mă ia de la părinții mei și ne-am suit amândoi într-un Porsche. Și ziua aceea a fost o etapă din formarea mea. Pentru el, aceste mașini sunt sinonime cu lucrul bine făcut, cu respectul pentru materialele frumoase, pentru sobrietate, pentru puritate, pentru stil. Pe scurt… Imaginează-ți mintea mea de copil în mijlocul acelor mașini, era ca un vis împlinit. Ne-am petrecut așa o după-amiază întreagă, se pare că stătusem tot timpul cu gura căscată.

Am izbucnit în râs.

— Continuă!

— Și-a cheltuit toți banii pe asta, mi-a zis trecându-și mâna peste bord, deasupra tahometrului. Este una dintre cele mai frumoase amintiri din copilăria mea, când a scos carnetul de cecuri. Bunicul meu cheltuitor și grandoman care își plătea un Porshe 911 în onoarea iubirii vieții sale dispărute, și asta pentru modica sumă de 45 000 de franci.

— Băieții nu știau că bunicul tău avea această mașină?

— Nu… aș fi avut impresia comiterii unui sacrilegiu. Era ca un secret pe care îl împărtășeam cu el.

I-am zâmbit.

— Și astăzi tu ești cel care o conduce?

— Da… ca să moștenești un Porsche faci totul… Și Abuelo mi-a dat-o moștenire. În ziua în care mi-a dat cheia și am introdus-o pentru prima oară în contact… nu-ți imaginezi cum a fost… A zâmbit, cu ochii în zare. Mergem? m-a întrebat coborând din nou cu picioarele pe pământ.

— Dacă vrei.

A demarat și m-am trezit blocată pe locul meu. Intenționat nu a dat drumul la aerul condiționat și a deschis geamurile.

— Ascultă, mi-a spus.

Urechile mele s-au trezit la zgomotul motorului; pufăia, mormăia. Simțurile îmi erau mai ascuțite decât cu câteva ore mai devreme. A ieșit cu prudență din oraș, înainte să apese pe accelerator și să mărească viteza. Grație șofatului său ușor și destins, uitam puterea „bătrânei doamne“, cum îi spunea el.

— Și modernitatea, GPS-ul? l-am tachinat eu. Astea nu-ți spun nimic?

— Prefer să mă pierd și să nu las nicio urmă.

Exact pe dos decât mine. Trebuie să fie odihnitor să trăiești așa.

Când am văzut că ne îndreptăm spre Bonnieux, am știut că abia dacă mai rămânea o jumătate de oră de drum. Nu voiam să mă întorc, să răspund la întrebările unora și altora, să revin la realitate, să mă confrunt cu imaginea pe care o aveau despre mine. Marc părea să nu mă judece, fusese mereu așa și asta nu se schimbase, eram din ce în ce mai conștientă de acest lucru. Cu el, eram apărată de zbuciumul meu, de obsesiile și de grijile mele, aveam impresia că sunt liberă în această mașină care mirosea a benzină și care huruia. Totuși, ziua aceasta fusese ocazia de a pune degetul pe rană: vidul intersideral din viața mea. Am oftat întorcându-mă la observarea străzii; peisajele acestea pe care le cunoșteam de copil, pe care le adoram, care făceau parte din mine și pe care le uitasem. Ce mi se întâmplase de devenisem astfel? Un nou panou mi-a atras

atenția.

— Marc, spune-mi, te grăbești să te întorci?

— Nu mă grăbesc să fac nimic. De ce?

— Ia-o la dreapta la următorea intersecție, spre Lacoste. O să-i facem o vizită Marchizului de Sade. Din înaltul castelului, este una dintre cele mai frumoase priveliști ale regiunii, ai să vezi.

A apăsat pe accelerator și mașina a gonit. Când a intrat pe drumul sinuos din pădure, alternam între umbră și lumină. Calmul învăluitor și misterios din Lacoste îmi plăcuse întotdeauna, chiar de copilă, când nu-l cunoșteam pe Marchiz. Am înțeles mult mai târziu expresiile în același timp stânjenite și amuzate ale părinților mei când ceream și chiar băteam din picior, ca să merg la castelul în ruine. I-am propus lui Marc să oprească într-o mică parcare din apropierea primăriei.

— O să mergem puțin pe jos! l-am prevenit dându-mă jos din mașină.

— Tu ești ghidul!

Am pornit înainte, străduindu-mă să nu merg prea repede. M-am simțit imediat bine în sandalele mele, având impresia că merg ca pe roate și în contact cu pământul gol. Am încercat să profit de asta ca să hoinăresc pe străduțele pietruite, printre construcții vechi. Și apoi a venit momentul să începem ascensiunea pe drumul de pietriș care trecea printre ruinele nerestaurate ale castelului. Razele soarelui apunând nu mai treceau pe deasupra bucăților de zid încă în picioare, nu ne mai loveau, răcoarea era odihnitoare. Marc mă urma fără să vorbească și, din când în când, mă întorceam spre el; mergea cu mâinile în buzunare, cu ochelarii pe nas, privind totul în jurul său. Am ajuns prima sus și l-am așteptat.

— Câtă liniște! a șoptit. Ce-i asta?

Privea peste umărul meu sculptura în fier *Mâinile care binecuvântează*.

— Este absolut fascinant!

A traversat esplanada ca să vadă mai de aproape, a trecut pe sub brațele uriașe deschise către lume și chiar de la depărtare am putut

să-i zăresc zâmbetul. În ce mă privește, mi-am făcut timp să contemplu castelul și profilul Marchizului care încadra poarta de la intrare. M-am așezat în cele din urmă pe un zid mai mic, cu picioarele atârnându-mi în golul de deasupra șanțurilor cu apă care înconjurau castelul și am privit masivul Luberon și muntele Ventoux. Mușchii mă dureau din cauza tensiunii pe care le-o impuneam de săptămâni. Mi-am lăsat umerii să cadă respirând profund, mirosea a cald, natura și greierii — de-acum tăcuți — ne lăsau în pace. Câteva minute mai târziu, Marc a venit lângă mine, s-a așezat în același mod și a respirat adânc.

— După ce alergi? m-a întrebat după un moment.

— Dar tu? i-am replicat fără să-l privesc.

— Îți voi răspunde după aceea… Ai reușit să mă faci să vorbesc și astăzi, iar tu, să nu-mi spui nimic. Așa că repet întrebarea: după ce alergi, ce urmărești cu munca ta și cu toate astea?

Am oftat. Nu mai puteam și nu mai voiam să lupt.

— La drept vorbind, nu știu… reușita poate, încerc să fiu cea mai bună și să nu dezamăgesc. Cu anii, am descoperit că nu suportam eșecul. Vreau mereu mai mult…

— A, bun!

M-am întors spre el, era într-adevăr surprins.

— Înainte nu erai așa… mi te amintesc, făceai doar strictul necesar ca să treci examenele…

— Este adevărat, chiar și în privința serviciului, n-am făcut nimic anume ca să-l obțin… Am vrut să-i dovedesc lui Bertrand că avusese dreptate să mă angajeze. Am început prin clasificarea de dosare și el m-a învățat meseria de interpret. Am muncit mult, dar am reușit…

Pentru a doua oară în scurt timp, amintirile primelor mele luni în agenție ieșeau la suprafață. Marc s-a încruntat, neîncetând să mă privească. Apoi, s-a dat puțin înapoi, după care a privit în depărtare.

— Tipul ăsta, șeful tău, probabil a văzut el bine că ești talentată, altfel nu ai mai fi astăzi acolo…

— Cu siguranță. Pe măsură ce a trecut timpul, am avut tot mai

multe lucruri de făcut și mai multe responsabilități. În timp, am prins gustul adrenalinei muncii, a contractelor, a victoriilor. Nu sunt două zile la fel… Am avut până la urmă biroul cel mai apropiat de cel al șefului și țin cu dinții de locul meu.

A izbucnit în râs.

— Nu există nimic mai rău decât un leneș care se apucă să muncească! De-aia n-am încercat niciodată! Aș fi prea bun!

Gluma lui ne-a făcut să râdem câteva secunde, apoi a redevenit serios:

— Dar, Yaël, e ceva ce nu înțeleg.

— Te ascult.

M-a privit fix:

— Repet, nu erai așa înainte. Vreau să spun, nu te auzeai decât tu, aveai gura mare, râdeai tot timpul, luai totul în glumă… Iar astăzi, te ascunzi, faci totul ca să fii uitată într-un colțișor… Am impresia că ți-e frică de tot.

Aceasta era cu adevărat imaginea pe care o avea despre mine? I-am evitat privirea. Fata despre care îmi vorbea era de acum o străină pentru mine. Ca și cum aș fi ascuns-o pe cea care aș fi putut să fiu într-o altă viață.

— Nu era să rămân o eternă studentă, Marc, i-am răspuns, cu o jumătate de zâmbet. Am devenit adult, poate că nu este chiar atât de complicat…

— Dacă zici tu… dar ești obligată să sacrifici totul ca să ai slujba asta?

— Am apucat-o pe drumul ăsta fără să-mi dau seama. Îmi place… m-am prins în joc… Îmi ador slujba. Îmi place să fiu presată, copleșită de muncă, solicitată, conectată… asta îmi permite să respir.

— De ce ai nevoie de asta? Să alergi tot timpul? Ce urmărești?

Am zgâriat puțin mușchiul uscat de pe piatră.

— Nimic… nu urmăresc nimic… Și, știi, șeful meu se gândește să-mi propună să-i fiu asociat.

— Dacă înțeleg bine, asta e toată viața ta?

— Poate… De fapt, nu am altceva… nu mai știu, în realitate… dacă nu mai am slujba, mă prăbușesc, cred… sunt un pic pierdută, în privința asta.

Adevărul spuselor mele m-a șocat, nu mai știam… Gândindu-mă din nou la ce îmi spusese Alice cu câteva zile în urmă și la ce făcusem chiar în dimineața aceea din cauza telefonului, începeam să-mi spun că trebuia poate să reconsider două, trei lucruri din viața mea. Dar care? Cum? Oare nu existam decât prin munca mea? Nu voisem niciodată să-i ascult pe ceilalți, întrebările lor, părerile lor despre viața mea. Era așa de mult timp de când mă luptam cu discursurile lor… Mă închisesem în fața a tot ce putea să-mi pună în pericol echilibrul, tot ce mi se părea deodată foarte fragil. Într-un fel, Marc nu mă mai cunoștea și în atât de puțin timp mersese dincolo de ceea ce sora și prietenii mei îmi tot repetau. Poate toți, în felul lor, mă văzuseră în adevărata lumină, pe mine și ceea ce eu nu vedeam în viața mea? M-am simțit deodată obosită, obosită înainte de întrebările acestea pe care va trebui să mi le pun într-o zi.

— Dar tu, Marc?

— Eu… nu alerg după nimic. A privit cerul câteva clipe și a oftat. Știu ce vreau și, plecând de la asta, totul merge bine. Puțin contează, până la urmă, dacă obțin sau nu ce aștept de la viață. Principalul este să-mi păstrez linia de conduită, să rămân mereu fidel principiilor mele. Nu putem ști ce o să ni se întâmple de pe o zi pe alta. Acești ultimi ani sunt dovada. Sunt împăcat cu mine însumi și asta e tot ce contează. M-a privit fix: N-a fost zi în care să nu mă gândesc la voi…

Am deschis gura, gata să-l întrerup. El a anticipat și a ridicat mâna ca să mă facă să tac.

— Lasă-mă să termin, te rog.

Am dat din cap, oftând.

— Mulțumesc, mi-a spus zâmbindu-mi. Știu, n-am făcut nimic ca să vă regăsesc… pentru că am plecat de la ideea că făcusem o măgărie, poate una dintre cele mai mari din viața mea, părăsindu-vă astfel. Nu-mi mai rămânea decât un lucru de făcut, să-mi asum

faptul că vă pierdusem din vina mea… și asta am și făcut. Poate că ți se pare ciudat, prostesc, dar așa sunt. Am știut întotdeauna că vă făcusem rău și sunt și mai conștient de asta din ziua în care ai apărut în magazin și mi-ai aruncat adevărul în față. Nu mi-o voi ierta niciodată. Dacă m-ați fi uitat, complet și definitiv, aș fi avut ce meritam. Nu m-aș fi supărat pe tine dacă nu m-ai mai fi sunat niciodată.

Privirea lui, expresia feței oglindeau sinceritate. Tocmai îmi spunea că nu trăsese o linie peste noi, dar că se pedepsea pe el pentru greșelile trecute.

— Să reiau legătura cu voi era un vis pe care nu mi-aș fi permis niciodată să-l am. Și cu toate acestea, iată-ne astăzi. De aceea, după părerea mea, nu folosește la nimic să anticipezi. Mă las purtat de viață, căci se poate întâmpla orice. Asta am învățat cu timpul. Uite, când eram studenți, dacă unul dintre noi era mai puțin înclinat spre aventură, eu eram ăla, nu eram cu adevărat un aventurier… și totuși am făcut-o. Inconștient, într-un fel fugeam de moștenirea lui Abuelo, de frică. De aceea nu știați de magazinul de vechituri și nu vorbeam despre el pe vremea aceea. Și vezi, până la urmă mi-a explodat în față. Astăzi eu sunt cel care se ocupă de magazin, pentru că vreau. Sunt cel mai fericit dintre oameni.

Avea un aer atât de împăcat! Privirea lucidă pe care o avea asupra vieții lui stătea mărturie unei maturități impresionante. Marc devenise un bărbat integru cu el însuși, care inspira încredere, care liniștea. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că va deveni atât de puternic.

— Bagă de seamă, Yaël, nu spun că este soluția pentru orice. Câteodată este o prostie să nu anticipezi nimic.

— De ce spui asta?

A zâmbit trist și a privit în depărtare.

— Divorțul meu… nu făcea parte din proiectele și aspirațiile mele…

— Ce s-a întâmplat?

— E destul de simplu. N-am vrut să văd venind lovitura. Am

închis ochii la viața noastră de cuplu; plecam pe două căi diferite, dar nu voiam să cred. La urma urmei, probabil că nu mai era mare lucru între noi… Eu sunt bine așezat, cu magazinul. Îi vorbeam adesea lui Juliette despre ideea de a întemeia o familie. Vreau copii, poate părea prostesc, dar așa e. Cu ea, asta ar fi fost de ajuns pentru fericirea mea. Doar că este o femeie fără astâmpăr, o călătoare ce nu stă locului și am știut asta mereu… A rămas cinci ani la Paris, ceea ce este un record, ca să-mi facă pe plac, cred… Într-o seară, când mă întorceam acasă, i-am văzut rucsacul la intrare… mi-a mărturisit ce avea pe inimă de luni de zile, nu-i mai eram de ajuns, nu știusem să-i trezesc dorința de rămâne cu mine, nu mai putea să trăiască viața pe care i-o propuneam… era deja prea târziu, nu mai puteam să fac nimic, așa că ne-am spus la revedere și drum bun… A făcut o oprire în Franța săptămâna asta pentru divorț… m-a amuzat să văd că este mult mai fericită fără mine decât cu mine.

Accepta asta cu calm și detașare. Îl admiram, mă uimea. Îi admiram de asemenea felul spontan de a se destăinui fără să se cruțe, recunoscându-și greșelile.

— Și cum suporți asta?

— Nu prea grozav, la început… mult mai bine de când tu ai apărut din senin și faceți cu toții din nou parte din viața mea. Mi-a zâmbit larg și s-a ridicat încălecând peste zid: Ne întoarcem? mi-a propus întinzându-mi mâna ca să mă ajute să sar.

Am coborât din Porsche ca să deschid poarta la Mica Floare. Marc a mers încet, apoi a oprit. După ce a coborât și el, m-am alăturat lui. Am rămas lângă el, nemișcată, foarte aproape, savuram izolarea în care ne aflaserăm toată ziua. Nu spunea nici el nimic. Și liniștea a fost întreruptă. Am oftat și am închis ochii câteva clipe.

— Unde-ați fost? a urlat Alice alergând spre noi, complet înnebunită.

— La L'Isle-sur-la-Sorgue, a răspuns Marc calm.

— Am încercat să te sun de zece ori! a continuat sora mea. De ce n-ai răspuns? Stai mereu agățată de telefon!

— Mobilul ei a căzut în Sorgue, a mințit Marc. Și pe-al meu nu-l aveam la mine.

Alice a încremenit, ceilalți s-au uitat la mine, stupefiați.

— Cum?

— Oh… dintr-o prostie… Îmi verificam mail-urile mergând, am călcat pe o piatră și… și… bâldâbâc!

— Yaël, vrei să ne spui că ai stat toată ziua fără telefon? Și că încă trăiești?! E o glumă la camera ascunsă, a zbierat Adrien.

— Marc, spune-ne adevărul, a cerut Jeanne. Că a făcut o criză de nervi, că s-a tăvălit pe jos, că a alergat ca o nebună prin tot orașul ca să-și cumpere altul într-un minut.

— Nici pomeneală! Ea…

— Stop! am urlat băgându-mă în mijlocul lor, cu brațele în aer. M-am săturat! Încetați să mai vorbiți despre mine ca și cum aș fi bolnavă. Vă amuză, știu că o merit… dar putem să schimbăm subiectul?

Marc a zâmbit mai întâi, apoi a lăsat capul în jos. Adrien a venit și m-a luat de umeri ca să mă ducă spre terasă.

— Asta merită un pahar! Copiii s-au culcat, e perfect. Noaptea e a noastră. M-a luat strâns de ceafă și m-a sărutat pe păr. E super!

Am renunțat să mai împrumut telefonul lui Alice ca să-mi văd mail-urile, refuzând să le stric bucuria. Masa era deja pusă, nu ne așteptau decât pe noi. Nimic uluitor când te gândești că era trecut de ora 21:00. Toată lumea a ciocnit, eu am băut câteva înghițituri din vinul rosé, și chiar cu plăcere. Ca și cum papilele mele gustative erau din nou în stare să-i aprecieze savoarea. Alice a venit și s-a așezat lângă mine, cu o mină întristată.

— Știi, când ți-am spus zilele trecute să mai lași telefonul, nu voiam să spun să-l arunci în apă.

Am râs încetișor, eram amețită deja. Păhărelul de rosé băut mă cufundase într-o ceață deloc neplăcută.

— Ai avut totuși o zi bună?

— Da…

Eram sinceră.

— Ești sigură? Ai o figură ciudată.

Și-a trecut cu delicatețe mâna peste obrazul meu. Gestul m-a liniștit. Dacă am fi fost singure doar noi două, mi-aș fi lăsat fața să se odihnească în palma ei, ca să profit de căldura acesteia și mai mult timp.

— Sunt obosită, dar a fost bine…, i-am spus căutându-l din priviri pe Marc.

— Ți-am pregătit roșii cu brânză mozzarella, m-am gândit că ți-ar plăcea.

— Mulțumesc, i-am răspuns reținându-mi lacrimile care îmi umpleau ochii.

Fără să știu de ce, îmi venea să plâng. Vanele s-au deschis și asta m-a ușurat. Băieții s-au întors cu fripturile la grătar. O jumătate de cârnat foarte picant a aterizat în fața mea.

— Asta ar trebui să meargă cu roșia, mi-a șoptit Marc la ureche după care a continuat să servească.

Am reușit să mănânc tot ce aveam în farfurie, era deja extraordinar. Cele câteva înghițituri de rosé mă apăsau din ce în ce mai tare pe cap, pleoapele îmi erau grele, ochii mă înțepau, nu mai aveam putere. M-am ridicat de la masă și am început să strâng. Când am ajuns în bucătărie, m-am sprijinit de blatul de lucru, cu capul greu. Am auzit vocea lui Marc spunându-mi:

— Du-te să te culci.

M-am întors. Venea și el, cu brațele încărcate.

— E din cauza vinului.

— Ba nu, pur și simplu ai nevoie de somn.

— O să-ți mai spun o chestie despre mine, care să completeze minunatul meu portret: sunt insomniacă! i-am zis râzând strâmb.

— Ceva îmi spune că ai să dormi, așa că în pat, Yaël, insomniaca!

Dacă ar fi avut dreptate…

— Mă dau bătută dacă îmi spui de ce ai mințit în privința telefonului.

— Ca să evit o ceartă cu ceilalți.

I-am zâmbit vag.

— Poți să-mi faci un ultim serviciu și să le spui că m-am dus la culcare?

— Contează pe mine!

Obloanele rămăseseră închise toată ziua, era destul de răcoare în camera mea. Când mă spălam pe dinți, toropeala mi-a cuprins trupul și creierul. Ochii mi se închideau singuri, așa că am renunțat la duș. M-am dezbrăcat, mi-am pus o pijama subțire, am stins lumina și m-am așezat în pat, lăsându-mi capul să cadă pe pernă. Am tras cearșaful peste mine, materialul mi s-a părut moale la atingere. Am auzit o bătaie în ușă.

— Yaël? Dormi? Pot să vin să-mi iau trusa de toaletă?

— Sigur că da.

Lumina de pe hol a fost de ajuns ca să lumineze baia; l-am zărit în timp ce-și lua lucrurile.

— Noapte bună, a șoptit.

— Marc?

S-a apropiat de pat. Am găsit forța să-l privesc.

— Mulțumesc pentru această zi. Mulțumesc…

— Dormi.

A ieșit. L-am auzit răspunzând la întrebările celorlalți în legătură cu dispariția mea, a liniștit-o pe Alice care-și făcea griji pentru mine, și i-a interzis să vină în camera mea. Încet, vocile s-au stins și eu m-am cufundat în somn, incapabilă să lupt.

Ochii îmi rămâneau cu disperare închiși, mi i-am frecat cu pumnii, ca un copil, căscând. Apoi, mi-am întins mușchii anchilozați. M-am ridicat cu chiu, cu vai în capul oaselor, cearșaful, care nu se mișcase din ajun, a alunecat. Pleoapele mi-au clipit; printre storuri, soarele se strecura, sus deja. Niciun zgomot, tăcerea cea mai deplină domnea în casă. În picioare, am avut nevoie de câteva clipe ca să găsesc un fel de stabilitate, spatele mi-a trosnit. Târând picioarele, m-am dus în baie ca să mă privesc în oglindă: eram umflată de somn și aveam urma pernei pe obraz. M-am stropit pe față cu apă rece; degeaba, senzația de greutate nu

dispărea. M-am dus din nou să mă așez pe pat, trebuia să reacționez, altfel eram în stare să adorm la loc. Mi-am căutat telefonul pe noptieră. Și mi-am amintit... Am strâns pumnii impunându-mi să nu mă enervez. Nu încă, nu deja un nod în stomac. Mai voiam puțină liniște. M-am ridicat și am scotocit prin comodă, am dat imediat peste costumul de baie pe care mi-l găsiseră fetele; era bun. După aceea, mi-am luat prosopul, am deschis obloanele și m-am îndreptat spre piscină; nu mai era acoperită cu prelata, se nimerea bine, trebuia să înot urgent. Scăpată de prosopul de baie, mi-am ținut respirația și am plonjat cu capul înainte. Răceala apei mi-a biciuit pielea, mai ales cea de pe burtă, care de obicei nu era dezgolită, chiar și decolteul a simțit-o, căci de obicei eram acoperită până la gât de costumul meu de înotătoare. Am făcut o primă tură sub apă, am revenit la suprafață și am început un crawl, mai lent decât de obicei. Au urmat mai multe ture înainte să fac o oprire. Mi-am dat pe spate părul care își recăpătase libertatea, puteam să-l simt pe ceafă, cu apa curgându-mi pe umeri. Agățată de margine, mi-am aplecat capul pe spate ca să-l bag din nou sub apă, clipocitul ei mi-a mângâiat urechile. Mi-am sprijit picioarele de peretele piscinei și, în loc să mă arunc spre înapoi, ca să încep un crawl pe spate, ca de obicei, m-am oprit și am făcut pluta. Am rămas perfect nemișcată, cu brațele ușor depărtate de corp, ochii închiși, cu soarele încălzindu-mi pielea și am zâmbit. Nu eram prea departe de a râde, dar și de a plânge, atât de mult aveam un sentiment de plenitudine care creștea în mine. M-am ridicat în poziție verticală și m-am lăsat la fund, de unde am privit bulele urcând la suprafață, către lumină. După aceea le-am urmat și am ieșit din apă. Am luat prosopul ca să mă șterg, m-am înfășurat cu el, apoi m-am dus pe terasă uscându-mi părul. Doar atunci l-am văzut pe Marc stând acolo, cu o carte în mână și ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare.

— Salut, m-am mulțumit să-i spun.

— Salut. Ai dormit bine pentru o insomniacă..., a șoptit.

M-am oprit în spatele lui și el mi-a băgat mâna sub nas: era ora 11:20. Așadar, făcusem turul cadranului.

— Mulțumesc, i-am spus întorcându-mă în cameră, complet zăpăcită de noaptea mea de somn.

Am făcut repede un duș, mi-am pus o rochie ușoară, mi-am descurcat părul și m-am hotărât să-l las liber, Alice va fi mulțumită. După aceea, am trecut pe la bucătărie, mai rămăsese cafea, mi-am pus o ceașcă, am luat una și pentru Marc și m-am întors pe terasă. Părea neatent la carte, privea în depărtare tot întorcându-și ceasul.

— Unde au plecat toți?

— La piață.

— Și tu n-ai vrut să te duci?

— Am fost în zori, e mai plăcut, poți să discuți cu comercianții, să bei o cafea și să-ți citești ziarul în liniște.

— Într-adevăr, la ora asta e aglomerație! Mi-am terminat cafeaua și m-am ridicat. O să încerc să-i prind din urmă. Vrei să vii cu mine?

— Nu, o să rămân să aprind grătarul.

— Cum vrei.

Când am ajuns în piață, mi-am spus că nu va fi ușor să dau de ei, chiar dacă nu erau deloc greu de reperat! Cu toate acestea, a devenit repede presant să-i găsesc, începeam să simt că sunt înconjurată de telefoane mobile, care îmi aminteau întruna că nu-l mai aveam pe-al meu, că eram de negăsit. Vocea surorii mele țipând la copiii ei m-a readus cu picioarele pe pământ, m-am uitat în dreapta, în stânga. Adrien și Cédric erau în plină degustare de vinuri, Jeanne se uita la un stand de haine, împreună cu Emma, iar biata Alice, cu cei doi copii pe lângă ea, se chinuia să cumpere pepeni verzi și piersici. Am făcut slalom printre trecători și am reușit să ajung la ea. Marius și Léa m-au văzut. Ochii lui Marius au sticlit, iar Léa, mai timidă, și-a lăsat ochii în jos. Cu degetul pe buze și o ocheadă, le-am făcut semn să tacă.

— Ai nevoie de ajutor? i-am propus surorii mele aplecându-mi capul peste umărul ei.

A tresărit.

— Tu ești? M-ai speriat! Și…

S-a uitat la mine, și-a trecut mâna peste părul meu și mi-a zâmbit larg.

— Hai că mă ocup eu de monștrii tăi!

— Ești un înger! Mulțumesc! Am parcat în apropiere de castel. Ne vedem acolo.

Mi-am luat nepoții de mână și am mers prin mulțime fără să le dau drumul nicio secundă. Trecând prin apropierea lui Cédric, nu m-am putut împiedica să nu remarc:

— Du-te și ajut-o pe soția ta și pregătește banii pentru babysitter!

— Poftim?

Am scos limba, el a izbucnit în râs. Câteva minute au fost de ajuns ca să părem doi copii care se joacă. Marius a șters-o și s-a năpustit ca glonțul spre tobogane, dar Léa nu s-a mișcat, cu mâna încă agățată de a mea. Ne-am îndreptat spre o bancă liberă.

— Nu vrei să te joci?

— No, a răspuns dând din cap. Stay with you.

La cei trei ani ai ei, frazele sale erau destul de stângace. Am simțit deodată un val de iubire pentru această fetiță care, prima oară, îmi vorbea în limba bunicii ei; Alice se străduia să vorbească în limba engleză cu copiii ei o zi din două, visând să-i facă bilingvi, ca noi. Léa se uita la picioarele mele cu unghiile date cu ojă.

— Ai vrea să le ai la fel?

— Da!

— O s-o întrebăm pe mami și ți le dau.

Ea s-a cățărat pe genunchii mei, mi-a dat un sărut cu salivă și s-a instalat de-a călare la mine în poală, fără să mai miște sau să mai spună ceva.

Când ne-am întors la Mica Floare, l-am găsit pe Marc în slip, cu părul ud, capul în grătar, o bere în mână, mâncarea gata și masa pusă pentru tot tribul. Alice s-a dus la el și l-a pupat.

— Mulțumesc, tu știi să ai grijă de femei. Nu ca alții!

Și-a ucis soțul din priviri, supărarea de la piață nu-i trecuse. Adrien i-a dat un cot lui Cédric, râzând de el.

— Nu fi rău! l-a certat Jeanne.
— Păi… n-am făcut nimic.
— Tocmai! Cu chelia, treacă-meargă, dar ai ditamai burdihanul în comparație cu Marc. Frumos băiat! a șuierat ea.
Toată lumea a izbucnit în râs.
— După aceste considerații înalt filosofice, la masă! a decretat Marc, vizibil stânjenit de compliment.
În timpul mesei, Léa nu s-a dezlipit de mine, eu și Alice am schimbat frecvent priviri. Reușisem s-o îmblânzesc pe nepoata mea și știam de-acum să-i vorbesc fără s-o sperii. Asta mă făcea fericită. Brusc, mi-am luat sarcina s-o culc după-masă și am stat să-i citesc o poveste, una pe care mama ne-o citea lui Alice și mie. Când m-am întors pe terasă pentru cafea, m-am grăbit să iau cu împrumut telefonul surorii mele ca să încerc să mă conectez, dar Adrien mi-a luat-o înainte:
— Yaël, acum se fac mai mult de douăzeci și patru de ore! Ți-e bine, nu tremuri, nu transpiri? Uite ce am în mână!
S-a ridicat și mi-a vârât sub nas mobilul lui. I-am văzut pe sora mea încruntându-se, pe Jeanne luându-și un aer exasperat și pe Cédric frământându-și mâinile.
— Las-o-n pace, a mormăit Marc, cu privirea furtunoasă.
— Râdem și noi! Eu zic că azi o să cedeze.
— Vrei să faci pariu? am replicat.
— Pe bune?
— Te-ascult!
Făceam pe grozava, deși eram la ananghie.
— Fără telefon până în ultima zi de vacanță; dacă reziști, eu mă duc la bancă și îți cumpăr altul, dacă pierzi, ne inviți pe toți la cină în laboratorul medical care-ți servește de apartament.
— Oh… tare! a comentat Cédric.
— S-a făcut! am declarat, fără măcar să-mi dau osteneala să reflectez.
— S-a întors, prieteni!
Am servit cafea pentru toată lumea ca să-mi păstrez cumpătul.

Poate că ar fi bine să încep să mă gândesc la meniul pe care să li-l propun. Tocmai intrasem într-o mare încurcătură. Cu toate acestea, simțeam o ușoară incitare crescând în mine, ceva ce venea de departe.

— Sunt mândră de tine, m-a felicitat Alice.

— Nu te bucura prea repede!

Am preferat să rămân în picioare, cu ceașca în mână. Va trebui să plătesc consecințele orgoliului meu nemăsurat.

— Înțeleg mai bine ce-mi spuneai ieri, mi-a zis Marc, care se materializase în fața mea.

— În legătură cu ce?

— Că nu-ți place eșecul.

— Prinsă în propria capcană, i-am răspuns râzând.

Puțin mai târziu în aceeași după-amiază, după ce îmi luasem iar costumul de baie, m-am întâlnit cu Jeanne pe terasă.

— Alice a ales foarte bine, mi-a spus ea.

— Mulțumesc. Asta schimbă… Auzi, îmi dai voie să-l scutur un pic pe Adrien?

— Te rog, fă-ți plăcerea! Mi-a părut rău că ți-am spus remarca lui, nu era amuzantă.

— Nicio grijă! Ai făcut bine, o meritam.

I-am făcut cu ochiul, apoi mi-am frecat mâinile. Am plecat! Am trecut de bariera de siguranță pentru copii din piscină, urmată de ea. Alice răsfoia o revistă pe șezlong, Cédric și Marc stăteau de vorbă cu picioarele în apă, așezați pe margine, iar dragul de Adrien trăgea un pui de somn pe un șezlong, trebuie să fi fost frânt.

— Adrien, i-am șoptit la ureche.

— Mmmm…

— Ai câștigat, n-am rezistat.

Dintr-un salt, a fost în picioare, în fața mea, cu spatele la piscină.

— Ce!? Cum!? Deja!?

Cu un bobârnac l-am aruncat în apă. A scuipat tot aerul din plămâni. Când a revenit la suprafață, mi-am pus mâinile în șolduri și

mi-am luat cel mai serios și profesional aer:

— Ar fi trebuit să știi că înotătoarea est-germană are mai mult tupeu!

Cédric, Alice și Jeanne se prăpădeau de râs. Neînțelegând nimic, Marc îi cerea explicații cumnatului meu, apoi s-a uitat la mine cu privirea sa de cocker, înainte să se alăture celorlalți.

— O, ai să mi-o plătești! Micuța englezoaică în bikini o s-o încaseze!

Dintr-o săritură, a ieșit din apă, eu am luat-o la fugă făcând turul piscinei, râzând ca o nebună, aproape că puteam să simt crescându-mi aripi, atât de ușoară mă simțeam. Mi-am luat avânt și am sărit! Am stropit pe toată lumea, spre marea mea fericire.

Mi-am petrecut toată după-amiaza în apă cu Marius, care sărise și el imediat ce mă văzuse. Léa, cum s-a sculat, și-a luat colacul de salvare și ni s-a alăturat. A stat tot timpul agățată de gâtul meu. Emma a cedat și ea, era greu să-și găsească locul; la doisprezece ani, nu mai era copil, dar nu era încă nici adolescentă. Mi-o aminteam la vârsta Léei și iată, acum o vedeam în costum de baie din două piese, la puțin timp după primul ciclu, realizând că trecusem pe lângă copilăria ei. Mi-am promis să nu fac aceeași greșeală cu Léa.

Era luni, deja o săptămână de când mă aflam aici și trei zile de când eram deconectată de la realitatea mea și de Paris și, împotriva oricăror așteptări, supraviețuiam. După prânz, în loc să profit de piscină, mi-am amintit de cererea tatălui meu și m-am hotărât să fac un tur al hambarului. Era singura clădire originală de pe teren, din piatră cioplită de culoare deschisă, șlefuită de soare și de mistral. Probabil că avea în jur de două sute de metri pătrați, socotind și etajul cu tavanul găurit. Cât a durat construirea casei, după episodul cu rulota, tata își instalase aici familia. Era unul dintre locurile mele preferate când eram mică. Se afla destul de departe de casă, încât să-ți dea senzația de independență. Intrând acolo, am înțeles de ce mă trimisese tata; conta pe calitățile mele de organizare și de ordonare, nu fusese niciodată într-un asemenea hal. Toate mobilele din

apartamentul parizian aterizaseră acolo, fără a mai pune la socoteală ceea ce părinții mei adunaseră de-a lungul anilor: obiecte, hârtii, haine, jucăriile noastre de copii... Păstraseră până și minitelul! Într-un cuvânt, tot ceea ce alcătuiește o viață. Șantierul era impresionant; îmi va trebui mai mult de o zi, chiar o săptămână întreagă ca să fac puțină ordine în acest uriaș bazar.

Mă chinuaim să mișc fie măcar și cu un milimetru un bufet din tec, când s-a auzit ușa scârțâind.

— Alice! am strigat. Vino și ajută-mă să mișc oroarea asta. O să-ți duc toate astea la o casă de amanet!

— Eu sunt, a rostit Marc. Și ceea ce ai în față nu este deloc o oroare.

M-am îndreptat de spate și mi-am șters cu mâna fruntea acoperită de transpirație și de praf. Marc era deja în patru labe, studiind în amănunt bufetul. După aceea s-a ridicat din nou în picioare și a ocolit cu privirea, încet, hambarul, fluierând de admirație, înainte să vină spre mine.

— Aici e paradisul! mi-a spus, cu o sclipire malițioasă în ochi.

— Încerc să fac accesibil acest paradis! Dar mai întâi ar trebui să mișc chestia asta, i-am răspuns încercând din nou să deplasez mobila.

— Nu așa, ai s-o strici! Uite, îi strâmbi picioarele. O să-ți dau o mână de ajutor, trebuie să facem totul ca aceste minuni să nu se deterioreze. Din fericire, aici nu e umezeală, trebuie totuși să luăm anumite măsuri de precauție.

Ne-am apucat să facem adevărate mutări; el era eficace, numai când nu dădea peste vreo „pepită“, ocazie cu care îmi ținea câte-o lecție. Așa cum s-a întâmplat, de exemplu, când i-am sugerat că vechile scaune de plastic — pe care le întâlnim la chermezele școlare sau în sălile de festivități și pe care tata le păstra de ani de zile — puteau să ajungă la centrul de reciclare a deșeurilor.

— Yaël, cred că tu nu-ți dai seama! Scaunele astea, pe care vrei să le arunci la gunoi, sunt emblematice. Sunt niște Polyprop. Știi că de la prima lor ieșire din uzină, în 1963, s-au vândut 14 milioane din

acest model?

Mi-am pus mâna la gură ca să nu-i râd în nas. Cum am întors spatele, am izbucnit. Părinții mei depășiseră sfârșitul anilor ’70, dar Marc făcea totul ca să se întoarcă în epoca aceea, ba era gata să dea timpul înapoi încă și mai mult. Dacă mă gândeam la apartamentul său, n-ar fi trebuit să mă mire.

Fiecare mobilă și-a găsit locul. După ce, la sfatul meu, Marc s-a dus să scotocească prin garaj, le-a acoperit cu o husă pe cele mai fragile și a pus opritori din carton sub picioarele fiecăruia. Imediat ce mi-a dat voie, am folosit spațiul disponibil ca să aranjez restul: obiecte de decor, veselă, haine de-ale părinților mei. Am râs nebunește când am dat peste vestigiile anilor lor hippy, de dinainte de nașterea noastră; pantaloni evazați portocalii, rochiile violet ale mamei și cămășile cu guler lat ale tatei. A fost și mai și când am dat de carnetele mele școlare din liceu! La engleză: *„Yaël are o mare problemă cu autoritatea. Insolentă!“* la franceză: *„Dacă ar exista un bacalaureat la pălăvrăgeală, Yaël l-ar obține cu felicitările juriului.“* Și la economie: *„Dacă ar deschide cursurile măcar o dată pe lună, Yaël ar avea un viitor mare.“*

Când totul a început să arate mai bine, Marc s-a așezat într-un fotoliu pe care îl știam dintotdeauna în casa părinților mei. Pentru că-mi făcea plăcere, i-am solicitat o ultimă lecție.

— N-ai nimic de spus despre el?

— Îți bați joc de mine acum? mi-a răspuns, zâmbindu-mi.

— Deloc! L-am văzut mereu pe tata tolănindu-se în el și sunt curioasă.

— Fotoliul acesta și rezemătoarea lui pentru picioare sunt iconice! Este un Eames care a fost creat în ’56. Vezi, este din lemn curbat și…

— Piele neagră, l-am întrerupt. Mai știu să recunosc pielea!

— Exact cum spuneam, îți bați joc de mine!

Am râs, apoi i-am întins mâna ca să se ridice.

— Vino să vezi etajul! Trebuie să mergem pe scară.

Odată ajunși sus, i-am arătat grinda pe care să calce ca să evite

să cadă prin tavan. Prin nu știu ce miracol, am reușit să deschid una dintre ferestre ca să-i arăt priveliștea de neegalat a viilor și a clopotniței din Lourmarin. Ne-am sprijinit cu coatele de pervaz, fără să spunem nimic minute lungi.

— Pentru cineva căruia nu-i plac vechiturile, pari să te simți bine în hambarul ăsta, mi-a spus în cele din urmă.

— E adevărat… Veneam mereu aici când eram îmbufnată sau ca să visez cu ochii deschiși, când eram mică.

— Tatăl tău nu a vrut niciodată să facă ceva cu el?

— O, știi tu, tata are mereu o mulțime de proiecte, dar nu le duce niciodată până la capăt… De altfel, nu prea știu de ce… Va trebui să-l întreb. Tot ce sper este că nu-l va vinde niciodată. În orice caz, mulțumesc, am rostit cu un oftat. N-aș fi reușit fără tine.

Mi-a zâmbit și a luat-o spre parter. Am făcut un ultim tur al etajului înainte să-l prind din urmă, gândindu-mă din nou la toate amintitrile care mă legau de acest loc. Am coborât pe scară. Marc mă aștepta jos. Puțin înainte de ultimele trepte rupte, i-am simțit mâna pe talie, jumătate pe tricou, jumătate pe piele. M-am încordat, nu de neplăcere, ci de surpriză.

— Ce faci? l-am întrebat, cu glas ascuțit.

— Te împiedic să-ți rupi gâtul.

— Mulțumesc, am șoptit.

Nimeni nu mă atingea niciodată. Fugeam de atingeri, dar de data asta era plăcut. M-a strâns mai tare și m-a ridicat, ca să mă lase pe teren solid. Când mi-a dat drumul, tremuram.

În seara aceea, după cină, am vrut să-mi continui întoarcerea în trecut. Am scotocit prin dulapurile din camera de zi, am găsit toate albumele foto și m-am întors pe terasă, cu brațele încărcate. Temperatura era minunată, nu aveai nevoie de niciun fel de haină mai groasă. Am desfăcut încă o sticlă de vin, simțindu-mă foarte în formă. Timp de peste o oră, am parcurs amintirile noastre din copilărie și din adolescență, împreună cu Alice, care nu evita niciodată să facă înconjurul mesei ca să arunce o privire peste

umărul meu. Am retrăit construirea și lucrările de la Mica Floare, epoca rulotei și a șederii în hambar, cea în care piscina nu exista și mama ne băga într-o cadă mare din plastic, ca să ne bălăcim. Amintirile din vacanțele petrecute împreună toți patru, în *break*-ul Nevada, cursele în chiloți prin apartamentul parizian, activitățile mereu în duo… Încă o dată, lacrimile mi-au curs și multe râsete nebunești au răsunat sub copertina terasei. Vinul curgea în valuri, ceea ce avea meritul să ne facă să uităm de oribilele viespi care se înghesuiau pe lampa de pe terasă, chiar deasupra capetelor noastre. Anii treceau, cu fiecare pagină. Și apoi am descoperit că exista o urmare; fără ca eu să știu, Alice continuase albumele foto ale anilor noștri de studenție și ale următorilor. Construise totul în funcție de apariția unora și a altora în viețile noastre.

— Am început prima dată când tu nu ai mai venit aici. Îmi lipseai, și…

I-am trimis un sărut cu mâna și m-am întors spre Marc, aflat în plină discuție cu Adrien și Cédric. Și el avea dreptul să plonjeze iarăși în amintirile noastre comune.

— Marc! Vino lângă mine!

Și-a luat un scaun și s-a așezat, umplându-ne din nou paharele. După aceea, i-am pus albumul pe genunchi îndemnându-l din priviri să întoarcă prima pagină. Am descoperit în același timp cu el o fotografie a noastră, a tuturor, într-o piramidă umană, în timpul primului nostru weekend împreună.

— Oh, drăcie! a spus.

Râdeam atât de tare că, în curând, restul grupului s-a adunat în spatele nostru, albumele au trecut din mână în mână. Alice păstrase totul cu scrupulozitate, consemnase totul, chiar și fotografiile pe care i le dădusem înapoi. Voind să-mi golesc casa, îi propusesem să le ia înapoi, altfel eu mă debarasam de ele. Și aducându-mi aminte de asta, mă întrebam cum putusem să mă gândesc la un lucru atât de îngrozitor! Și ce să mai spun de cea pe care o redescopeream: mereu cu zâmbetul pe buze, făcând glume sau făcând pe măscăriciul, gata oricând de petrecere, neluând nimic în serios. De

bună seamă, îmi recunoșteam chipul — ceva mai rotunjor pe vremea aceea —, dar nu puteam să cred că eram eu.

— Au fost niște vacanțe grozave! a exclamat Cédric.

Ne-a întins un album, lui Marc și mie, și ne-a cuprins și pe noi același râs nebunesc.

Când am făcut acea fotografie nu știam că trăiam ultima noastră vară împreună. Hotărâserăm să spargem pușculița și să plecăm cu toții în Grecia, chiar și Emma, la cei doi ani ai săi, venise cu noi. Marc și cu mine eram cel mai puțin organizați; după ce cumpăraserăm biletele, în ultimul minut, nu reușiserăm să prindem același zbor cu ceilalți pentru că eu plecasem de la premisa că o oră ne era de ajuns ca să parcurgem drumul dintre aeroportul din Atena și portul Pireu, dar s-a dovedit a fi o misiune imposibilă. Ne-am pierdut, am greșit autobuzul, și a trebuit să luăm un vapor care ajungea în jur de ora 5 dimineața pe insula Amorgos. Noaptea fusese un adevărat calvar, n-am închis ochii din cauza răului de mare. Când am sosit la destinație, am renunțat să mai ridicăm corturile și am mers pe plajă. Ceilalți ne-au găsit dormind, băgați unul într-altul, cu rucsacurile părăsite. Au imortalizat scena și ne-au lăsat să ne prăjim la soare.

Marc a râs evocând această amintire, apoi a venit momentul în care a dispărut din fotografii. Am remarcat foarte repede cât era de emoționat, totuși a vrut să știe tot, chiar și micile detalii. Am continuat să privesc fotografiile, împreună cu el, deși eram și eu emoționată, dar nu din aceleași motive. Pe măsură ce treceau anii, mă îndepărtam de obiectiv, nu mai eram în prim-plan. Când mă vedeam clar, observam o tristețe, din ce în ce mai accentuată, pe chipul meu. Privirea îmi devenise fugară cu timpul, aveam mereu un aer rătăcit. Și pe urmă, nu m-am mai văzut deloc. Anumite evenimente imortalizate pe hârtie îmi erau complet necunoscute. Unde eram? Ce se întâmplase?

— Va trebui să-mi explici, mi-a spus Marc încetișor. Nu am fost singurul care a dispărut.

— Așa este, am răspuns pe același ton.

Nu aveam de ce să caut scuze, nu aveam nicio scuză. Am întors capul spre el.

— Dar totul a trecut acum, mi-a spus sigur de el.

— Ai dreptate.

În străfundul meu, nu eram sigură.

— Facem o poză? ne-a întrerupt Alice, cu aparatul în mână.

Ne-am strâns unii lângă alții, zâmbind, strâmbându-ne, privindu-ne, râzând. Clipa aceea era minunată, dar ce-mi va rămâne din ea, odată întoarsă la Paris? Voi păstra urme ale ei sau absolut nimic, cum făcusem cu toate amintirile de care mă descotorosisem în acei ultimi ani?

A doua săptămână a început în liniște și eu mă recunoșteam din ce în ce mai puțin. Yaël cea de la agenție se îndepărta. Fără să repet figura din prima noapte, când dormisem foarte mult, adormeam cu ușurință în fiecare seară și nu mai eram prima care se scula. Am ațipit de două ori pe șezlong după-amiaza, când în jurul piscinei domnea liniștea. Savuram această lene cu o plăcere nedisimulată. Senzația de oboseală se risipea un pic mai mult în fiecare zi. Stomacul meu suporta mesele, fără să se revolte; apetitul îmi revenea la normal, mâncam chiar și cârnați și burgeri făcuți în casă, nu mă mai mulțumeam doar cu salate, dimpotrivă, iar eu eram prima uimită de acest lucru. Participam acum cu entuziasm la pregătirea meselor. Petreceam mult timp cu copiii, în apă sau la jocuri de societate. Rezervele mele de ojă se diminuau văzând cu ochii; Emma și Léa voiau să încerce în fiecare zi o nouă culoare, spre marea nemulțumire a mamelor lor. Eram regulat aruncată în apă de către unul dintre cei trei băieți, dar asta nu mă mai enerva. Cred chiar că, uneori, provocam lucrurile răspunzându-le la fel. După câteva reprize de stat la plajă, pielea mi se bronza din zi în zi; moștenisem pielea brună de la tata, și nu pe cea albă a mamei.

Ar însemna să mint dacă aș spune că suportam bine absența telefonului, a conexiunii la internet și a veștilor de la agenție, dar mă descurcam, spunându-mi că în curând îmi voi relua ritmul,

obișnuințele, că telefonul va suna din nou, că mail-urile se vor aduna. Când simțeam că o să mă cuprindă stresul, reușeam să-l stăpânesc și să trec la altceva. În același fel, mi se întâmpla să uit cu totul de Paris și de agenție. Când îmi dădeam seama de asta, gândul îmi rătăcea, întrebându-se ce mă aștepta la întoarcerea din vacanță, ce consecințe va avea dispariția mea din orice mijloc de comunicare. Marc m-a împiedicat *in extremis* să pierd pariul. Într-o după-amiază în care toată lumea moțăia în jurul piscinei, am încercat să mă duc la mezanin unde îmi ascunsese calculatorul, în ideea să recuperez câteva numere de telefon din agenda salvată în el și să folosesc telefonul fix din casă ca să aflu vești de la Paris. A fost un eșec total: n-am apucat să urc jumătate din trepte, că el era jos deja și m-a făcut să cobor. Nu a spus nimic nimănui și Adrien nu a aflat de încercarea mea de a încălca înțelegerea noastră.

În dimineața aceea, m-a trezit căldura din cameră. Am luat de pe noptieră vechiul ceas deșteptător, regăsit în hambar. Abia era ora 08:00. Terasa părea deja să forfotească de activitate. Am deschis obloanele și l-am văzut pe Marc punând masa pentru micul dejun.

— Hai, scularea! mi-a spus.

— Ce cald a fost azi-noapte!

— Nu-mi spune, am dormit pe pardoseala salonului, înainte să ajung lângă piscină.

Odată cu mezaninul, Marc se alesese și cu o saună.

— Cred că ești frânt de oboseală!

— Deloc, mi-a răspuns căscând gura.

Toată lumea din casă suferise din cauza temperaturii. La masă, discuțiile au mers ușor: ce vom face? Ne mișcăm? Rămânem acasă? Ieșim în grupuri mici sau cu toții? Face fiecare ce vrea, fără să se preocupe de ceilalți? Nu m-am amestecat, preferând să-i observ; Adrien, Jeanne, Alice și Cédric nu se ascultau unii pe alții, răzgândindu-se întruna, neajungând la nicio concluzie, întrerupându-se reciproc. Îți venea să mori de râs, aveam impresia că mă aflu la spectacol. Și reprezentația avea loc în fiecare zi. Marc,

care stătea lângă mine, nu spunea nici el nimic.

— Cobor să fac un tur al satului. Vrei să vii? mi-a propus.

— Cu plăcere.

M-am pregătit în mai puțin de zece minute și m-am dus lângă el pe terasă. Ceilalți abia dacă au reacționat văzând că plecăm, doar ca să ne spună să luăm pâine și vin.

Am scăpat repede de cumpărături, ca să hoinărim; amintirea orelor petrecute pe acele străduțe pavate se redeștepta, și asta mi se părea amuzant, îmi făcea bine. Când eram mici, ne petreceam aici toate vacanțele de vară, cu mama, tata alăturându-ni-se doar pentru trei săptămâni, Lourmarin era punctul de reper în anul școlar. Când hotărâsem să mă lipsesc de el? Cum putusem să întorc spatele acestui loc, bucuriei de a trăi pe care o reprezenta? Marc s-a oprit la mai multe magazine de decorațiuni și apoi a așteptat mult și bine, în timp ce eu am intrat la o creatoare de bijuterii, *Gris Piedra*. Îmi pusesem în gând să le aduc pe fete în acel magazin, voind să le ofer ceva drept mulțumire pentru după-amiaza de shopping; știam deja ce vreau, o brățară de argint pentru Alice și cercei pentru Jeanne.

— Mă duc să beau o cafea, mi-a zis Marc într-un târziu, băgându-și capul pe ușa întredeschisă.

— Stai, vin cu tine.

Promițând că mă voi întoarce într-o zi, am lăsat totul și l-am urmat. Marc s-a instalat la terasa *Café de l'Ormeau* și a comandat două expresso-uri înainte să se întoarcă spre mine:

— E bine să stăm așa, liniștiți, amândoi.

— Ai dreptate… Sunt fericită că ești aici, vacanța nu ar fi fost la fel fără tine. Preț de o secundă, s-a încordat. Ce? Ce este? l-am întrebat văzându-i chipul serios.

A respirat și și-a reluat o expresie normală.

— Îți dai seama că rostești cuvântul vacanță fără să leșini?

Am izbucnit în râs.

— E adevărat. Și sunt foarte hotărâtă să câștig pariul!

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, mi-a spus el serios.

— Mulțumesc…

Am fost întrerupți de către ospătar. Marc și-a îndulcit cafeaua, a mestecat în ea și și-a rulat o țigară. Eu m-am îndesat pe scaun după ce mi-am băut cafeaua și am închis ochii cu fața la soare; eram atât de relaxată, de ușurată, de odihnită, reușisem să scap de tot stresul care fierbea în mine. Am oftat de mulțumire, după care am deschis din nou pleoapele. Marc mă privea, i-am zâmbit.

— Să mergem, e mai rezonabil…, a oftat dând din cap.

— De ce?

— Soră-ta iar o să facă o criză dacă dispărem amândoi, mi-a răspuns scoțând câteva monede din buzunar.

Când ne-am întors, dimineața era aproape pe sfârșite și toată lumea era pe marginea piscinei, băieții jucau cărți, copiii se bălăceau, iar fetele stăteau de vorbă, ca întotdeauna. După ce am pus vinul la rece, mi-am luat costumul de baie și m-am dus lângă Jeanne și Alice. N-am avut timp să încep să vorbesc cu ele, fiindcă Marius m-a chemat în apă, să înot cu el; eram mulțumită de progresele pe care le făcea în fiecare zi la înot. Puțin mai târziu, Adrien a decretat că era ora „aperitivului în costum de baie pe marginea piscinei“: era aproape prânzul! Am ieșit din bazin promițându-i nepotului meu că vom continua „antrenamentul“ în după-amiaza aceea. Discuțiile s-au inflamat pe tema meniului pentru prânz: „Cotlete sau frigărui?“ Marc și Adrien se luptau ca frigăruile să iasă victorioase.

— Nu e nimic de înfulecat de pe cotlete! s-a răsculat Marc.

— Tu ești prietenul meu! i-a răspuns acolitul său.

Am luat paharul de vin care mi-a fost oferit și m-am așezat pe marginea unui șezlong, lângă Marc. Atenția mi-a fost atrasă deodată de apropierea și de semi-nuditatea trupului său, simțindu-i brațul lângă al meu, piciorul lipit de al meu. Nu mă gândisem când m-am așezat lângă el, era ceva natural, ca și cum mi s-ar fi cuvenit locul. Erau aproape două săptămâni de când îl vedeam toată ziua în costum de baie, pe jumătate gol. Ce se întâmpla acum? Am simțit frisoane, deși era o căldură de te topeai. Am lăsat capul în jos —

eram roșie la față — aruncând o privire spre el, și i-am văzut încă o dată ceasul.

— Ai grijă să nu ajungi în apă, i-am șoptit ridicându-mă puțin ca să pun paharul pe măsuța de plastic.

Pseudo-tentativa mea de a lua distanță a eșuat, m-am așezat tot lângă el. Ce mă apucase?

— De ce? m-a întrebat.

Fără să-mi calculez gestul, l-am prins de încheietura mâinii, el s-a lăsat, și mâna i s-a odihnit peste a mea. S-a dat imperceptibil înapoi, sprijinindu-se la spatele meu în brațul drept, umărul meu rezemându-se de el.

— Ai uitat să-ți dai ceasul jos.

Degetele mele au mângâiat cadranul, brățara de piele. Apoi m-am hotărât să i-l dau jos; întorcându-i mâna, am desfăcut catarama.

— Mă întreb unde mi-e capul, a șoptit el.

Privirile noastre s-au întâlnit; am înghițit, stomacul mi s-a strâns. De acord, erau mai multe luni de când nu mai avusesem o aventură de-o seară, totuși… nu mai eram stăpână pe nimic.

— Yaël!

— Da, Cédric…, am șoptit fără să-mi iau ochii de la Marc sau să mă mișc.

Era imposibil să lupt împotriva a ceea ce se petrecea în corpul meu. Mărul lui Adam i s-a mișcat. Mâinile noastre rămâneau una într-alta, iar ceasul lui nu mai era la încheietura mâinii, ci în căușul palmei mele.

— Yaël! La telefon!

Spiritului meu i-au trebuit câteva fracțiuni de secundă ca să priceapă sensul frazei rostite de cumnatul meu. *La telefon*. Nu putea să fie decât telefonul fix din casă. N-am avut timp să reacționez, că a continuat:

— Yaël! La telefon! E șeful tău!

Toate conversațiile din jurul nostru au încetat. M-am îndepărtat brusc de Marc și m-am ridicat dintr-un salt, fără să mă sinchisesc de remarcile unora sau altora. Cu toate acestea, am observat că

singurul care rămânea tăcut era Marc. Nu mai vedeam nimic în jur. Scopul meu: să intru în casă. Cédric pusese receptorul pe masă. Înainte să-l iau, l-am auzit în depărtare interzicând oricui să mă deranjeze. Am oftat și am dus receptorul la ureche.

— Bună ziua, Bertrand.

— Yaël! Ce mai faci? Te-ai odihnit?

— Sunt foarte bine, mulțumesc.

— Profiți de vacanță, din câte văd! Ăsta e un lucru bun. Ți-ai închis până și telefonul!

— De fapt, s-a spart.

— Nu-i așa grav, important e că am reușit să dau de tine. Ți-am rezervat un bilet la trenul de ora 15:00, astăzi, vino la agenție imediat ce sosești.

— Am înțeles.

Mi-a dat numărul rezervării, pe care l-am notat pe o bucată de hârtie găsită pe-acolo.

— Pe curând, mi-a spus.

A închis. Am rămas secunde lungi, încremenită, cu receptorul încă în mână. Cédric m-a scos din starea aceea.

— Ce se-ntâmplă?

Am avut impresia că am căzut din lună, eram în costum de baie și trebuia să mă întorc la serviciu.

— Cât e ceasul?

— Unu.

— Mă întorc la Paris, Bertrand are nevoie de mine la agenție. Trenul e la trei.

Mi-a zâmbit amabil.

— Du-te repede să te pregătești, am să le spun eu celorlalți.

— Mulțumesc.

Am străbătut casa și am ajuns în camera mea, dându-mi seama că încă țineam în mână ceasul, pe care l-am pus cu grijă pe noptieră. După aceea mi-am deschis valiza pe pat și mi-am îndesat hainele la întâmplare. În depărtare, auzeam strigătele surorii mele, plânsetele copiilor, înjurăturile lui Adrien. Și apoi, brusc, liniștea a revenit. Mă

grăbeam să mă duc să fac un duș, când silueta lui Marc a apărut în cadrul ușii de sticlă, cu calculatorul meu în mână. Tocmai făcuse o baie, avea bustul plin de picături de apă.

— M-am gândit că poate ai nevoie de el, s-a mulțumit să-mi spună punându-l pe pat.

— Mulțumesc. Stai!

Am luat ceasul și i l-am dat, degetele noastre s-au atins când l-a luat.

— Cédric voia să te ducă la gară, mi-a spus. Dar mă ocup eu de asta. Plecăm imediat ce ești gata.

— Marc, l-am chemat din nou când se pregătea să plece. De-acum încolo să stai în camera mea.

Nu a răspuns nimic și m-a lăsat singură. Am avut nevoie de puțin timp ca să fac duș, să-mi usuc părul, să-l strâng într-o coadă de cal și să mă îmbrac. Am întârziat câteva secunde ca să mă privesc în oglindă; fusta îmi venea din nou bine și asta mă bucura. Altfel, în afară de bronz, eram aceeași ca la sosire: strictă, serioasă, profesionistă, dar mă găseam frumoasă. Era multă vreme de când nu mai gândisem asta, ca și cum ceva se schimbase în privirea mea, aveam o scânteiere în plus. Am respirat adânc și am ieșit pe terasă, cu valiza în mână, cocoțată pe pantofii cu toc, unde comitetul de întâmpinare mă aștepta în jurul mesei de prânz, deja pusă și pregătită. Toată lumea a încremenit și m-a privit. Fără să spună un cuvânt, Marc a venit și el, în jeanși și tricou polo negru; s-a oprit o clipă, cercetându-mă cu un aer impenetrabil. Apoi a scuturat din cap și mi-a luat bagajul din mână. Fără o vorbă, a dispărut în spatele casei, în direcția mașinii.

— Gata, ți-ai pus iarăși uniforma, a spus Jeanne cu tristețe. Apoi a bătut din palme ca să-și revină. Să înghițiți ceva înainte de plecare, mi-a propus.

— N-avem timp, i-am răspuns, sincer întristată. Am lăsat capul în jos, evitând privirea înlăcrimată a surorii mele. Iertați-mă că plec așa… Vă datorez o cină la mine acasă, le-am spus. Ai câștigat, Adrien.

— Aș fi preferat să pierd.

— Yaël, m-a strigat Marc. Mergem?

— Da… Ei bine… păi… profitați în continuare de vacanță.

M-am apropiat de ei, gata să încep turul de pupături de la revedere.

— Mergem cu tine până la mașină, a decretat Alice. M-a luat de umeri și a mers cu capul lipit de al meu. N-ai să uiți că există și o altă viață în afara muncii?

— Am să încerc…

Nu am mai spus nimic și i-am îmbrățișat pe toți, înainte să urc în Porsche. Marc, deja instalat la volan, a demarat imediat, spre marea mea ușurare. După ce am ieșit din Lourmarin, a apăsat pe accelerator și a făcut motorul să huruie; nu aveam nicio clipă de pierdut. Șofatul lui nu mai avea nimic destins, era sportiv, sacadat, nervos chiar. Ar fi trebuit să fiu pe deplin satisfăcută și fericită de acest telefon al lui Bertrand. Cu toate acestea, mă năpădea tristețea, acum că întorsesem spatele Micii Flori; nu avusesem timp să mai trec pe la hambar, nici să schimb oja fetelor, nici să-l învăț pe Marius să facă pluta, nici să le ofer bijuterii lui Alice și lui Jeanne. Nici să înțeleg ce se petrecuse în legătură cu Marc. La urma urmei, nimic deosebit. Privea drumul prin ochelarii lui de soare, cu chipul serios și concentrat, cu o mână pe volan, cealaltă pe schimbătorul de viteze, lângă piciorul meu, pe care îl atingea la fiecare schimbare. Era exact cum mă gândeam, nimic special.

Kilometrii se scurgeau, minutele treceau și noi rămâneam tăcuți. Marc se uita frecvent la ceas, ceea ce făcea să mă agite și mai mult.

— Crezi că o să-l prind? l-am întrebat într-un târziu.

— Vei urca în trenul ăla, dacă asta vrei. S-a întors la șofat accelerând. Când ne-am apropiat de gară, l-am ghidat, scoțându-mi în același timp pantofii. Ce faci?

— N-am să pot să alerg cu ăștia în picioare.

— Biletul?

— Nu e timp.

Marc a tras de frâna de mână la 14:55, pe un loc care nu era într-o parcare. A ieșit primul din mașină, grăbindu-se să-mi ia valiza. Eu, cu poșeta pe umăr și pantofii în mână, am coborât din Porsche, Marc m-a prins de mâna liberă trăgându-mă în fugă înspre gară. A împins mai mulți pasageri când a traversat holul, m-am agățat de el cu toată puterea pe scara care ducea pe peron. TGV-ul era acolo, controlorii gata să dea semnalul de plecare, Marc s-a îndreptat spre cel mai apropiat vagon, a lăsat valiza la intrare și s-a dat la o parte ca să mă lase să trec. Cu fața la el, mâna mea încă într-a lui, cu ochii adânciți într-ai lui, m-am apropiat și mi-am lipit buzele de obrazul lui, iar stomacul mi s-a contractat la fel ca în urmă cu o oră. S-a auzit fluierul, care ne-a îndepărtat unul de celălalt. Am făcut un pas în spate, cățărându-mă pe scară. Soneria de la ușă ne-a obligat să ne desprindem mâinile, dar privirile nu ni se desprindeau una de alta.

— Ne vedem la Paris, mi-a spus.

Ușa s-a închis. Marc s-a dat doi pași înapoi, trenul a pornit și a părăsit peronul. Degeaba m-am aplecat pe geam, gara a devenit repede un punctuleț în depărtare, persoanele rămase pe peron au dispărut. Umerii mi-au căzut, corpul mi s-a înmuiat, pantofii mi-au căzut din mână, ceea ce m-a scos din toropeală. E un fel de-a spune, căci m-am mulțumit să îi iau de jos și să mă târăsc până la scara care ducea la etajul TGV-ului ca să mă prăbușesc. Ce-mi spusesem în mașină? Nimic deosebit. Mai eram la fel de sigură? Mi-am privit mâna, cea care fusese într-a lui, puteam încă să-i simt căldura pe piele, ca și înțepăturile de pe buze din cauza obrazului prost ras. Trebuia să se întâmple asta când Bertrand mă rechema la Paris, când nu puteam să-mi permit să fiu în altă parte, storcându-mi creierii ca să înțeleg aceste ultime ore. Afară cu Marc, cu mâinile lui, cu scobitura umărului, cu pielea lui… Mi-am pus din nou pantofii cu toc în picioare, am respirat adânc și am plecat în căutarea controlorului, ca să-mi rezolv problema cu biletul.

8

La 18:45 am trecut pragul agenției, cu valiza în mână. Acolo domnea liniștea cea mai deplină, toată lumea plecase deja; la urma urmei, era o seară de vineri din luna august. Să mă regăsesc acolo după două săptămâni de vacanță mă umplea de entuziasm. *Sunt la locul meu!* L-am zărit pe Bertrand dincolo de peretele de sticlă al biroului său. Vorbea la telefon și mi-a făcut semn să aștept. Am profitat ca să mă duc la propriul meu birou și să deschid computerul; în sfârșit, vedeam ce mă aștepta în cutia poștală electronică. Și primul duș rece. Niciun mail. Nimic. În cazul ăsta, de ce îmi ceruse să revin? Atitudinea mea la telefon probabil că nu lămurise lucrurile, nu-i pusesem nicio întrebare în legătură cu urgența. La urma urmei, cine-mi spusese că era vreo urgență? Nimeni, în afară de mine. Refuzam să-mi închipui că situația mea se agravase în timpul șederii mele în Luberon. M-am forțat să respir calm. Bătăile inimii mi se întețeau. Fără panică! Nu încă! Nu deja! Nici nu intră în discuție să-mi pierd atât de repede beneficiul câștigat în vacanță! Dar, Dumnezeule, greu mai este!

— Yaël!

Am tresărit, cufundată în temerile mele legate de concediere. Am sărit din fotoliu și i-am întins mâna.

— Bună ziua, Bertrand.

— Vino în biroul meu!

L-am urmat și am regăsit harababura din bârlogul lui, amintindu-mi cu groază de ultima oară când fusesem acolo.

— Ai o mină strălucitoare, mi-a spus după ce ne-am așezat.

— Mulțumesc.

— Lipsesc vreo zece zile, te las la cârma agenției. Ești stăpână pe

vapor.

Nu eram sigură că înțelesesem tot. Totuși, ascultându-l cum îmi explica în ce fel organizase un turneu de întâlniri cu principalii noștri clienți americani, a trebuit să cedez în fața evidenței: îmi lăsa puteri depline în timpul absenței lui. Aveam la dispoziție weekendul ca să mă pun la zi cu dosarele în curs și să fiu gata să preiau frâiele de luni dimineață, la întoarcerea colegilor mei. Un beculeț mi s-a aprins: asocierea nu era dată uitării, Bertrand mă supunea unui test de rezistență la presiune.

— Acum du-te acasă. Vei avea nevoie de toată energia!

M-am ridicat, el a făcut la fel ca să mă însoțească. Trecând prin fața biroului meu, a deschis un sertar și mi-a dat o cutie în care se afla un iPhone 6 nou-nouț.

— Parcă am înțeles că ai avut necazuri cu telefonul…

— Mulțumesc.

Când a ajuns în fața ascensorului, m-a cercetat din cap până-n picioare.

— Vezi cum faci să-ți păstrezi această energie, nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să mă lipsesc iarăși de tine.

— Ai încredere în mine. Drum bun, îți voi da vești în mod regulat.

În dimineața aceleiași zile, mă trezise căldura din camera mea de la Mica Floare, fără nicio veste din Paris, nesigură în privința viitorului. Iar seara, căldura pariziană, în ciuda aerului condiționat din taxi, mă sufoca, transpiram… și îl înlocuiam pe Bertrand pe durata călătoriei lui de afaceri.

Primul gest după ce am intrat în apartament a fost să-mi scot încălțările; picioarele mă dureau, gata să se umple de bășici, nu avusesem nevoie de mult timp ca să mă dezobișnuiesc să mai port pantofi cu toc cui. Savurând răcoarea parchetului sub tălpile goale, m-am îndreptat spre dormitor ca să-mi golesc valiza. Noua mea garderobă de vară și-a găsit locul în fundul dressingului; nu o voi refolosi prea curând. După ce totul a fost aranjat, m-am întors în

camera de zi, am deschis laptopul și am luat telefonul, încă în ambalajul său. L-am privit pe toate părțile; amintindu-mi cum dispăruse predecesorul său, mi s-a pus un nod în gât și tăcerea din apartament m-a învăluit în aceeași clipă. Am sărit de pe canapea și m-am dus la bucătărie să caut ceva de mâncare; frigiderul și dulapurile erau goale. Am comandat mâncare japoneză, din reflex, și am dat drumul la televizor pe un canal de știri non-stop: m-am simțit mai puțin singură. După aceea m-am ocupat de configurația telefonului. Când am avut în față platoul cu pește crud, apetitul mi-a pierit, deși aș fi salivat în fața unei fripturi făcute la grătar. M-am silit totuși să mănânc; nu-mi puteam permite nici cea mai mică slăbiciune în zilele următoare. Imediat ce telefonul a fost operațional, m-am conectat la serverul agenției ca să am acces la mail. Pe loc, contul s-a activat și a arătat numărul de 547 de mail-uri, Bertrand tocmai repornise mașinăria. M-am gândit la ce mă aștepta; programul de weekend era stabilit, voi fi la agenție a doua zi la prima oră. Când am fost gata să mă duc la culcare, am descoperit un SMS de la Alice, probabil că mi-l trimisese când eram la duș: „Îmi închipui că ai făcut rost de un alt telefon, dă-ne vești.“ Am trimis un răspuns scurt: „Totul e bine, multă muncă în perspectivă. Mulțumesc pentru vacanță. Vă îmbrățișez.“ M-am strecurat sub învelitoare, stingând veioza de pe noptieră. Și m-am gândit… nu la Alice și la vacanță, ci la Marc și doar la el, la senzația de a fi lângă el, la trupul meu reacționând lângă al lui. Asta mă înnebunea! Viața mea sentimentală se rezuma la aventuri fără viitor, care nu-mi dădeau niciodată imboldul să rămân alături de un partener. Era perfect așa. Restul nu mă interesa! În orice caz, nu aveam timp pentru mai mult, îmi era imposibil să mă las tulburată de asta, încă și mai puțin de Marc. Fie, în vacanță mă odihnisem, mă energizasem, se dovedise că trebuia să am puțin mai multă grijă de mine și de ceilalți ca să nu dau chix la muncă, dar nici nu se punea problema ca pacea să dispară din spiritul și cu atât mai puțin din corpul meu; voi continua să-mi găsesc timp pentru un alt bărbat de-o noapte și igiena va fi asigurată. Dintr-un salt m-am dus la baie și

am pus apă de la robinet în paharul pentru spălat pe dinți, ca să înghit un somnifer. Refuzam ca imagini cu trupul lui Marc să-mi tulbure somnul. Numai că, imediat ce-am deschis ochii, după o noapte fără vise, mi-am amintit ultima lui frază: ne vedem la Paris. *Nu! Nu! Nu!* Am sărit din pat, cu inima bătându-mi nebunește. Nu cunoșteam decât un mijloc ca să mi-l scot din minte: munca!

Mi-am petrecut weekendul închisă între cei patru pereți ai agenției, consultând dosarele, pregătind programul săptămânii care urma. Când era cât pe ce să arunc telefonul pe fereastră după al nu știu câtelea apel al lui Alice, am luat taurul de coarne. Doar n-o luam de la capăt! Trebuia să înceteze, altfel nu voi reuși. I-am scris un SMS, jumătate adevăr, jumătate minciună: „Te rog, nu mă mai suna, mi-e greu să-mi dai vești despre voi. Te îmbrățișez, soră mai mare.“ Răspunsul ei a venit în secunda următoare: „Iartă-mă, iartă-mă. Toată lumea te îmbrățișează strâns, strâns.“ Am avut liniște în sfârșit și am putut să mă cufund în muncă.

Luni dimineață am fost la agenție la ora 08:00, gata să-mi primesc colegii. O oră mai târziu, i-am întâmpinat în *kitchen*, cu cafea și gogoși. Au sosit unul după altul, nefiind surprinși nici să mă vadă acolo, nici de absența lui Bertrand, era evident că toți erau la curent cu responsabilitatea ce mi se dăduse. Nu păreau prea încântați să mă revadă, vorbeau în șoaptă și își aruncau priviri puțin încurajatoare. Dar mă așteptam la asta! În ciuda lipsei lor de entuziasm, se uitau la mine, pe jumătate perplecși, pe jumătate amuzați.

— E vreo problemă? i-am întrebat într-un târziu.

— Nu, nimic deosebit. Vacanța te-a schimbat, e-adevărat, mi-a spus responsabilul cu serviciul de traduceri. Poate că săptămâna care urmează nu o să fie chiar atât de îngrozitoare.

— Nu contați pe mine că vă las să plecați mai devreme!

Cum putusem să spun așa ceva?! Începeam prost!

— Ne gândeam la asta, dar este mai plăcut să lucrezi cu o persoană în carne și oase decât cu un robot.

M-au lăsat baltă și s-a dus fiecare la treaba lui.

Săptămâna a trecut cu viteza luminii. Duminică seara am vorbit la telefon cu Alice, tocmai se întorseseră din Lourmarin. Sfârșitul de vacanță decursese bine, mai mult decât liniștit, după spusele surorii mele; familiile se plimbaseră separat, Marc își petrecuse majoritatea timpului cu o carte în mână pe lângă piscină și chiar se mai dusese la L'Isle-sur-la-Sorgue într-o zi. Am pus capăt discuției despre vacanță propunându-i să petreacă în curând o sâmbătă cu mine la Paris, mi-ar face plăcere. Ea a sărit în sus de bucurie și, cu această ocazie, am evitat să aflu prea multe despre Marc.

Bertrand tocmai se întorsese, mulțumit de călătorie, gata fiind, se părea, să înceapă un nou an. A făcut turul agenției, oprindu-se la fiecare. După ce a terminat, m-a convocat în biroul lui. Timp de două ore, mi-a pus întrebări despre munca unora și a altora, despre contractele semnate, despre misiunile îndeplinite și cele în curs. Apoi, i-am prezentat proiectul la care lucrasem în lipsa lui: prospectarea de noi domenii, începând cu saloanele profesionale importante. Făcusem o listă cu cele mai interesante, în funcție de domeniul de activitate, de prezența la nivel internațional și de expozanți. Mai aveam în minte să dezvolt relațiile cu anumiți clienți de-ai noștri. În mod prostesc, mă gândisem că Sean și Gabriel puteau să facă afaceri împreună. La modul general, grație agendei noastre de adrese, aveam totul ca să devenim intermediarii ideali.

— Sunt mulțumit că te-am trimis în vacanță. Ai făcut o treabă excelentă, te felicit!

— Mulțumesc, i-am răspuns ușurată.

— Și nu vorbesc doar despre proiectele tale, pe care le voi studia îndeaproape. Întreaga agenție mi-a dat un raport mai mult decât elogios al muncii tale din săptămâna trecută.

M-am foit pe scaun, simțind cum mă înroșesc.

— Mi-am făcut treaba, Bertrand. Atâta tot.

— Nu-mi pare rău că te-am făcut să te distanțezi un pic, sper că ai învățat lecția. Te-ai întors mai performantă ca niciodată și asta e

un lucru bun pentru viitor.

— N-am să te mai dezamăgesc.

— Am încredere în tine, mi-a răspuns blazat, fără să-mi dau seama de ce. Înainte să te întorci la treabă, îți mai cer un ultim serviciu.

— Te ascult.

— Ocupă-te să convoci toată agenția la o cină într-o sâmbătă, pentru lansarea anului de activitate și prezentarea planurilor noastre. Să creăm ceva mai multă coeziune în echipă și să profităm de atmosfera pe care ai generat-o tu.

Această putere neașteptată și nesperată m-a făcut să întrevăd viitorul, când aveam să devin asociat: nu mai încăpea nicio îndoială.

Tocmai ieșisem de la un prânz cu americanii noștri îmbogățiți din gazele de șist și obsedați de imobiliarele pariziene. Mai devreme în acea dimineață, fusesem interpret la semnarea unui act de vânzare a unui imobil din arondismentul șaisprezece. Apoi participanții ținuseră neapărat să luăm prânzul împreună. Între două înghițituri de Chardonnay, după care erau înnebuniți, am făcut în așa fel încât să aflu de la ei nume din relațiile lor de muncă. Tipii ca ei aveau în mod sigur contacte care ar fi avut nevoie de serviciile agenției. Acum, când îmi mâncau din palmă, nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Eram atât de plină de energie încât, după ce i-am lăsat, am ales să merg până la o stație de taxi, în loc să chem unul. Am profitat ca să-i telefonez lui Bertrand și să-i împărtășesc cu entuziasm progresele mele. Brusc, m-am oprit din mers și din vorbit; tocmai îl zărisem pe Marc stând la o terasă. Ce făcea acolo? Nu era posibil așa ceva! Aveam ghinion; abia începusem să mă gândesc mai puțin la el și iată-l apărând sub ochii mei.

— Yaël, mă auzi?

Vocea lui Bertrand m-a readus la realitate.

— Da, scuze. Ce ziceai?

— Plec la o întâlnire, vorbim din nou diseară, la agenție.

— Prea bine.

A închis. Ce să fac? Totul îmi era încă permis; Marc nu mă văzuse, puteam să fac stânga-mprejur și să mă duc să caut în altă parte un taxi. Dar, în adâncul meu, știam că trebuia să mă duc să-i vorbesc, ca să-mi dau seama că mă bătuse soarele în cap în Luberon și că asta se termina aici. Picioarele mi s-au pus în mișcare fără să mă gândesc mai mult. Marc mâzgălea ceva într-un carnețel, cu ochelarii pe nas, fără să se uite în jur, astfel că nici când am fost în fața lui nu și-a dat seama.

— Dacă există un loc în care nu mi te imaginam, acesta este arondismentul șaisprezece!

S-a oprit din scris, a închis carnețelul și și-a dat jos ochelarii, pe care i-a pus în buzunarul interior al hainei sale de velur. Apoi a ridicat în sfârșit capul, schițând un zâmbet.

— E specialitatea ta să apari în momentul în care mă aștept cel mai puțin.

— Pot să spun același lucru despre tine!

S-a ridicat în picioare și ne-am pupat aplecându-ne peste masă, abia atingându-ne obrajii. *Cu atât mai bine!*

— Poate că aștepți pe cineva? Am nimerit prost, i-am spus.

— Deloc… Ai timp să bei o cafea?

— Da, i-am răspuns așezându-mă în fața lui. Și… ce faci aici?

— Muncesc, închipuie-ți! Am fost chemat să fac o propunere de răscumpărare a mobilierului dintr-un apartament care va fi golit după succesiune.

— Și cu acel carnețel ce faci?

— Calculez prețurile, notez caracteristicile mobilelor și le compar cu estimările expertului. Asta e munca mea.

Ospătarul ne-a întrerupt aducându-ne cafelele.

— Dar tu? m-a întrebat Marc.

— Vin de la un prânz de afaceri.

— Cum îți merge?

— Foarte bine.

— Revenirea?

— Perfectă…

A privit în depărtare întorcându-și ceasul. Apoi și-a pus zahăr în cafea și a mestecat în ea mult timp, cu un aer concentrat. Eu am pus ceașca de mai multe ori pe farfurioară înainte să iau o înghițitură.

— I-ai mai văzut pe ceilalți? m-a întrebat într-un târziu, pe un ton detașat.

— Nu, nu încă, am fost foarte prinsă.

S-a lăsat din nou tăcerea. Mi-am terminat cafeaua, el și-a rulat o țigară și a aprins-o. Deși fumul de țigară nu-mi plăcea în general, țigara lui nu mă deranja. După câteva secunde în care îi evitasem privirea, m-am hotărât să-l înfrunt, el m-a privit. Nu ne scăpam din priviri. *Fugi!* Crezusem prostește că această întâlnire întâmplătoare îmi va ușura spiritul și trupul, dar era exact pe dos. În pofida dorinței mai mult decât evidente de a-l apuca de încheietura mâinii ca să știu cât e ceasul, am căutat în poșetă după telefon ca să-mi țin mâinile ocupate: întârziasem prea mult, trebuia să mă întorc la birou.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău, sunt așteptată.

— Evident… Sunt cu mașina, vrei să te duc?

— Nu! am exclamat cu glas ascuțit.

Cu neputință să fiu mai ridicolă! Dar mă simțeam pur și simplu incapabilă să stau închisă împreună cu el în Porsche.

— O să iau un taxi, e o stație un pic mai încolo, am reluat eu mai calmă, căutând să regăsesc o urmă de demnitate.

— Am parcat aproape.

Am mers unul lângă celălalt, în tăcere, trecând pe lângă clădiri. Stația se vedea, mai multe taxiuri așteptau și în unul dintre ele îmi voi regăsi liniștea. În depărtare, am văzut vechiul lui Porsche. La zece metri de stație, Marc m-a prins de cot, abia am avut timp să mă uit la el, că m-a dus sub o poartă mare deschisă și m-a cuprins în brațe. Împingându-mă în peretele din curtea interioară, și-a lipit apăsat buzele de ale mele, care s-au deschis în mod natural, limbile ni s-au amestecat într-o luptă crâncenă. Corpul meu a reacționat instinctiv, lipindu-se de el, brațele mele i-au înconjurat gâtul,

mâinile lui mi-au apăsat talia, scobitura spatelui. Buzele lui mi-au eliberat gura, ca să se năpustească pe obraji, pe ceafă; m-am încordat, respirația mi s-a accelerat, el a gemut pe gâtul meu înainte să mă îmbrățișeze din nou, cu o mână ținându-mi fața, cealaltă plimbându-și-o de-a lungul spatelui meu. Era atât de puternic, că picioarele mele erau gata să mă lase. Și apoi, brusc, mi-a dat drumul, peretele m-a ajutat să mă sprijin, evitând să mă prăbușesc la pământ. Marc și-a masat tâmplele.

— Yaël, scuză-mă… uită asta.

Mi-a aruncat o privire și m-a lăsat așa, acolo, fără să mai spună nimic. În depărtare, mașina lui a huruit; Marc demara de parcă ar fi fost urmărit de o hoardă de furii. Mi-am trecut degetele peste buzele umflate, cu trupul fremătându-mi încă. Am pășit dincolo de poartă și m-am trezit în lumina strălucitoare. Am sărit în primul taxi liber, am dat adresa agenției și m-am ghemuit în fundul mașinii.

Ajunsă la destinație, m-am prăbușit pe fotoliu, cu privirea ațintită pe ecran, capul în mâini și am rămas în această poziție fără să fac nimic în următoarele două ore. De câte ori eram solicitată de cineva, răspundeam: „mâine".

— Trebuia să ne vedem în seara asta, nu?

— Ce? am zis ridicând ochii.

Tocmai îi adresasem ultimul „mâine" lui Bertrand, fără ca măcar să-mi dau seama. Catastrofă! Am sărit din fotoliu.

— Bertrand! Da, desigur! Vin imediat.

M-a privit ciudat și s-a dus în biroul său. Nu aveam deloc notițe, care să mă ajute. Preț de o clipă, am avut un enorm gol de memorie. Ce făcusem înainte de episodul de sub poartă? Cafeaua cu Marc. Și încă ceva. Îmi storceam creierii încă, atunci când am luat loc în fața lui.

— Și… cum a fost cu americanii?

Îmi mai rămăseseră trei neuroni ca să evit să strig „Aleluia". Încetul cu încetul, informațiile au țâșnit și am putut să-i povestesc despre prânz, încredințându-i contactele pe care le obținusem. În

cele din urmă, mi-a urat o seară bună și mi-a amintit de cina de a doua zi cu toată echipa — cină de care uitasem complet. Unde mi-era capul? Sub o poartă.

Somniferul a avut efect după mai mult timp decât de obicei; de câte ori închideam ochii, retrăiam sărutul cu Marc, cu sentimentul că nu fusesem niciodată îmbrățișată în felul acesta. La trezire, sâmbătă dimineața, capul îmi era încă tulbure, stomacul chinuit de dorința care ieșea la suprafață când buzele lui Marc îmi reveneau în memorie. Mă simțeam absolut stupidă, ca și cum aș fi fost o puștoaică la primul ei sărut. Era imperativ să-mi găsesc o ocupație. După cafea, mi-am pus ținuta sport și mi-am pregătit geanta pentru piscină, având grijă să-mi pun în ea costumul de înotătoare — s-a terminat cu bikini! De parcă asta mi-ar fi fost de folos.

Ajunsă pe marginea bazinului, capul mi s-a limpezit, părul meu și-a manifestat foarte clar gustul pentru libertate. Nemaisuportând și preferând să nu-mi impun un obstacol în plus, mi-am dat jos casca înainte să plonjez. Timp de o oră, pe culoarul de înot, am făcut ture după ture cu furie, ca altădată. Efectul a fost imediat: respirația mi s-a normalizat, corpul mi s-a relaxat, spiritul mi s-a întors către muncă și cina din seara aceea cu agenția. Singura mea distracție a fost să-mi imaginez programul de după-amiază cu Alice, îmi lipsea de când mă întorsesem.

M-a sunat imediat ce a reușit să parcheze mașina aproape de locuința mea, pe la 11:30. Am trântit ușa apartamentului și m-am dus s-o întâmpin pe trotuar. Mi-a sărit de gât strângându-mă la piept. I-am răspuns la îmbrățișare.

— Dacă ai ști ce fericită sunt să petrec ziua doar cu tine! mi-a spus.

— Și eu.

Am luat-o de braț, am dus-o pe strada Vaugirard, apoi am mers până pe strada Rennes. I-am cerut să-mi vorbească despre copii, despre Cédric și despre începerea anului școlar. Și părinții noștri au apărut în discuție, preluaseră frâiele la Mica Floare, tata era încântat

de ordinea făcută în hambar, și la fel ca mama, tot întreba de mine. De când nu-i văzusem? De mult, de foarte mult timp. Trecând pragul primului magazin, a fost de ajuns o privire ca să ne înțelegem: Alice va alege pentru mine și invers. Ea se afla acolo ca să-mi înveselească garderoba, iar eu îmi făceam datoria de a o feminiza pe ea. Voiam cu orice preț să-și pună din nou în valoare frumusețea naturală.

— Când vrei să mă îmbrac cu astea? m-a întrebat văzând rochia și cizmele pe care i le arătam.

— În weekend, când ieși! Cizmele poți să le porți la serviciu, dată fiind înălțimea tocurilor!

— De acord… cu condiția ca tu să iei astea!

A scos de la spate o pereche de botine plate, ca de motociclist, un pulover cu glugă și o geacă de piele.

— Dacă apar la agenție cu astea…

Ea mi-a adresat un zâmbet sadic.

— În weekend, ca să te plimbi! Când nu lucrezi…

I-am smuls totul din mână și i-am dat ce îi alesesem.

— În cabină!

Cu brațele încărcate, ne-am prăbușit pe o banchetă de la Saint-Placide; era deja trecut de ora 15:00. După ce am comandat pentru fiecare câte o omletă cu salată, am aruncat o privire pe telefon.

— Yaël, te rog! a gemut Alice.

— E prima oară când mă uit de când suntem împreună. Îți atrag atenția că tu te-ai uitat întruna la al tău.

— Ca să știu dacă sunt bine copiii!

— Iar eu mă asigur că nu există vreo schimbare de program de ultim moment, lui Bertrand nu i-ar pica bine deloc.

Ea a pufnit.

— De fapt, colegii tăi sunt un pic ca și copiii tăi și-ai șefului tău.

— Asta-i bună! am spus ridicând ochii spre cer, cu un zâmbet vag pe buze.

I-am vorbit despre programul și miza acelei seri pentru agenție.

— Scuză-mă, Yaël, dar oamenii au și o viață personală… și poate că au chef să facă altceva decât să muncească sâmbătă seara.

— Nu muncim, e o cină!

— Mai ai progrese de făcut… bineînțeles că e vorba de muncă atunci când cinezi cu colegii și cu șeful, mă îndoiesc că o să vă încheiați seara într-un bar de noapte.

Am izbucnit într-un râs sincer.

— Dar Bertrand ăsta, nu are și el o viață în afara serviciului?

— Nu, din câte știu.

— Ce trist… În fine… păcat că ești ocupată, ai fi putut să iei cina cu noi, vine și Marc.

— Ah…

Omleta a devenit absolut magnifică; am studiat-o amănunțit din privire și cu furculița.

— Cédric a vorbit cu el la telefon ieri, pare în formă.

Înainte sau după momentul de sub poartă?

— Ai mai aflat ceva despre el de când te-ai întors? a vrut ea să știe.

Aș fi dat orice ca să-i povestesc totul, asta m-ar fi ușurat, dar nu puteam. Imediat ce ar fi aflat că Marc mă sărutase cu o zi în urmă, Alice nu ar mai fi fost de stăpânit, cu atât mai mult când ar fi aflat că el fugise; pentru că asta se întâmplase. Obsedată de ceea ce simțisem, ascunsesem sfârșitul mai mult decât brutal al acelui sărut. Sora mea i-ar fi cerut socoteală. Și nu era de datoria ei s-o facă, ci a mea. Trebuia să rezolv problema singură, fără ajutorul nimănui. Dar înainte de asta, trebuia să reușesc să înțeleg ce dăduse peste mine odată cu acel sărut. Simplul fapt de a mă gândi la el m-a făcut să scot un oftat adânc.

— Te simți bine? m-a întrebat sora mea, scoțându-mă din gândurile mele.

Nici vorbă de discreție! I-am aruncat o privire timidă. Nu puteam s-o amestec în asta dar, Dumnezeule, cât aș fi vrut să mă confesez ei!

— Hm… da, da… e-n regulă…

— Și în privința lui Marc?

— Păi… nu, nicio veste, i-am răspuns înainte să înghit o îmbucătură cu care era gata să mă înec.

Rezervasem o masă la un mare restaurant japonez unde mâncarea era pregătită în fața clienților de către trei mari experți ai bucătăriei tradiționale. Decorul era cât se poate de japonez. Ansamblul nu putea decât să satisfacă exigențele lui Bertrand. Sosind acolo, mi-am promis să-l las pe Marc deoparte cât ține cina și să mă concentrez pe muncă. Pe urmă, o să văd.

Până la desert, Bertrand ne-a lăsat să vorbim unii cu alții despre câte-n lună și în stele, într-o ambianță destul de destinsă, chiar dacă el nu a ieșit dintr-ale lui. Nici eu nu aveam nimic de zis. M-am surprins considerând că era plăcut să îi cunosc mai bine pe oamenii cu care petreceam mai mult de trei sferturi din timpul meu; până atunci, nu mă interesasem niciodată de ei, de viața lor, de gusturile lor sau de interesul lor pentru agenție și pentru serviciu. Chiar de la începutul cinei, a trebuit să-mi storc creierii ca să-mi amintesc că responsabilul cu serviciul de traduceri, întâmplător vecinul meu de masă, se numea Benjamin. Nu mă gândeam la colegii mei decât prin prisma funcției, niciodată cu numele mic. Și spre marea mea surpriză, eu care îl consideram ca pe cel mai mare leneș, am vorbit ușor cu el și am descoperit cât de mult își iubea și el meseria. Cu coada ochiului, îl observam mereu pe șeful nostru; intervenea puțin în discuții, butonând pe telefon, dar reușea întotdeauna să aibă cuvântul potrivit la momentul potrivit. Din afară, ai fi putut să crezi că își verifica mail-urile, dar eu aș fi pus mâna în foc că lua notițe despre ce se petrecea sub ochii lui. Ceea ce m-a uimit cel mai mult au fost cunoștințele sale despre unii și despre alții. Eram cu adevărat impresionată de capacitățile lui de adaptare la salariați.

Când a fost servită cafeaua, s-a ridicat și ne-a solicitat atenția.

— Mai înainte de orice, felicitări tuturor pentru munca desfășurată în primul semestru. Acum, că vara a trecut, v-ați odihnit și am sentimentul că spiritul de echipă este pe cale să se nască…

Mi-a aruncat o privire discretă dar care, sunt sigură, nu a scăpat nimănui.

— Vă cer să vă dublați eforturile și asta încă de luni. Mă gândesc să dezvolt agenția. Ca să vă spun tot, nu este exclus să deschid un birou în străinătate. Voi lua o hotărâre la sfârșitul anului. În consecință, trebuie să-mi dovediți că sunteți în stare să faceți față stresului, presiunii și unui ritm susținut. În următoarele patru luni nu vreau să aud vorbindu-se de probleme personale, copii, boli sau de cereri de concediu. Dacă unii nu se simt în stare să facă față, ne vom întâlni și problema va fi rezolvată. Este inutil să vă încrâncenați. Pentru ceilalți, este o adevărată provocare cu numeroase perspective, deplasări și măriri de salariu. Prima de Crăciun va avea și un bonus, dacă mergem toți în aceeași direcție.

Privirea i-a trecut peste fiecare, cu excepția mea. Unii au schimbat priviri, alții s-au încordat, deja înnebuniți de perioada care ne aștepta.

— Are cineva întrebări înainte să continui?

Nimeni nu s-a clintit, oricum nu ar fi fost mai bine.

— Am discutat de curând cu Yaël despre posibilitățile de a ne extinde câmpul de acțiune. Ea se va ocupa de dezvoltarea acestui proiect, pe lângă clienții ei obișnuiți. Totuși, la un moment dat, toată lumea va trebui să se implice, într-un fel sau altul. O las să vă explice în detaliu. E rândul tău!

Încă unul dintre testele lui, al căror secret îl deținea. Nu m-am lăsat deconcertată, totul era perfect limpede în capul meu. Toate privirile s-au îndreptat către mine. Acum e-acum! Cuvintele îmi ieșeau singure din gură. Am avut parte de atenția tuturor membrilor echipei în următorul sfert de oră, la fel ca și Bertrand mai înainte. Era amețitor. Mai ales că, împotriva oricăror așteptări, colegii mei au părut toți interesați de ceea ce le propuneam. Mă așteptam să fiu ucisă din priviri, dar nu, nimic, nicio umbră de mânie sau de reproș, mai degrabă gesturi din cap, aprobatoare. Chiar eram pe punctul să devenim o echipă? Ideea îmi plăcea, trebuia să recunosc. Intervenția mea a încheiat seara. Bertrand nu a

încercat să mă rețină ca să-mi analizeze prestația. Fiecare a avut dreptul la un taxi când a plecat de la restaurant. Toată lumea și-a urat cordial o duminică plăcută și s-a întors acasă.

Mi-am petrecut duminica muncind, fără să ies din casă și fără să mă îmbrac — mare noutate! Anticiparea făcută în ajun îmi creștea motivația, dacă mai era nevoie. A doua etapă spre asociere era în curs. Nu-mi rămânea decât să rămân concentrată asupra obiectivului meu, fără să mă las distrasă. Dar degeaba îmi mobilizam toate mijloacele pe care le aveam la dispoziție, amintirea sărutului lui Marc nu înceta să mă bântuie. Și îndrăznise să-mi spună: „Uită asta!“ De parcă era atât de ușor! Care era problema lui?! Nu avea dreptul să-mi facă așa ceva! Eram obligată să reacționez, dar cum? Asta mă consuma, mă copleșea. Rezultatul: m-am culcat furibundă și nopțile albe au revenit. Nici măcar înotul matinal nu reușea să mă calmeze. De ce-mi făcuse un asemenea lucru? Și în cel mai prost moment!

Dimineața a fost catastrofală. Într-o dispoziție îngrozitoare, m-am dus în biroul meu fără să adresez vreun cuvânt cuiva. Când am luat legătura cu o organizatoare de saloane, am greșit limba, vorbind în engleză cu un accent și mai pronunțat decât al mamei mele; biata femeie a fost complet năucită și a crezut că e vorba de o farsă la telefon; când mi-am revenit și i-am vorbit în franceză, mi-a trântit telefonul în nas. Apoi, Bertrand m-a chemat în biroul lui ca să-mi prezinte un nou client. Întâlnirea s-a derulat perfect până în momentul în care privirea mi-a căzut pe ceasul bărbatului, un Jaeger-LeCoultre și n-am mai scos niciun cuvânt, doar m-am gândit la mâna lui Marc întorcându-și ceasul. În sfârșit, Benjamin, responsabilul cu serviciul de traduceri, a venit la mine după pauza de masă, peste care eu sărisem, dorind să-mi știe părerea despre o subtilitate de limbaj; m-am uitat pe foaia pe care mi-a dat-o fără să caut să înțeleg.

— Habar n-am, i-am spus fără să-i arunc nicio privire.

— Ce te-a apucat? Parcă nu mai ești tu cea din ultimele

săptămâni. Uiți cam repede, după părerea mea, spiritul de echipă lăudat de Bertrand și de tine sâmbătă seară și chiar e păcat.

Când am ridicat capul, plecase deja. Îmi pierdeam total stăpânirea de sine. Era clar că trebuia să împiedic ca această situație să se agraveze. Marc nu-mi va mai tulbura munca. Mi-am înhățat poșeta și i-am spus asistentei că totuși mă duc să mănânc. După aceea m-am plantat în fața biroului serviciului de traduceri.

— N-am uitat spiritul de echipă. Scuză-mă. Am o mică problemă de rezolvat… La întoarcere, mă ocup de traducere!

Am părăsit agenția cu pas hotărât și am oprit primul taxi care a trecut. Șoferul a făcut cunoștință cu proasta mea dispoziție:

— Grăbiți-vă, mai am și alte treburi!

— Cucoană, calmați-vă, altfel vă las aici. S-a-nțeles? mi-a răspuns privindu-mă în oglinda retrovizoare.

M-am ghemuit pe banchetă. Când a oprit, i-am aruncat o bancnotă pe scaunul pasagerului și am trântit portiera din toate puterile. Am deschis la fel de brusc ușa magazinului de vechituri și am intrat.

— Marc! am strigat.

A apărut din fundul magazinului și a venit cu nonșalanță spre mine. Fără să spună un cuvânt și fără să mă scape din priviri, și-a scos ochelarii și i-a lăsat pe o mobilă pe lângă care a trecut. Apoi, calm, s-a rezemat de un perete, a băgat o mână în buzunar și a îndrăznit să schițeze un zâmbet din colțul buzelor. *Nu, am halucinații. Cine se crede?*

— Te așteptam, Yaël. Dă-i drumul, te-ascult!

Unde dispăruse fugarul de la poartă?

— De ce-ai făcut asta? am urlat, refuzând să mă las impresionată de atitudinea lui dezinvoltă. Nu aveai dreptul! Nu mă lași să lucrez! Nu reușesc să mă concentrez!

După rânjetul lui, părea mulțumit, chiar mândru de el.

— Îmi pare rău.

Ironia lui m-a exasperat.

— Este intolerabil! m-am enervat teribil. Și fraza ta cu dublu

înțeles: „Uită asta!“ De unde-ai scos-o?

— Dacă măcar aș ști…

— Oricum, e complet aiurea să spui așa ceva.

El a ridicat din sprânceană.

— Sunt de acord, aș zice că e chiar stupid, a declarat, cu un zâmbet idiot pe buze.

Insolența lui nonșalantă mă călca pe nervi. Încurca lucrurile și asta îl amuza!

— Nu râde! m-am stropșit eu. Acum suntem adulți!

— Faptul că suntem adulți nu schimbă cu mare lucru situația noastră, mi-a răspuns, brusc serios.

Asta m-a lăsat fără replică. S-a îndreptat de spate și a făcut doi pași ațintindu-și ochii într-ai mei. Ce urmărea? Nu mai știam ce să fac, ce să spun, din ce în ce mai descumpănită. Mă așteptam la orice, mai puțin la asta. Era atât de sigur pe el! În mod bizar, degeaba mă ridicam pe tocuri, că mă simțeam din ce în ce mai mică, în fața privirii lui pătrunzătoare. Toate acestea deveneau prea periculoase. Venisem aici ca să pun lucrurile la locul lor, nu să…

— Te-ai calmat?

Să mă calmez?

— Hm…

S-a apropiat și mai mult, cu ochii încă ațintiți într-ai mei. Eram complet incapabilă să mă desprind din vraja lui, respirația mi s-a accelerat din ce în ce mai tare.

— S-ar zice că da, a răspuns el în locul meu, meu la fel de sigur pe sine. Deci, Yaël? Ce propui pentru a rezolva problema?

Să cedez. Mi-am aruncat poșeta la pământ și am parcurs ultima distanță care ne despărțea. Un geamăt de ușurare mi-a scăpat în momentul în care m-am aruncat peste gura lui, brațele i s-au strâns în jurul meu. M-am lăsat moale, incapabilă să mă controlez, nici să-mi domin febra care pusese stăpânire pe trupul meu de când îl văzusem. Marc m-a dus spre fundul magazinului răspunzând cu furie la sărutul meu, o etajeră s-a clătinat la trecerea noastră, un obiect s-a spart de pământ.

— Nu contează, mi-a spus. Vino pe-aici!

A deschis ușa și m-a dus pe scara imobilului. Din fericire, locuia la primul etaj, n-aș fi rezistat până la al doilea, și nici el, de altfel. Imediat ce ușa apartamentului a fost închisă, m-a rezemat de ea, s-a lipit de mine băgându-și mâinile pe sub topul meu de mătase, devorându-mi gâtul, umerii. I-am descheiat cămașa, i-am împins-o pe umeri și i-am umplut pieptul cu sărutări. Nimic altceva nu mai exista, uitasem tot restul, de ce venisem. De când nu mai dorisem atât un bărbat? Poate că niciodată. După ce mi-am azvârlit pantofii din picioare, l-am împins către camera de zi.

— Camera ta, am șoptit deschizându-mi fermoarul de la fustă.

Hainele noastre au zburat unele după altele. Eram complet goi în momentul în care ne-am prăbușit pe pat. Marc și buzele lui au explorat și cea mai mică părticică a pielii mele, mă agățam cu mâinile câteodată de cearșaf, câteodată de umerii lui, dându-mi ochii peste cap. Nu mai puteam, aveam impresia că trupul o să-mi explodeze de puterea dorinței.

— Vino…, te rog, l-am implorat.

Marc m-a ascultat imediat și buzele noastre s-au regăsit ca să înăbușe gemetele de plăcere. Eram una cu el… aveam răspunsul; nu simțisem niciodată o asemenea contopire. Orgasmul m-a amețit, el m-a urmat după puțin timp. Și-a reluat respirația, cu fața ascunsă în gâtul meu câteva secunde, în timp ce eu priveam tavanul. Mâinile, încă agățate de umerii lui, mi-au căzut încet pe lângă corp. Apoi el s-a retras, eu am strâns picioarele și nu m-am mai mișcat, Marc m-a învelit cu un cearșaf înainte să se lungească lângă mine. A rămas complet tăcut, simțeam că mă privește, așteptând cu siguranță un gest, un cuvânt din partea mea, dar eram absolut incapabilă să vorbesc, jena mă copleșea, realitatea se făcea din nou simțită. Coborârea era violentă. Venisem ca să rezolv problema. *Eșec total*. Am fost conștientă de incapacitatea mea de a gândi rațional cu el la câțiva centimetri de mine, cu trupul încă marcat de mâinile lui. Ce făcusem? Cu o mișcare bruscă, m-am așezat pe marginea patului, cu spatele la el și cu brațele acoperindu-mi sânii.

— Trebuie să mă întorc la serviciu.

Au trecut secunde lungi, interminabile, în timpul cărora mi-am simțit corpul contractându-se din ce în ce mai mult. Tăcerea aceasta s-a sfârșit cu un lung oftat al lui Marc.

— Bineînțeles, a spus într-un târziu, pe un ton obosit.

Cum să fac să mă ridic și să-mi recuperez hainele împrăștiate prin tot apartamentul lui?

— Nu te mișca, mă duc să-ți aduc lucrurile.

Am oftat de ușurare, mă scutea de rușinea de a mă îmbrăca în fața lui, în plină zi. Mă simțeam atât de stânjenită deodată! De parcă alta ar fi pus stăpânire pe corpul meu după ce trecusem pragul magazinului. Am auzit foșnet de haine.

— Ai totul aici, m-a anunțat câteva minute mai târziu. Te aștept alături.

Ușa camerei s-a închis. Cu o încetineală infinită, m-am sculat. După aceea mi-am pus lenjeria din dantelă și topul. Gesturile îmi erau bruște; am crezut că n-am să reușesc niciodată să închei fermoarul de la fustă. M-am clătinat periculos, odată cocoțată pe tocuri. Cu mâna pe clanța ușii, am stat câteva secunde ca să respir calm. Marc fuma o țigară de-a lui, la ferestra camerei de zi, pierdut în gânduri; mi-am dres glasul:

— Trebuie să-mi iau poșeta de jos.

— Vin cu tine.

A strivit mucul într-o scrumieră. Eu tot nu îndrăzneam să-l privesc în ochi. S-a apropiat de mine, și-a pus cu delicatețe mâna pe talia mea, eu m-am înfiorat. Apoi ne-am îndreptat spre palier. Am coborât scara unul lângă altul. După un timp, în care mi-am privit vârful pantofilor, el a deschis ușa magazinului. Și atunci aș fi vrut să mă înghită pământul; bunicul lui era acolo și aduna cioburile obiectului pe care îl sparseserăm mai devreme. Marc a trecut în fața mea și s-a îndreptat spre el.

— Abuelo, lasă, strâng eu.

— Dar de ce? Lasă-mă să visez la tinerețea mea.

— Oprește-te!

Râsul era perceptibil în vocea lui Marc. În timp ce ei se tachinau, mi-am recuperat poșeta aruncată și am profitat de ocazie ca s-o șterg.

— La revedere, am șoptit strecurându-mă către ieșire.

Am deschis încetișor ușa magazinului. *Rateu!*

— Yaël! Ce faci? m-a întrebat Marc, siderat.

După părerea ta, ce fac, Marc? O șterg, o iau la sănătoasa, fug. Nu pot să mai rămân un minut lângă tine, altfel, înnebunesc. Nu eu am făcut asta, ci o alta, o furie, o iresponsabilă, care nu mai știe cine este.

— Plec, i-am răspuns pe un ton pe care-l speram neutru.

— Așteaptă două secunde! mi-a cerut el sec.

— Îmi pare rău, sunt așteptată. N-am timp.

Am luat-o la fugă rugându-mă la bunul Dumnezeu să nu cad. În capul meu era panică generală. În corp era erupție vulcanică, simțeam încă pe piele parfumul lui Marc și asta era insuportabil.

Înainte să trec pragul agenției, o jumătate de oră mai târziu, mi-am mobilizat toate capacitățile de concentrare, având în minte dimineața catastrofală; trebuia să-mi revin și să las pe mai târziu analiza a ceea ce tocmai se petrecuse, fără să uit că mă întorceam dintr-o pauză de masă. M-am dus la asistenta mea ca să aflu ce mesaje aveam. Din fericire, Bertrand nu voise să știe unde eram.

— Yaël, m-a strigat ea când mă pregăteam să mă întorc în biroul meu.

— Da.

— Ai fost la coafor? m-a întrebat cu un aer vesel.

— Nu! De ce?

— Părul tău… e desfăcut.

L-am atins; avea dreptate: îmi cădea pe umeri. Nu-mi dădusem seama, probabil că îmi pierdusem agrafele în bătălie.

— Rahat, am spus pe negândite.

— Poftim.

Mi-a dat un elastic și eu m-am grăbit să-mi prind coama.

— Merge? am întrebat-o. Cum arăt?

— Fericită… dar profesionistă.

— Mulțumesc.

A arborat o expresie amuzantă; i-am întors zâmbetul. Înainte să mă apuc din nou de lucru, m-am uitat pe traducere și am rezolvat problemele întâmpinate de Benjamin.

— E drăguț că ai venit la mine, mi-a zis el.

— Te rog.

— Dar problema ai rezolvat-o?

— Ce problemă…? A, da! Se poate spune că da!

Aproape fugind, m-am întors în birou și nu m-am mai dezlipit de ecran și de telefon până seara târziu. Bertrand a comandat sushi, de care nu m-am atins, și am rămas concentrată ca să uit de restul. La ora 22:00, estimând că recuperasem o mare parte din întârzierea de peste zi, am hotărât să mă duc acasă și am trecut să-l salut pe șeful meu.

— Totul progresează așa cum vrei? a vrut el să știe când am băgat capul pe ușă.

— Da.

— Nu ezita să dai altora clienții mai mici.

Poate că avea dreptate, va trebui să mă gândesc la asta. De când îi cunoșteam mai bine, colegii mei nu mi se mai păreau atât de incapabili.

— O să mă gândesc. Pe mâine!

Trei sferturi de oră mai târziu, eram în sfârșit acasă. M-am târât până la baie, m-am dezbrăcat lăsându-mi hainele pe jos, nemaiavând putere, complet stoarsă. Să mă văd goală în oglindă m-a făcut să mă întorc cu gândul în camera lui Marc, zbuciumul suscitat de hârjoneala noastră a revenit, cu un ciudat sentiment de ușurare. Ca și cum faptul că mă lăsasem dusă de val, că-mi exprimasem furia mai întâi și apoi dorința de el, mă scăpase de o greutate; la fel ca dispariția telefonului în timpul vacanței. Marc fugise după ce mă sărutase, încă nu știam de ce. Fusese rândul meu

să fug, panicată și incapabilă să mă confrunt cu realitatea. O realitate ale cărei coduri nu le cunoșteam, o realitate care nu avea loc în viața mea, care nu avusese niciodată loc de când lucram. Simplul fapt de a închide ochii mă trimitea din nou în brațele lui, puteam încă să-i simt mâinile și gura pe pielea mea. M-am rezemat de marginea chiuvetei, cu respirația tăiată. Nu fusese de ajuns. În după-amiaza aceea, descoperisem o plăcere niciodată egalată în zece ani. Ca și cum numai Marc știa metoda prin care să mă abandonez, să-mi pierd controlul. Mi-am înghițit somniferul și m-am băgat sub plapumă, pradă întrebărilor. Eram pregătită să mă las în voia evenimentelor? Cu siguranță, nu! Nimeni și nimic, mai ales Marc, nu trebuia să-mi pună în pericol cariera într-atât încât să pierd schimbarea atât de așteptată. *Am să reușesc, trebuie să reușesc, vreau asocierea*. Luptasem atât de mult ca să ajung aici! Atât de aproape de capăt, nu aveam altă soluție decât să încui totul, dorințele și inima mea, care bătea mai repede când mă gândeam la el; nu trebuia să-mi asum niciun risc. Dar ce se va întâmpla data viitoare când ne vom vedea? Nu voi putea să-l evit la nesfârșit. Abia îmi reluasem locul în grupul nostru de prieteni, îmi regăsisem sora, învățasem să le acord un loc în viața mea și să-l am pe-al meu într-a lor, doar n-o să renunț la acest nou echilibru de care avusesem atât de multă nevoie în ultimul timp, sub pretextul prezenței lui Marc.

9

— Am rezolvat aseară cu saloanele, s-a mulțumit să mă anunțe Bertrand chiar înainte să iau loc în biroul său.

— N-am terminat prospectarea, mi-am permis să-i răspund.

— Am făcut-o eu în locul tău, lua prea mult timp și vreau să avansez. Trebuie să fim reactivi, să ținem echipa în acțiune.

Exagera totuși, erau două săptămâni de când îmi dăduse undă verde și patru zile de când toată agenția fusese informată despre proiect. Toate astea nu-mi miroseau a bine.

— Îți rămâne puțin timp să obții acreditările.

— De ce?

— Vom fi prezenți la Salonul nautic, ca să le propunem serviciile noastre participanților.

Își bate joc de mine!

— Ce? Dar, Bertrand! Mai sunt doar două luni, am exclus participarea noastră de la bun început. Mă gândeam la salonul de primăvară.

A ridicat din sprânceană și s-a așezat comod în fotoliu.

— Nu te simți în stare? Spune-mi dacă e cazul și numesc imediat pe altcineva.

— Nu, nu! Nu asta am zis. Voiam pur și simplu să evit ca toată lumea să lucreze sub presiune, dar am să mă descurc foarte bine.

— Prefer așa. Altă chestiune acum. Alege doi oameni pentru salon, n-o să te duci tu. Am alte misiuni să-ți încredințez. Vei avea grijă de unii dintre clienții mei, de care nu am mai avut timp să mă ocup, și concentrează-te pe restul.

Și-a îndreptat spatele și a devenit atent la ecran; așadar, încheiase discuția.

— Yaël, am auzit-o pe asistenta mea chemându-mă. Vrei să mănânci? E 13:30.

— Ce? Deja!?

Am oftat și m-am lăsat să cad în fotoliu privind-o înciudată.

— Nu te duci la coafor după-amiază? m-a întrebat cu un aer complice.

Orice, numai asta nu! Oare îmi pierdusem credibilitatea cu o zi în urmă? Nu aveam nici timpul, nici energia pe care să le consacru amintirii dintre orele 5:00 și 7:00 cu Marc. Voia să fie amabilă, așa că nu m-am supărat pe ea. La urma urmei, nu avea interesul să-și ia prea multă libertate, nu eram prietene, nici pe departe!

— N-am timp, Bertrand vrea ca lucrurile să avanseze, i-am răspuns îndreptându-mi spatele.

— Atunci, vino să mănânci ceva cu noi, în *kitchen*.

— Vin, mulțumesc.

A plecat. Iar eu am rămas pe gânduri. Chiar eu eram cea care spusese „vin, mulțumesc“? La prima vedere, da, de vreme ce mi-am luat tableta și am urmat-o. O mare parte din echipă mânca acolo, într-o ambianță destinsă, jovială chiar. Spre marea mea surpriză, mirosea a bucătărie, a mirodenii. Și a grăsime! Nimeni nu mânca mâncărurile livrate de furnizorii lui Bertrand. Imediat ce mi-au remarcat prezența, râsetele au încetat. În tăcere, mi-au făcut loc în mijlocul lor. Fără să știu cine mi-l trimitea, un platou cu sushi a alunecat până la mine. Am luat unul cu bețișoarele și mi-am continuat căutările pe net. Cum o să fac să ies din asta?

— Am nevoie de voi, i-am anunțat brusc pe colegii mei.

M-au privit cu gura căscată. Așa că am fost pe punctul să mă întorc ca să văd dacă nu se ascundea cineva sau ceva în spatele meu.

— Te ascultăm, mi-a răspuns Benjamin.

— Terminăm de mâncat în liniște și după aceea mergem în sala de ședințe, cei care nu au alte treburi, evident. Ce ziceți?

Mi-au răspuns dând din cap. În momentul în care am ieșit din *kitchen*, mi-a venit să râd, văzându-i scoțând un vaporizator Febreze

ca să ascundă mirosurile de bucătărie. Descopeream în această agenție obiceiuri demne de o viață dublă. Când puțin mai târziu toată lumea a fost adunată în jurul mesei, i-am anunțat despre decizia lui Bertrand și timpul foarte scurt care ne rămânea pentru a stabili un nou plan de atac. S-au auzit șoapte de nemulțumire. Apoi, am făcut ceea ce refuzasem întotdeauna, căci era de neconceput pentru mine:

— Iată programările mele pe această săptămână, după cum vedeți, sunt multe: o vânzare la licitație, o negociere, o conferință etc. Iar Betrand îmi va transfera mai multe dintre ale lui. Cine poate să le preia pe ale mele?

Colegii mei îmi evitau privirea, niciunul nu se oferea.

— Sunteți toți prinși?

Tăcere…

— Tot timpul? m-am panicat.

Benjamin a oftat adânc și s-a rezemat cu coatele de masă aruncând priviri în stânga și-n dreapta, înainte să mă scruteze.

— Știi, de fapt nu e asta, mi-a zis.

— Atunci, ce e?

A aruncat o ultimă privire înspre ceilalți, care se uitau la el înnebuniți, de parcă ar fi scăpat de la balamuc.

— OK, o fac eu. O să-ți spun ce ne reține să te ajutăm… o să fii pe urmele noastre dacă te înlocuim, o să ne faci viața un iad.

Vasăzică, asta era.

— Înțeleg. Dar vă jur că s-a sfârșit cu asta. Consultați fișierul cu clienți ca să le cunoașteți mai bine obiceiurile și întrebați-mă dacă aveți nevoie de informații, voi fi disponibilă. Și vă promit că o să vă las să lucrați liniștiți și nu o să vă agasez… Vă rog!?

— Incredibil…, ai spus cuvântul magic, a râs cu amabilitate Benjamin. Hai, dă-ncoace!

A întins mâna, i-am dat dosarul cu programările, iar el le-a făcut semn tuturor celorlalți să privească mai de aproape. Timid, s-au apropiat unul câte unul.

— Mulțumesc mult…

Ce ușurare! Nu-mi venea să cred că făcusem asta și fără prea mare dificultate.

— Acum, să trecem la prospectare. Chiar dacă a fost proiectul meu, nu-l voi duce la capăt fără moblizarea fiecăruia, am nevoie de voi și vreau să fie o activitate colectivă. Aștept ideile voastre, cunoștințele, pe scurt, tot aportul pe care puteți să-l aveți! Să începem cu salonul. Ce știți despre nautică?

— Practic sportul cu vele de când eram mică, aș putea să-ți spun câte ceva, ne-a declarat interpreta de rusă, vizibil mulțumită și mândră de ea.

Era pentru prima oară când o vedeam zâmbind în prezența mea.

— Genial! Știi unde vei fi în prima săptămână din decembrie.

Acest brainstorming improvizat a permis defrișarea terenului, fiecare spunându-și ideile, concentrați cu toții, într-o bună dispoziție generală. Cei care nu aveau alte sarcini au rămas toată după-amiaza cu mine. Am fost ușurată să simt că puteam să mă bazez pe toată echipa și că pot să lucrez cu ei fără să mă prefac că-mi face plăcere compania lor. Asta îmi ridica moralul și mă scutea de migrene, în pofida discuțiilor noastre aprinse. Aș fi putut să continui încă mult timp așa, dacă nu mi s-ar fi spus că era trecut de ora 20:00 și că unii erau așteptați acasă.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Vă mulțumesc tuturor, pe mâine. Vă voi ține la curent cu feedback-ul lui Bertrand. O seară bună!

Agenția mi s-a părut goală deodată. Nu eram departe de a mă simți singură; asta mi-a smuls un zâmbet! Eu să mă simt singură fără colegii mei, era de râs. După ce i-am trimis lui Bertrand procesul-verbal, am trecut la mail-urile zilei, la care nu putusem să răspund până atunci. Printre ele, am ascultat un mesaj de la Alice: „Salut, surioară, am vești. La noi, totul e bine. Am aranjat să lăsăm cu cineva copiii sâmbătă seară ca să mergem la restaurant cu toții. Vii? Sună-mă repede. Pupici.“ Nu durase mult până să mă trezesc din nou în situația de care mă temeam. Cu toții însemna inclusiv

Marc. Obosită dinainte de ceea ce mă aștepta, mi-am lăsat fruntea pe tastatură mormăind un „rahat“.

— Vreo problemă, Yaël?

— Ups…

Mi-a ieșit fără să vreau. Am tresărit, roșie toată. Bertrand, vizibil amuzat de atitudinea mea, a intrat în sala de ședințe și s-a așezat pe marginea mesei aranjându-și pantalonii de la costum.

— Nu, nu, totul e bine. Ai primit mail-ul meu?

— De-asta am venit, e o treabă bună. Ai reacționat repede implicând toată agenția, este o idee foarte bună.

Yes! Yaël: Two points! Mi-a venit dintr-odată cheful să ascult muzică și să dansez de bucurie. *Ce mi-au pus în cafeaua de la prânz?*

— Cu atât mai bine, sper să obțin acreditările la sfârșitul săptămânii.

— Foarte bine. Și în contul orelor pierdute, începe deja să pregătești viitorul salon de primăvară făcând săpături în cele pe care le-ai reperat deja.

Care ore pierdute? Volumul de muncă se acumula exponențial. S-a ridicat, a luat-o înspre ieșire, dar s-a oprit și m-a privit peste umăr, plin de ironie.

— Ai împărțit sarcinile… ai avut dreptate… Asta înseamnă meserie…

Asociere, asociere.

Colegii mei s-au descurcat de minune. Nu aveam de ce să fiu îngrijorată și mă bucuram. Suportam mai degrabă bine, așteptând să pot în curând să-mi recuperez clienții. În ciuda oboselii, somniferul rămânea indispensabil pentru ca mintea să nu-mi fie parazitată de restul lucrurilor. Nu încercasem să-l caut pe Marc, munca îmi servea de paravan. Nici el nu încercase să mă sune. Alice s-a mulțumit cu promisiunea mea că voi face tot ce pot ca să vin. Cu Adrien și Jeanne a fost altceva. Dacă nu veneam, mă amenințau că dau toți năvală la mine, ținând să-mi amintească de pariul pierdut în vacanță. Vineri seara, mi-am luat inima-n dinți și am trimis un

SMS adresându-mă grupului: „Salut, voi fi acolo mâine!“ Telefonul a țiuit în secunda următoare, toată lumea și-a manifestat bucuria că mă știau printre ei. Toți, în afară de unul. O să fie o seară mișto!

Ce-o să fac când am să fiu din nou față în față cu Marc? Dar el? Avantajul de a fi împreună cu toată trupa: voi putea să evit orice contact direct, sau să mă prefac. Din moment ce n-o să stăm la masă unul lângă celălalt, ar trebui să meargă... După ce mi-am golit dressingul ca să-mi aleg hainele — și le-am exclus pe cele alese de Alice cu o săptămână în urmă: aveam nevoie de toată capacitatea mea și să mă simt puternică pentru a înfrunta următoarele ore —, am optat pentru un taior de weekend, pantaloni strânși pe picior și pantofi cu toc. Eu, de obicei atât de punctuală, am găsit cum să ajung cu întârziere. De fapt, nu chiar cu așa mare întârziere, de vreme ce, împingând ușa restaurantului, i-am văzut pe toți în jurul barului, așteptând o masă și pălăvrăgind cu un pahar în mână. Măcar voi putea să-mi aleg locul. Marc era acolo, cu o mână își ținea haina pe umăr, cu mânecile suflecate, și râdea cu Cédric. M-a observat înaintea celorlalți și și-a ațintit ochii într-ai mei. Reminiscențe ale sărutărilor noastre, ale mângâierilor lui m-au năpădit, corpul mi-a fost străbătut de frisoane, respirația mi s-a tăiat pentru o clipă. Preț de câteva secunde, am avut impresia că restaurantul era gol, că eram singuri. M-am forțat să mă desprind de privirea lui. Era mai complicat decât prevăzusem. Mi-am făcut drum până la ei, m-au întâmpinat cu exclamații.

— Uau! Ești aici! Ce face șeful tău? a rânjit Adrien. La ce oră trece să te ia?

— I-am propus să vină să mănânce desertul cu voi, ești de acord?

A izbucnit în râs. Am început turul de pupături, fără să mă grăbesc. Și apoi, înainte să ajung la Marc, minune; ospătarul ne-a anunțat că masa noastră era gata, aș fi fost în stare să-i sărut picioarele drept mulțumire. Nimeni nu a părut să observe că ne evitam, în orice caz așa speram. Ca să îndepărtez și mai mult

atenția, am luat-o de braț pe sora mea și i-am spus cât de radioasă mi se părea:

— Arăți magnific! Ai ceva să-mi povestești?

— Nimic deosebit, sunt fericită, atâta tot, mi-a spus cu un zâmbet larg.

Nu mă lua de proastă, Alice. Îmi ascundea ea ceva, aveam de gând să n-o las până nu-mi spunea tot… în subsidiar, să mă concentrez asupra ei va face ca privirea să nu-mi devieze prea mult spre Marc. Să-l știu așa aproape de mine îmi ațâța simțurile; era insuportabil să mă simt atât de slabă în fața hormonilor! Jeanne a spus că era exclus să ne așezăm la masă, „pe o parte bărbații, pe o parte femeile“. *Bingo!* Singurul lucru pe care voisem să-l evit. Cina avea să fie infernală căci, parcă cineva o făcuse dinadins, m-am trezit stând lângă Marc. Am îndrăznit să-i arunc o privire când a venit sentința; el a lăsat capul în jos, ciupindu-se de nas, apoi și-a pus ochelarii. Am făcut înconjurul mesei ca să ajung la locul meu, el m-a ajutat să mă așez pe scaun, fără să spună un cuvânt sau să mă privească, și a așteptat să iau loc ca să se așeze și el. Începând din acel moment, am discutat, am râs, am răspuns la întrebările care mi s-au pus, fiind pe deplin conștientă că, dacă a doua zi voi fi întrebată despre ce discutaserăm, nu voi avea habar. Dar mă simțeam bine, ca peștele în apă, cu ei. Și când mă gândesc că luni, ani de zile mă lipsisem de asta. Fără să schimb un cuvânt cu Marc, aveam un scenariu bine pus la punct, făcând în așa fel încât niciodată nu ne adresam direct unul altuia. Când își punea brațul pe masă, mă trăgeam în fundul scaunului și invers. Singurul lucru care a făcut să-mi crească tensiunea a fost că din când în când își întorcea ceasul; măcar el nu risca să se oprească! Numai că după masă, a început să gesticuleze, nemaistând locului, agitându-și piciorul pe sub masă. M-am abținut să-i pun mâna pe coapsă ca să înceteze, pentru că degeaba pusesem maximum de distanță fizică între noi, îi simțeam trupul din ce în ce mai aproape de mine și asta devenea insuportabil. Nu doream decât un lucru: ca toți ceilalți să dispară, să fiu singură cu el ca să lămuresc această poveste sau să mă arunc pe

el, ezitam încă între cele două variante. A cedat primul:

— Vă las cinci minute, ne-a spus, ridicându-se.

S-a aplecat și a căutat în buzunarul hainei de velur. N-am putut să nu mă întorc; fețele noastre au fost atât de apropiate, i-am privit buzele, el pe ale mele. S-a ridicat repede, cu țigara de rulat în mână și a pornit spre exterior. Am băut ce mai rămăsese din paharul de vin roșu și am întâlnit privirea curioasă și amuzantă a lui Alice. Aveam nevoie neapărat de o ieșire de urgență. Cu obrajii în flăcări, l-am întrebat pe Adrien:

— Anul viitor împlinești patruzeci de ani! O să organizezi o petrecere pentru noi?

— Ba chiar două! Data este aproape stabilită!

— Deja?

Nu aveam decât să țin pumnii ca să pot merge, nici nu intra în discuție să ratez seara aceea. Aveam nevoie de prietenii mei, regăsisem gustul de a fi cu ei, îi iubeam, își regăsiseră locul în viața mea.

— Fără probleme, Yaël? Vei fi acolo? În parte, din cauza ta am hotărât așa de devreme! Vreau să te văd dansând pe mese!

— Am să fac totul ca să… îți promit… Dar, în privința dansului pe mese…

— Asta o să mai vedem! Adrien și-a început delirul, atenția s-a îndreptat înspre el, eu m-am ghemuit pe scaun. Câteva minute mai târziu, am simțit prezența lui Marc chiar înainte să revină la locul lui. Aroma tutunului său m-a făcut să întorc capul și să-mi doresc să mă lipesc de el.

— E valabil și pentru tine! i-a spus Adrien. Pe de altă parte, știu deja că vei fi acolo, de vreme ce vei veni împreună cu Yaël.

A trecut repede la altceva, în timp ce Cédric s-a înecat și a băut o gură de vin. Cât despre Jeanne și Alice, au chicotit ca niște adolescente de cincisprezece ani. Eu am rămas imperturbabilă.

— Despre ce vorbește? m-a întrebat Marc aplecându-se spre mine, cu un braț pe spătarul scaunului meu.

Ce urmărești cu asta, Marc? Să mă provoci?

— Despre aniversarea lui de patruzeci de ani, i-am răspuns fără să mă uit la el. Anul viitor…

Mi-am îndreptat din nou atenția spre discuțiile de grup. Marc nu și-a schimbat poziția și a intervenit și el în conversație. A trebuit să rămân țeapănă ca un par, dacă mă lăsam să cad pe fundul scaunului aveam impresia că sunt din nou în brațele lui.

Sfârșitul cinei a întârziat, eram ultimii clienți rămași încă în restaurant. Încetul cu încetul, m-am reîntors la discuții, cu zâmbetul pe buze și, chiar dacă nervii îmi erau încordați la maximum, nu am încercat să scap. Prezența lui Marc mă ținea în gardă și în același timp mă simțeam bine, aproape la locul meu, cu el alături. Cu toate acestea, în adâncul meu, știam că trebuia să fiu reținută, ca să nu prind prea mult gustul. Dacă, așa cum speram, voi deveni asociata lui Bertrand la sfârșitul anului — în cel mult două luni —, voi avea și mai puțin timp pe care să-l consacru familiei și prietenilor și va trebui să mă mulțumesc cu doar câteva clipe în care să-i văd. Era paradoxul situației mele; în vacanță învățasem că munca nu îmi era de ajuns ca să mă simt bine în pielea mea și să nu mai risc să dau rateuri, ca în iulie. Numai că, pentru a deveni asociata lui Bertrand, trebuia să dau totul și să renunț la distracții. Toți îmi vorbeau de Yaël cea de dinainte, o simțeam trezindu-se în mine, ca și cum ar fi dorit să ne regăsim și să nu mai alcătuim decât o singură femeie. Dar acea Yaël nu putea fi cea de la agenție, l-ar exaspera pe Bertrand. M-am întors spre Marc, care se apropia din nou de masă. Ce să fac cu el și cu efectul pe care îl avea asupra mea, în mijlocul a toate astea? Probabil a simțit că mă uitam la el; mi-a aruncat o privire, eu am întors capul oftând.

— Ar cam fi timpul să plecăm, a declarat Cédric, trecându-și mâna peste chipul obosit al surorii mele.

— Așa-i! Este super-târziu, a spus și Jeanne. Iar o să ne certăm cu dădaca!

Toată lumea s-a ridicat în minutul următor, în afară de mine, care nu o scăpam pe Alice din ochi; categoric, îmi ascundea ceva. Am fost neatentă la mișcările celorlalți și m-am trezit față în față cu

Marc.

— Pardon, am șoptit fără să mă uit la el.

S-a dat la o parte și m-a lăsat să trec prin fața lui fără să spună un cuvânt.

— Și, unde te întâlnești cu șeful tău? m-a întrebat Adrien.

— La birou, luni, i-am răspuns râzând. Comand pur și simplu un taxi.

Am ieșit în stradă ca să dau telefon. Marc a venit după mine și și-a aprins o țigară.

— Renunță la taxi, te duc eu, mi-a spus pironindu-și privirea într-a mea.

— O să mă descurc.

Fața i-a devenit serioasă.

— Dacă-ți spun că te duc eu, mi-a răspuns sec.

A făcut cei doi pași care ne despărțeau.

— Nu…

— Vă deranjez? ne-a întrerupt cu inocență Alice.

— Deloc, i-a răspuns Marc. Îi propuneam lui Yaël s-o duc eu acasă.

— Bună idee, a spus ea luându-mă de braț ca să mă tragă deoparte. Mâine ești convocată acasă pentru puiul cu mazăre de duminică la prânz!

— Păi… nu știu…

— Ssst! Cred că am câteva episoade de recuperat din viața surorii mele mai mici.

Am ridicat ochii la cer.

— Fie, vin la masă, dar și tu trebuie să vorbești! i-am răspuns. Nu sunt singura care ascunde niște lucruri.

M-a îmbrățișat, eu am rămas prostită. Cédric a dat semnalul de plecare:

— Haideți, în pat!

Adrien, Jeanne, Cédric și Alice plecau într-o parte, Marc și cu mine în cealaltă. Ne-am spus la revedere. Adrien a ridicat degetul în semn de victorie, făcând cu ochiul. Jeanne l-a potolit spunându-ne:

— Nu-l luați în seamă!

Au izbucnit în râs toți patru și au plecat. Marc s-a mulțumit să-mi adreseze o privire și a pornit și el; l-am urmat. Și-a potrivit pașii după mine, am făcut drumul umăr lângă umăr, fără să schimbăm un cuvânt. A intrat într-o parcare subterană. Pe aleea tăcută, am început să fierb în sinea mea, am încetinit pasul la câțiva metri de Porsche.

— N-are niciun rost! Am să iau un taxi, i-am spus oprindu-mă pe loc.

Nu a reacționat și și-a văzut de drum. Ajuns în fața mașinii, a deschis portiera pasagerului și mi-a făcut semn să urc. Am stat câteva secunde fără să mă mișc, înainte să cedez și să mă apropii. M-am oprit un timp, când am fost lângă el, apoi m-am instalat, respirând efluviile de piele și de motor. Marc și-a luat locul, a pus cheia în contact dar nu a pornit.

— Suntem ridicoli, Yaël. Știi asta?

Am oftat și m-am uitat pe geam.

— OK, am să țin un monolog… Te sărut și fug ca un cretin. Am dat-o în bară, m-am panicat… Trei zile mai târziu, apari la magazin ca o furie, facem dragoste și tu ești cea care fuge fără ca eu să mișc un deget ca să te fac să rămâi și să vorbim despre toate astea. Apoi, nimic, niciun cuvânt, niciun semn. Ești conștientă că am trecut drept niște nebuni în seara asta, în ochii tuturor? Nu-mi pasă, nu asta-i problema. Dar avem ceva de lămurit, nu se poate să continuăm așa…

— Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, l-am întrerupt eu din elan.

— Îți bați joc mine?

Mi-am frământat mâinile, cu capul plecat.

— Uită-te la mine, mi-a cerut. Yaël, uită-te la mine și spune-mi că nu te-ai mai gândit, că nu-ți pasă de ceea ce s-a petrecut între noi.

Am respirat adânc înainte să-l înfrunt, convinsă că voi reuși să mint. Să fiu așa aproape de el, să-l simt respirând precipitat m-a făcut să cedez.

— Sunt cu moralul la pământ, Marc. Am prea multe lucruri în cap, atât de puțin timp pentru… nu știu cum să fac cu asta…

— Crezi că eu nu mă simt pierdut? s-a enervat el. V-am regăsit și asta m-a dat complet peste cap… și apoi, rahat! Yaël, abia sunt două luni de când am divorțat… chiar nu mă gândisem să mă trezesc iarăși atât de repede în această situație…

Am înghițit întorcând privirea; el a dat din cap și a demarat, zgomotul motorului care a răsunat în parcare m-a făcut să tresalt.

— Nu știu adresa ta, a mormăit.

I-am spus-o și tot drumul s-a scurs fără ca nici unul, nici altul să mai spună vreun cuvânt. Am stat lipită de geam, cu ochii îndreptați către stradă, ca o fetiță bosumflată. Cu cât simțeam mai mult greutatea privirii lui asupra mea, cu atât mă ghemuiam în mine mai mult. Prin nu știu ce minune, a reușit să parcheze în fața imobilului meu și a oprit motorul. Îngrozită de ideea unei noi conversații care nu va duce la nimic, nu i-am lăsat timp să spună nimic și am deschis portiera.

— Pe curând, am șoptit.

M-am dat jos din mașină și m-am grăbit să ajung în holul clădirii, fără să întorc capul. Am urcat treptele câte patru și m-am baricadat în casă, încuind ușa. Fără să aprind vreo lumină, am străbătut apartamentul și am privit strada de la ferastra camerei de zi: mașina Porsche nu se mișcase. Marc, da. Era afară și fuma o țigară, stând pe capotă. Am luat telefonul, i-am căutat numărul, ținând degetul multe secunde deasupra tastei de apel. Și apoi, fără să-l pierd din ochi, am apăsat. Am zâmbit văzându-l cum își căuta mobilul prin toate buzunarele.

— Etajul al doilea, ușa din dreapta, codul 27A13, i-am zis pur și simplu, când a răspuns.

Am plecat de la fereastră și am pus telefonul pe măsuță. Ce făcusem? Mi-am aruncat încălțările din picioare în timp ce mă apropiam de ușa de la intrare, apartamentul fiind luminat doar de luminile de pe stradă; am respirat mai repede. Timpul mi s-a părut lung: pentru o clipă, mi-am spus că făcusem o greșeală, dar ardeam

de dorința de a fi cu el. Și după aceea, două bătăi ușoare în ușă, am deschis. Cu chipul serios, Marc a venit spre mine închizând ușa cu piciorul; m-am dat înapoi, prizonieră a privirii lui încărcate de întrebări. M-a prins de mână, m-a tras spre el și m-a sărutat fără să mai stea pe gânduri. Așteptasem asta toată seara.

— O să fie și mai complicat, mi-a spus, cu gura lui peste a mea, urmându-mă prin camera de zi.

— Doar o dată, o ultimă dată, am șoptit când am ajuns în pragul camerei mele.

El a schițat un zâmbet, primul de când eram din nou singuri.

— Principalul este că tu crezi asta…

— Tu nu? i-am răspuns cu același zâmbet.

M-a sărutat lung, intens, mâinile i se plimbau deja pe mine, în timp ce eu mă zbăteam să-i dau jos haina. Ne-am prăbușit pe pat.

— Ba da, bineînțeles, mi-a spus, cu buzele pe gâtul meu. Nu o vom lua de la capăt.

Ceva mai târziu, eram ghemuită în brațele lui, liniștită, somnolentă, marcată de mângâierile lui pe fiecare centimetru de piele, pe fiecare părticică a trupului meu. Redescopeream că epiderma mea era dotată cu sensibilitate. Aș fi vrut ca această dulceață și această senzație să nu înceteze niciodată; uitam totul, era liniștitor și era plăcut să nu ai mintea ocupată cu o mie de lucruri, ci întoarsă doar spre acea stare de bine. Și nu aveam niciun chef ca asta să fie ultima oară.

— Iată-ne din nou, mi-a spus Marc.

Am ridicat fața spre el; mă privea zâmbind.

— Amintește-mi, a continuat, mi-ai spus „doar o ultimă dată“, așa-i?

Am râs, apoi am devenit serioasă. Nimic nu se schimbase și era din ce în ce mai complicat. M-am îndepărtat de el acoperindu-mi sânii cu plapuma.

— Rămâne complicat. Nu știu… n-am… Ce-o să facem?

El s-a sculat și s-a îmbrăcat. Când a fost gata, s-a așezat pe pat lângă mine și m-a mângâiat pe obraz.

— Să nu încercăm să înțelegem ce se întâmplă și să luăm lucrurile așa cum vin, bine?

Am dat din cap. El s-a ridicat, eu am făcut la fel și am luat un tricou lung din dressing. Când a fost în fața ușii de la intrare, Marc m-a sărutat din vârful buzelor.

— Vorbim la telefon? m-a întrebat.

— Da.

A plecat. Am făcut drumul în direcție inversă față de cel pe care-l făcusem cu două ore în urmă și m-am dus la fereastra de la camera ce zi. Câteva secunde mai târziu, Marc deschidea portiera. Înainte să urce în mașină, a ridicat capul; când m-a văzut la geam, mi-a zâmbit și apoi a dispărut.

Alice era încântată să mă vadă devorând puiul cu mazăre gătit de ea și șterpelind pielița din farfuriile copiilor. Pentru că mă trezisem târziu, sărisem peste micul dejun și, când am ajuns la ei, muream de foame. Sora mea m-a lăsat să mănânc fără să mă întrebe nimic; îmi arunca priviri la fiecare două minute întreținând conversația, vorbindu-mi vrute și nevrute. Oricum, dacă trecea la atac, aveam să fac la fel. Și mă îndoiam că masa din sufragerie, la care stăteau copiii și Cédric, îi convenea pentru confidențe. Știam unde se va termina asta; fie în bucătărie, cu capul deasupra chiuvetei, fie pe canapea, după cafea. Vreo douăzeci de minute mai târziu, mi-a dat de înțeles ce alesese:

— Mă duc s-o culc pe Léa și ne vedem în salon.

Fără să-mi lase nici cea mai mică șansă în privința deciziei sale, l-a luat pe Marius, propunându-i să se uite la un DVD în camera lor; așadar, era hotărâtă să fie lăsată în pace în următoarea oră și jumătate! Am terminat de făcut ordine în bucătărie, împreună cu Cédric, care cu greu își reținuse râsul nebun.

— E în formă, i-am spus punând detergent în mașina de spălat vase.

— A, da! E dezlănțuită, așa face mereu!

— Ce are?

A ridicat mâinile în aer.

— Nu conta pe mine că o să mă las tras de limbă. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi repede la ce vreau să-i spun! Continua să vorbească despre bănuiala ei, aseară, când deja sforăiam. Și abia m-am trezit azi-dimineață, că a luat-o de la capăt!

— O, nu…

— Ba da, mi-a spus râzând.

Să-l văd umplând ibricul și pregătind un ceai pentru Alice mi-a confirmat în ce măsură momentul era serios. Am cerut un espresso și el a avut aceeași alegere. Ne aflam în camera de zi și ne beam cafeaua când a venit ea. S-a oprit nu prea departe de soțul ei, cu mâinile în șolduri și privindu-l fix.

— OK! Vă las! a spus el.

A dat din cap, s-a ridicat din fotoliu și și-a sărutat soția pe buze. M-a bătut pe umăr când a trecut pe lângă mine și mi-a șoptit „curaj“. Apoi s-a făcut nevăzut, nu fără a-și însoți plecarea de un râs eliberator. Alice s-a instalat pe canapea, cu o pernă la spate și cana de ceai în mână.

— Ai ajuns cu bine aseară, cu Marc?

— Da, da… tu ce mai zici?

A băut o înghițitură de ceai și m-a privit cu indulgență.

— Ultima dată, nu ai remarcat, pentru că erai prea ocupată cu munca. De data asta, din cauza lui Marc n-ai văzut nimic ieri, prefer așa, ai să-mi spui tu…

— Fii mai clară, nu înțeleg nimic. Te joci de-a ghicitoarea?

— Indiciu: va trebui să dărâmăm pereții casei…

Am ridicat din sprâncene; casă prea mică, Alice zâmbind radioasă, Cédric și mai grijuliu decât de obicei… sora mea era…

— Însărcinată! Ești însărcinată!?

— Ai fost mai rapidă decât de obicei!

Am sărit pe ea strângând-o puternic la piept, înăbușindu-mi înțepătura din inimă, pe care o simțisem o clipă.

— Spune-mi totul! Când o să fie? Te simți bine? Nu ești prea obosită? Știți ce este?

— Așază-te la loc, mă sufoci!

— Bine, bine…

După ce am revenit la locul meu, mi-am dat palme în gând; cum putusem să nu observ? Alice era mamă în toată splendoarea sa, foarte puternică, înfloritoare, ca la fiecare sarcină, toată rotunjimi și delicatețe.

— O să fie la sfârșitul lui aprilie sau în primele zile din mai, sunt în plină formă și păstrăm surpriza, ca de obicei.

— Mai spune-mi…

— Suntem nebuni de bucurie, ce altceva vrei să-ți spun…

— Mama și tata sunt la curent?

— Nu, le voi spune de Crăciun, altfel mama o să-și facă apariția mâine!

Am izbucnit în râs; când Alice era însărcinată, mama era mai rea decât o lupoaică ce își apără puii.

— Bun, acum e rândul tău!

O, nu… nu încă. De formă, am încercat să evit subiectul, deși știam foarte bine că nu va folosi la nimic.

— Eu… totul merge bine… serviciul… rutina…

— Toarnă tot! Ce se-ntâmplă cu Marc? Nu te gândi să-mi spui că nimic, pentru că după spectacolul de aseară, ar fi ridicol. În treacăt fie spus, ce-am mai râs!

— Bun, am oftat. O iau cu începutul!

Alice m-a ascultat cu atenție în timp ce îi povesteam ce se întâmplase între mine și Marc de la ultima zi de vacanță în Lourmarin până în noaptea precedentă.

— Când o să vă mai vedeți? m-a întrebat imediat ce am terminat.

— Habar n-am.

— Cum asta?

— Păi… așa.

— Stai, Yaël, e ceva ce nu înțeleg… ce sunteți de fapt unul pentru

celălalt?

— Nu știu…

— Nu-mi spune că e doar… de plăcere? a rostit gâtuit, ridicând din sprânceană.

— Hm… n-am să-ți ascund că e mai mult decât bine…

— Stop! Fără detalii despre viața ta sexuală, te rog!

Am pufnit. Totuși râsul mi s-a risipit rapid văzând-o pe sora mea schimbându-se la față.

— E vreo problemă pentru tine? am întrebat-o.

— Ascultă… Marc a divorțat de curând, cred că nu a fost ușor pentru el, a vorbit despre asta cu Cédric în vacanță… Nu a fost niciodată genul care se distrează cu o femeie, dar la urma urmei poate s-a schimbat în zece ani, nu avem de unde ști… Sper că nu te folosește pur și simplu ca să treacă timpul…

Nu mă gândisem la asta. Dacă sora mea ar fi putut să evite s-o facă, nu ar fi fost rău… Dar, mă rog, la urma urmei…

— Și ce dacă? Eu nu aștept nimic.

A lovit cu palma în rezemătoarea canapelei, uluită.

— O, nu-i adevărat, Yaël… Când ai să deschizi ochii?

— În legătură cu ce?

— Asta-i bună! Ești proastă, pe cuvânt! Cu sentimentele tale pentru el.

M-am încordat:

— Despre ce vorbești?

— Ai fost întotdeauna îndrăgostită de Marc, recunoaște…

Sarcina o țicnea complet pe Alice. Era delirant! Cu toate acestea, cu cât mă uitam mai mult la ea, cu atât mă speria mai tare, cu privirea ei hotărâtă. Era sigură pe ea, vizibil convinsă de prostiile pe care se pregătea să mi le debiteze.

— Nu! Absolut deloc!

Părea copleșită, chiar avea impresia că sunt o proastă.

— Vrei să-ți reîmprospătez memoria?

Am încrucișat brațele și am întors capul ca să n-o mai văd.

— Nu te bosumfla și ascultă-mă!

— Mă bosumflu dacă vreau și nu te ascult!

— Ce nesuferită ești când te-apucă!

Nu voiam să aud ce avea să-mi spună.

— Am fost cu toții bulversați de dispariția lui, dar tu mai mult decât noi toți la un loc…

— Nu-i adevărat, am întrerupt-o, lăsându-mi ochii în jos. Și nu suport să vorbesc despre perioada aceea.

Ea a zâmbit strâmb.

— Poftim, cât e de ciudat! Dar să nu contezi pe mine să te menajez! S-a terminat cu prostiile! Vrei să-ți amintesc cine a plâns la ușa noastră nopți întregi pentru că el nu mai era aici? Cine a așteptat în fața intrării la facultate în fiecare seară? Cine a fost cât pe ce să nu poată trece de perioada de probă pentru că Marc dispăruse?

Am înfruntat-o brusc.

— Nu contează!

— Am visat deci că într-o zi șeful tău te-a certat pentru că lipsiseși de la o întâlnire fiindcă stătuseși de pază în fața apartamentului bunicului lui Marc?

— Poate, dar toate astea au fost acum mult timp! Eram prieteni, asta-i tot! Eram nebună de îngrijorare și atât!

S-a ridicat de pe canapea și a venit spre mine, dominându-mă cu înălțimea ei, în vreme ce eu mă ghemuiam în fotoliu.

— Ai o sclipire în ochi când vine vorba de Marc! Și asta dintotdeauna! Pentru noi toți, a fost mereu evidentă chestia asta dintre voi. Erați mai rău ca siamezii! Cum făcea unul un pas, celălalt făcea la fel, vă…

— Și ce! Eram copii, aveam douăzeci și cinci de ani!

— Zău așa, Yaël! Nu v-a trebuit mult timp ca s-o luați de la capăt!

M-am ridicat și eu și i-am adresat un zâmbet răutăcios.

— Asta n-are nicio legătură. Astăzi, doar ne simțim bine, atâta tot!

Intenționat voiam să o fac să se simtă prost, dar nu îmi reușea, a înfipt cuțitul și mai mult:

— Nu te mai ascunde ca struțul, cu capul în nisip… Fii atentă la tine, dar un pic și la el, este tot ce-ți cer…

— Faci și psihologie ieftină acum? am ironizat-o.

— Poate că fac psihologie ieftină. Dar cel puțin eu trăiesc, simt, iubesc și îmi asum asta.

Am făcut o mișcare de recul. Alice m-a lăsat baltă acolo și s-a dus să vadă ce făceau ai ei. Am profitat de ocazie ca să mă fac nevăzută. Piscina îmi va permite să mă descarc: prea multe lucruri în minte. Pentru început, sarcina lui Alice care, chiar dacă mă făcea să fiu foarte fericită pentru ei, mă trimitea cu gândul la ceva din ce în ce mai îndepărtat de viața și de viitorul meu. Trebuia să fiu cinstită; totul dădea de înțeles că nu voi cunoaște niciodată acea lumină, acea stare de grație în așteptarea unui bebeluș, nici protecția aproape cvasi-animală a mamei mele. Când voi găsi timp să fac un copil? Și cu cine? Și cum să-l cresc? De altfel, aș ști s-o fac? Nu, era evident. Apoi, discursul ei despre Marc, despre pretinsele mele sentimente pentru el și despre depresia mea de după dispariția lui mă punea în încurcătură: de cine trebuia să mă apăr? De Marc? De mine însămi?

Într-o dimineață pe la 09:30, cu dosarele pregătite, așteptam întâlnirea cotidiană cu Bertrand, când telefonul a sunat și mi-a stricat pseudo-liniștea:

— Da, am răspuns fără să mă uit cine mă suna.

— Yaël, sunt Marc.

— Salut, am reușit să-i spun după mai multe secunde.

— Te deranjez?

— Sunt la serviciu.

— Și eu!

— Îmi pare rău, eu…

— Ești așteptată, știu. Dar nu-ți face griji, nu te rețin mult. Voiam să știu dacă ești liberă diseară, am putea să mâncăm împreună.

Oh… și de ce nu!?

— Cu plăcere, dar nu știu la ce oră o să termin. Nu înaine de ora

20:00 sau 20:30.

— Ce zici să comandăm mâncare acasă la tine și să mă mă ocup eu de tot?

— Da…

— Pot să trec să te iau de la serviciu când termini?

Se complică lucrurile… Marc la agenție…

— Păi… nu știu…

— E foarte simplu, nu?

Am zărit capul lui Bertrand trecând prin fața ușii biroului său. *Panică la bord! De ce este el mereu acolo? Nu pot să am liniște două minute, măcar două minute*. I-am răspuns lui Marc fără să mă gândesc:

— Îți trimit un mesaj cu adresa agenției, când sunt gata.

— Pe diseară, te sărut.

De ce într-o conversație oarecare cu altcineva „te sărut“ nu ar însemna nimic altceva decât un semn de amabilitate între prieteni, de genul „îți dau un sărut pe obraz“, în timp ce acum, când Marc era cel care îmi spunea asta, închideam ochii, cu trupul și mintea îndreptate spre ceea ce invariabil se va petrece între noi? Expresia serioasă a lui Bertrand venind către biroul meu a avut efectul unui duș rece.

— Și eu, i-am răspuns brusc lui Marc înainte să închid.

Am luat dosarul și am sărit de pe scaun.

— Bertrand? Putem să ne vedem acum?

— Credeam că m-ai uitat, mi-a zis cu o expresie indescifrabilă. Sunt cinci minute de când te aștept, dar dacă ai vreo problemă neprevăzută…

La ora 20:00, i-am trimis, așa cum promisesem, un SMS lui Marc, care mi-a răspuns imediat: „Voi fi acolo în douăzeci de minute.“ A fost de o punctualitate remarcabilă. Mă aștepta, cu o țigară în gură, mâinile în buzunare, rezemat de mașina parcată în fața imobilului. Imposibil să-mi rețin zâmbetul. Zâmbet care mi-a înghețat când l-am zărit pe Bertrand la câțiva metri de mine, întorcându-se la birou.

Ăsta-i norocul meu. Marc mă privea fix, cu un rânjet ștrengar pe buze, fără să se miște, neîndoindu-se în legătură cu ce avea să se întâmple în următoarele secunde. Trebuia să acționez repede; am înaintat spre el făcându-i un semn cu mâna șefului meu:

— O seară bună, Bertrand. Pe mâine!

El a venit mai hotărât spre mine, ceea ce mi-a blocat elanul.

— Yaël, pleci deja?

Fără să știe, stătea între mine și Marc.

— Da… aveai nevoie de mine în seara asta?

— Într-adevăr.

— Adică…

Privirea mi-a alunecat spre Marc, Bertrand a observat — nimic nu-i scăpa — și s-a întors. L-a privit din cap până-n picioare, a aruncat o privire scurtă către Porsche, Marc, la rândul lui, a ridicat o sprânceană, fără să renunțe la aerul ironic și la atitudinea nonșalantă. Preț de o clipă, am fost total pierdută: trebuia să fac prezentările? De ce s-o fac? Bertrand mi-a ușurat sarcina, pentru că interesul pentru Marc i s-a risipit după zece secunde, focalizându-se din nou pe mine.

— Ești așteptată, mi se pare că ai planuri.

— Dacă aș fi știut că…

— Ține telefonul lângă tine.

Fără un cuvânt sau o privire în plus, a intrat în clădire. Am dat afară aerul reținut în plămâni, apoi am scuturat din cap.

— Salut, i-am spus lui Marc.

— E-n regulă?

— Sper.

— Putem să mergem?

Când portierele au fost închise și motorul a început să toarcă, am schimbat o privire lungă. Întâlnirea cu Bertrand mă tulburase.

— Pot? l-am întrebat pe Marc, cu degetul pe radioul din mașină.

— Dacă-ți face plăcere!

Am apăsat pe buton pentru ca până la urmă să râd de sunetele care s-au auzit. M-am abținut să iau telefonul din poșetă, dar nu a

fost așa de greu, căci șoferul meu îmi arunca întruna priviri și îmi atingea insistent coapsa de câte ori schimba vitezele.

— Cine era tipul cu care ai vorbit? m-a întrebat după un moment.

— Șeful meu.

— Nu! Faimosul Bertrand?

— Da, i-am răspuns, pe jumătate amuzată, pe jumătate agasată. Ai să-i lași mască pe ceilalți când or să afle, ești singurul care l-ai zărit cât de cât!

— Ar trebui să justific și prezența mea la tine la serviciu…

M-am întors spre el rezemându-mă de geam.

— Așa e… dar, la urma urmei, suntem adulți și facem ce vrem, nu? N-au decât să-și închipuie ce vor.

— Asta-i clar, doar n-o să le trimitem un raport despre ce am făcut noi amândoi!

La un semafor, muzica, la care nu fusesem deloc atentă până atunci, s-a schimbat. Nu mă miram să-l recunosc pe Gainsbourg, dar câteodată hazardul face lucrurile într-un mod bizar, pentru că Jane Birkin îi răspundea ca să ne explice *Decadansul. Întoarce-te. — Nu. — Cu spatele la mine. — Nu, nu așa. — Și dansează decadansul. — Da, așa e bine. Mișcă-ți șoldurile. Încet, în fața alor mele. — Rămâi acolo, în spatele meu. Balansează-te în decadans*… Marc privea drept în față, cu zâmbetul pe buze. Mie îmi era imposibil să mă rețin: am izbucnit în râs. *Dumnezeule, ce bine era!*

— Îți pregătiseși lovitura?

— Ba nu! s-a apărat el râzând. Îți jur, nu știu nimic! Tu ai pus muzica!

Am profitat că mașina era oprită și m-am apropiat de el. I-am prins fața în mâini și l-am sărutat. Mai întâi surprins, a dat drumul volanului și m-a prins de mijloc. O ploaie de claxoane ne-a făcut să coborâm din nou cu picioarele pe pământ și a declanșat de asemenea o a doua repriză de râs nebun.

— Doamne, iartă-ne ofensele, decadansul…, a cântat Marc înspre șoferii enervați.

— Mulțumesc, i-am spus după ce a pornit din nou mașina.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai destins, m-ai făcut să uit de muncă și să trăiesc altceva.

— La dispoziția ta, mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul.

După ce s-a luptat să parcheze mașina, mergeam liniștiți spre casa mea, Marc cu brațele încărcate de pungile pline de cumpărături.

— Nu te deranjează că-ți invadez bucătăria?

— Măcar o dată va folosi și ea la ceva.

Deschideam ușa clădirii când mi-a vibrat telefonul.

— Nu-i adevărat, am bombănit.

— Ce? a întrebat Marc.

I-am băgat sub nas mobilul meu.

— OK! Am înțeles…

A ținut ușa și m-a lăsat să trec în curtea interioară.

— Da, Bertrand, am spus.

Urmată de Marc, am început să urc scara, ținându-mi telefonul în scobitura gâtului ca să-mi scot cheile din fundul poșetei.

— Schimbare de program. Așa cum mă temeam mai devreme, lași deoparte ce aveai prevăzut pentru mâine, m-a anunțat fără niciun preambul.

M-am oprit brusc, Marc m-a împins și abia a avut timp să mă prindă de mijloc înainte să cad. Creierul mi s-a rupt în două bucăți; de o parte, cea care gestiona cu dificultate senzația mâinii lui Marc pe mine, de cealaltă parte, cea care analiza la fel de greu anunțul lui Bertrand.

— De ce? Dar nu se poate!

Marc mi-a dat drumul și am ajuns în fața ușii apartamentului. S-a rezemat de perete privindu-mă întrebător, am ridicat din umeri și am băgat cheia în broască.

— Îmi ții locul mâine dimineață la o negociere.

— Imposibil! Am o ședință cu echipa, pentru prospectări. Nu pot să le fac asta.

— Amân-o, n-aveți decât să vă întâlniți la sfârșitul zilei.

— Am o conferință toată după-amiaza, în celălalt capăt al Parisului.

— Ascultă, Yaël! Nu te străduiești deloc. Nu-i așa complicat, îi convoci la ora 20:00 la agenție și nu le dai de ales. Și asta înseamnă să fii șef! Trebuie să știi ce vrei.

— Foarte bine, am cedat intrând în casă.

Marc a închis ușa și a rămas în spatele meu, foarte aproape.

— Altceva, Bertrand?

— Vino devreme mâine dimineață pentru un briefing.

— Voi fi acolo la 08:00, negreșit.

— 07:30.

A închis. Cu o lentoare infinită am coborât brațul, îndepărtându-l pe Bertrand din minte.

— Îmi pare rău, am șoptit.

I-am simțit mâna peste a mea, cea în care țineam telefonul.

— Îmi dai voie?

Fără să-mi aștepte răspunsul, mi-a luat mobilul și l-a pus pe consolă.

— Nu-ți face griji, nu am de gând să-l arunc pe fereastră. Vreau doar să fim noi doi singuri, să nu fie și șeful tău la masă cu noi.

Buzele lui mi-au atins ușor gâtul; instinctiv, i-am oferit și mai mult ceafa, cu simțurile deja în fierbere.

— Despre ce vorbești? am șoptit.

Puțin mai târziu, stăteam față în față în pat, cu cearșaful acoperindu-ne până la talie. Marc mă mângâia distrat pe braț.

— Poate că ar fi timpul să-mi arăți apartamentul. Nu că nu mi-ar plăcea camera ta sau patul… dar sunt curios să văd și restul.

— Nu e vina mea dacă nu poți să te stăpânești, i-am răspuns râzând.

A sărit pe mine, m-a lipit de saltea și m-a liniștit cu un sărut.

— O să mă descurc singur.

Și-a tras repede blugii pe el și a plecat să exploreze

apartamentul. Eu m-am întins, după care m-am întors pe burtă, cu mâinile sub pernă, ascultându-l cum fluieră în camera de zi, alături, foarte aproape. Mie, care nu suportam nicio intruziune în apartamentul meu, îmi plăcea să-l știu acolo, privindu-mi lucrurile, atingându-le, punând stăpânire pe locuri. Nimeni nu avusese vreodată acest drept și mi se părea normal să fie el. *Yaël, ești bolnavă*. Nu trebuia să deschid prea mult ușa, nici să las să crească orice dependență afectivă față de el, asta m-ar face fragilă. În chiloți și un pulover lung, m-am dus după Marc în bucătărie. M-am oprit în prag și nu mi-am putut reține râsul. Bucătăria mea strălucitoare, imaculată, impecabilă, ordonată devenise un câmp de bătălie. Erau lucruri împrăștiate peste tot, ai fi zis că golise dulapurile. Chiar atunci, tocmai aruncase în chiuvetă o lingură murdară de smântână, care a stropit măsuța din inox. Ce dezordine! Dar era imposibil să mă supăr pe el când fredona — tot fals — din Gainsbourg, supraveghind mâncarea pe foc: *Ascultă-mi vocea, ascultă-mi ruga. Ascultă-mi inima care bate, lasă-te în voia mea. Te rog, nu te speria când îmi vine apă-n gură. Te vreau încrezătoare, te simt captivă. Te vreau docilă, te simt temătoare*… Făcea totul ca să mă dea gata. Am înaintat și m-am oprit lângă el. Părea amuzat de ceva, dar nu știam de ce. În tot cazul, mirosea minunat; făcea paste cu legume rase, pe care le amesteca în tigaie.

— Ce părere ai? m-a întrebat dându-mi să gust din sos.

Am închis ochii de plăcere, era la înălțimea aromei pe care o degaja.

— Divin!

— Scapă-mă de o îndoială: ai folosit vreodată toate astea? a vrut să știe arătând către aparatura de bucătărie.

— Niciodată! Tu îi faci inaugurarea!

— Adu-mi aminte, de când locuiești aici?

— De patru ani, de ce?

— Ești incredibilă!

— Cum trebuie să iau asta?

Și-a lipit ușor buzele de ale mele.

— Este adevărat că nu-i rău… mă faci să râd, a adăugat.

Când totul a fost gata, m-am așezat turcește pe canapea, cu farfuria în poală, iar Marc s-a așezat pe parchet și a folosit măsuța joasă, după ce a bombănit că nu era bună canapeaua. Masa s-a derulat în ritmul conversațiilor noastre și al câtorva sărutări schimbate. Am terminat fără să-mi dau seama porția enormă de paste pe care mi-o servise Marc. Apartamentul meu nu fusese niciodată într-un asemenea hal: în mod ciudat, nu-mi păsa. Căzusem oare dintr-odată într-o dimensiune paralelă?

— Știi, n-am văzut niciodată un apartament atât de ordonat și de curat, mi-a spus Marc punându-și capul în poala mea. Nimic nelalocul lui!

— Glumești? Mă pregăteam să spun că trebuie ca menajera să facă ore suplimentare mâine!

— Din ce în ce mai bine! a pufnit el. Când ai devenit maniacă? E clinică aici la tine. Totul e alb, aseptic, n-ai mobile, nimic personal. Îți vine să te întrebi dacă locuiește cineva aici. Nu, serios, îți jur, ar putea fi un apartament-fantomă! Înțeleg mai bine de ce îi spun ceilalți laborator.

— Mai râzi mult de mine?

A râs și mai tare, s-a ridicat pe canapea și s-a lungit peste mine.

— Este de ajuns, la cât de puțin stau aici, m-am apărat. În unele seri m-am gândit chiar să dorm la birou. Mi-ar ușura lucrurile!

S-a ridicat sprijinindu-se în mâini și m-a privit cu un aer inchizitorial.

— Ai făcut-o deja cu șeful tău?

Am ridicat sprâncenele câteva secunde înainte să pricep.

— Nu! i-am răspuns, cu o expresie de dezgust. Ești nebun?

— Având în vedere cât timp petreceți împreună…

— Niciodată nu mi-a trecut asta prin cap. Deși, nu arată rău, pentru vârsta lui… Am tăcut și l-am privit mai atentă; fără să fie întru totul serios, expresia lui nu era departe de a arăta supărare. Incredibil.

— Ești gelos!?

— Deloc!

Chicoteam ca o adolescentă.

— Reaua-credință masculină. Ești incredibil!

— Mă informez în legătură cu ce ai făcut în anii din urmă, asta-i tot, mi-a spus cu un zâmbet de copil prins făcând o boacănă. Sunt totuși două, trei lucruri pe care nu le înțeleg la tine.

I-am înconjurat gâtul cu brațele, l-am tras spre mine și l-am sărutat. Sărutul nostru a devenit mai intens, l-am ținut captiv între picioarele mele, dorința ne biciuia pe amândoi. Cu toate acestea, Marc s-a îndepărtat și și-a așezat obrazul pe pieptul meu.

— E târziu, a oftat înainte să ridice capul. Te scoli devreme mâine dimineață, am să te las să dormi.

În adâncul meu, muream de dorința de a-i spune să rămână cu mine toată noaptea, dar m-am abținut. Eram pe punctul să cad într-o prăpastie din care îmi va fi greu să ies, dacă mai continuam așa.

— Ai dreptate, i-am răspuns dându-i drumul.

S-a ridicat, s-a dus în camera mea și și-a luat și celelalte haine. Între timp, eu am strâns resturile cinei. Câteva minute după aceea, l-am însoțit până la ușa de la intrare.

— Am petrecut o seară minunată, Marc.

Am tras de pulover ca să-mi acopăr picioarele. Mi-a zâmbit și mi-a trecut mâna prin părul ciufulit, apoi m-a sărutat pe obraz.

— Somn ușor.

Și a plecat. Împleticindu-mă, am stins luminile din apartament, m-am dus direct la culcare și m-am cufundat imediat în somn.

10

La sfârșitul lui octombrie, Bertrand m-a trimis pe mine în locul lui la întâlnirea cu contabilul agenției. Niciodată nu avusese nimeni acces la cifre și finanțe. Eram așadar singura care obținuse acest privilegiu și certitudinea că agenția nu se afla în criză! În pofida plictiselii pe care o simțeam ivindu-se, eram mai mândră ca oricând de încrederea pe care mi-o acorda Bertrand.

Chiar dacă nu era genul care să vorbească despre viața sa personală sau despre micile secrete ale salariaților săi, mă temeam în fiecare clipă de o întrebare în legătură cu Marc sau cu timpul meu liber. Degeaba eram permanent în alertă, habar n-aveam ce i-aș fi răspuns. La urma urmei, asta nu-l privea! M-am înșelat amarnic, nu a făcut nicio remarcă și atitudinea lui față de mine nu s-a schimbat câtuși de puțin. Gândul îmi era doar la seara petrecută în doi, întrebându-mă ce făcea Marc; mi-l închipuiam în magazin, împreună cu bunicul lui. Aș fi vrut să știu dacă se gândea la mine și unde ne vor duce toate acestea. Nu mă suna, iar eu amânam la maximum momentul în care s-o fac, ca să pun un pic de distanță și să-mi testez rezistența la dominația pe care deja părea s-o aibă asupra mea. Cu toate acestea, când închideam ochii în pat, fără să mai fie nevoie să lupt sau să folosesc artificii, nu mă gândeam decât la el, îmi lipsea; asta nu era bine. În mod ciudat, nu mai adormisem atât de ușor de ani de zile.

În sâmbăta aceea, când mă întorceam de la piscină nu mă grăbeam. Fără să știu de ce, privirea mi-a fost atrasă ca un magnet de o familie care își făcea cumpărăturile de sâmbătă, copiii erau dezlănțuiți, iar părinților li se citea pe față iubirea pentru copiii lor și

supărarea că se treziseră prea devreme într-o dimineață de weekend. Femeia a simțit probabil că mă uitam la ea și mi-a aruncat o privire nu tocmai prietenoasă, răutăcioasă; avea cam aceeași vârstă ca mine, probabil își spunea că mă mândream cu ținuta mea sport ultimul răcnet, înainte să mă întorc în propriul apartament decorat și impecabil ordonat ca să fac un duș care ar putea să dureze mai mult de o oră, timp în care nu mă va deranja nimeni, și că pe urmă, dacă voiam, puteam să profit de ultimele raze de soare autumnal și să-mi mănânc sendvișul cald cu brânză, jambon și ou ochi la terasă, înainte să intru în câteva magazine și să cheltui toți banii câștigați muncind din greu. Își zicea probabil că seara mă vor duce să mănânc într-un restaurant la modă, într-o superbă ținută a vreunui creator, cu prietenii, frumoși, liberi, fără angajamente și poate chiar îmi voi găsi un partener de o seară care mă va duce în al nouălea cer. În vreme ce ei voi alerga toată ziua de la o activitate la alta, înainte să bage copiii în baie și să se trezească cu mai multă apă în afara decât înăuntrul căzii; ea se va enerva pe soțul ei care, cât timp baia se transforma în piscină, își acordase o mică pauză în fața televizorului, căci erau așteptați la niște prieteni la masă, chiar acei prieteni care vor fi la aceeași oră panicați pentru că nimic nu era gata. Va ajunge în cele din urmă în camera de zi, zbierând la iubirea vieții ei pentru că va trebui să se pregătească pe fugă și pentru că se considera urâtă, iar el îi va răspunde că arăta bine așa cum era, că nu avea nevoie să facă nimic, ea îi va răspunde că nici el nu credea niciun cuvânt din ce spunea și totul se va sfârși cu hohote de râs. Seara, la prietenii lor, vor vorbi despre copii, ca întotdeauna, dar și despre destinația următoarei vacanțe la schi, împărtășindu-și planurile de a face economii, pentru că să crești copii la Paris „of… nu mai pot, am impresia că-mi petrec timpul plătind!“… Și apoi vor vorbi și unii, și ceilalți despre serviciu, criticându-și șefii, visând la pensionare, numărând zilele de concediu sau de reducere a timpului de lucru care le rămâneau. Se vor întoarce acasă dându-și seama că este foarte târziu, chiar dacă au petrecut o seară frumoasă, căci a doua zi va fi un infern cu copiii. El o va întreba pe

soție: „I-ai spus dădacei că poate să-i lase să se uite la televizor? Vreau să dorm mâine dimineață!“ Vor adormi unul în brațele celuilalt, râzând că sunt prea obosiți ca să mai facă dragoste, promițându-și să-și acorde un weekend în doi, când nu vor ieși din camera de hotel, și spunându-și că nu aveau chef să se întoarcă la birou luni.

Femeia și cu mine ne-am privit în ochi; și ea văzuse același film ca și mine. A zâmbit, și-a privit drăgăstos copiii și soțul, a dat din cap și i-a tras după ea. Cine invidia pe cine, acum? Nu știam să răspund.

Abia pusesem piciorul în apartament, că mi s-a părut gol, am rămas în ușă și am pus mâna pe mobil. Am cedat. După numeroase apeluri, mi-a răspuns robotul: „Salut, Marc, ce faci? Hm… voiam să știu dacă vrei să ne vedem… diseară? Sau mâine, dacă vrei? Sună-mă… te… te sărut.“ Am lăsat telefonul pe consola de la intrare ca pe cea mai rea ispită și m-am dus în baie vorbind singură:

— Drăcia dracului, proastă mai sunt!

M-am spălat fără grabă, am optat pentru ținuta pe care mi-o alesese Alice când fuseserăm amândouă la cumpărături, după ce ne întorseserăm din vacanță, și m-am îmbrăcat în sfârșit. M-am învârtit prin sufragerie întrebându-mă ce-o să fac toată ziua. Antreul, sau mai degrabă consola, mă atrăgea ca un magnet; mă apropiam mereu, cu fluturi în stomac, și verificam telefonul să văd dacă n-am pierdut ceva: Marc nu mă sunase. Pe de altă parte, nu era mult de când îi lăsasem mesajul. Un ghiorăit în stomac m-a făcut să-mi spun că sendvișul la care mă gândisem mai devreme n-ar fi poate o idee rea. În mod firesc, m-am trezit pe lângă agenție, doar pe-acolo cunoșteam adrese bune. Avantajul acestui cartier de afaceri era că am găsit un loc la terasă. Să stau sub razele soarelui m-a făcut să mă gândesc la Mica Floare și deci la părinții mei. Înainte de a mi se aduce comanda și de a-mi scoate tableta ca să lucrez, am vrut să-i aud. Vocea mamei m-a făcut să zâmbesc și, în același timp, mi-a adus lacrimi în ochi.

— Scumpa mea Yaël, ce faci?

— Sunt bine, mamă.

— Ai o voce ciudată. Ești sigură că e totul bine?

Față de părinții mei aveam întotdeauna sentimentul că nu sunt adult, că redevin fetița Yaël, fără îndoială unul dintre motivele care mă rețineau să-i sun sau să mă duc să-i văd.

— Da, da, stai liniștită. Mi-e dor de voi, asta-i tot.

— Oh… Am luat bilete pentru Crăciun.

— E bine.

— Vino la noi weekendul viitor!

Aș fi vrut tare mult, trecuseră mai mult de șase luni de când nu-i mai văzusem. Fusesem nevoită să anulez în ultimul minut o călătorie la ei: munca…

— Sfârșitul de an va fi încărcat, mamă. Dar o să vin la primăvară.

— Ai grijă de tine… Micuța mea, sună-mă din nou mâine, mă așteaptă tatăl tău, îi avem invitați la masă pe vecini!

— Pupă-l pe tata din partea mea.

— Pupici.

Am închis. Sendvișul meu — foarte apetisant — a venit chiar în clipa aceea, dar nu mai aveam poftă de mâncare. Am luat câteva înghițituri. Marc nu mă suna; poate că nu văzuse mesajul meu, la urma urmei telefonul părea să fie cea mai mică dintre grijile lui, și apoi… era sâmbătă, magazinul era deschis, muncea… N-aveam decât să fac la fel. Am cerut nota și am ajuns la agenție în mai puțin de cinci minute.

După ce mi-am lăsat poșeta, m-am dus să fac două cafele în *kitchen*. Am lăsat-o pe-a mea lângă calculator, după aceea am bătut în ușa deschisă de la biroul lui Bertrand, care stătea aplecat peste dosare.

— Bună ziua.

— Yaël, nu mă așteptam să te văd astăzi.

— Ei bine, iată-mă!

Discuția noastră nu a mers mai departe, i-am dat ceașca, mi-a mulțumit cu un semn din cap și s-a concentrat din nou la ce făcea. Orele s-au scurs fără ca eu să reușesc cu adevărat să mă concentrez,

mi-am petrecut timpul uitându-mă la telefon, asigurându-mă de mai multe ori la rând că nu era nici pe vibrații, nici pe silențios, nici descărcat. Această atitudine m-a făcut să râd strâmb; ultima oară când pândisem telefonul în felul acesta fusese în vacanța din Lourmarin, când așteptam cu disperare vești de la Bertrand. Chiar cel care lucra acum la câțiva metri de mine. Astăzi, Marc era cel care nu-mi răspundea. Oare îmi voi petrece restul vieții așteptând telefoane providențiale care nu vor veni? Am fost nedumerită de un hohot de râs al lui Bertrand; mergea de colo-colo prin birou, cu telefonul la ureche, vorbind despre afaceri în engleza lui americană corectă. Ce lovitură de maestru pregătea? După ce a închis, a venit la mine. În clipa când voia să deschidă gura, telefonul meu a zbârnâit.

— Două minuțele, Bertrand!

Era un SMS de la Marc, care îmi propunea să ne întâlnim la *Louis*, restaurantul unde mâncaserăm în seara regăsirii noastre. M-am abținut să nu râd; îmi promisesem să nu mai pun piciorul acolo! I-am răspuns: „Cu plăcere, vin pe la ora 20:00.“

— Îți stau la dispoziție, i-am spus apoi unui Bertrand impasibil, și am zâmbit larg.

— Faci progrese cu întâlnirea dintre Gabriel și Sean?

— Bineînțeles! Este săptămâna viitoare.

A dat din cap satisfăcut. *Ei, da, Bertrand, mă descurc!* În ultimul timp, nu prea știam cum s-o dau cu el. Acum aveam dreptul la toată încrederea lui, pentru ca a doua zi să mă ia de sus, ca și cum ar crede că nu sunt în stare de nimic!

— Mănânci la agenție diseară?

— Hm…nu, mai stau o oră și plec.

— Prea bine.

S-a răsucit pe călcâie și s-a dus să se închidă în biroul lui. Am fost mai eficace în următoarele șaizeci de minute decât în toată după-amiaza, când stătusem cu ochii pe telefon.

Deși seara cu Marc s-a desfășurat de minune, la fel și ultimul

pahar la el acasă, nu m-am putut împiedica să fug, ca să nu petrecem noaptea împreună, cu toate că a insistat să rămân. Mi-a servit o scuză perfectă ca să scap, spunându-mi că a doua zi se trezea devreme, ca să se ducă împreună cu bunicul lui la piața de vechituri din Saint-Ouen. Să dorm cu el, să mă trezesc lângă el mă îngrozea, era ultima limită pe care mi-o impuneam, convingându-mă că odată această intimitate încălcată, nimic nu va mai putea fi stăpânit.

5 noiembrie. Ziua cea mare! Aveam să fiu prinsă între cei doi cei mai buni și răi clienți ai mei, să îi prezint unul altuia și să procedez astfel încât să facă afaceri împreună. În ascensorul care ducea la birourile lui Gabriel mi-a venit să râd, probabil că dezvoltasem tendințe masochiste în ultima vreme. Acești doi bărbați erau insuportabili, mă aruncam de bunăvoie în gura lupului. În mod bizar, asta mă ținea în formă. În timp ce așteptam, Sean mi s-a părut ciudat de tăcut, se uita în jur și la colaboratorii lui Gabriel, care măcar de data asta își întorseseră privirile de la mine. Telefonul mi-a vibrat în poșetă. Mesaj de la Marc: „Ești liberă diseară? Vin să te iau de la agenție? Te sărut.“ M-a cuprins un val de adrenalină și i-am răspuns pe loc: „Da, pe la 20:30, cred. Te sărut.“ Mă pregăteam să pun mobilul la loc când mi-am dat seama ce uitasem: i-am trimis adresa lui Gabriel precizându-i că aveam o întâlnire cu unul dintre cei mai importanți clienți. Încă zâmbeam larg, când am ridicat capul și am întâlnit privirea lui Sean, care nu părea deloc interesat de ce era în jur, ci de mine. Afișa un mic rânjet.

— Ce e cu tine? Nu ești prea des atât de bucuroasă.

— Am și eu micile mele secrete, Sean.

— Yaël! Yaël! Yaël!

Intrarea în scenă a lui Gabriel. Sean s-a încordat imperceptibil. M-am întors înspre gazda noastră, cu aerul cel mai amabil, hotărâtă să joc pe același teren ca el și să nu-i permit să aibă vreun ascendent asupra mea. El s-a oprit o clipă înainte de a veni în fața noastră, și-a pironit ochii într-ai mei, a aplecat capul într-o parte și a mormăit un

„interesant“. Apoi ni s-a alăturat. Le-am făcut prezentările; și-au strâns mâinile bărbătește sfidându-se din priviri. Am înțeles în clipa aceea că voi conduce un război al ego-urilor, demn de curtea unei școli. Au rămas acolo evaluându-se, apreciindu-se. *Doar n-o să stăm toată ziua aici, am planuri pentru diseară!*

— Domnilor! am intervenit. Putem să începem?

Gabriel a schițat un zâmbet în colțul buzelor.

— Abia aștept, mi-a suflat aruncându-mi o privire chiorâș. Urmați-mă!

Fără să se mai sinchisească de Sean, mi-a pus mâna pe spate și m-a poftit să merg pe culoar. Clientul meu britanic nu a rămas mai prejos și a venit în partea cealaltă. Am străbătut așadar tot biroul sub escortă. Era caraghios, erau atât de patetici! Am luat loc la masa mare de ședințe din biroul lui Gabriel. Ei s-au așezat fiecare la un capăt, eu m-am așezat în mijloc, ceea ce, în mod vizibil, i-a surprins. *Ei, da, domnilor, va trebui să mă împărțiți!* Începând de atunci, nimic nu a mai contat. Curtoazia nu era decât de suprafață. Sean era distant, rece, trufaș. Gabriel, insolent, nerăbdător, împrăștiat. Degeaba traduceam instantaneu, nu se ascultau, își tăiau vorba, se contraziceau, luându-mă deoparte unul după altul. Îmi pierdeam timpul cu caraghioșii ăștia. Totuși eram sigură că aveau tot interesul să facă afaceri împreună. Dar în ritmul ăsta, eșecul era asigurat. De neconceput! Pur și simplu, de neconceput!

Am simțit că-mi cresc aripi. Pentru prima dată, voi face uz de cunoștințele acumulate în toți acești ani despre această specie atât de deosebită care erau oamenii de afaceri — vanitoși, aroganți, siguri pe ei, posesivi —, vor înțelege repede că aveau de-a face cu o nouă Yaël și că, măcar o dată, aveam de gând să conduc dansul negocierilor. Gata cu respectul împins până la servilism față de Sean și cu atitudinea defensivă față de Gabriel. *Hai, o să scutur cocotierul!* M-am ridicat, ei au tăcut instantaneu. Am mers prin încăpere, după aceea m-am oprit la distanță egală de cei doi imbecili, cu brațele încrucișate. I-am sfidat din priviri, unul după altul.

— Domnilor, puteți să încetați imediat să vă comportați ca niște

cocoși în ograda păsărilor? Sunteți ridicoli!

— Ce te-a apucat, Yaël? s-a mirat Sean.

— Din ce în ce mai bine, a rânjit Gabriel. Îmi place!

— Nu vom ajunge nicăieri dacă mai continuați așa. Vă cunosc pe amândoi, mai bine decât credeți. M-am adresat lui Sean, în engleză, știind că Gabriel era absolut capabil să înțeleagă ce voi spune. Ai fost de acord să te întâlnești cu Gabriel. Nu-i așa? Atunci nu te mai juca de-a patriarhul cu el, nu are nevoie de un mentor, ascultă-l, este un instinctiv, un îndrăzneț, care nu se teme să-și asume riscuri.

Apoi m-am întors spre Gabriel, mândru ca un păun după tirada mea elogioasă.

— Cât despre tine, renunță la aerul ăsta de suficiență și n-o mai face pe șmecherul, ai în față un Capital Risk de renume, chibzuit, care ar putea să te atragă în proiecte dintre cele mai fructuoase. Nu face după cum te taie capul și ascultă-i propunerea. S-a înțeles? Bun. Să continuăm, atunci.

M-am așezat confortabil în fotoliu. Gabriel a fluierat admirativ. Grosolănia lui era fără limite.

— Ne-ai ascuns acest temperament focos! Ești o femeie și jumătate! În sfârșit, îți arăți adevărata capacitate!

N-am putut să-mi rețin un zâmbet, mulțumită de prestația mea și, a trebuit să-mi mărturisesc, emoționată de remarca lui.

— Draga mea Yaël, a zis și Sean. Vino să lucrezi pentru mine! Te vreau în echipa mea mai mult ca oricând. Știu vreo câțiva care ar avea mare nevoie să fie scuturați un pic.

I-am zâmbit la rândul meu și am respins neglijent cu un gest al mâinii remarcile lor. Ca din întâmplare, întâlnirea a devenit deodată mai productivă, ne-am apucat în sfârșit de treabă. În sinea mea, jubilam, știam că va merge. Aproape că nu aveau nevoie de mine, Gabriel bălmăjea în engleză cu accentul lui de vânzător ambulant, Sean făcea eforturi să-l înțeleagă și vorbeau despre proiecte viitoare fără să mai fie nevoie ca eu să intervin, sau aproape. Se înnoptase de destulă vreme când am hotărât să ne oprim pentru moment. Comandând un taxi pentru Sean, mi-am dat seama de ora târzie —

21:25 — și de cele zece apeluri pierdute de la Marc. La urma urmei, știa că aveam o întâlnire de serviciu importantă, îl prevenisem, iar el oricum întârzia mereu. Gabriel, cu casca de motociclist sub braț, ne-a însoțit. Am ieșit din clădire, încadrată încă o dată de cei doi bărbați. Taxiul lui Sean aștepta.

— Te duc undeva, Yaël? m-a întrebat.

— Păi…

Am întors capul în toate părțile și l-am văzut în cele din urmă pe Marc, rezemat de mașina lui, cu chipul serios, la câțiva metri de noi, trăgând dintr-o țigară.

— Nu, Sean. Îmi pare rău, sunt așteptată…

— Îmi frângi inima, a declarat el pe un ton glumeț.

Apoi mi-a sărutat mâna. Am simțit pe spate mâna lui Gabriel, care s-a aplecat ușor spre mine.

— Acum înțeleg mai bine. În realitate, ești o mică șmecheră, Yaël! Distrează-te bine în noaptea asta.

M-am întors brusc spre el. Îl văzuse pe Marc și îl privea cu un aer neobrăzat.

— Nu sări calul, Gabriel, totuși, i-am șoptit amabil.

El a izbucnit în râs.

— Mă bucur pentru tine, Yaël. Vezi că am întotdeauna dreptate.

— Transmite-i salutările mele soției tale. Mă gândesc să trec în curând pe la ea la Atelier. I-am promis.

— Va fi încântată.

M-am îndepărtat ușor de ei. Și-au strâns mâinile.

— O seară bună, domnilor. Pe foarte curând.

M-am răsucit pe călcâie și m-am dus spre Marc, care aștepta la fel de stoic. I-am zâmbit, el a rămas de marmură. *Ambianță*. În momentul în care am ajuns în fața lui, a sărit în Porsche. Doar n-o să-mi facă o scenă! Eram nebună de bucurie că reușisem să câștig acest pariu, voiam să împart cu el bucuria mea, să-i povestesc în ce fel îi jucasem pe degete, doar n-o să strice el totul acum. Abia am avut timp să închid portiera, că a și demarat în trombă și s-a amestecat agresiv printre celelalte mașini. S-au auzit claxoane în

spatele nostru. După minute lungi, am rupt tăcerea:

— Îmi pare rău pentru întârziere.

— Sper că-ți pare rău! Te-am așteptat o oră! E-n regulă? Îți convine taxiul?

Am oftat.

— Ascultă, era super-important, nu am putut să te sun.

Mi-a aruncat o privire rece. Strângea volanul cu toată puterea, era vizibil că astfel își stăpânea furia.

— Nu ai putut sau nici nu ți-a trecut prin gând?

Touché.

— Îmi pare rău… serios… am fost prinsă cu întâlnirea asta.

— Prinsă! A, da, e adevărat că păreai să suferi între cei doi tipi care te pipăiau!

Am făcut ochii cât farfuriile. *Ce l-a apucat?*

— Poftim? Nu, stai puțin, ești bolnav! Ce e cu criza asta de gelozie?

— Ești grozavă! Sincer, n-o să mai trec încă o dată prin asta! Stabilim să ne petrecem seara împreună și mă faci să aștept, fără nici cea mai mică urmă de considerație față de mine sau planurile noastre. Și când în sfârșit doamna catadicsește să apară, chicotește lipită de doi tipi care se cred niște nababi!

Începea să mă calce pe nervi, cu instinctul lui de mascul alfa! Eram gata să-mi cer scuze sincere pentru întârziere, dar în mod sigur nu pentru munca mea.

— Oprește, mă urc într-un taxi, iar tu, fă un tur pe la periferie dacă ai nevoie să te descarci! Nu am energie de pierdut cu copilăriile tale! Cum îți închipui că-mi fac meseria? La trei metri distanță de clienții mei, îmbrăcată într-o burka?

— Respectul, îți spune ceva asta? mi-a replicat el.

— Îți întorc întrebarea!

Am încheiat traseul fără să-i arunc vreo privire, mută. S-a oprit în fața imobilului meu. M-am întors spre el, mă privea cu fălcile strânse. S-a aplecat înspre mine. M-am dat înapoi. *A, nu, băiețaș! E prea ușor!*

— O seară bună, am scuipat.

— Stai, Yaël!

M-am dat jos din mașină, am trântit portiera și am intrat la mine, fără vreun alt gest. El a demarat în trombă.

A doua zi, toată dimineața am ezitat să-i trimit un mesaj lui Marc ca să-i propun să mâncăm împreună, nu voiam ca situația să se agraveze. Fuseserăm ridicoli cu o seară în urmă. Spre prânz, l-am întrebat pe Bertrand, care trecea nu departe de biroul meu:

— Îți fac rezumatul întâlnirii de ieri dintre Sean și Gabriel?

— Nu astăzi. Mâine, la 08:00. Plec la niștre întrevederi externe pentru tot restul zilei.

Ce punea la cale? Lipsea din ce în ce mai mult. Nu aveam timp să mă întreb ce urmărește. Ritmul era atât de intens încât, în unele zile, eram ca panicată, bântuită de eșecul meu din luna iulie. Diferența, și nu dintre cele mai lipsite de importanță, era că toată agenția se afla în aceeași barcă. Dar nu aveam nevoie să se adauge la asta șicanele cu Marc. Trebuia să aranjez lucrurile.

— O să iau masa afară, am anunțat-o pe asistenta mea.

— La coafor?

Mi-am înăbușit un râs.

— Am o întâlnire…

Mi-a făcut cu ochiul și s-a întors la treaba ei. Până la urmă, îmi plăcea fata. Ca să fiu cinstită cu mine însămi, era mai profesionistă decât mine la vârsta ei! Cu cât se scurgea mai mult timp, cu atât mă întrebam mai mult cum putusem să mă lipsesc de această înțelegere cu colegii mei. Buna dispoziție care prevala în relațiile noastre îmi plăcea, totul era atât de ușor! Bine, ambianța foarte încărcată nu mă deranja înainte. Poate mă schimbam? Această întrebare mă obseda frecvent, fiindu-mi din ce în ce mai greu să-mi recunosc anumite reacții. Toate acestea trezeau în mine ceva îndepărtat, o simțeam din ce în ce mai mult pe vechea Yaël luptându-se ca să recâștige teren. Cine eram, până la urmă?

Puțin mai târziu, când am împins ușa magazinului de vechituri,

am avut surpriza, sau mai degrabă ar trebui să spun decepția și încurcătura, de a da peste bunicul lui Marc.

— Mica mea Yaël! Nu mă așteptam la asta!

— Bună ziua… am venit la Marc, e aici?

— Cred și eu că nu un bătrân zgârciob te interesează! mi-a spus pufnind.

Am râs și eu. Abuelo era un bătrân fermecător, trebuia să recunosc. Avea darul de a se face iubit.

— Nu e aici, habar n-am când se va întoarce. Știi, când pleacă să se plimbe, nu știe niciodată unde ajunge.

A mai făcut-o o dată. Cum aș putea să uit?

— Îmi pare rău.

— Dar nu sta în ușă! Vino înăuntru să te încălzești, pari înghețată.

Nu greșea, mi se făcuse deodată pielea ca de găină.

— Nu vreau să vă deranjez, i-am răspuns, cu mâna deja pe clanță.

M-a luat de braț și m-a dus în fundul magazinului. Era încă frumos, cu claia de păr alb, ridurile îl prindeau de minune. După privirea strălucitoare, se ghicea seducătorul care trebuie să fi fost. Asemănarea cu Marc m-a frapat. Era același, cu patruzeci de ani în plus.

— Doar n-o să lipsești un bătrân ca mine de o discuție cu o femeie frumoasă?

Nepotul asculta Gainsbourg, iar bunicul asculta Django Reinhardt și Stéphane Grappelli. Ce veselie și ce ușurință! M-a condus până la unul dintre fotoliile-club Le Corbusier, mi-a făcut semn să mă așez și să nu mă mai mișc, apoi a plecat dând din cap în ritmul chitarei și a căutat într-o mică piesă de mobilier Art déco din palisandru. M-am reținut să nu râd, într-atât era de comică situația, venisem ca să-mi cer scuze față de Marc și m-am trezit cu Abuelo care mă seducea pe muzică de jazz manouche. S-a așezat în fața mea și a pus pe măsuța joasă două pahare de porto pe care le-a umplut cu lichior Suze. Cu asta, mă relaxam, fără nicio îndoială!

— Și nu putem nici măcar să-l sunăm ca să-i spunem că ești aici!

M-am încordat.

— De ce?

Mi-am umezit buzele în Suze. *Dumnezeule, ce rău e!*

— Și-a uitat telefonul. O să-i pară rău că nu te-a prins. Ronțăie ceva!

Am respirat din nou. Mi-a întins un bol din cristal de Baccara cu alune și fructe uscate. Am băgat mâna și am luat câteva; toate erau râncede, dar măcar mă scuteau de arsuri la stomac. Când încercam să scap discret cu limba de o boabă de strugure uscată care îmi intrase între dinți, mi-a spus că era mulțumit să mai lucreze din când în când, dar ceea ce prefera era să îl ducă Marc la piețele de vechituri din Saint-Ouen, duminica. Se considera prea bătrân ca să-l însoțească la ziua profesioniștilor de vinerea și mai ales nu voia să încurce flerul inegalabil al nepotului său. Adora să se scufunde din nou în atmosferă, să-i plătească lui Marc restaurantul și să retrăiască plăcerea șofatului pentru câteva ore. Preț de o clipă, mi i-am închipuit pe amândoi, complici, în Porsche.

— O să-i spuneți că am trecut pe-aici?

— Bineînțeles!

În depărtare, am auzit ușa deschizându-se și stomacul meu a făcut un triplu salt. Excitația mi-a scăzut într-o secundă, nu era Marc, ci un cuplu de clienți.

— Să nu te miști de-aici! Termină liniștită, mica mea Yaël, eu mă duc să câștig niște bani.

S-a ridicat cu greu din fotoliu și a plecat clătinându-se; m-am abținut să-l ajut, nu voiam să-i rănesc orgoliul. După mai mult de cinci minute de așteptare, am comandat un taxi și m-am hotărât să plec, chiar dacă mă simțeam bine în locul acela, la adăpost de tensiune, protejată de acel bătrân amabil. M-am oprit două minute să observ dezordinea lui Marc de pe secreterul cu motive ornamentale în rulouri. Era harababura lui veselă, i se potrivea, doar gândindu-mă la asta am zâmbit, dorind din ce în ce mai mult să dau timpul înapoi și cearta din ajun să nu fi avut loc niciodată.

Apoi, am mers înspre încăperea principală a magazinului și am asistat la o scenă hilară; Abuelo încerca să reinventeze limba lui Shakespeare pentru niște turiști aflați în pragul unei crize nebune de râs, care nu pricepeau o iotă din ce le spunea.

— Abuelo, vă ajut eu. Apoi, întorcându-mă spre clienți: Good afternoon, madam, good afternoon, sir…

Privirea lor mi-a dat impresia că sunt un mesager al paradisului. Iar în cea a bunicului lui Marc am văzut recunoștință și mândrie. Am regăsit fericirea simplă de a fi cea care făcea posibilă comunicarea între doi oameni; cuvintele erau fluide, delicate, generoase, liniștite, fără miză, râdeau unii cu ceilalți datorită vocii mele, doar vocii mele și, măcar de data asta, participam la discuție, nu eram doar calculatorul/traducător. Ascultam cu atenție ce spunea Abuelo despre mobile, cum le descria, epoca pe care o iubea, învățam și regăseam aceeași pasiune care îl anima pe Marc în ziua când am fost la L'Ile-sur-la-Sorgue. Și unul, și celălalt își iubeau meseria și savurau fiecare clipă. Vânători de comori, de la bunic la nepot. Era plăcut și îmi făcea bine. Nu m-am lăsat tulburată de sosirea neașteptată și nesperată a lui Marc, care s-a așezat într-un colț ca să ne privească. Turiștii au părăsit magazinul cu portofelul mai ușor și cu brațele încărcate. Aproape că-mi venea să bat din palme, atât eram de fericită! Marc a observat și s-a apropiat de noi, cu privirea la fel de strălucitoare ca a bunicului său.

— Alcătuiți o pereche pe cinste, voi doi!

— E minunată, vezi cum faci, s-o păstrezi!

Am schimbat cu Marc o privire stânjenită.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Abuelo. Mulțumesc, am petrecut un moment superb cu dumneavoastră.

— Ești drăguță.

I-am trimis o bezea. Marc a venit după mine afară.

— Yaël!

— Marc, am spus în același timp cu el.

Ne-am zâmbit, oftând și unul, și celălalt.

— Uităm ce-a fost aseară? m-a întrebat.

— De-asta venisem!

— Va trebui să-mi povestești cum te-ai descurcat cu Abuelo.

— Nici vorbă, e un secret între mine și el, am declarat, cu o mină conspirativă.

— Incredibil, sunt chiar gelos pe bunicul… Dacă aș fi știut că mi se va întâmpla asta! Ce-mi faci, Yaël?

Am izbucnit în râs.

— Nimic, nu-ți fac nimic… Chiar trebuie să plec.

— Ne vedem diseară?

— Nu știu la ce oră termin, prefer să-ți spun de-acum. Voi face tot ce pot…

— Vino la mine după aceea. Fără scene, promit. Am să te-aștept.

Inima mi-a bătut mai repede.

— De acord!

L-am sărutat pe obraz și am plecat mai ușurată decât la venire. Nimic nu se petrecuse cum îmi închipuiam, totuși mă simțeam bine, reîncărcată cu energie. Când am urcat în taxi, m-am uitat peste umăr, Marc stătea în pragul magazinului și nu mă pierdea din ochi; zâmbetul mi-a devenit și mai larg.

Am ajuns la magazin după ora 22:30, luminile erau încă aprinse, am bătut de două ori la ușă, Marc a venit imediat și mi-a deschis. Mă aștepta. Cum să cred un asemenea lucru? Ce senzație ciudată, delicată, ușoară… și liniștitoare după înfruntarea din ajun.

— Salut, mi-a spus cuprinzându-mă în brațe.

Era pentru prima oară când făcea un astfel de gest, mi-am băgat fața în gâtul lui, dând la o parte cu nasul gulerul cămășii, voiam să-i simt pielea și parfumul. Aș fi putut rămâne acolo ore întregi, numai că el a hotărât altceva: mi-a cuprins gâtul cu mâinile și m-a sărutat, într-un mod care m-a derutat, era tandru și dur în același timp; m-am agățat de mâinile lui, simțindu-i ceasul în palmă.

— Urcăm? mi-a șoptit la ureche.

— Da.

Marc a coborât oblonul magazinului și a încuiat. După aceea mi-

a luat mâna într-a lui și am mers spre apartamentul său de la etajul întâi. Imediat ce am intrat pe ușă, mi-a dat drumul și a aprins două veioze lângă canapea. Mi-am scos trenciul și pantofii, după care mi-am desfăcut părul și am mers către el. M-a mângâiat pe obraz și m-a privit cu atenție.

— Îmi place când ești așa micuță… vrei un pahar?

Am râs încetișor.

— Lichiorul de la bunicul tău nu și-a încheiat încă efectul…

— Nu! Ți-a făcut el asta? A avut grijă să nu-mi spună. Cum ai reușit să înghiți oroarea aia?

— Părinții m-au educat bine!

— Asta-i sigur! Deci, vrei ceva?

— Dacă ai din ce să faci un ceai… n-aș zice nu.

M-a sărutat pe buze și s-a dus la bucătărie. M-am instalat pe canapea și i-am cercetat casa, care era exact opusul casei mele. Era un bazar, dar era viu. Da, ăsta era cuvântul: viu. Biblioteca ocupa un perete întreg și era plină de cărți frumoase despre Arta decorativă, marii designeri, ceasuri, mașini vechi, deloc aranjate în funcție de mărime, colecția sa de cărți de buzunar cu colțurile rupte și îngălbenite, mergând de la clasici la o colecție de SAS, amenința să se dărâme, discurile de vinil erau îngrămădite unele peste altele, nu am fost surprinsă să-l descopăr pe idolul lui, Gainsbourg, alături de Supertramp și Rolling Stones. Am fugit cu gândul la certurile noastre din studenție; chiar dacă adoram ce asculta el, aveam preferințele mele rușinoase, eram capabilă să mă înnebunesc după *Wannabee* a fetelor de la Spice Girls, ceea ce-l înfuria pe vremea aceea. Această frumoasă harababură organizată ar fi fost șocantă la mine acasă, dar nu și aici. Nicio mobilă nu era făcută dintr-un material modern; plexiglasul, plasticul, de exemplu, fuseseră alungate din acești optzeci și cinci de metri pătrați. Nu vedeam decât lemn, ca acajuul, catifea, piele… Fiecare element avea un miros, o poveste. Pe canapea îți venea să te cuibărești cu o carte în mână, era frumos cu siguranță, dar prima sa utilitate era să fie comodă, confortabilă, să te simți bine pe ea. M-am gândit la a mea

— care brusc nu-mi mai plăcea — cu liniile ei stricte, epurate, și mi-am zis că, și dacă aș fi avut timp să mă lungesc pe ea, ceea ce de altfel nu prea se întâmpla, n-aș fi reușit niciodată să găsesc o poziție potrivită ca să mă destind. În timp ce aici, când Marc s-a întors, cu o cană de ceai aburind în mână și s-a așezat lângă mine punându-și picioarele pe măsuța joasă, am putut să mă ghemuiesc la pieptul lui și să-mi întind picioarele cât erau de lungi pe canapea.

— Mulțumesc pentru mâna de ajutor pe care i-ai întins-o lui Abuelo, a fost impresionat de prestația ta. E gata să mă dea afară ca să te angajeze pe tine!

— A fost minunat, am râs mult. Nu poți să-ți închipui ce bine mi-a făcut.

— Chiar ții cu adevărat la Abuelo? Erați grozavi, tu și cu el împreună.

Am rămas în aceeași poziție în vreme ce-mi beam ceaiul liniștită, discutând, povestindu-ne ce-am mai făcut. Mi-am dat voie să mă gândesc la ceea ce era de negândit; așadar, asta însemna viața de cuplu, când aveai pe cineva căruia să-i vorbești sau de cine să te lovești seara, în brațele cui să te cuibărești ca să te liniștești și să te împaci. Niciodată nu-mi spusesem că trebuie să fie bine. Și apoi, reminiscențe ale anilor de studenție m-au năpădit; în lunile care au precedat plecarea lui, Marc petrecuse multe seri în garsoniera mea, unde mâncam paste cu ton, stând turcește pe jos, vorbind fără întrerupere, imaginându-ne viața noastră viitoare, refăcând lumea. De câte ori adormise la mine? Apropourile lui Alice mi-au venit în minte încă o dată: „Ai fost întotdeauna îndrăgostită de el.“ Piesele puzzle-ului începeau să se potrivească. Munca îmi îngăduise să acopăr vidul uriaș pe care îl lăsase plecând? Absența lui mă făcuse să înțeleg cât de mult se învârtea existența mea în jurul lui. În afară de ceea ce împărțeam amândoi, restul lumii nu mă interesa pe vremea aceea. Când a dispărut, am avut nevoie de un substitut. Bertrand, poate după ce văzuse în mine un viitor rechin, mi-a deschis ușa agenției, în lumea muncii. Și îmi încuiasem emoțiile, refuzând să cunosc din nou acest vid, această durere, neacordând

trupului meu decât punctual o ușurare lipsită de plăcere și de senzualitate. De ce trebuia să reapară în viața mea în momentul precis în care, datorită dispariței lui, munca mea avea să dea roade și când, curând speram, nu voi mai avea loc pentru nimeni? Cu cât mai mult vom trăi episoade tandre ca acesta, cu atât mai rău va fi pentru mine, cu atât mai mult mă voi dărui și mă voi fragiliza. Dar aveam nevoie de el, atât de mult îl doream, încât mă durea. Habar nu aveam ce voia de la mine, el care se dovedea gelos pe clienții mei, deși avusese o viață în toți acești ani, iubise și până de curând încă fusese căsătorit. Cuvintele lui mi-au revenit în memorie; voia să-și întemeieze o familie, or eu nu mă simțeam capabilă de asta.

— Ești cu mine? l-am auzit spunându-mi.

— Da… da…

M-am ridicat, am pus cana pe măsuță și m-am întors spre el; mă privea cu un aer fericit, destins. Voi profita de ceea ce-mi dădea încercând să mă apăr cu mijloacele avute la dispoziție. Și apoi, voi vedea ce se va întâmpla. Nu-mi spusese el că trebuie să luăm lucrurile așa cum vin, fără să ne gândim? Asta însemna să nu aștept nimic anume, nimic altceva decât asta… În zece ani mă schimbasem, eram mai puternică. M-am așezat călare peste el, mi-am scos puloverul și l-am sărutat cu toată înflăcărarea ce fierbea în mine.

— Yaël…

Adormiserăm pe canapea sub o pătură din flanel. Habar n-aveam cât era ceasul.

— Vino, să ne băgăm în pat, o să stăm mai bine decât aici…

Am deschis pleoapele cu greu și m-am uitat la ceasul lui, ca să văd că era ora 02:00 dimineața.

— O să chem un taxi.

— Ca să te ducă până în camera mea!

— Ca să mă ducă acasă la mine, mă scol devreme mâine dimineață.

Marc s-a îndepărtat de mine și și-a pus mâinile deasupra capului

oftând. M-am dat jos de pe canapea și m-am dus să-mi iau telefonul din poșetă. După ce am comandat taxiul, m-am îmbrăcat. Marc nu s-a mișcat, mulțumindu-se să mă urmărească din priviri, cu un aer deosebit de supărat.

— Pot să-ți împrumut o periuță de dinți.

M-am așezat pe marginea canapelei, cu pantofii în mână.

— Bertrand m-a convocat la ora 08:00 mâine dimineață pentru o ședință, nu-mi pot permite să întârzii. E mai rezonabil să plec.

Din mai multe motive, aș fi vrut să adaug… Furia i s-a oglindit pe chip. S-a ridicat brusc, și-a tras chiloții pe el și și-a rulat o țigară. A fumat plimbându-se prin cameră, fără să spună un cuvânt. Telefonul meu a țiuit, semn că mașina mă aștepta jos. M-a însoțit până la ușa de la intrare și, împotriva oricăror așteptări, m-a luat în brațe.

— Mă gândesc că pur și simplu ar fi bine să petrecem câteva nopți întregi împreună, asta-i tot…

Și eu.

— Altă dată…

— Fugi, șoferul n-o să te-aștepte.

Ne-am sărutat și am plecat.

Când am ajuns la agenție a doua zi la 07:58, am fost surprinsă să nu-l găsesc pe Bertrand. La 08:30, fiind încă singura tâmpită din agenție, obosită peste măsură, fierbeam în sinea mea regretând amarnic că nu rămăsesem în brațele lui Marc. Eram o proastă! Voiam să fiu rezonabilă! Ca să mă descarc, am trimis câteva email-uri apăsând cu furie pe tastatură. La ora 09:00, nu mi-a lipsit mult să plec după croasanții cu care să mă duc la magazinul de vechituri; îmi lipsea curajul de a-l înfrunta pe Bertrand. La ora 10:00, *domnul* și-a făcut apariția fandosindu-se.

— Bună ziua, Yaël, mi-a spus când a ajuns în fața biroului meu.

— Bună ziua. Aveam întâlnire la ora 08:00 sau am înțeles greșit?

— Am avut un mic dejun care a apărut în ultimul moment.

Grozav! Ar fi putut să mă anunțe! *Și scuzele, astea sunt pentru*

câini?

— Nu am uitat că trebuia să facem un raport împreună. Rezolvăm asta diseară, voi fi aici pe la 19:30–20:00. Sper că nu e o problemă pentru tine?

Păi, nu, Bertrand, nu e o problemă! Yaël e mereu aici, e mereu disponibilă. Mă plictisești, să știi! Nu mai pot să fiu sluga ta, căreia îi dai de făcut munca neplăcută!

— Niciuna.

Telefonul i-a sunat în clipa aceea, s-a răsucit pe călcâie, fără să se mai sinchisească de mine și s-a închis în birou. M-am dus în *kitchen*: aveam nevoie de o cafea, nu prea recomandabilă în starea mea de nervi, dar trebuia să-mi ocup mâinile cu ceva. Eram nebună de furie. Șeful mă scotea din sărite, îmi venea să-l iau la palme; trebuia să fiu permanent la dispoziția lui, să nu am viață personală. Și el ce făcea în timpul ăsta? Erau zile întregi de când dispărea și pleca la întâlniri externe, fără ca nimeni din agenție să aibă nici cea mai mică idee ce pune la cale. Ceea ce era de-acum sigur era că eu mă descurcam și fără el. Voi petrece ziua trecând de la un dosar la altul, știind prea bine cum se vor derula lucrurile în seara aceea: Bertrand nu va veni înainte de ora 20:00, briefingul nostru se va prelungi, el își va comanda în cele din urmă sushi, care acum până și mie îmi făcea greață, cerându-mi să lucrez, să verific un dosar, sau încă un client va apărea de nu știu unde și va trebui să mă joc de-a dădaca!

— Aparat de rahat! m-am enervat pentru că nu reușeam să-mi iau cafeaua.

— Calmează-te! a exclamat Benjamin. Chestia asta nu ți-a făcut nimic rău.

A trecut în locul meu și, cu blândețe, mi-a dat o cafea.

— Ce-ai pățit? Probleme cu vreun client?

— Cu Bertrand.

— Tu?! Tu ai probleme cu șeful?

— Nu-ți bate joc de mine! M-a făcut să aștept degeaba de dimineață și vrea să mă țină și diseară, îți jur, ce-și închipuie? Am și eu o viață!

A izbucnit în râs, îndoindu-se de la mijloc. Toată lumea se țicnea în agenție!

— Iartă-mă, Yaël! Dar râde ciob de oală spartă! Nu, îți jur, e hilar!

— Dacă o faci ca să mă iei peste picior, nu are rost.

— În niciun caz! Rămâi așa! Nu schimba nimic! Am să aprind o lumânare la Notre-Dame ca să mulțumesc lui Dumnezeu și tuturor sfinților pentru acest miracol!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toți din agenție am trecut prin astfel de ședințe improvizate și, foarte adesea, tu erai de vină!

Preț de câteva secunde, m-am revăzut în lunile premergătoare vacanței, hărțuindu-mi colegii, impunându-le să rămână până târziu, să vină mai devreme, trimițându-le email-uri la orice oră, în weekend, în concedii, în toiul nopții... Chiar și în urmă cu câteva zile, ca să-i fac pe plac lui Bertrand.

— Pare ciudat când devii tu însăți victima, mi-a atras el atenția trezindu-mă din gânduri. Hm?

— Îmi pare rău, nu-mi dădeam seama...

— Dă-mi adresa iubitului tău, o să punem mână de la mână să-i trimitem o ladă de vin, mi-a spus cu un zâmbet.

— Se vede chiar atât de mult? am exclamat, siderată.

— Mai mult chiar... Hai, la treabă! a încheiat făcându-mi cu ochiul.

Parteneriatul dintre Sean și Gabriel avansa perfect și, cu trei săptămâni înainte de Salonul nautic, organizarea era aproape gata. Se muncea din greu, dar merita. Spre marea mea satisfacție, aveam o energie grozavă, uneori mi se părea că sunt mai reactivă, că știu să merg la punctul esențial, fără să mă pierd în detalii. De parcă de-acum eram capabilă să transform presiunea în energie pozitivă. Vorbeam în mod regulat cu Alice la telefon, ca să știu ce mai face. Părea hotărâtă să nu mă mai bată la cap în legătură cu Marc, lăsa să vină de la mine dacă aveam chef, era decizia ei, o simțeam totuși

rozându-și unghiile de curiozitate, dar nu cedam, punându-mi deja destule întrebări existențiale ca să mai adauge și sora mea altele. Asta nu m-a împiedicat să accept o altă invitație la un pui cu mazăre duminica la prânz, mai ales că veneau și Adrien, și Jeanne; Marc declinase invitația din cauza plimbării prin Saint-Ouen cu Abuelo. Cu el, îmi petreceam o parte din seri de mai multe ori pe săptămână; cinam la el, la mine, la restaurant, o dată chiar și cu Abuelo, cu care m-am distrat mult din nou; a fost și un picnic la magazin, într-o zi la prânz. Relația noastră evolua; nu mai săream unul pe altul ca la început, o luam încet, fiecare moment, fiecare îmbrățișare împărtășită cu el mă făcea să descopăr tot mai mult bărbatul care devenise și femeia care devenisem și eu. Totuși, uneori consideram că se închidea în el și era gata să se supere când refuzam să rămân peste noapte sau când ieșeam târziu de la muncă. Mi se întâmpla să am impresia că sunt presată din toate părțile, pusă la colț, cu dezagreabila premoniție că această situație îmi va exploda în față într-o bună zi. Nu mai stăpâneam nimic, nemaifiind în stare să-mi înfrânez dorințele.

Era începutul lui decembrie. În acea vineri seara număram orele care mă despărțeau de Marc, numai că era o atmosferă de adevărat război nuclear. La agenție, toată lumea era într-o activitate febrilă, Bertrand la fel, eu cu nervii întinși la maximum. Nimeni nu îndrăznea să plece înainte de a i se da voie. Rezolvasem toate problemele apărute în ultimul minut, cu asistenta mea. Totul părea în sfârșit pus la punct. Încă ne aflam amândouă la masa de ședințe, când mi-a sunat telefonul.

— Salut, i-am spus lui Marc când am răspuns.

Voiam să uit că Bertrand putea să apară în orice clipă. Am schimbat o privire cu asistenta mea, care mi-a făcut cu ochiul înainte să se ridice ca să închidă discret ușa sălii de ședințe și să stea de pază.

— Ai idee la ce oră o să termini? m-a întrebat Marc.

— Sper să pot să scap peste puțin timp, sunt epuizată… și cu

săptămâna care se anunță…

— Vin să te iau și mergem la tine, după aceea?

— De acord, te sărut.

— Și eu.

Am închis, fiind deja cu gândul alături de el.

— Era coaforul?

Am izbucnit amândouă în râs.

— Negustor de vechituri… e negustor de vechituri.

— Mulțumesc, Yaël.

— Pentru ce?

— Pentru că mă faci părtașă la o felie din viața ta. Atmosfera este cu mult mai bună de ceva vreme. Voiam să-ți spun că înainte mi-era frică de tine. Acum mă lași să fac lucruri la care nu aș fi avut acces, mă înveți multe și îmi dai responsabilități. E grozav să lucrezi pentru un om fericit, iar tu ești un om fericit.

Mă așteptam la orice, mai puțin la asta. Această mână de femeie pe care o terorizasem atâta mă bulversase. Unde fusesem în acea ultimă perioadă de putusem să fiu atât de îngrozitoare cu ea, deși se dădea peste cap și făcea maximum pentru mine?

— Oh… mulțumesc. Și tu faci treabă bună, Angélique. Ai viitorul în față, fii sigură! S-a aprins o luminiță în ochii ei. Vreau să-ți cer o favoare și după aceea ești liberă.

— Spune-mi ce pot să fac.

— Adună pe toată lumea.

— Nicio problemă.

I-am mulțumit și m-am îndreptat imediat spre biroul lui Bertrand. Ușa era deschisă, am ciocănit, el a ridicat nasul din ecran.

— E totul gata?

— Poți să vii două minute?

Și-a îndreptat spatele și m-a privit.

— Vrei să îmbărbătezi trupele?

— Oarecum.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut că toți din echipă mă așteptau, perplecși că nu știau ce a mai dat peste ei. Bertrand m-a

urmat și s-a rezemat de biroul meu încrucișându-și brațele. Am respirat adânc și am început:

— Voiam să vă mulțumesc pentru toată munca depusă în ultimele săptămâni. Tuturor, fără deosebire. Era proiectul meu, dar voiam să fie colectiv. N-aș fi ajuns aici fără voi, m-ați înlocuit cu brio în relația cu clienții obișnuiți, și, de altfel, astăzi unii vă preferă pe voi în locul meu!

Câteva figuri au devenit palide.

— Ei! Fără panică! Nu sunt supărată pe nimeni, dimpotrivă! Ăsta-i jocul. Voiam de asemenea să vă urez tuturor un weekend excelent! Întoarceți-vă la casele voastre, odihniți-vă, profitați de cei apropiați vouă, pentru că de săptămâna viitoare nu vor mai exista timpi morți, sfârșitul de an va fi încărcat. Pe luni dimineața!

— Plecăm dacă pleci și tu, Yaël, mi-a spus Benjamin.

— Plec și eu! Mulțumesc.

Colegii mei, fără să mai întrebe altceva, și-au luat lucrurile și și-au îmbrăcat paltoanele. Am pornit către biroul meu, mulțumită, și am simțit privirea lui Bertrand ațintită pe mine, fața strâmbându-i-se într-un rictus indescifrabil.

— Frumoasă prestație, mi-a spus când am ajuns lângă el.

S-a ridicat și m-a dominat de la înălțimea lui.

— Weekend plăcut, Yaël!

— Mulțumesc, la fel, Bertrand.

El nu s-a mișcat, a rămas acolo și s-a uitat cum îmi iau poșeta și haina.

— Pe luni, am spus aruncându-i o ultimă privire.

Apoi m-am alăturat întregii echipe, care mă aștepta la ușa de la intrare. Nu se mai întâmplase niciodată să plec în același timp cu ei. Ne-am trezit pe trotuar, în seara umedă de decembrie, circulația era aglomerată, stâlpii de iluminat public și farurile se reflectau în băltoace. S-au deschis umbrele, una m-a protejat de picăturile de ploaie.

— Unde te duci? m-a întrebat Benjamin.

— Vine cineva să mă ia.

— Oh… asta-i bine!

Am roșit.

— Ni-l prezinți?

— Nu! am răspuns râzând.

Am auzit mașina Porsche înainte s-o văd, le-am adresat un zâmbet larg tuturor colegilor mei.

— Vă las! Weekend plăcut!

În clipa în care rosteam această frază, Marc, care tocmai parcase mașina, a coborât și m-a văzut. Am alergat la el, în fluierăturile și remarcile admirative la adresa bătrânului său bolid. A fost ceva mai puternic decât mine, l-am sărutat, nepăsându-mi de cei din jur, de Bertrand care trebuie să fi asistat la scenă de la vreuna dintre ferestrele agenției.

— Mergem? i-am spus lui Marc.

— Fericită că ești în weekend?

— Nici nu-ți închipui cât!

A înconjurat mașina și mi-a deschis portiera. Înainte să urce și el, a făcut cu mâna către toată echipa, care stătea încă pironită în fața imobilului.

De data asta, fără bucătărie și mese pantagruelice; Marc s-a lăsat convins de un platou cu mezeluri și brânzeturi cu pâine proaspătă și se pare că i-a convenit. După cină, am rămas să stăm de vorbă pe canapea, cu un pahar de vin roșu în mână.

— Dacă am înțeles bine, trebuie să te relaxezi în următoarele două zile?

— Exact!

A arborat un zâmbet malițios.

— N-ai să muncești? Serios? Nici măcar puțintel?

— Nu! Mă rog, așa sper.

— Ce faci duminică?

Unde voia să ajungă?

— Nimic special, cred c-o să mă duc să înot… de ce?

— Vino cu mine la Piața de vechituri!

— Și Abuelo?

— Poate să lipsească o dată și, dacă îi spun că te iau pe tine, o să întindă covorul roșu. Asta trebuie să te facă să vrei!

— Bineînțeles! i-am răspuns cu un zâmbet până la urechi. Îmi face o deosebită plăcere. Pe cuvânt, sunt încântată să merg cu tine. Mulțumesc!

Ce faci, Yaël? Eram pe marginea unei prăpăstii, cu un picior deja în gol. S-a apropiat de mine, m-a luat de gât, și-a lipit fruntea de a mea închizând ochii.

— Mi-a fost dor de tine, a șoptit.

Nu mi-a lăsat posibilitatea să-i răspund sau să mă gândesc la declarația lui, m-a sărutat cu intensitate, tremuram din cap până-n picioare, apoi mi-am înnodat brațele în jurul gâtului său, căutând să mă apropii tot mai mult de el. M-a ridicat și m-a dus până în camera mea, pe pat. S-a lungit peste mine, mi-am scufundat privirea într-a lui. Am avut impresia că nu făcusem niciodată dragoste în felul acesta, încet, tandru, așteptând și dând mereu mai multe mângâieri și sărutări, pielea noastră se chema și rămânea lipită una de cealaltă.

— Dormi, mi-a șoptit mai târziu, când eram ghemuită la pieptul lui. O să plec.

— Rămâi!

Gata, mă aruncasem în gol. Am ieșit din pat și am făcut turul apartamentului, goală și stingând toate luminile, fără să uit să închid telefonul. Lângă pat, am remarcat ceasul lui pe noptieră; acest fapt simplu m-a tulburat, era acasă la el aici. Am fost recunoscătoare pentru penumbra care îmi ascundea ochii umezi, apoi m-am strecurat sub plapumă și mi-am regăsit locul, locul pe care îl iubeam, în scobitura umărului lui, el m-a cuprins cu brațul, mâna i s-a plimbat pe pielea mea, picioarele ni s-au înlănțuit.

Un sărut pe frunte, un al doilea, un al treilea. Cu pleoapele închise, am zâmbit. Mă trezeam în aceeași poziție în care adormisem, ghemuită la pieptul lui.

— Bună dimineața, a șoptit Marc.

— Bună dimineața.

Mi-am frecat nasul de pielea lui și am respirat adânc. Mâinile lui mă mângâiau pe spate, pe picioare, pe tot corpul. Ceea ce se întâmpla era pur și simplu inimaginabil, să-mi încep ziua, o sâmbătă, în brațele lui. M-am desprins și am ridicat ochii înspre el, ai lui erau încă lipiți de somn, dar râdeau.

— Aș rămâne aici toată ziua, mi-a spus. Dar trebuie să deschid puțin astăzi.

— Cât e ceasul? Ești în întârziere?

— Nu e grav, n-am program fix. Și n-o să mă lipsesc de un mic dejun în pat, cu tine.

M-a sărutat pe vârful nasului.

— Să nu te miști, da? Mă duc după croasanți.

— Îmi dai voie să fac o cafea?

A ridicat din sprâncene, a făcut o mutră bosumflată, după aceea chipul i s-a luminat.

— O dată, îți dau voie.

M-a sărutat blând și s-a dat jos din pat. Fără să mă mișc, cu capul pe pernă, m-am uitat la el cum se îmbracă. Înainte să iasă din cameră, m-a privit.

— Mă întorc.

Am ascultat zgomotul pașilor lui pe parchet, respirația mi s-a blocat, de panică, de fericire, de nesiguranță, de poftă de mai mult. M-am aruncat pe locul pe care îl lăsase gol și i-am respirat adânc parfumul; spiritul mi s-a liniștit. M-am sculat și m-am dus în baie. Am stat secunde lungi să mă privesc; părul ciufulit, ochii strălucitori, gura înroșită. Această imagine din oglindă m-a făcut fericită, am avut impresia că mă recunosc, era mult timp de când nu mi se mai întâmplase.

Un sfert de oră mai târziu, când puneam două cești de cafea pe noptieră, s-a auzit ușa de la intrare. În mai puțin de două minute, aroma de croasanți calzi a invadat camera, nu se întâmplase niciodată asta. M-am strecurat sub plapumă, Marc a aruncat punga de la brutărie pe pat și s-a trântit peste mine, băgându-și mâinile pe

sub tricoul pe care mi-l pusesem. Am scos un țipăt.

— Ești gheață!

M-a gâdilat, am râs copios. Când s-a oprit, s-a așezat lângă mine și mi-a dat un croasant. Am mușcat din el și i-am dat o cafea.

— Dormi la mine diseară? m-a întrebat după ce am terminat micul dejun și stăteam în brațele lui.

— Da… la ce oră pot să vin?

M-a trântit pe spate, s-a întins peste mine și m-a sărutat.

— Când vrei, când ești pregătită… eu te-aștept, mi-a spus cu gura lipită de a mea.

Duminică dimineață am redescoperit Piața de vechituri, mă duceam acolo în copilărie cu părinții, dar uitasem totul; aleile, labirinturile, pasajele secrete acoperite, standurile lipite unele de altele, ca peșterile lui Ali Baba. Terenul de joacă al vânătorilor de comori. Anticarii așezați în fotolii vintage își așteptau clienții, vorbeau cu glas scăzut între ei, conversația lor era uneori întreruptă de câte un hohot de râs. Ca și Marc, erau toți calmi, răbdători, nici enervați, nici entuziaști pentru câțiva bănuți, asta le cerea meseria. Această stare de spirit era contagioasă, voiam să nu mă grăbesc, să privesc în jurul meu. Un amănunt m-a amuzat: imediat ce erau singuri, negustorii de vechituri stăteau lipiți de telefonul mobil. Am profitat ca să-l tachinez pe Marc, așadar nu eram singura care suferea de această prelungire a mâinii. Petrecuserăm mai mult de două ore străbătând aleile pieței Paul-Bert și, după spusele lui Marc, abia parcurseserăm jumătate. Nimic surprinzător în asta, căci el se oprea la fiecare stand… Cunoștea pe toată lumea, avea câte un comentariu pentru fiecare mobilă, pentru fiecare nouă descoperire, acceptând toate cafelele la început, apoi păhărelele de vin roșu și feliile de salam, când s-a apropiat prânzul. Mă prezenta tuturor ca „Yaël… ea este Yaël“, prezentare care a suscitat mai multe bătăi pe umăr și ocheade complice. Spre deosebire de vizita noastră la L’Isle-sur-la-Sorgue, Marc era acasă în Saint-Ouen, aceasta era cealaltă viață a lui, cu prieteni pe care eu și prietenii noștri comuni nu îi

cunoșteam și care vedeau în el pe descoperitorul fără pereche, pe succesorul bunicului său; și, de fapt, reputația lor depășea frontierele micului lor magazin parizian. Marc era talentat și n-o arăta, nu se lăuda niciodată cu „loviturile“ lui, cu multele victorii în fața tuturor celorlalți, nici cu articolul de presă apărut de curând și de a cărui existență am aflat atunci.

— Ce-i cu povestea asta? l-am întrebat luându-l deoparte.

— Nimic deosebit, un jurnalist de la Côté Paris a venit în magazin, am stat de vorbă și câteva luni mai târziu a apărut acest articol.

— Côté Paris! am strigat nebună de bucurie pentru el. Asta o să-ți aducă clienți și notorietate, e grozav pentru afacerile tale.

— Oh, știi… nu cer atâta, merge și nu vreau mai mult…

— Nu fi modest, ești printre cei mai buni, după cum spun prietenii tăi, laudă-te!

A făcut o mutră indulgentă.

— De ce să vreau mai mult?

— Dar…

Și-a scufundat ochii într-ai mei mângâindu-mă delicat pe obraz.

— Am tot ce-mi trebuie.

Inima mi-a stat în loc. *Ce vrea să însemne asta?* S-a îndepărtat de mine și a făcut câțiva pași.

— Continuăm încă puțin, înainte să mergem să mâncăm? mi-a spus peste umăr.

Am dat din cap și l-am prins din urmă alergând. Când l-am ajuns, mi-am lipit brațul de al lui, atingându-i ușor mâna, apoi degetele noastre s-au prins unele de altele ca să nu-și mai dea drumul.

Puțin mai târziu, ne-am făcut loc prin mulțime să intrăm în cafeneaua *Paul-Bert*, localul lui din Piață și cel al lui Abuelo mai înainte. În mai puțin timp decât e nevoie ca s-o spun, am făcut rost de o măsuță aproape de bucătărie; am aruncat o privire în culise. Încă o dată, fără fețe de mese în carouri, ci mese din lemn respirând

autenticitate și convivialitate, în cea mai pură tradiție a bistrourilor. Chef-ul țipa la ospătari și totuși câtă eficacitate! Acest bărbat impozant, cu șervetul pe umeri, verifica atent fiecare mâncare, doar privindu-l simțeai că toți clienții trebuia să fie tratați la fel, cei ai casei, curiosul, turistul american, care probabil, în acest restaurant, avea impresia să se află în a cincea dimensiune. O dată în plus, cu Marc eram departe de barurile cu sushi, impersonale și fără savoare. Să mi-l imaginez o clipă în locurile pe care le frecventam cu agenția echivala cu imaginea unui leu scăpat direct din savană și închis într-o cușcă la SPA, cu crochete pe post de mâncare. În timp ce aici, cu ochelarii și tutunul de rulat pe masă, baschetii mai moderni decât toți cei ai colegilor mei, deși datau din 1975, lăsându-i gura apă la gândul tocanei de vită cu vin, era în elementul său și respira în voie. Totuși mi-am promis să-l fac să mănânce cu bețișoarele, doar ca să mă amuz. Mi-a luat mâna peste masă și mi-a mângâiat-o cu degetul; m-am înfiorat.

— Dacă mi s-ar fi spus acum zece ani că voi trăi asta, nu aș fi crezut…

— Nici eu.

— Tu, eu, împreună aici… Îți dai seama?

— Cu greu, i-am răspuns zâmbind.

— Săptămâna asta am vorbit cu Cédric la telefon, făcea pe spionul la cererea surorii tale. Am izbucnit în râs. Trecând la lucruri serioase acum, mi-a spus că vor avea al treilea copil, tu nu-mi spuseseși.

— Sister secret!

— E plăcut să vezi ce fericiți sunt, îți vine să-ți dorești și tu același lucru.

— Într-adevăr!

Numai că dorința de o astfel de fericire mă părăsea brusc, imediat ce-mi închipuiam figura lui Bertrand când îl anunțam că rămân în concediu de maternitate. Ospătarul ne-a întrerupt ca să ne aducă mâncarea. Prânzul s-a desfășurat în liniște, doar din când în când se auzeau zbieretele chef-ului, pe care le uitam foarte repede.

Marc mi-a spus povești despre Piață, despre cariera lui Abuelo. Ziua aceasta era pur și simplu magnifică, nu mă gândeam decât să profit de el, să-l aud, să-l privesc, ca și cum serviciul, prietenii, nimic altceva nu mai exista. Masa noastră s-a prelungit mult; după desert și cafea, am mai luat încă o cafea, ne simțeam bine la căldură; uneori chiar nu mai spuneam nimic, privind pur și simplu în jurul nostru, simțeam o mângâiere ușoară ca un fulg pe mână și zâmbeam. Chef-ul în persoană ne-a însoțit la plecare întrebându-mă dacă îmi plăcuse spectacolul, Marc era un obișnuit de-al casei și cunoștea personajul. În restul localului, era nebunie; imediat ce unii clienți plecau de la o masă, ea era luată cu asalt de alte persoane, dar eu nu-mi dădusem seama de nimic din toate astea. Îmi imaginam cu ușurință până la ce punct trebuie să-i fi enervat pe ospătari. Bacșișul pe care l-a lăsat Marc avea să liniștească spiritele! Când am ieșit, m-a izbit un curent de aer rece venit de pe aleile Pieței și m-am crispat. Mi-am băgat mâinile în mânecile gecii și mi-am ascuns nasul în guler.

— Vino-aici, mi-a spus Marc deschizându-și brațele.

M-am ghemuit la pieptul său, deși cred că-i era și lui frig, cu veșnica sa haină din velur și un fular subțire.

— Cum faci de reziști? l-am întrebat ridicând fața spre el.

S-a aplecat și m-a sărutat pe vârful nasului. Apoi și-a lipit fruntea de a mea și m-a privit în ochi zâmbind.

— Ne întoarcem încet? Îmi închipui că vrei să te pregătești pentru săptămâna de lucru.

— Da.

Știa să citească în mine. Am fost ușurată că nu am simțit niciun reproș în vocea lui.

Marc tocmai parcase mașina în fața clădirii mele, noaptea de iarnă căzuse deja, mi-am desfăcut centura și m-am întors spre el.

— Mulțumesc pentru această zi, mi-a plăcut la nebunie.

— Serios? Nu te-au deranjat prea tare vechiturile?

— Nu.

— Știi ce-aș vrea?
— Spune-mi.
— Aș vrea să pornim la drum, să plecăm pe negândite două, trei zile, departe de tot, doar amândoi, pentru ca ziua să nu se sfârșească.
— Nu mă tenta, i-am șoptit.
Mi-a aruncat o privire.
— Iar tu, nu mă face să visez…
— Într-o zi, poate…
M-am apropiat de el și, când îi luam obrajii în mâini ca să-l sărut, m-a strâns la piept.
— Te sun, i-am spus înainte să-l sărut o ultimă oară. Ne vedem curând?
— Tu hotărăști…
— Bun, păi… am plecat.
Am deschis portiera, am pus un picior pe asfalt, dar m-am întors spre el:
— Rămâi cu mine în seara și în noaptea asta? Știu că nu este o escapadă, dar e mai bine decât nimic, nu? Și am să-ți propun ceva super-exotic la cină…
— Nu-mi spune că vrei să comanzi…
— Sushi!
— Cred că mă întorc acasă, mi-a spus, cu un aer amuzat.
M-am aruncat în mașină și l-am sărutat pasional.
— Du-te după sushi! a zis după ce nu l-am mai sufocat.

Un pic mai târziu, stăteam unul lângă altul pe canapea, când telefonul meu a vibrat pe măsuță. L-am luat.
— E Alice, i-am spus lui Marc.
— Și nu răspunzi?
— Alo!
— Voiam să știu ce faci, nu mi-ai mai dat niciun semn de viață de câteva zile.
— Am fost ocupată…

Marc și-a dus mâna la gură ca să nu râdă.

— Bine, bine, a continuat ea. Ca de obicei, serviciul, în fine, ăsta nu-i un motiv.

Am pus difuzorul.

— Am petrecut weekendul cu Marc. De fapt, e aici.

— Poftim?

— Salut, Alice, i-a spus el.

— Ah… și… ce-ați făcut?

— Chestii, i-am răspuns eu.

— Țțțț… bun, nu vreau să mai aud nimic! Veniți la masă într-o seară, săptămâna asta?

Am schimbat o privire cu Marc.

— Cu plăcere, și-a luat el sarcina să-i răspundă.

— Atunci, să fie miercuri!

A închis. Voi lua masa la sora mea, cu Marc, ca un cuplu normal. Ar putea să pară o prostie, doar îl cunoșteau pe Marc ca pe propriul lor buzunar, dar situația mă speria, cu atât mai mult dacă erau și părinții mei. Nu le prezentasem niciodată pe nimeni lui Alice și lui Cédric, dar nici nu mă aflasem vreodată în această situație. Totul lua o turnură serioasă, pe care eram incapabilă s-o stăpânesc; pierdeam controlul asupra unei părți din viața mea. În mașină, Marc pomenise de ideea de a pleca pe negândite, dar nu știa că de când îmi invadase din nou existența, aveam impresia că făceam *totul* pe negândite; mergând până-ntr-acolo încât uitam email-urile și telefonul pe fundul genții. De altfel, țineam pumnii pentru ca Bertrand să nu mă fi căutat, altfel a doua zi avea să fie jale. Am respirat adânc.

— Nu te simți bine? m-a întrebat Marc.

— Ba da, ba da, sunt bine.

— Sigur? Pentru că, îți jur, de trei minute am impresia că a luat foc ceva acolo, a spus punându-mi un deget pe frunte.

Am râs și m-am simțit mai bine.

— E din cauza cinei la sora ta?

— Nu, dar pregătește-te, o să fie comic.

— Vrea să vadă ca să creadă, așa-i?

— Se prea poate.

— Contează pe mine că am să-i dau motive. Am să încep cu asta.

M-a sărutat pe gât.

— Și, după aceea, aș putea să fac și asta.

M-a luat de mijloc și m-a tras pe genunchii lui.

— E adevărat, ai putea.

— Doar că la un moment dat va trebui să trecem la chestiuni serioase, pentru ca ea să nu mai aibă nicio îndoială în privința lucrurilor pe care le facem împreună.

M-a sărutat pe gură.

— Și, lovitura de grație, vom pleca în grabă spunându-i că ne cheamă patul.

M-am lipit de el arcuindu-mă.

— Mda, va fi târziu, foarte târziu, am continuat. Ca acum, de altfel. Poate că ar trebui să repetăm spectacolul nostru.

11

I-am simțit buzele pe gât, am zâmbit când încă dormeam. M-am ghemuit și mai strâns, apăsându-i brațul cu care îmi înconjura talia. Nu aveam chef să mă trezesc, voiam să rămân acolo, ascunsă, toată ziua.

— Ai dormit bine? mi-a șoptit la ureche.

M-am întors, dorind să-l văd.

— Da. Foarte bine. Dar tu?

— Ca un bebeluș.

M-a așezat pe spate și, trecând pe deasupra mea, a aprins veioza de pe noptieră și și-a luat ceasul; s-a strâmbat, după care l-a pus la loc pe noptieră. Și-a lăsat privirea pe sânii mei, eu i-am trecut mâna prin păr.

— Cât e ceasul?

— 07:30.

— Nu, nu-i adevărat… voiam să fiu la serviciu la ora 08:00 și am uitat să pun ceasul să sune.

— Nu-i nimic, o să fii acolo la ora 09:00, nu-i moarte de om.

— Da, la urma urmei.

Eu am spus asta?

— Pot să vin cu tine la duș? m-a întrebat dând să se ridice.

— Să nu pierdem timpul!

M-a sărutat și, a fost mai puternic decât mine, m-am agățat de gâtul lui. S-a ridicat și, fără să întrerupă sărutul nostru, s-a eliberat și apoi, dintr-o săritură, a ieșit din pat.

— Vezi, nu eu sunt cel care lenevește sub plapumă, mi-a spus dispărând în baie.

Am privit tavanul zâmbind. Într-un târziu m-am sculat și m-am

dus lângă el sub apă. A fost foarte complicat să stau cuminte, dar am rămas fermă, nu era timp de zbenguială, treburile așteptau. După ce s-a uscat, Marc a sărit în aceleași haine din urmă cu o zi și mi-a propus să facă o cafea. Niciodată nu îmi începusem o zi de muncă astfel; mă aflam încă la o mie de leghe de agenție! Totuși, când mă îmbrăcam, am simțit cum gândul, încetul cu încetul, mi se mobilizează, ca și cum uniforma — costumul taior cu pantalon și pantofii cu toc cui — alcătuia un zid între paranteza weekendului și responsabilitățile mele profesionale. Am încheiat totul cu machiajul și coada de cal regulamentare pentru serviciu. Mă pregăteam să ies, când am văzut pe noptieră ceasul lui Marc. M-am așezat pe pat și l-am luat în mână; l-am atins cu vârful degetelor, extaziindu-mă în fața fineții acelor, a moliciunii pielii, a formei brățării modelate pe încheietura lui. Am oftat adânc ridicându-mă și am pornit spre bucătărie.

— Poftim, uite ce-ai uitat, i-am spus lui Marc când turna a doua cafea.

S-a întors spre mine și m-a privit atent, cu un aer indescifrabil.

— Celălalt eu al tău, mi-a spus.

Nu greșea; cu cât treceau minutele, cu atât Yaël cea din weekend adormea, pregătindu-se să hiberneze zile lungi, lăsând locul celeilalte, Yaël de la agenție. Nu puteam să fac nimic, asta era, chiar dacă rămăsesem în urmă în privința planificării mele interioare, îmi plăcea să intru în această a doua piele. M-am apropiat de el, i-am luat mâna și i-am pus ceasul fără grabă.

— Mulțumesc, mi-a șoptit dându-mi cafeaua.

Mașina Porsche a oprit în fața agenției; mi-am desfăcut centura.

— De data asta, chiar e sfârșitul weekendului, mi-a spus Marc.

— Da… o să am foarte mult de lucru, dar…

M-a întrerupt cu un sărut.

— Vino diseară la magazin dacă vrei, chiar și târziu.

— Te țin la curent, i-am șoptit desprinzându-mă de el.

M-am dat jos din mașină și i-am aruncat o ultimă privire,

trântind portiera. Începând de acum, trebuia să mă concentrez asupra muncii, să nu mă mai gândesc la el, nici la clipele pe care le petrecuserăm împreună în ultimele două zile, orice abatere a atenției îmi era interzisă. Cu toate acestea, tot n-am putut să nu mă întorc în momentul când am împins ușa grea a clădirii; i-am trimis un zâmbet lui Marc, oftând, și el a pornit mașina. Tăcerea din casa scării m-a surprins; de obicei, la ora aceasta era animație, începeau să vină colegii. Când am intrat în agenție, surpriza n-a făcut decât să-mi crească. Era ora 09:05, nicio lumină nu era aprinsă, niciun calculator, niciun zgomot, nimic care să poată să arate prezența măcar a unei persoane. Storurile erau trase și era un frig groaznic. După ce am apăsat pe întrerupător, am avansat în spațiul deschis frecându-mi brațele. Cine avusese ideea să întrerupă căldura la început de decembrie? Biroul lui Bertrand era scufundat în întuneric. Nu-mi plăcea asta și mai ales chiar nu înțelegeam ce se petrecea. Nedumerită, mi-am luat telefonul și am verificat mail-urile, mă uitasem la ele atât de puțin în weekend, încât poate îmi scăpase vreo informație. Dar nu, nimic special, fusese liniște.

— Sunt aici, Yaël.

Am tresărit și m-am întors, cu mâna pe inimă.

— Bertrand, m-ai speriat! Ai o manie să apari pe neașteptate.

— Vino pe-aici!

Nu avea nici haină, nici cravată, iar mânecile cămășii îi erau suflecate. Hotărât lucru, ziua începea într-un mod ciudat. Ce se întâmpla? Ce-mi ascundea? Chiar nu-mi plăcea asta. Am întârziat câteva clipe până l-am urmat în sala de ședințe.

— Stai jos, mi-a cerut după ce am intrat.

L-am ascultat. A închis ușa după mine și a început să meargă încolo și-ncoace fără să spună un cuvânt, dus pe gânduri. Părea extenuat. Era rarisim să-l văd astfel.

— Am dat o dimineață liberă echipei, m-a anunțat fără să-mi arunce vreo privire.

De când făcea asemenea lucruri? Pe la spatele meu și la începutul unei săptămâni atât de încărcate? Problema trebuia să fie

gravă. S-a oprit în fața unei ferestre, privind pe stradă, cu mâinile în buzunare.

— Îți amintești? Urma să revin cu subiectul ăsta la momentul oportun, în legătură cu asocierea.

Asocierea… eram atât de ocupată, că o pusesem într-un dulap încuiat bine. Brusc, am avut sentimentul că respir cu greutate, că o minge de plumb cădea peste mine.

— S-au schimbat multe lucruri de când am avut discuția aceea. Am luat niște decizii…

Inima a dat să-mi spargă pieptul. După mișcarea umerilor, am înțeles că Bertrand respira adânc. S-a întors și s-a oprit în fața mea. Și-a sprijinit pumnii pe masă și m-a țintuit cu privirea. Nu-i cunoșteam o față atât de serioasă. Cred chiar că nu îl văzusem niciodată așa. Era grav.

— S-a terminat cu agenția. Încep o altă afacere.

Am avut nevoie de câteva secunde pentru ca informația să-mi ajungă la creier; nu era posibil! *Nu!* Cum putea să facă așa ceva? Mie, tuturor celorlalți. Ne speteam muncind pentru el de luni de zile, de ani de zile. Și îndrăznea să părăsească nava! Să ne lase baltă. Să se descotorosească de noi după ce ne storsese de tot ce putuse. M-am ridicat dintr-un salt.

— N-ai dreptul! Pui lacătul pe ușă acum când afacerea e mai înfloritoare ca niciodată și când avem o mulțime de proiecte! Cum…

— S-a terminat pentru mine, nu pentru tine sau pentru ceilalți.

M-am înecat.

— Dar… dar… ce vrea să însemne asta? O să te înlocuiască cineva?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare. M-am prăbușit pe scaun și am pus coatele pe masă luându-mi capul în mâini. Nu știam să lucrez decât cu el, el mă învățase totul, fusese ghidul meu, profesorul meu. Era piedestalul meu. Eram bună să mă duc să-mi caut de lucru în altă parte. Viitorul meu profesional tocmai se prăbușise ca un castel din cărți de joc, eram goală, crezusem că atinsesem fundul prăpastiei când mă trimisese în concediu, dar

perioada care se anunța avea să fie mai rea decât orice.

— Yaël, uită-te la mine!

Am ridicat capul evitându-i totuși privirea; m-am uitat în dreapta, în stânga, am scrutat tavanul, apoi mocheta și, în sfârșit, un infim fir de praf care zbura prin aer. A bătut cu pumnul în masă, am tresărit și i-am înfruntat privirea. Furia lui rece mi-a amintit de cea de la începuturile carierei mele aici.

— O faci intenționat, nu-i așa? Maturizează-te un pic! *Tu* mă înlocuiești!

Respirația mi s-a tăiat. El s-a așezat pe colțul mesei, deodată mai calm, parcă scăpase de o greutate.

— Dar… Bertrand… trebuia să fim asociați… Am nevoie de tine.

A schițat un zâmbet.

— Sunt luni de când te pregătesc și săptămâni de când îți testez capacitatea de a conduce singură. Crede-mă, dacă fac asta e pentru că ești pregătită, nu aș pune în pericol această afacere în care mi-am lăsat până și cămașa de pe mine. Faptul că-mi iei locul este meritul tău și doar o consecință logică.

— Dar…

— Preiei așadar succesiunea de la mine începând din acest minut. În ce mă privește, am alte proiecte în minte. Rămân proprietarul spațiului, îmi vei plăti o chirie cvasi-simbolică. Îți cedez patruzeci și nouă la sută din acțiunile mele și îmi voi încasa o dată pe an dividendele. În afară de asta, tu ești șefa. E treaba ta să găsești un echilibru. Echilibru în viața mea… Vom anunța după-amiază toată echipa, ceva îmi spune că unii vor fi fericiți. Ai dovedit că te înțelegi mult mai bine cu ei decât mine. Te voi susține o lună sau două, dacă e nevoie.

Ce? Cum? Nu! Nu așa de repede! Ce mi se-ntâmpla? De ce eram într-o asemenea stare? Paralizată din cauza panicii, cu transpirații reci pe spate, mâinile umede, tâmplele dureroase.

— Bertrand, am nevoie de mai mult timp, l-am implorat cu un firicel de glas.

— Într-o zi sau alta, tot trebuie să sari în bazinul mare.

În momentul în care colegii mei — *angajații mei?* — au venit, la începutul după-amiezii, am fugit și m-am încuiat în toaletă. M-am rezemat de chiuvetă și mi-am privit imaginea în oglindă. Dublul meu m-a interpelat: *Rahat! Ce se-ntâmplă-aici, Yaël? E visul vieții tale! Agenția este a ta. Și acum, când ți-a fost oferită pe tavă, faci pe timida, pe fricoasa și uiți că ești cea mai bună. Tu ești cea care e gata să calce pe toată lumea în picioare ca să obțină puterea, care și-a pus la bătaie toată viața pentru asta. Nimic nu s-a schimbat. Mă înșel?*

— Revino-ți, am spus sec imaginii mele.

E adevărat, eu sunt asta. Fusesem prevenită, am muncit pe rupte ca să mă aflu astăzi aici. Era timpul să mă arunc în groapa cu lei. Stăteau în jurul mesei, Angélique avusese grijă să lase un loc liber pentru mine, i-am făcut un mic semn de refuz, după ce am întâlnit privirea hotărâtă a lui Bertrand; trebuia să încep de-acum să-mi asum rolul așezându-mă fără ezitare lângă el, la nivelul lui. Perfect destins, a început:

— În luna septembrie din acest an, vă informam în legătură cu unele schimbări care era posibil să se întâmple aici. Înființez o nouă firmă. Începând de acum, sunteți sub conducerea altcuiva, cu toate schimbările pe care le poate implica acest lucru. După cum bănuiți, este vorba de Yaël.

S-a uitat la mine, s-a dat doi pași înapoi și mi-a făcut semn să-i iau locul.

— Bună ziua celor cu care nu m-am întâlnit încă…

Am respirat adânc, închizând ochii câteva secunde. Zeci de amintiri mi-au venit în minte, începând cu cea din ziua în care pusesem piciorul aici și până la cea când crezusem că voi fi concediată după dispariția lui Marc, apoi primele victorii la capitolul contracte, concediul forțat. Am revăzut studenta stângace și leneșă și am fost conștientă de ceea ce eram astăzi, o femeie de afaceri puternică. Mi-am înălțat cu vioiciune capul. Le-am trasat în linii mari proiectele și ambițiile mele în privința agenției. După aceea, m-am întors înspre Bertrand.

— Ai ceva de adăugat?

A dat din cap că nu. Apoi am privit din nou echipa.

— Întrebări?

Tăcere.

— Ei bine, în cazul ăsta, la treabă!

Toată lumea s-a ridicat, l-au salutat unul după altul pe Bertrand urându-i succes, după aceea fiecare a venit să mă felicite înainte să se întoarcă la treburile sale. După ce sala de ședințe a fost goală, am răsuflat ușurată și m-am prăbușit pe un scaun. Eram epuizată, dar fusese mai degrabă bine.

— Te-ai descurcat perfect.

— Mulțumesc, Bertrand. Ești sigur că nu vrei să mai rămâi puțin?

— Fotoliul de șef e prea mic pentru doi.

Era aproape ora 21:00, agenția era goală acum; chiar și Bertrand plecase. N-aș fi îndrăznit niciodată să-l întreb ce îi motivase decizia, totuși aveam mare nevoie să aflu.

Stăteam la birou privind totul în jurul meu; aceasta era deja casa mea și va deveni și mai mult. Fără să cer nimic, tocmai primisem ceea ce n-aș fi îndrăznit niciodată să visez, viața mea nu putea fi mai bună de-atât. Numai că visurile, consacrarea profesională și perfecțiunea își au prețul lor. Știam că atunci când preiei o afacere, sunt decizii de luat, uneori dificile, trebuie să știi să tai în carne vie. Nu era evident, dar era indispensabil. Știusem asta dintotdeauna. Am pus mâna pe telefon ca să comand un taxi. M-am dus din nou la toaletă și mi-am văzut chipul răvășit. Ziua lăsase urme.

Luminile din fața magazinului de vechituri erau stinse, dar nu și cele din interior. L-am găsit pe Marc lustruind o mobilă. Am împins ușa și am auzit muzica. Uram hazardul; asculta Supertramp. Ultimele acorduri din *Don't leave me now* au răsunat în momentul în care el s-a întors spre mine și un zâmbet i-a luminat trăsăturile. S-a apropiat dându-și jos ochelarii, ca prima oară când am dat peste el, cu șase luni în urmă.

— Pari obosită, mi-a spus tot mai aproape de mine, care rămăsesem în prag.
— O zi grea, într-adevăr.
— Vino în brațele mele…
Zâmbetul i-a dispărut când a văzut în spatele meu taxiul care mă aștepta, cu luminile aprinse, în stradă. S-a încruntat.
— Nu rămâi?
— Nu.
— De ce?
Nedumerit, a rămas la un metru de mine și m-a țintuit cu privirea.
— Yaël, ce se-ntâmplă?
— O să ne oprim aici amândoi. Nu are niciun rost.
S-a dat înapoi, ca și cum l-aș fi lovit. *Control*.
— Despre ce vorbești?
— Ascultă, ne-am simțit bine împreună în ultimul timp, dar nu am… suntem prea diferiți.
Și-a îndreptat spatele.
— Îți bați joc de mine? s-a năpustit asupra mea răstindu-se.
— Fii lucid, noi doi nu suntem pe aceeași lungime de undă. Eu sunt ambițioasă, tu te mulțumești cu ce ai, ceea ce nu pot să-nțeleg cu niciun chip. N-am timp de pierdut, nici loc să mă încurc în amănunte…
— Să te încurci în amănunte! Dar…
— Nu face pe miratul! Ți-am spus de la început, nu mă interesează relațiile de cuplu, de îndrăgostiți, familia, toate astea… puțin îmi pasă, nu ăsta-i visul meu. Dacă ai fi fost aici în ultimii zece ani, ai fi știut că la mine, în general, asta nu depășește două, trei nopți.
A parcurs distanța care ne separa și mi-a prins mâinile, eu nu m-am clintit și l-am sfidat din priviri. *Control*. Nu mi se păruse niciodată așa de înalt.
— Unde ești? Yaël? Nu ești tu ticăloasa asta!
Mâinile lui au urcat până m-au ținut de gât, cum îi plăcea atât de

mult să facă atunci când mă săruta. Mi-a privit cu atenție fața, părul, cu privirea din ce în ce mai dură, fălcile strânse, respirația întretăiată; mâinile lui mă apăsau din ce în ce mai tare pe ceafă. Am rămas impasibilă. *Control.*

— Înot în plin delir, a spus cu vocea lui gravă, și mai obosită.

— Când am început, chiar tu mi-ai spus că fiind imediat după divorț…

Mi-a dat drumul, ca și cum atingerea mea îl ardea. A făcut câțiva pași înapoi, a lăsat de-acum o distanță de netrecut între noi, fără să mă scape din ochi, cu privirea din ce în ce mai întunecată. Se gândea în mare viteză, simțeam asta. Pe măsură ce treceau clipele, furia îi creștea, corpul i se încorda, a strâns pumnii, venele de la tâmple îi zvâcneau. Părea complet ieșit din fire. Nu-l văzusem niciodată scos dintr-ale sale, el întotdeauna atât de calm și de nepăsător. Făcusem bine că nu lăsasem această decizie pentru mai târziu. *Control.*

— Dacă ai crezut că voiam altceva decât…

— Decât să te culci cu mine? a tunat el. Drăcie! Cum am putut să mă las păcălit astfel? De o ticăloasă de cea mai joasă speță cu putință. Vasăzică, așa faci, te folosești de oameni și apoi îi arunci? Ai omorât-o pe cea pe care o cunoșteam, ai călcat-o în picioare, ai redus-o la cenușă. Cine te crezi?

Cu o mișcare a brațului, m-a alungat, cu un aer dezgustat. I-am susținut privirea. *Control.*

— Te-ai uitat la tine? Ce crezi că schimbi dacă îți pui tocuri? Nu ești decât o fetiță care se entuziasmează crezând că se joacă în curtea celor mari. Îți permiți să judeci viața altora și să-i iei de proști. Când de fapt tu nu valorezi nimic. Nu respecți nimic, nici măcar pe tine. Ești gata să te vinzi pentru jobul tău de rahat. Ar fi trebuit să înțeleg din ziua în care te-am văzut plecând de la o întâlnire și umflându-te în pene cu tipii ăia obsedați de bani. Ești rece, ești goală pe dinăuntru. Suni a gol. Ești moartă. Nu e nimic în tine.

Nu folosea la nimic să mai rămân, nu făceam decât să

înrăutățesc situația. Și lucrurile erau de-acum clare. *Control.*

— Sunt așteptată, te las.

— Mda, asta e, șterge-o! Urcă-te în taxi, întoarce-te la viața ta de rahat, a scuipat el, cu vocea plină de amărăciune. Când mă gândesc că din cauza ta am fost gata să mă cert cu Adrien, luându-ți apărarea, găsindu-ți scuze! Când tu faci rău peste tot pe unde treci, murdărești totul, Yaël…

Și-a frecat fața cu mâinile. Am cuprins cu privirea magazinul, înainte să mă uit la el o ultimă dată, apoi m-am răsucit pe călcâie.

— Regret prima oară când ai intrat aici, a spus când eram cu mâna pe clanță. Trăiam mai bine cu amintirea ta decât să văd ce ai devenit. Nu vreau să mai aud vreodată vorbindu-se de tine, Yaël.

Control. Fără să mă întorc, cu un mers mândru și profesional, am ajuns la taxi, al cărui contor continua să meargă. Șoferul mi-a deschis portiera, am sărit în mașină, am pus poșeta lângă mine și am luat telefonul ca să văd dacă n-am primit vreun mail. S-a făcut ceva mai întuneric, luminile din magazin tocmai se stinseseră.

— Tot strada Cambronne, în arondismentul cincisprezece?

— Da, să mergem!

Am închis pleoapele în momentul în care mașina a pornit. *Control.* Gata, se rezolvase. Puteam să trec la altceva. Parcurseserăm deja o bună bucată de drum, cel puțin trei străzi, când *controlul* asupra corpului meu a derapat pe neașteptate. După ce mi-am aruncat telefonul mobil în poșetă, m-am apropiat de bancheta șoferului agățându-mă de tetieră.

— Opriți, vă rog! Imediat!

El a oprit, eu am deschis imediat portiera, am ieșit din mașină și am făcut câțiva pași ca să mă duc să vomit, un pic mai departe, într-o rigolă. Mă țineam de abdomen, scuturată de spasme tot mai violente; prețul de plătit. După câteva minute, o sticlă de apă mi-a apărut sub nas, însoțită de batiste de hârtie. M-am clătit și m-am șters la gură, apoi mi-am reluat locul pe bancheta din spate a taxiului. Șoferul, temându-se de bună seamă pentru curățenia banchetelor sale de piele, mi-a dat o pungă de hârtie.

— Mulțumesc, i-am spus cu o voce răgușită. Dar nu voi mai avea nevoie, a trecut… gata…

Când am ajuns acasă, fără să aprind luminile, am stat nemișcată în picioare în fața ușii, minute lungi. Mâinile au început să-mi tremure violent, ceea ce m-a făcut în sfârșit să reacționez. Cu gesturi sacadate, mi-am scos paltonul și l-am pus în cuier. A trebuit să încerc de două ori să-mi torn un pahar de apă minerală de la gheață. Am intrat în camera mea, am pus pantofii Louboutin la locul lor în dressing. Înainte să înfrunt cu privirea patul încă nefăcut, am respirat adânc deschizându-mi și închizându-mi mâinile ca să le fac să nu mai tremure. După aceea, cu meticulozitate, am schimbat cearșafurile, aveam nevoie de unele curate, imaculate, mirosind a spălat. Am tras cu înverșunare de cearșaf ca să-l întind cât mai bine posibil, când inima mi s-a încleștat atât de tare că m-a durut, respirația mi s-a tăiat o clipă scurtă, și mi-am înăbușit un țipăt. Am închis ochii ca să-mi revin, bătând cu pumnul în saltea. *Control! Control! Control!* Am aruncat așternuturile murdare în fundul coșului de rufe. Hainele cu care fusesem îmbrăcată peste zi au ajuns tot acolo. Apa de la duș mi-a înghețat pielea, am strâns din dinți frecându-mă energic, chiar și fața mea a avut dreptul la un masaj. Apoi, fără să arunc vreo privire imaginii pe care mi-o întorcea oglinda, m-am ocupat de dinți: periuță electrică, după aceea ață dentară. Am îmbrăcat o pijama curată, după care am deschis sertarul de la noptieră, de unde am luat blisterul cu somnifere și am înghițit un comprimat, bând toată apa din pahar.

Am putut în sfârșit să mă lungesc în pat, cu telefonul în mână. *Control.* Aveam o treabă de făcut; am șters un număr de telefon, unul singur. După ce am pus ceasul să sune și am stins lumina, am rămas nemișcată, cu plapuma ridicată până la gât, cu privirea fixă în tavan.

Alungă naturalul și el se va întoarce în galop. Acesta a fost primul meu gând când am deschis ochii, la 06:28. Eram deja conectată la serviciu. Două minute mai târziu, a sunat ceasul, m-am

sculat, am făcut patul și mi-am luat ținuta sport. La ora 07:00, am trecut pragul piscinei, spre marea surpriză a agentului de serviciu.

— Domnișoară Yaël, mă bucur să vă văd! A trecut mult timp!

— Am avut un dosar vechi de rezolvat. Dar nu vă faceți griji, e de domeniul trecutului.

— Sunteți sigură că e totul bine?

— Hm… bine… foarte bine, i-am răspuns oftând.

La 08:57 m-am așezat la birou, gata să-mi încep ziua. Zece minute mai târziu, Angélique s-a apropiat:

— Îmi închipui că acum n-o să mai vii să bei cafea cu restul echipei?

— Ba da, bineînțeles, i-am răspuns ridicându-mă.

Am urmat-o și am fost întâmpinată de zâmbete largi, mi s-a dat o cafea și m-am rezemat cu coatele de insulița centrală din *kitchen*.

— Salut, șefa! a exclamat Benjamin, dezlănțuit. Ce cool! Cred că ai făcut o petrecere de pomină aseară! Ai o figură! Mahmureală?

Dacă ai ști…

— Putem să spunem și așa…

— Acum, serios vorbind, ai în vedere schimbări mari, după plecarea lui Bertrand?

Tot cu ochii în gol, mi-am repetat noua mantră: *Control*. I-am adresat o privire hotărâtă.

— Într-adevăr, vor fi schimbări. O să vă spun în întâlniri individuale.

— Vești bune?

— Așa cred.

M-am ridicat.

— Vă las.

În momentul în care am ajuns în spațiul deschis, m-am întors.

— Angélique, plec la câteva întâlniri.

— Prea bine, îți preiau mesajele.

— Ba nu, vii cu mine.

Până la sfârșitul săptămânii, m-am epuizat muncind. M-am dus

la toate întâlnirile programate în săptămânile trecute, aproape întotdeauna însoțită de Angélique — va fi printre primii care vor fi avansați. Am început interviurile. Rămânând atentă la ideile lor și la dorința de a evolua în carieră, le făceam cunoscute hotărârile deja luate. Nu pierdeam timpul. Prin toate mijloacele, trebuia să dețin controlul, astfel că imediat ce primeam un apel care nu avea legătură cu munca sau funcția mea, îl trimiteam automat către mesagerie. Făceam în așa fel încât să mă întorc din ce în ce mai târziu acasă. Când în sfârșit mă prăbușeam pe pat, înghițeam bomboana mea preferată, somniferul.

Vineri dimineață, Angélique s-a prezentat la mine în birou.

— Yaël, cred că ai o problemă cu telefonul.

— Ba nu. De ce?

— Îmi pare rău că te contrazic, dar se pare că nimeni nu mai poate să-ți lase mesaje, căsuța vocală e plină până la refuz.

— Bine… o să văd. Mulțumesc!

Am luat telefonul și am verificat mesageria. În clipa în care am auzit vocea surorii mele, mi-am regretat gestul. Îmi lăsase un prim mesaj marți dimineața: „Surioară, rămâne valabil pentru mâine? Sunt așa de emoționată la ideea că o să fii aici cu Marc! Nu-ți face griji, n-am asmuțit cavaleria. Sună-mă, pupici.“ Am închis ochii. Al doilea mesaj, miercuri dimineață: „Yaël, sunt îngrijorată, veniți diseară? Cédric o să-l sune pe Marc.“ Mi-am dus mâna la gură. Al treilea mesaj, miercuri seară: „Tocmai am vorbit cu Marc la telefon! Ce-i cu povestea asta? Sună-mă imediat!“ Joi la prânz: „Ce tâmpenii sunt astea? Nu pricep nimic! Te-ai țicnit de-a binelea? Ce te-a apucat? Sună-mă! E un ordin!“ Tot joi, de data asta seara, dar am avut surpriza să aud vocea cumnatului meu: „Yaël, nu sunt genul care să se amestece în treburile altora, dar vin de la Marc… împreună cu Adrien, l-am silit să vorbească… a fost complicat, dar până la urmă ne-a spus. Nu te recunosc. De ce te-ai jucat cu el? Cum ai putut să-i faci asta?“ Pe celelalte le-am șters fără ca măcar să le ascult.

Am auzit în depărtare vocea lui Angélique:

— A sosit persoana cu care trebuia să te întâlnești. Vrei să-i spun să aștepte?

Am ridicat ochii spre ea, contururile i se vedeau vag.

— Plângi?

O lacrimă a curs.

— Nu, i-am răspuns trecându-mi mâna peste obraz.

Alice a încercat să mă sune la intervale regulate tot restul zilei și eu o trimiteam de fiecare dată la căsuța vocală. După aceea a venit rândul lui Adrien și n-a fost nevoie să-l ascult ca să știu că, probabil, mă făcea în toate felurile, iar Jeanne i s-a alăturat. Cât timp voi putea să-i ignor și să evit să-i înfrunt? De ce eram sigură era că nu voiam să-i aud, să le ascult reproșurile, atacurile. Aveam de furcă destul cu conștiința mea. Sora mea, pe care poate de asemenea eram pe punctul s-o pierd, va trebui să se mulțumească cu un SMS: „Alice, nu vei înțelege, am făcut o alegere pe care mi-o asum, nu puteam să fac altfel. Sper că măcar tu mă vei ierta. Lasă-mi timp! Te sărut.“ Am apăsat pe tasta de trimitere înainte să cedez și să cer vești despre Marc. Cum putusem să las lucrurile să ajungă atât de departe între noi? Știam de la început că nu voi putea să-i acord locul pe care îl merita în viața mea, că nu eram aceea care îl va face fericit. Dacă acele *wonderwomen* care au totul existau, eu nu mă număram printre ele. Concluzia era dureroasă: lăsându-mă dusă de val, îi deschisesem calea către inima mea, îl iubeam prin toți porii, îl iubeam pur și simplu. Îl așteptasem atât de mult timp, însă nu mai eram disponibilă, deși îl voiam mai mult decât orice. Când mă gândeam la el, mă durea totul: mi se punea un nod în gât, nu mai reușeam să vorbesc, deși era tocmai fundamentul meseriei mele, mușchii îmi paralizau și îmi venea să dau totul dracului. Durerea putea să mă cuprindă oricând, corpul, inima, capul mă dureau îngrozitor. Îmi petreceam timpul ascunzându-mi mâinile care îmi tremurau aproape în permanență. Îmi reveniseră grețurile și ghemul în stomac, iarăși nu mai mâncam nimic. Eram ca o drogată în sevraj. Cum închideam ochii, îmi apărea chipul lui din seara rupturii noastre, îi revedeam privirea încărcată de ură și de dezgust,

îi auzeam vorbele mânioase. Eram devastată pe dinăuntru. Nu era nevoie să o lungesc. Alice mi-a răspuns pe loc: „Nu te mai recunosc. Mi-am pierdut surioara. Nu reușesc să înțeleg…“

Venea Crăcinul, la fel și părinții mei, durerea se închista. Îmi petreceam zilele și o parte din seri la agenție. Nopțile le petreceam încă acasă, nu mai aveam nevoie de somnifere, sfârșind prin a mă prăbuși din cauza lacrimilor, dar ele nu-mi aduceau niciun fel de odihnă, într-atât eram de chinuită de coșmaruri, de migrene, de răul la stomac. Nu schimbam cu Alice decât SMS-uri banale despre organizarea sărbătorilor: cine ce va face? Unde? Cadourile? Meniul? Reușeam să fac față la agenție, sau în orice caz așa speram. Eram adesea absentă în toiul ședinței. Și când reveneam cu picioarele pe pământ, nu mai știam unde sunt. Fără să fi vorbit vreodată cu ea despre asta, Angélique, care nu mă scăpa din ochi, rezolva întotdeauna situația din mers. Îl solicitam din ce în ce mai puțin pe Bertrand, pentru singurul și bunul motiv că fugeam de el pentru că nu voiam să-și dea seama în ce stare proastă eram. Mă agățam de agenție, o voisem, o aveam, făcusem totul pentru asta.

Eram în 23 decembrie, părinții mei tocmai aterizaseră la Orly și eu nu eram acolo ca să-i întâmpin. În mod obișnuit, era singura abatere de la programul de lucru, mă întâlneam întotdeauna cu Alice și mergeam împreună. Anul acesta, fugisem de sora mea, amânând la maximum confruntarea, dându-i motive să fiu blamată, folosindu-mă de scuza de aur a serviciului; dădusem trei zile de concediu echipei. Erau toți pe picior de plecare, cu atât mai bine dispuși cu cât tocmai primiseră prima de sfârșit de an. Abia se închisese ușa în urma lor, că zâmbetul de fațadă mi s-a șters, m-am răsucit pe călcâie, gata să-mi reiau locul în fața ecranului, când am întâlnit privirea lui Bertrand.

— Yaël, în biroul meu!

Am oftat. *E încă aici*… La prima vedere, era hotărât să-și exercite puterea până în ultimul minut. Târându-mi picioarele, m-am dus și am luat loc în fața lui.

— E bine să ai grijă de echipă. Dar dacă vrei să-ți meargă bine pe termen lung, va trebui să ai grijă și de tine.

M-am încordat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! Nu-ți face griji în privința mea, i-am răspuns respingându-i remarca, cu un gest al mâinii.

— O, în ce privește jobul, nu e nimic de zis! Nu sunt îngrijorat pentru viitorul agenției decât dacă tu continui să rătăcești ca un suflet pierdut și rezultatele te obsedează într-un mod patologic. Ai grijă! Înainte, colegilor tăi le era frică sau refuzau să lucreze alături de tine. Astăzi, vin la mine ca să știe ce să facă să te ajute. Credeai că nu ți-a remarcat nimeni ochii roșii dimineața când vii? Sau când pleci în grabă să te încui în toaletă?

Am fost descoperită. Eram epuizată. Voiam să fiu în altă parte. Oriunde, numai aici nu.

— Nu-i nimic, o să-mi treacă.

Mi-am întors fața, refuzând să-i susțin privirea, simțindu-mi lacrimile foarte aproape.

— Nu m-am amestecat niciodată în viața personală a nimănui de-aici, dar s-a întâmplat ceva în viața ta care ți-a făcut bine, te-a făcut mai bună și, dintr-odată, ți-ai pierdut strălucirea. Imediat după ce te-am anunțat de plecarea mea.

— Refuz să vorbesc despre asta, i-am răspuns, gata să mă ridic.

— Prie… prietenului tău… cel pe care l-am văzut în treacăt… i-a picat prost promovarea ta?

M-am prăbușit din nou pe scaun, cu spatele îndoit.

— Nu… nu-i asta… nici măcar nu știe, de fapt nimeni nu știe, i-am răspuns fără măcar să-mi dau seama.

— Nu înțeleg.

— Am preferat să-l părăsesc…

Mi-a scăpat fără voie. Cădeam atât de jos, că tocmai mă confesasem lui Bertrand.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că nu m-aș fi descurcat! i-am răspuns ridicând tonul, incapabilă să mă stăpânesc.

— Cine ți-a zis așa ceva?

— Tu!

— Eu? Asta chiar că-i bună! Când ți-am spus eu să alegi între carieră și viața personală?

Am sărit de pe scaun, scoasă din pepeni. Ce tot spunea?

— Tot timpul! Rămâi concentrată, Yaël! l-am imitat agitându-mă ca o nebună în fața biroului lui. Nimeni și nimic nu trebuie să intervină în cariera ta! De câte ori mi-ai spus asta?

— Asta nu înseamnă că trebuie să fii singură.

M-am oprit fulgerându-l cu privirea. *Drăguț, n-am ce zice! E bun să dea sfaturi, când singura lui obsesie e jobul!*

— Ba da! Tu ești singur! Asta trebuie să însemne că e obligatoriu pentru a reuși.

— Nu sunt neapărat un exemplu de urmat și…

— Nu-ți bate joc de mine, Bertrand! Nu ți-ai părăsit soția pentru carieră?

— De unde ai scos asta? s-a enervat el. Și nu, am părăsit-o pentru că nu mai mergeam în aceeași direcție, nu e același lucru.

— Este ca și cum…

— Te înșeli!

M-am postat în fața lui, cu mâinile în șolduri; îmi venea să-l omor. Mă privea fix.

— Ajunge, Bertrand! Să terminăm cu joaca. Mi-am clădit viața pe felul tău de a acționa. Recunoaște, i-am cerut, cu vocea vibrându-mi de furie.

A oftat adânc.

— Când îți spuneam că nimeni nu trebuie să se amestece în cariera ta, voiam pur și simplu să spun că nu trebuie să renunți la ambițiile tale din cauza persoanei cu care trăiești. Când faci așa, într-o zi sau alta o dai în bară și sfârșești prin a-l face pe celălalt responsabil de eșec. Nu trebuie să se pună problema unei alegeri.

— Și copiii tu? am insistat.

Trebuia să găsesc un motiv, unul singur măcar, care să justifice ce făcusem. Era imposibil să mă fi înșelat în asemenea hal! Ar fi fost

insuportabil!

— Copiii mei sunt mari acum, au viața lor. Cariera nu m-a împiedicat să mă ocup de ei și să-i văd crescând, de departe, e adevărat. Dar la fel ca mai mult de jumătate dintre tații divorțați. Nu spun că este cea mai bună soluție, ne descurcăm cum putem, dar nu i-aș fi părăsit niciodată pentru jobul meu. Drept cine mă iei? Nu știi nimic despre viața mea!

Ne sfidam din priviri. Mă țineam tare încă. Totuși îmi simțeam siguranța clătinându-se puțin câte puțin.

— Nu mă face responsabil pentru eșecurile tale, Yaël. Ești adult. Ai ales calea scurtă și ai interpretat totul în felul tău, ca să-ți găsești scuze. Și apoi cine ți-a spus că nu am pe nimeni în viața mea? Totul nu este decât o chestiune de încredere și respect.

M-am prăbușit pe scaun, reperele mele profesionale se năruiau ca un castel din cărți de joc. Așadar, mă sacrificasem degeaba? Eram pustiită, eram singură pentru nimic.

— Așa că acum ai să m-asculți. Când ți-am propus asocierea, aveam îndoieli. Și s-a întâmplat într-adevăr ceea ce mă temeam, ai devenit nebună, ai luat-o razna de tot. Nu poți să susții un asemenea ritm când ești singur, nimeni nu poate. Eu reușesc pentru că am bula mea de oxigen care mă așteaptă și mă susține, fără să uite de ea însăși, are și ea o carireră strălucită și e alegerea ei, pe care i-o respect. Ambiția nu trebuie să fie sinonimă cu singurătatea. Am să fiu cinstit cu tine, cât ai fost în concediu, m-am gândit și la alte opțiuni decât parteneriatul nostru. Am vrut totuși să-ți dau o ultimă șansă. Am crezut mereu în tine, Yaël. Credeam că ai forță, așteptam să vină declicul. Și miracolul s-a produs, erai pe calea echilibrului. Asta n-a făcut decât ca lucrurile să meargă din ce în ce mai bine și m-am gândit că ești pregătită. Ți-am făcut vreun reproș, vreo aluzie măcar în privința muncii tale de când am înțeles că există un bărbat în viața ta?

— Nu, am mărturisit în pragul lacrimilor.

— Și tu ai stricat totul acționând fără să gândești.

— L-aș fi făcut să sufere…

— Nu are tocmai aerul unui copil nefericit. Nici măcar nu i-ai cerut părerea. Aș zice că ăsta-i cel mai rău lucru, că nu i-ai dat de ales. Dacă tu nu trebuia să alegi între el și job, el avea dreptul să aleagă dacă acceptă să te susțină sau nu.

Nu credeam că era posibil să mă simt și mai rău decât în acele ultime zile și totuși Bertrand îmi dăduse lovitura de grație. Trecusem pe lângă viața mea, îngrozită de ideea de a rata totul. Astăzi nimic nu mai era recuperabil. Era prea târziu.

— Te previn, Yaël, este prima și ultima oară când avem această discuție, a reluat el fără să-mi lase timp să reflectez. Acum nu e datoria mea să-ți spun ce să faci. Dar revino-ți, într-un fel sau altul.

S-a ridicat și și-a luat haina.

— Crăciun fericit!

Când a trecut pe lângă mine, mi-a pus mâna pe umăr și mi l-a strâns. După aceea a părăsit încăperea. Am rămas neclintită pe scaun, ascultând cum se pierde zgomotul pașilor lui, apoi ușa agenției deschizându-se și închizându-se. Preț de lungi minute de catatonie, am retrăit despărțirea de Marc — ororile pe care putusem să i le spun ca să justific ruptura noastră și cuvintele atât de dure, atât de adevărate, atât de îndreptățite pe care le spusese la adresa mea — mi-am amintit vorbele lui Bertrand, vizualizându-mi viitorul singuratic. Apoi, m-am ridicat dintr-un salt. M-am dus în birou și mi-am luat lucrurile. Am trântit ușa agenției, am coborât în fugă scările. Am chemat un taxi și i-am dat șoferului adresa magazinului de vechituri. Când am ajuns și am găsit perdeaua trasă și luminile din apartament stinse, în mine s-a ridicat un val de angoasă care a reînviat vechi amintiri dureroase; i-am cerut șoferului să mă ducă la *Louis*, localul unde mergea Marc. Și acolo, ușa închisă. Ghemuită pe bancheta din spate, am luat telefonul, gata să-l sun. Și mi-am adus aminte că, într-un elan de nebunie, îi ștersesem numărul din agendă. Dependența mea totală de iPhone mă costa scump, căci creierul meu nu mai memora niciun număr.

— Unde mergem? a vrut să știe șoferul.

Îmi mai rămânea un loc în care să mă duc: la bunicul lui. Am

scotocit în străfundurile memoriei ca să-i găsesc adresa. Taxiul a traversat din nou Parisul; în urmă cu zece ani, luasem metroul ca să ajung acolo, dar starea mea de spirit era semnificativ aceeași, tremuram ca o frunză, cu ochii plini de lacrimi. Astăzi culpabilitatea mă devora și sentimentul de confuzie îmi făcea greață. Când am ajuns în fața imobilului, m-am simțit ca o proastă; neștiind codul, cum o să fac ca să intru?

— Și acum ce facem? m-a întrebat șoferul taxiului văzând că nu mă mișc de la locul meu.

— Așteptăm.

Voi găsi eu pe cineva care să-mi deschidă.

— Mai am și alte treburi!

— Încasările dumneavoastră nu vor avea de suferit! Să nu vă mișcați de-aici! i-am cerut ieșind în grabă din mașină.

Cineva se apropia de ușă, am profitat de ocazie și am reușit să intru. Cu picioarele goale, am luat-o la fugă pe scări până la etajul al treilea. M-a frapat amintirea locurilor, intactă în memoria mea. Am sunat la ușă, apoi am bătut.

— Abuelo! Abuelo! am zbierat. Deschideți-mi, sunt Yaël!

După câteva minute, am auzit zăngănitul broaștei. Și ușa s-a deschis, ivindu-se bătrânul. Hohotele de plâns mă făceau să sughit. Și-a deschis brațele, m-am refugiat în ele și m-am agățat de vesta lui de lână care mirosea a naftalină. Mâinile lui de bunic m-au mângâiat delicat pe păr.

— Intră, mica mea Yaël, mi-a spus blând.

La fel de drăgăstos, m-a luat de umăr și m-a dus pe culoarul lung. După aceea, m-a ajutat să mă așez pe un scaun la masa din sufragerie.

— Ești numai piele și os și ești înghețată, a spus îndreptându-se spre bucătărie.

Atunci am ridicat capul și ochii mi-au căzut pe bufet, pe fotografii cu Marc, băiețel, adolescent, la douăzeci de ani în Piața de vechituri. Am văzut și o fotografie veche alb-negru, îngălbenită de ani, a lui Abuelo și a soției lui, iubirea vieții lui, după cum îmi

spusese Marc.

— Era minunată, mi-a spus Abuelo întorcându-se lângă mine. Un înger…

Observându-l cum o privea, am fost frapată de iubirea care i se citea pe chip.

— Înainte să mă întrebi: nu-ți face griji, n-a dispărut, n-a plecat. Face doar ce poate. Acum, mănâncă! mi-a spus.

A pus un bol cu supă în fața mea și o lingură mare de argint. Supa era făcută în casă. Aroma legumelor mi-a amintit de copilărie. Mi-a dat o batistă dintr-o țesătură în carouri. Mi-am șters nasul și obrajii. Apoi am băgat lingura în bol. Abuelo s-a așezat alături de mine și m-a privit cum înghit supa până la ultima picătură. Fără să atenueze durerea, fiecare înghițitură m-a încălzit. Când am terminat, s-a ridicat luând bolul și s-a întors câteva minute mai târziu cu o banană tăiată rondele într-un castron. Asta o să-ți facă bine. Și a luat-o de la început. M-a privit mâncând fructul. Nu a mai deschis gura decât atunci când nu a mai rămas nicio felie.

— Mica mea Yaël, nu ți-am uitat niciodată chipul când te-am anunțat că nu se va mai întoarce, acum zece ani. M-ai bântuit. Aș fi vrut să nu mai văd așa ceva niciodată. Mi-a pus mâna pe braț și a adăugat: iartă-mă că ți-am făcut asta. Nepotul meu n-a știut niciodată cât sufereai tu atunci. Trebuia să meargă înainte… Îmi pare rău…

— Nu aveți de ce. Să lăsăm trecutul acolo unde este, e mai bine așa.

— Se spune că poveștile cele mai frumoase sunt și cele mai dificile. Aș fi preferat totuși ca voi doi să fiți scutiți.

— Totul e din vina mea, Abuelo.

— Toți avem dreptul să greșim.

Am stat minute lungi fără să spunem nimic, cu mâna lui încă pe brațul meu, cu mâna mea peste a lui, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Acum ai să te duci acasă la tine, să te odihnești și să vă acordați timp.

— Mulțumesc că m-ați primit.

— Ușa mea îți va fi mereu larg deschisă.

Mi-am îmbrăcat din nou paltonul și mi-am luat poșeta, pusă pe jos. După aceea mi-am permis să-l ajut pe Abuelo să se ridice de pe scaun. Braț la braț, m-a însoțit până la ușă. Când am ajuns pe palier, m-am uitat la el, cu teama că n-am să-l mai revăd niciodată. Mi-a adresat zâmbetul lui amabil.

— Pe curând, mica mea Yaël. Ai grijă pe drumul spre casă.

— Da…

Mi s-a pus un nod în gât, apoi el a închis ușa și l-am auzit încuind de mai multe ori. Am coborât scara mochetată, tot în picioarele goale, și m-am încălțat în fața ușii imobilului. Spre marea mea surpriză, taxiul nu se mișcase din loc. Mi-am ocupat locul în spate.

— Vă rog să mă scuzați.

— Nu mă interesează scuzele. Dar dacă nu plătiți, mergem direct la poliție.

— Vă veți primi banii.

— Unde mergem acum?

Nu i-am dat adresa mea, ci pe cea a surorii mele; aveam nevoie de ea, de Cédric, de copii și de părinții mei. Și trebuia să mă scuz. Pentru tot. Pentru răul pe care îl făcusem timp de zece ani.

Alice mi-a deschis ușa, ne-am privit lung. Și după aceea, vederea mi s-a tulburat, ea mi-a întins brațele și eu m-am aruncat în ele.

— Iartă-mă, Alice! Nu știu ce m-a apucat.

Ea m-a legănat, mângâindu-mă pe păr.

— Ești aici, totul e bine. Intră.

M-a tras înăuntru și mi-a luat fața în mâini.

— Am făcut cea mai mare tâmpenie din viața mea.

— Ba nu… o să se rezolve. Și trebuie să te liniștești mai întâi…

— Dar dacă nu mai vrea să audă de mine…

— Tatăl tău o să-i dea o bătaie la fund!

Tata! Alice mi-a dat drumul și m-am aruncat în brațele întinse ale părinților mei. Eram o fetiță care avea nevoie să fie consolată și

certată de mămica și tăticul.

— Scumpa mea Yaël, mi-a șoptit mama la ureche. Totul o să se rezolve, ai să vezi.

— I don’t know, mum, I don’t know…

— What’s happening?

Am oftat și m-am desprins din îmbrățișarea lor. Apoi am întâlnit privirea lui Cédric.

— Îmi pare rău, i-am spus și lui.

— Ești de groază. Hai, vino-ncoace!

Cumnatul meu m-a luat pe după umeri și m-a dus în camera de zi, decorată ca de Crăciun. Alice se molipsise de la mama, ai fi zis că eram în salonul bunicilor noștri materni, cu ghirlande, lumânări și lampioane din belșug. Mama a dispărut în bucătărie de unde s-a întors după câteva secunde cu o cană de ceai și o farfurie cu fursecuri; reușise deja să coacă un rând, deși nu sosise decât de câteva ore! Din punctul ei de vedere, chiar și când era trecut de ora 21:00, acesta rămânea remediul miraculos pentru toate necazurile. Stând lângă mine pe canapea, mi-a uns fursecurile cu unt și marmeladă de casă, de parcă încă aș fi avut cinci ani. Probabil că înfățișarea mea speria în seara asta, de voia să mă hrănească toată lumea. Alice a venit și s-a așezat de partea cealaltă a mesei, tata și Cédric s-au instalat pe fotoliile din față.

— Conduc agenția de la începutul lunii, patronul mi-a cedat o parte din acțiunile lui, i-am anunțat fără să mai aștept.

Nu mai puteam să ascund asta.

— E minunat! a exclamat tata. Munca îți este răsplătită, bărbatul ăsta nu este un nerecunoscător. Trebuie să fii nebună de bucurie!

— Mulțumesc.

Sărmane tată, dacă ai ști ce grozăvii am făcut ca să obțin acest post! Munca, pe care de altfel o ador, mă duce la pierzanie.

— Ei bine, avem ce sărbători anul ăsta de Crăciun! a continuat mama. Bebelușul și promovarea ta! Sunt mândră de fetele mele.

Nu, mamă, nu spune asta! Nu compara acest copil, rod al iubirii, cu tâmpeniile mele, cu singurătatea mea și cu pierderea lui Marc.

— Mulțumesc, mamă, dar să ne ocupăm mai degrabă de bebeluș și de Alice… V-am abandonat din cauza muncii, a agenției. În toți acești ani, am tras o linie peste ce era esențial. Mi-am greșit prioritățile. V-am neglijat… eu… Iertați-mă pentru tot ce v-am făcut să îndurați…

— Ne suni mai mult decât înainte, m-a întrerupt ea. Nu ți-ai dat seama? Suntem deja mulțumiți. Marius și Léa ne-au vorbit întruna despre tine și despre ce ai făcut cu ei în vara asta…

— E-adevărat! a confirmat tata. De când ai fost în concediu cu sora ta, credem că te descurci mai bine, chiar foarte bine cu responsabilitățile tale și cu restul…

— De astă-vară încoace, nu mai ești un sloi de gheață, mi-a spus Cédric. De aceea n-am înțeles nimic din purtarea ta nebună…

Începând din vară, după vacanța în Lourmarin, după Marc, aș fi vrut să adaug. Mă făcuse mai bună, îmi redase accesul la propria umanitate, mă făcuse să mă gândesc și la altceva în afară de serviciu și, cu toate acestea, nu mai fusesem niciodată atât de fericită să muncesc, ca și cum faptul că viața mea nu se mai învârtea în jurul agenției îmi permisese să văd lucrurile altfel, să mă implic în mod corect și nu patologic, pentru a compensa o lipsă. În acest punct al reflecțiilor mele, o amintire veche de mai multe luni mi-a revenit în minte. Gabriel, acel client care îmi făcea viața amară, îmi spusese să aduc puțină pasiune în existența mea, prezicându-mi că asta m-ar face și mai bună. La vremea aceea, nu înțelesesem nimic. Și cu toate acestea, astăzi trebuia să recunosc că ticălosul, care poate că nu era chiar atât de ticălos, avea dreptate. Totul se întâmpla așa. Crezusem întotdeauna că în viața lui Bertrand nu exista decât munca, dar nu, avea o femeie care îl aștepta, îl susținea, îi accepta ambiția. În puținul timp pe care îl petrecuserăm împreună, Marc nu-mi făcuse niciodată vreun reproș. Niciodată nu-mi spusese că munca mea ne împiedica să ne vedem. Și, cu toate acestea, Dumnezeu știe că trebuie să fi suferit! Toată lumea crezuse mereu că patronul meu mă robotizase, când de fapt mă robotizasem singură, ca o proastă.

— E din cauza asta? m-a întrebat Alice luându-mi mâna într-a ei.

M-am uitat la ea, îmi zâmbea.

— M-am panicat, credeam că n-am să fac față, știu cum pot să fiu când e vorba de muncă, așa că… am preferat…

— Păstrează explicațiile pentru el. Noi vom fi întotdeauna aici. Bine?

— Nu-l merit…

— Ba da…

— Pot să dorm aici?

— Dacă îți convine canapeaua și să fii trezită de copii, chiar mi-aș dori să rămâi!

— Și eu.

— Lucrezi mâine? m-a întrebat Cédric.

— Hm… nu… e Crăciunul totuși.

Și-a reținut un râs ironic. Îl meritam.

— Nu cumva ești în plină transformare?

— Sper… Mă întorc la birou pe 26, nu mai înainte. Promit!

— În cazul ăsta, rămâi aici până la micul dejun de pe 26!

— Mulțumesc, dar va trebui să trec pe-acasă mâine.

12

Am împrumutat rablagitul Clio al lui Alice ca să mă duc la mine acasă să-mi iau câteva lucruri și mai ales muntele de cadouri pe care să le pun în noaptea următoare sub brad. Nu voiam să mai întârzii în apartamentul meu, care mi se părea acum la fel de primitor ca o sală de operații. Nu voiam decât un lucru: să regăsesc căldura casei surorii mele. Am aruncat la repezeală câteva haine într-o geantă și m-am îmbrăcat mai comod decât pentru serviciu. În mai puțin de o jumătate de oră, treaba era rezolvată și geanta plină. Dar n-am luat-o spre periferie; trebuia să-mi încerc șansa de a-i explica, de a-mi recunoaște greșelile, chiar dacă asta nu schimba cu nimic situația, simțeam asta, dar îi eram datoare cu o explicație și aveam nevoie de asta. Trecând cu mașina prin fața magazinului, am zărit o lumină, era acolo, am parcat cum s-a nimerit, am trântit portiera și am alergat până la butic. M-am oprit două secunde ca să-mi liniștesc respirația, după aceea am împins ușa. Tăcerea m-a rănit. El asculta mereu muzică în magazin, indiferent dacă erau clienți sau nu. Acum, niciun acord, niciun cuvânt, niciun zgomot.

— Îmi pare rău, dar e închis, l-am auzit spunând din fundul magazinului.

Vocea îi era mai serioasă decât de obicei, mai gravă chiar. Fără să pătrund mai adânc în magazin, am așteptat frământându-mi mâinile și am observat geanta de voiaj pusă nu departe de mine. *O, nu, orice, numai asta nu!* Am simțit o lovitură de pumn în stomac, pleca…

— Va trebui să reveniți după sărbători, a continuat. Plec în…

Gata, se apropiase. Ca de obicei, și-a dat jos ochelarii, s-a frecat la ochi și s-a ciupit de nas. Îmi plăcea atât de mult când făcea asta…

— Ce cauți aici? m-a întrebat sec. Ai nevoie de o distracție de Crăciun? Îmi pare rău, nu sunt disponibil.

— Voiam să-ți vorbesc.

— Iar eu nu mai vreau să aud vorbindu-se de tine! Ești și surdă, nu numai o ușuratică?

Mă durea.

— Te rog, Marc, am bâiguit. După aceea… promit să dispar.

— Știu deja ce vrei să-mi spui, sora ta, pe care probabil ai manipulat-o în stil mare, m-a sunat ca să-ți pledeze cauza.

Că Alice îmi lua apărarea după tot ce făcusem mă tulbura, îmi arăta în ce măsură era mai bună decât mine.

— N-ar fi trebuit să facă asta.

— De ce? Ca să-ți permită să-mi spui tâmpenii? Sau chiar te gândeai să-mi spui că îți ești propriul șef? Când avuseseși de gând să-mi spui? Înainte sau după ce m-ai tratat ca pe un rahat?!

Fiecare privire pe care mi-o adresa era dură, rece, plină de ură și asta îmi făcea din ce în ce mai rău.

— Am luat-o razna complet, îmi pare rău. Iartă-mă… Nu credeam un cuvânt din tot ce ți-am spus…

S-a încordat, umerii i s-au lăsat și s-a uitat în tavan oftând. Apoi m-a scrutat din nou cu privirea.

— Atunci, de ce ai făcut asta? De ce ne-ai făcut asta? a insistat ridicând tonul.

— Pentru că mi-era frică!

— Frică de ce?

— Că n-am să reușesc, că o să te fac să suferi…

— Aș fi putut să te ajut, să te susțin, n-ar fi fost întotdeauna ușor, dar am fi putut să încercăm…

S-a îndepărtat un pic mai mult, mi-a întors spatele și a oftat adânc.

— Ai ales în locul meu și ai ales serviciul, Yaël. Crezi că pot să îți iert asta?

În mai puțin de 24 de ore, de două ori aceeași remarcă.

— Știu, Bertrand mi-a spus același lucru.

— Cum!? I-ai vorbit patronului tău despre noi? a țipat întorcându-se din nou cu fața la mine.

Am lăsat capul în jos. Hotărât lucru, făceam totul anapoda.

— Tu-ți dai seama ce spui uneori?

— Nu, nu-mi dau seama, spun o mulțime de prostii, pentru că, pentru că…

— De ce? s-a enervat el.

— Pentru că sunt îngrozită de ideea de a te pierde încă o dată! am urlat la el.

Nu reușisem să mă stăpânesc. A dat înapoi și a părut exasperat.

— La dracu', Yaël! Credeam că am trecut peste asta de mult. Mai ai și alte șmecherii să-mi arunci în nas?

Lacrimile au început să-mi curgă fără să pot să le rețin. Puțin îmi păsa, trebuia să iasă la suprafață lucrul pe care îl țineam în mine de ani de zile, lucrul care mă măcinase, pentru care mă renegasem.

— M-ai abandonat! am țipat. M-ai lăsat singură!

— Asta a fost acum mulți ani!

— Am crezut că înnebunesc când ai plecat! Știi asta? Nu, nu știi… așa că nu mă judeca pentru ceea ce sunt astăzi, Marc. Sunt pustiită de când ai plecat. Nu mai eram nimic fără tine, nu mai aveam chef de nimic, pentru că tu nu mai erai aici. Munca m-a salvat, mi-a permis să exist, să găsesc un motiv pentru care să mă scol dimineața. Tot ceea ce-mi reproșezi tu că sunt am devenit ca să mă apăr de lipsa ta! Și acum, ce să fac? Sunt cum sunt, nu mai pot să mă întorc. M-am schimbat, am crescut odată cu munca mea și am făcut alegeri ca să rămân pe linia de plutire.

Pe fața lui, furia lăsa loc încetul cu încetul tristeții. Era tot mai palid. Nu mai puteam să mă opresc.

— După părerea ta, de ce sunt singură de atâția ani? N-am lăsat pe nimeni să se apropie de mine, ca să nu retrăiesc asta și pentru că niciun bărbat nu putea să-ți ia locul. Îmi pare rău că am intrat în panică, dar mi-a fost teamă că nu pot să le fac pe amândouă. Am fost depășită de ceea ce-mi faci, de ceea ce trezești în mine. Am ales supraviețuirea. Pentru că dacă m-ai fi părăsit din nou…

Nu folosea la nimic să merg mai departe. Marc a oftat adânc. A părut pierdut, obosit.

— Ce prostie… Dacă m-ai întreba din nou astăzi de ce nu am căutat să reiau legătura cu voi după ce m-am întors, nu ți-aș mai răspunde același lucru.

— Despre ce vorbești, Marc? Nu înțeleg nimic. Nu mi-ai spus totul?

— Nu… e o mică parte pe care n-am îndrăznit să ți-o mărturisesc.

Și-a frecat fața înainte să continue, privindu-mă fix.

— Din cauza ta nu v-am căutat. Am fost mereu îndrăgostit de tine… M-am însurat gândindu-mă la tine. Vorbești despre un nemernic! Nu te-am uitat niciodată… erai mereu acolo, într-un colț al minții mele…

Mi-am dus mâna la gură. Dumnezeule… cum fusese posibil să trecem unul pe lângă altul în urmă cu zece ani? Totul ar fi atât de diferit astăzi!

— Când m-am întors la Paris cu Juliette, știam că în minutul în care te-aș revedea, căsnicia mea s-ar duce de râpă… Și-apoi, mi-era teamă să nu te găsesc măritată, cu copii, fericită și abia amintindu-ți de mine. De aceea n-am făcut nimic ca să aflu ce s-a ales de voi, ce s-a ales de tine… Când ai căzut ca din cer aici, am preferat furia și reproșurile, decât indiferența de care mă temeam… dar am știut din minutul în care te-am văzut că mergeam spre pierzanie…

Și-a reluat respirația, a făcut un pas spre mine, dar s-a răzgândit. Lacrimile îmi curgeau șiroi.

— Cea pe care am revăzut-o erai și nu erai tu… Te schimbaseși, era evident. Am învățat s-o cunosc pe femeia de afaceri puternică, de o frumusețe rece care ai devenit. Dar te-am văzut și inflamându-te ca altădată. Am crezut că mai rămăsese ceva din tine, cea veche, ascunsă în adânc. Am fost incapabil să-ți rezist. Oh… am încercat vag, dar a fost un eșec total. Credeam că în ultimii ani învățasem ce înseamnă să iubești, dar nu, de fapt, nu înseamnă nimic în comparație cu ce simt pentru tine astăzi… De câteva luni, nu mă

recunosc, ție ți se datorează asta. Totul este mai puternic, supradimensionat, iubirea, durerea, chiar și furia…

Am rămas așa, fără să ne scăpăm din ochi, fără să ne mișcăm, fără să spunem un cuvânt, minute lungi.

— De ce nu ne-am vorbit niciodată? am întrebat cu un firicel de glas.

— S-ar crede că trebuie să dăm greș de fiecare dată…

— Nu…

Am îndrăznit să fac un pas înspre el.

— Ce-o să facem, Marc?

— Nimic… nu mai e nimic de făcut. E prea târziu.

Și-a pus din nou ochelarii și s-a dus în fundul magazinului. Luminile s-au stins una după alta, am auzit zgomotul cheilor. Apoi Marc s-a întors, cu haina din velur pe el, și și-a luat geanta de voiaj aruncându-mi o privire.

— Îmi pare rău, sunt așteptat.

— Ce faci?

— Mă duc să petrec Crăciunul la părinții mei, trebuie să trec să-l iau pe Abuelo și deja sunt în întârziere.

— Nu poți să pleci așa!

— Yaël, s-a terminat…

— Nu…

Și-a lăsat geanta și a făcut cei câțiva pași care ne despărțeau. Să-i simt căldura trupului atât de aproape de mine m-a făcut să tremur. Am ridicat fața spre el. Zâmbetul lui, pe care nu-l mai așteptam, era trist și mi-a confirmat cele mai rele temeri. Și-a pus delicat mâinile pe umerii mei, am închis ochii, savurând fiecare secundă în care pielea noastră se atingea.

— Yaël… nu mai vreau nimic în acest moment… Te-am așteptat atât de mult timp și când în sfârșit am avut impresia că erai aici… ai fugit…

— Nu, l-am întrerupt deschizând ochii.

I-am simțit degetul mângâindu-mi pielea, m-am agățat de brațele lui, acoperindu-i ceasul cu mâna.

— Sunt zece ani de când ne facem unul pe altul să suferim, fără să fim conștienți de asta, în cea mai mare parte a timpului. Asta nu e viață… vom sfârși mereu prin a ne face reproșuri, prin a ne ataca pentru ceea ce ne facem sau pentru trecut. Când ne-am regăsit, am crezut că erai tu, cea cu care mi-aș petrece viața… M-am gândit… și nu sunt cel de care ai nevoie…

— Marc… nu… nu spune asta… te rog… Te iubesc, te iubesc… Te vreau atât de mult în viața mea, că mă doare… Vom construi împreună… ne vom regăsi… vom trage linie peste restul… Nu face asta… te rog… Dă-ne o șansă să încercăm… îmi spuneai că am fi putut…

— Da, înainte… dacă n-ar fi fost toate astea… nu e loc pentru mine în viața ta, știu ce vreau și nu e asta… Am nevoie să fiu singur, să fac un pas înapoi… nu mai pot… vreau ca toate astea să se termine…

S-a aplecat, preț de o secundă am crezut că mă va săruta. Dar nu, și-a lipit fruntea de a mea și a închis strâns ochii, oftând.

— Acum du-te, a șoptit.

— Marc, te rog.

— Respectă-mi alegerea.

Mi-a dat drumul, și-a luat geanta și a deschis ușa magazinului. Am ieșit și am rămas încremenită pe trotuar în timp ce el încuia și închidea obloanele.

— Nu uita, ai grijă de tine, mi-a spus.

— Promit… Urează-i Crăciun fericit bunicului tău din partea mea.

A schițat un zâmbet.

— Îi va face plăcere, îi va fi dor de tine.

Și-a ațintit privirea într-a mea câteva secunde, apoi a plecat aprinzându-și o țigară. L-am urmărit până când a dispărut după colțul străzii. După aceea m-am rezemat de oblonul închis al magazinului și m-am lăsat să cad la pământ închizând ochii. Se sfârșise… zece ani de așteptare ca să ajungem aici. Marc și Yaël nu mai existau. O pagină din viața mea se încheiase. El era el, eu eram

eu, am fi putut să fim noi, dar se sfârșise. Eram pustiită, frântă, sfâșiată.

13

În săptămânile care au urmat, într-un fel neașteptat și spontan, mi-am luat din nou viața în mâini începând prin a-mi schimba unele obiceiuri. A început într-o dimineață la trezire, m-am dat jos din pat la 06:30 și n-am avut chef să mă duc la piscină. Mai degrabă aș fi vrut să rămân la căldură sub plapumă și să stau în pijama decât să plec la serviciu. Începând de atunci, în fiecare zi, nu m-am mai grăbit. Am înțeles că vechea mea hiperactivitate permanentă nu-mi aducea nimic, că era vană și futilă. Ca și excesul de muncă. La ce bun? Nu eram altfel decât ceilalți, ca să muncesc ca o nebună. Viața mea nu era deplină totuși. E adevărat, atunci această constatare mi-a lăsat un gust amar. Munceam la fel, fără să număr orele. Dar reacția mea la oboseală s-a schimbat. Nu mai luptam, mă ascultam, îmi ascultam corpul când îmi spunea stop. Nu mai căutam să-mi controlez migrenele. Când aveam una, mă duceam acasă să mă odihnesc. Deseori, dădeam o fugă până la sora mea ca să iau cina, câteodată doar cu ea și cu Cédric, altă dată și cu ceilalți — regăsisem în cele din urmă prietenia lui Adrien și a lui Jeanne, care printr-un miracol al Sfântului Duh nu mai erau supărați pe mine; Alice mi-a mărturisit că Marc lămurise lucrurile cu ei, asta însemnând că n-aveau de ce să se amestece sau să mă judece. Acele momente în compania lor erau vitale pentru mine, le savuram, le iubeam, ele umpleau golul din viața mea, mă hrăneau mai mult decât o făcuse munca vreodată. Cu ei, reușeam să zâmbesc, câteodată să râd, dar mai greu. Existau mereu câteva minute în care mă simțeam fericită, în care reușeam să țin tot restul puțin mai la distanță. Seara, când mă întorceam acasă, eram mai puțin apăsată.

Cât au ținut sărbătorile, am avut discuții lungi cu părinții mei, îmi acordaseră mult timp. Mai multe seri au venit la agenție să mă ia ca să cinăm împreună. Aceasta fusese ocazia să vorbim despre viețile noastre. Îi dădusem deoparte de atât de mult timp, își redescopereau fiica, dar și fiica lor îi redescoperea pe ei. Nu știam mare lucru despre viața lor de pensionari. În adâncul meu, doream să recreeez legături la fel de puternice ca acelea pe care le aveam înainte să devin obsedată de muncă. Voiam să le cunosc viața de zi cu zi și voiam ca ei s-o cunoască pe-a mea. Și după aceea, în ziua în care i-am invitat la mine, am avut un șoc să-l văd pe tata clătinându-se un pic pe picioare, cu răsuflarea tăiată după ce urcase scara imobilului. Petrecusem seara observându-i, cercetându-i cu atenție. Părinții mei îmbătrâniseră fără să-mi dau seama. Nu vor fi veșnici. Trebuia să profit de ei mai mult. Conștientizând acest lucru, l-am implicat pe tata într-un proiect puțin cam nebunesc, dar care nu putea fi întârziat, prea mult timp fusese dat deoparte: restaurarea hambarului de la Mica Floare. Voiam să împart ceva important cu ei, să construiesc împreună cu ei. Voiam să mă implic și să-mi petrec timp acolo imediat ce voi putea să-mi acord o pauză. Casa de la Mica Floare va deveni prea mică după ce se va naște bebelușul lui Alice. Ne trebuia mai mult loc pentru reuniunile de familie. În visurile mele de fetiță, hambarul era o casă a fericirii. Voiam să-l aduc în stadiul de a ne găzdui, pe mine mai ales. În felul acesta, părinții mei vor câștiga confort mutându-se în camera mea actuală, cu propria lor baie.

La sfârșitul lui ianuarie, l-am găsit pe tata acolo, lucrase la planuri și adunase meșterii de prin partea locului pe care îi cunoștea. Tata întinerea văzând cu ochii reluându-și munca. Am petrecut weekendul punând totul la punct. Mama era în călătorie, evident! Își vedea de ale ei lăsându-ne să ne ocupăm de hambar și să ne punem la punct planurile. Totuși, veghea asupra noastră, cu o simplă privire ne potolea înflăcărarea când depășeam limitele din cauza ambiției. Lucrările urmau să înceapă în săptămâna următoare și eu am luat o hotărâre radicală și neașteptată: șantierul

trebuia urmărit îndeaproape și mi se părea firesc să mă ocup eu de partea asta. Din mai multe motive: meșterii erau prieteni de-ai tatei, el nu i-ar presa ca mine, care nu mă voi lăsa călcată pe bătături, nici dusă de nas cu scuze răsuflate care să justifice întârzierile. Apoi, nu voiam ca tata să se obosească prea tare călătorind prea des de la Lisabona. Voi fi prezentă așadar o dată pe lună ca să urmăresc șantierul timp de două zile, dar și ca să iau aer. Asta mă va relaxa și îmi va permite să-mi reîncarc bateriile. Locul acela, plin de energii pozitive, fusese întotdeauna refugiul meu când eram copil, de ce să nu profit de el și ca adult?

La începutul lui februarie, Bertrand a plecat de la agenție. Cele două luni de predare a firmei se încheiaseră. Deși insistase să nu facem nimic, am ținut să organizăm o mică petrecere de despărțire. Fiecare om din echipă și-a spus poveștile, râzând deschis de tirania și de maniile vechiului șef; nimic nu a fost uitat: sushi, presiunile, ședințele de vineri seara de la ora 19:30. În spatele acestor glume, se ascundea și un avertisment care îmi era direct adresat: pentru ca atmosfera să rămână frumoasă, era în interesul meu să nu-i hărțuiesc și să nu-mi reiau vechile obiceiuri. Se nimerea bine, nu aveam niciun chef de asta, de-acum alta era viața mea. A fost singura zi în care am văzut carapacea lui Bertrand fisurându-se. Era stânjenit, chiar emoționat. Toți cei prezenți îi datorau o parte din cariera lor, erau conștienți de asta și i-au mulțumit cu căldură. El a avut un cuvânt de încurajare și de felicitare pentru fiecare. Am înțeles că emoția îl copleșea când i-a trimis în sfârșit pe toți acasă, fără să mai piardă timpul ca să-și ia rămas-bun.

— Yaël, în biroul meu!

Fără să mă gândesc, l-am urmat, doar că nu mă așteptam ca el să se așeze pe locul meu obișnuit: cel al subalternului.

— Ce faci?

— Acum tu ești șefa aici. Treci pe partea cealaltă.

Zâmbind, am ocupat locul șefului, el s-a așezat comod în scaun privindu-mă, cu un ușor rictus pe buze.

— Așa e bine, a spus după câteva secunde de tăcere. Ai să te descurci perfect.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Yaël. A fost o plăcere să te formez și să lucrez cu tine în acești zece ani. Îmi va lipsi colaborarea noastră. Sunt norocos că te-am găsit și că tu ești în fruntea agenției. Sărmanul Sean n-o să-și revină!

A izbucnit în râs, eu m-am mulțumit să zâmbesc. Complimentele lui mă emoționau profund, nu-i făcusem viața ușoară. Și îi datoram totul, nu uitam asta. Apoi, a continuat pe un ton serios.

— Ai contribuit mult la această reușită.

— Nu…

Și-a ațintit ochii într-ai mei.

— Altfel nu te-ai afla pe acest loc, trebuie să fii conștientă de asta. Și mi se pare că, în rest, stăpânești situația.

Am dat din cap, incapabilă să rostesc un cuvânt. Eu eram cea copleșită de emoție. Și-a îndreptat spatele, s-a bătut pe coapse și s-a ridicat.

— E timpul.

S-a uitat cu atenție prin biroul lui pentru o ultimă oară. S-a oprit la raftul pe care se aflau toate dosarele, la canapeaua pe care probabil dormise de nenumărate ori. A respirat adânc și a ieșit. Când am ajuns în fața ușii de la intrare, am spus:

— Vreau să te întreb ceva înainte să pleci. Mă roade de o vreme.

Mi-a zâmbit din colțul gurii.

— Te-ascult.

— De ce pleci?

— Am dat totul în această afacere, nu mai am idei, în timp ce tu ai cu duiumul. Nu vreau ca această agenție pe care am creat-o cu sudoarea frunții să devină o rutină, refuz să mă blazez. Voiam o nouă provocare, care să mă însuflețească înainte de a-mi încheia cariera. Înțelegi?

— Sigur că da…

— Și eu vreau să-ți cer o favoare.

Ce-o să mai dea peste mine?

— Da.

— Acum, că suntem pe picior de egalitate, ai să mă tutuiești în sfârșit?

— Nici nu se pune problema!

A izbucnit în râs. I-am întins mâna, mi-a strâns-o și și-a cufundat privirea albastră de oțel într-a mea. Bertrand avea să-mi lipsească, mă învățase totul, mă scuturase, câteodată aspru, dar întotdeauna pentru binele meu. Iar ultima lui lecție provocase un cutremur în felul meu de a-mi privi viața. Fără să uit că rămânea singurul care îmi înțelegea cu adevărat atașamentul față de muncă și reușită. Mi s-a pus un nod în gât.

— Mulțumesc pentru tot, Bertrand, am reușit să-i spun, în ciuda vocii tremurătoare.

A respirat și mi-a strâns și mai tare mâna.

— Pe curând, mi-a spus încetișor.

A plecat fără să-mi lase timp să-i răspund și ușa s-a închis în spatele lui. M-am îndreptat către fereastră și am așteptat să-l văd ieșind, a apărut după câteva minute și s-a apropiat de o femeie cu o înfățișare sofisticată, pe care n-o remarcasem până atunci. Oricât de incredibil părea, era un fapt, își împărțea viața de nebun cu cineva. Deci, era posibil. Au schimbat câteva cuvinte, ea l-a mângâiat pe obraz, iar Bertrand i-a înconjurat umerii cu brațul. Au plecat, nu fără ca el să arunce o ultimă privire înspre agenție.

De la despărțirea noastră, adică de mai bine de două luni, eram tot timpul cuprinsă de o dorință monstruoasă de a-l suna pe Marc sau de a da fuga la magazinul de vechituri ca să-i povestesc ce făcusem în ziua respectivă. Invariabil, seara, când plecam de la agenție, visam să-l găsesc rezemat de mașina sa Porsche, așteptându-mă să ne petrecem seara și noaptea împreună. Aș fi dat orice să-l aud cântând fals din Gainsbourg sau să mă ghemuiesc în brațele lui pe canapea și să-l ascult povestindu-mi cu însuflețire

despre magazin, cu afecțiune despre Abuelo sau despre ultima descoperire de vânător de comori în Piața de vechituri. De când nu mai împărtășeam nimic cu el, mă întrebam în legătură cu utilitatea sau mai degrabă inutilitatea a ceea ce făceam, dacă nu trăiam asta alături de el. Eram sfâșiată între dorința de a mă bate ca să-l recâștig și respectul pentru alegerea lui.

Patul mi se părea din ce în ce mai gol și mai rece noaptea; nu reîncepusem să iau somnifere, nici măcar când lacrimile îmi secaseră, adormeam de-acum imaginându-mi-l lângă mine, cu ceasul pus pe noptieră. Dar nu eram deprimată; mai precis, nu aveam sentimentul că mă aflu pe fundul prăpastiei. Nu aveam de ales, trebuia să merg înainte, trebuia ca această despărțire, această pierdere ireparabilă a lui Marc să mă facă mai bună, mai puternică și mai fragilă în același timp. Într-o bună zi trebuia să le împac pe cele două femei din mine. Privirile neliniștite ale colegilor s-au rărit, pentru a dispărea până la urmă cu totul după câteva săptămâni, amintirile mele cu el mă năpădeau mai puțin când eram la agenție. În două sau trei rânduri, am plâns în brațele surorii mele; ea mă consola de fiecare dată, spunându-mi că până la urmă se va rezolva. Nu credeam niciun cuvânt și nu vedeam cum s-ar putea rezolva, căci Marc făcea totul ca să mă evite; Alice și prietenii noștri glumeau de altfel pe tema asta, vorbind de gardă alternativă, o dată la două săptămâni. De câte ori era invitat la sora mea sau la Adrien și Jeanne, întreba dacă voi fi și eu, înainte să dea răspunsul. Nu-i reproșam asta, făceam același lucru, respectându-i astfel alegerea. Era dureros, dar era încă o etapă suplimentară spre cicatrizare, mă făcea să mă maturizez. Cu toate acestea, nu voiam să-mi adaug o doză în plus de regret. Nu eram încă destul de puternică pentru a-l revedea, nici pentru a afla vești despre el, de aceea nu le ceream niciodată. Preferam să nu știu cum îi merge fără mine.

Primăvara și-a arătat primele semne, lucrările avansau la Mica Floare. La fiecare ședere acolo, mă bucuram că luasem o asemenea hotărâre. Conduceam șantierul cu mână de fier, ca la negocierea de

contracte. Ca o mică plăcere egoistă de șefă, plecam vinerea la ora 15:00 de la agenție și nu mă întorceam decât lunea dimineața la 11:00, dar nu eram singura care beneficia de asta, căci acordam acest weekend prelungit fiecărei persoane din echipă. Profitam de drumul cu trenul ca să lucrez la dosare și foarte adesea serile la țară se scurgeau în fața ecranului laptopului, nu puteam să mă abțin! Dar înainte să mă apuc de lucru, mă duceam la cumpărături în sat: specialități locale, pâine prăjită, mezelărie italienească, o chiflă dulce cu aromă de portocală sau anason și bineînțeles o sticlă de vin alb! Lucram pe muzică, cu paharul în mână, trântită pe canapeaua veche a părinților mei și ronțăiam câte ceva. Îmi încheiam seara cu o baie fierbinte cu spumă din belșug, adâncită într-un vechi roman de-al mamei, găsit în bibliotecă. În cursul unei asemenea seri m-a cuprins un acces de nebunie. I-am trimis lui Gabriel un mail întrebându-l când putea soția lui să mă primească la Atelier. Întâlnirea a fost fixată pentru miercurea următoare, după ce am trecut pe la birourile lui Gabriel, în legătură cu un dosar de-al nostru, aflat în curs.

Pe la 19:30 am sunat la ușa Atelierului. Iris, cu un zâmbet larg pe buze, mi-a deschis în următoarele două minute. M-a sărutat delicat pe obraz.

— Bine ai venit la Atelier, Yaël! Sunt atât de fericită!

— Mulțumesc, și eu sunt încântată.

— Hai cu mine!

A luat-o înaintea mea și m-a impresionat cu tocurile de doisprezece centimetri, era o înălțime pe care nu reușisem niciodată s-o ating. Lovea subtil parchetul cu tocurile ei cui, cu un mers perfect, demn de un manechin. Cine o învățase să meargă astfel? M-a purtat printr-o sală goală dar unde probabil lucrau angajatele ei, pentru că spațiul era organizat în jurul a vreo duzină de mașini de cusut, manechine din lemn și materiale a căror existență n-o cunoșteam. Totul luminat de o imensă lustră din cristal.

— A plecat deja toată lumea? am întrebat-o uimită.

— Bineînțeles, fetele termină ziua de lucru la 17:30, cu excepția perioadelor de vârf, se înțelege. În rest, le menajez.

Mi-am lăsat capul în jos, rușinată de vechile mele obiceiuri. Să-ți menajezi angajații! „Ce idee caraghioasă!“ aș fi gândit înainte. Astăzi știam că avea dreptate.

— Vii, Yaël? m-a trezit ea din gânduri. O să ne instalăm în budoar, e bine acolo.

Budoar... ce mai e și asta? Această încăpere era un amestec de voluptate și senzualitate — catifea purpurie și neagră, oglinzi, canapea pentru siestă... Probabil că se petreceau *niște chestii* aici, cum ar zice Alice!

— Astăzi doar o să-ți iau măsurile, o să te privesc, o să stăm de vorbă și o să-ți trimit prin curier schițele. Vei alege ce-ți va plăcea. Ești de acord?

— Sigur că da! Dar, Iris, nu vreau să-ți răpesc timpul.

S-a apropiat de mine și și-a cufundat privirea într-a mea.

— Când ai să mă cunoști un pic mai bine, vei ști că acum nu mai pot fi forțată să fac nimic din ce nu-mi doresc din toată inima.

În următorul sfert de oră s-a învârtit pe lângă mine, cu metrul. Și-a notat toate măsurile mele într-un carnet pe care îl pusese pe jos. M-a întrebat despre munca mea, despre agenție, despre sora mea, despre familia mea... Îi răspundeam fără ca măcar să-mi dau seama.

— Ce mai face iubitul tău?

Am tresărit.

— Cine? am spus cu voce gâtuită.

Ea m-a privit în față.

— Știu că nu ești măritată, dar sincer, pentru o femeie ca tine, Yaël, găsesc că termenul prieten este de-a dreptul limitant. Scuză-mă dacă te-am șocat.

Dacă situația dintre mine și Marc nu ar fi fost atât de disperată, aș fi râs de remarca ei. El, ceva mai puțin, cred.

— Nu, nu, absolut deloc. Dar...

— Oh, te întrebi de unde știu? E simplu, când Gabriel s-a întors

acasă, după ce te-a văzut plecând cu bărbatul acela, era fericit, nici nu poți să-ți închipui! Mai ceva ca un copil în dimineața de Crăciun! Plus că și mașina aia Porsche i-a plăcut mult!

Dacă ar fi știut că în acel moment Marc și cu mine eram pe punctul să ne linșăm… Și cu toate acestea, în clipa aceea, aș fi dat orice ca să fiu din nou acolo. Cel puțin, aș fi fost cu el. Mi s-a pus un nod în gât, am lăsat capul în jos, lacrimile mi-au umplut ochii. Trebuia încă să fac față situațiilor de acest gen, amintirilor care mă loveau drept în față, ca un bumerang. Am simțit un deget sub bărbie, Iris mi-a ridicat fața cu delicatețe și m-a privit în ochi.

— Povestește-mi.

— E prea complicat!

A izbucnit în râs.

— N-ai să poți niciodată să faci mai rău ca mine.

Buna ei dispoziție era molipsitoare, m-am destins.

— De ce? mi-am permis s-o întreb.

M-a luat de braț și m-a dus până la canapea.

— Yaël, ca să fim împreună, eu și Gabriel, a trebuit să depășim numeroase obstacole: căsnicia mea, amanta primului meu soț, toate cele ale lui Gabriel, ca și iubirea patologică și distrugătoare a mentorului amândurora, Marthe…

Preț de o clipă, nu a mai fost cu mine.

— Dar am reușit, a reluat cu seninătate. Dacă moare el, mor și eu, și invers.

Stăteam cu gura căscată. Iris a râs din nou.

— Ți-am trasat viața mea în linii mari, în niciun caz ca să-ți arunc praf în ochi, ci ca să înțelegi că nu există cazuri disperate. Te ascult.

Timp de o jumătate de oră, mi-am golit sacul fără să mă menajez. I-am spus totul, i-am încredințat totul. Și mi-a făcut bine să vorbesc, m-a ușurat, m-a împăcat cu mine însămi. Până la urmă, nu-mi dădusem niciodată voie să vorbesc despre asta în acest fel. Nici măcar lui Alice. *Am nevoie de prieteni.*

— Yaël… tu ești puternică, ai să treci peste asta, este o

certitudine. M-a privit cu atenție, mereu cu un zâmbet larg pe buze. Pe neașteptate s-a ridicat.

— Mă întorc, să nu te miști. A fost iute ca fulgerul.

În mai puțin timp decât e nevoie ca s-o spun, am auzit zgomotul tocurilor ei.

— Așază-te în fața oglinzii, mi-a spus.

Am ascultat-o. S-a așezat în spatele meu. M-am privit.

— Lipsește doar o mică fantezie seducătoare ținutei tale obișnuite și vei fi perfectă.

Cum va reuși ea să-mi transforme costumul taior cu pantalon negru, pe sub care purtam o cămașă bărbătească albastru-azuriu?

— Scuză-mă, mi-a spus venind iarăși în fața mea.

Nu am avut timp să reacționez că ea mi-a descheiat cu dexteritate trei nasturi de la cămașă. Am avut senzația că sunt cu sânii goi. Apoi mi-a pus la gât o cravată neagră foarte fină, pe care a înnodat-o în așa fel încât nodul îmi ascundea partea prea dezgolită a decolteului. Apoi, a trecut din nou la spate, mi-a desfăcut coada de cal și a repetat aceleași gestul de mai devreme. Mi-a ridicat cu delicatețe bărbia, mereu cu zâmbetul ei larg pe buze.

— Privește-te, Yaël. Nu te mai chinui pentru ce s-a întâmplat cu Marc al tău. Nu te înjosi. Nu câștigi nimic dacă ești supusă. Bărbaților nu le place asta, ai încredere în experiența mea.

O ușă s-a trântit în depărtare.

— Iris, iubirea mea! Ai terminat?

— Suntem aici, i-a răspuns ea lui Gabriel.

S-a îndepărtat de mine. M-am mai privit o dată; făcusem tot ce putusem. Mă destăinuisem lui Marc, îi explicasem totul în urmă cu câteva luni. Mă scuzasem. Găsisem un echilibru. Eram gata să cred în noi, să mă bat pentru noi. Dar dacă el nu o accepta pe cea care eram, nu mă voi mai obosi s-o fac. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Și în același timp, mi-a venit să râd. Aveam impresia că respir adânc pentru prima oară de săptămâni. Așa că am râs. Îmi dădeam voie în sfârșit. Am râs. Am râs. Încă o dată.

— Categoric, se întâmplă niște chestii în camera asta.

Nu am înțeles deloc ce voia să spună Gabriel și nu-mi păsa. Încă râzând, cu ochii plini de lacrimi, m-am întors către ei. Iris, cuibărită la pieptul iubirii vieții sale, după ce schimbase o privire încărcată de pasiune cu el, mi-a adresat zâmbetul ei frumos.

— Vă invit la cină, le-am propus.

Gabriel, mai canalie ca oricând, mi-a întins brațul liber.

Eram în aprilie, adică în ultima perioadă a sarcinii lui Alice. Era din ce în ce mai obosită. Îmi petreceam timpul liber cu ea, și mai ales cu copiii; preluam ștafeta jucându-mă de-a mătușica bună și îmi plăcea. Cu Marius, făceam colecție de vânătăi: se hotărâse să învețe să meargă pe patine cu rotile cu mine! Puteam acum să afirm că asta nu era ca mersul pe bicicletă, pentru că eram în cea mai mare parte a timpului cu picioarele în aer… În comparație, lumea păpușilor și a prințeselor Léei mă relaxa, dar nepoata mea devenise o adevărată expertă, trecea neîncetat de la o limbă la alta cu o ușurință năucitoare, încât uneori nici eu nu mai știam cum să-i răspund! Spre marea ușurare a surorii mele, acest lucru o oprea pe mama să vină să își impună autoritatea! Prezența mea și ajutorul pe care i-l dădeam lui Alice erau de ajuns pentru moment, încât s-o țină la distanță. Dar eram conștiente amândouă că mama stătea pregătită să vină oricând, spre marea disperare a lui Cédric: „Fetelor, știți că îmi ador soacra, dar nu pot s-o suport o lună în casa noastră, este imposibil!“

Telefonul a sunat o dată, de două ori, de trei ori. Am deschis cu greu pleoapele și l-am luat pe dibuite de pe noptieră.

— Alo…

— E fată! a zbierat cumnatul meu la capătul celălalt al firului, atât de tare încât a trebuit să îndepărtez telefonul de la ureche câteva secunde. Se numește Élie.

— Felicitări! Cum se simte Alice?

— O știi doar, în trei ore o să fie proaspătă ca un trandafir.

Am ridicat ochii ca să-mi alung lacrimile de bucurie. Brusc, eram cuprinsă de febră.

— Și bebelușul?

— Foarte bine, e bine, o adevărată minune. Abia are două kilograme șapte sute.

Am râs.

— Marius și Léa unde sunt? Vrei să mă ocup de ei?

— Nu, mulțumesc, ești drăguță. I-am dus azi-noapte la părinții mei, mă duc să-i iau imediat.

— Când pot să vin?

— Când vrei. Ea te așteaptă, nu, ele te așteaptă.

— Voi veni diseară și dacă vrei rămân până puțin mai târziu ca să te ajut cu copiii.

— Așa facem. A, era să uit... părinții tăi vin mâine dimineață! a adăugat vesel. Mama ta era gata să închirieze un avion privat în noaptea asta! E promițător!

Apoi a închis. M-am așezat pe pat sprijinindu-mi bărbia de genunchi. Alice era mamă pentru a treia oară, ziua care începea nu era una obișnuită. Familia se mărise, inima mea se umplea deja de iubire pentru acest copilaș. Deși sora mea va fi și mai ocupată ca înainte, știam că această naștere ne va apropia. Nu voi trece pe lângă primii ani ai lui Élie, cum făcusem cu Marius și cu Léa. Cu toate acestea, nu puteam să nu am inima strânsă, gândindu-mă la singurătatea mea.

Când am ajuns la birou, primul lucru pe care l-am făcut a fost să trimit un buchet de flori la maternitate, în ciuda insistențelor lui Angélique de a se ocupa ea. Nașterea lui Élie a adus-o în culmea fericirii: „Ador bebelușii!“ Exuberanța ei mă amuza și îmi distrăgea atenția, deși oricum nu aveam nevoie de asta ca să fiu cu mintea aiurea. La ora 14:00, am lăsat treaba, nu reușeam să rezolv nici urgențele. Cu atât mai rău, căci aveam să fiu de negăsit până a doua zi.

— Plec, Angélique, trebuie să mă duc s-o văd.

— O să ne descurcăm, du-te! Ne arăți fotografii mâine?

— Bineînțeles!

— Eu sunt aici, în caz de nevoie, a spus din spatele meu Benjamin, noua mea mână dreaptă.

— Știu că pot să contez pe tine! i-am răspuns fericită și senină.

Scena pe care am văzut-o era absolut magică și m-a făcut să încremenesc în loc, cu un nod în gât: Cédric lungit lângă Alice, cu brațul în jurul ei, amândoi privind spre leagăn — supravegheați îndeaproape de Marius și Léa, care păreau că stau de gardă. Mi-am pus mâna la gură, încercând să mă stăpânesc; Doamne, ce familie frumoasă! Sora mea probabil că mi-a simțit prezența, a ridicat privirea și m-a văzut. Zâmbetul ei obosit și strălucitor era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care îmi fusese dat vreodată să le văd. Tocurile mi s-au părut deplasate și, pentru că refuzam să rup farmecul, am mers în picioarele goale. Cédric m-a văzut atunci și mi-a zâmbit ridicându-se.

— Marius, Léa, salutați-o pe Yaël!

— Yaya!

— Ssst! le-am spus copiilor aplecându-mă ca s-o iau pe Léa.

După ce i-am sărutat, Marius m-a luat de mână.

— Vino s-o vezi pe surioara mea!

— Ba nu, e-a mea, l-a întrerupt Léa.

Remarca ne-a făcut pe noi, adulții, să ne înăbușim râsul. Eu am tăcut instantaneu când m-am aplecat peste leagăn.

— E frumoasă, mi-au spus în cor fratele și sora mai mare.

— Da, e frumoasă și… blondă.

După aceea i-am adresat o privire amuzantă surorii mele.

— Iar ai ratat! i-am spus. Trebuie să-l faci și pe-al patrulea!

— E clar, nu voi avea niciodată copii cu părul ca al tău!

— Fetelor, vă las să continuați această dezbatere capilară, ne-a întrerupt Cédric. Iau copiii să dăm o raită și ne întoarcem mai târziu.

— După aceea, vin la voi și mă ocup eu de ei, așa veți putea să fiți doar amândoi, i-am propus.

— Mulțumesc, mi-a spus el îmbrățișându-mă. E bine să te-avem

cu noi.

A dispărut ducându-și de mână copiii mai mari. M-am așezat pe pat lângă Alice, care mi-a luat mâna într-a ei.

— N-aș fi crezut niciodată că e posibil. Sora mea mai mică, acea working girl superocupată, în mijlocul după-amiezii la maternitate și, în plus, pare și în largul ei. La Marius și la Léa ai venit la sfârșitul programului de vizite, cu telefonul lipit de ureche și ai zbierat la infirmiere!

— Am crezut că nu se mai sfârșește dimineața, nu mai puteam, voiam să vă văd pe amândouă.

— Ia-o-n brațe!

— Ești sigură? Nu vreau să-i fac ceva rău.

— Caraghioaso! În afară de Cédric și de mama, ești singura care ai acest drept. Hai, ia-o! Profită!

Am luat în brațe acel ceva micuț și fragil, cu respirația iute și am lipit-o de mine, aplecând capul spre ea; i-am mângâiat pielea atât de delicată de pe frunte cu vârful nasului.

— Welcome, baby Élie…

Alice s-a ridicat și și-a trecut brațul pe după umerii mei, și-a lipit fața de a mea și și-a plimbat un deget pe obrazul minuscul al fiicei ei.

— E în regulă? mi-a șoptit.

— Da, am șuierat.

— Atunci de ce plângi?

— Nu știu.

— Dacă știi, dar nu vrei să-mi spui…

— Sunt fericită, atâta tot… Sunt aici, cu tine, cu voi… Am impresia că am ratat atât de multe lucruri… și…

Ea m-a strâns și mai tare la piept.

— S-a terminat totul, nu-ți face griji… și vei avea și tu într-o zi…

— Nu… pentru mine s-a zis… ceasul ticăie… Nu contează, voi fi cea mai bună mătușă din lume…

— Nu vorbi prostii! Ai toată viața înainte…

Am depus un sărut pe fruntea lui Élie.

— Îți promit că voi fi aici pentru tine și pentru fratele și sora ta, toată viața…

Alice m-a sărutat pe păr și a început și ea să plângă.

— Ești aici… ești cu adevărat aici, a șoptit.

— Suntem două proaste! i-am spus într-un târziu. O duc la loc.

Am așezat bebelușul în pat, Alice s-a lungit din nou și am stat ora următoare una lipită de cealaltă, vorbind puțin, doar ca să ne șoptim secrete, ca atunci când eram mici. Am auzit o bătaie în ușă.

— Ai musafiri, i-am spus reașezându-mă corect pe pat.

— Intră, a spus Alice.

Ușa s-a deschis și i-am văzut ceasul înainte să-l văd pe el. M-au cuprins fiori din cap până-n picioare, mâinile au început să-mi tremure, am simțit un nod în gât și respirația mi s-a tăiat. În secunda care a urmat, el a apărut și a încremenit. Privirile ni s-au întâlnit. Aproape patru luni de când nu-l mai văzusem… Vârtejul de emoții pe care mi le stârnea nu se diminuase, îmi venea să alerg să mă arunc în brațele lui, să-i simt pe obraz haina de velur, să-i aud tic-tac-ul ceasului în ureche, să tremur la mângâierile lui pe gâtul meu. Totul a revenit la suprafață, mai rău decât un val care se sparge. Cum putusem să cred, cu câteva săptămâni în urmă, că l-am eliminat din viața mea? Îl voiam încă la fel de mult, mai mult decât orice. De ce a trebuit să ne întâlnim într-o maternitate? Aveam mari păcate, de trebuia să trec prin asta!

— Marc! l-a strigat veselă Alice. E drăguț că ai venit.

El și-a întors privirea.

— Am ratat ocazia de două ori, nu și a treia…

M-am ridicat, am înconjurat patul și m-am dus pe partea cealaltă, aproape de fereastră, cât mai departe cu putință de el. În acest timp, Alice își luase fiica în brațe. Fără să se mai sinchisească de mine, Marc s-a apropiat de ele. S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz pe sora mea, apoi i-a aruncat o privire drăgăstoasă bebelușului. Nu puteam să văd asta, am privit pe fereastră.

— Este tare mică.

Au râs amândoi.

— Sunt onorată să-ți arăt ce înseamnă un bebeluș, i-a răspuns sora mea.

În următorul sfert de oră, m-am întrebat de unde își lua Alice energia. Întreținea discuția cu Marc, găsind chiar cum să-l anime când el devenea brusc tăcut. O puneam într-o situație imposibilă și ea o gestiona cu o mână de maestru. N-aș fi fost în stare să spun despre ce vorbeau. Nu deschideam gura. Mă uitam la spatele lui Marc, era tot ce vedeam din el — de cele câteva ori când am crezut că se va întoarce spre mine, a renunțat în cele din urmă. Simțeam asupra mea privirea binevoitoare și liniștitoare a lui Alice. Dar asta nu schimba nimic, mă simțeam la fel de rău. Mă sufocam. Era acolo, la mai puțin de doi metri de mine, și nu puteam să mă apropii de el, între noi exista ca o frontieră de netrecut. Aș fi vrut să-i strig: „Exist! Sunt aici! Privește-mă!“ Sigur, faptul că-l vedeam umplea oarecum golul pe care îl lăsase ieșind din nou din viața mea, dar asta nu diminua cu nimic durerea. Cred chiar că era mai rău; regretele și dorințele mele se ciocneau.

— Bun, vă las între voi, fetele, a spus ridicându-se. Aveți grijă de voi.

Nu! Nu pleca! Dacă pleci, doare prea tare!

— Fii sigur de asta, i-a răspuns Alice.

I-a adresat un ultim zâmbet surorii mele și s-a răsucit pe călcâie, fără nicio privire pentru mine. În acel moment, s-a deschis ușa și au apărut Cédric și copiii. Încăperea mi s-a părut ciudat de mare. Am văzut-o pe Alice oftând ușurată, soțul ei va lua toată tensiunea pe umerii lui. Marc și cu el și-au strâns mâinile, copiii s-au dus repede la sora lor.

— Vii diseară la masă? i-a propus cumnatul meu. Adrien și Jeanne trec pe-aici pe seară și vor veni și ei, așa facem de fiecare dată.

— Vin!

— Mă bucur, i-a răspuns Cédric.

— Și cine-i sărmana care rămâne singură de tot la maternitate? Eeeeeeu! a intervenit Alice.

— Pot să rămân cu tine, i-am răspuns cu un firicel de glas.

— A, nu… credeam că tu te ocupi de copii! mi-a răspuns scoțând limba la mine.

Am scos și eu limba la ea, zâmbind. Apoi privirile noastre au întâlnit ochii lui Marc; a dat din cap, i-a făcut un ultim semn cu mâna surorii mele și a pornit spre ușă, urmat de cumnatul meu.

— Într-un final trebuia să se întâmple, a spus Alice văzându-mi figura. Poate că e mai bine că s-a întâmplat aici…

— Cât mai târziu posibil ar fi fost mai convenabil pentru mine. Este o adevărată tortură să-l văd. Cum o să mă descurc? m-am plâns ascunzându-mi fața în mâini.

Sora mea mi-a răspuns râzând înfundat.

Câteva ore mai târziu, îmi puneam aceeași întrebare, fără să-i fi găsit răspunsul, când eram în bucătăria surorii mele cu Jeanne. Cédric și Adrien îl întâmpinau pe Marc, care tocmai venise și el. Nu mai aveam scuza că mă ocup de copii, căci aceștia dormeau deja.

— Vii? m-a întrebat Jeanne. O să fie bine, nu-ți face griji!

Într-adevăr, era bine, în măsura în care găsiserăm mijlocul de a ne așeza cât mai departe posibil unul de celălalt. Fiecare secundă reprezenta o luptă împotriva mea însămi ca să nu îi arunc nicio privire, mai ales că atunci când nu reușeam, dădeam invariabil de privirea lui. Și după aceea Adrien mi-a cerut vești despre lucrările la hambar; voi reuși să fac abstracție de Marc. Mă pregăteam să-i răspund, când a sunat un telefon mobil. Nu era al meu, pentru că-l îndesasem pe fundul poșetei, în antreu. Era mai rău, era al lui Marc. Marc, cel care își uită telefonul, care-și pierde telefonul, care râde de lucrurile astea cu nepăsare. Dar ce era mai rău urma… s-a ridicat, s-a scuzat și a răspuns, cu un zâmbet larg pe buze înainte să se retragă deoparte. Jeanne și-a băgat nasul în farfurie, Cédric și-a mai turnat un pahar de vin. Iar Adrien a reluat subiectul lucrărilor la hambar. I-am adresat o privire plină de recunoștință, trebuia să mă gândesc la altceva decât la scena care avusese loc adineauri. Entuziasmul meu nemăsurat era simulat. Din fericire, căci altfel aș fi părut o

biată toantă!

— Mă duc acolo peste cincisprezece zile, de Înălțare. Nu sunt sigură că voi putea rămâne să dorm în el, dar are să fie totul gata vara asta! E nemaipomenit, planurile tatei sunt perfecte, iar meșterii fac o treabă minunată. Mai rămâne de zugrăvit, bucătăria aproape că poate fi folosită și baia este funcțională! Voi putea începe să aranjez. Abia aștept! Veți fi uimiți în concediu! Vă garantez!

— Stai, că nu ești la curent, m-a întrerupt Jeanne. Scumpul meu soț vrea să meargă la mare, cum zice el!

— De ce?

— M-am hotărât să fac paddle! a anunțat pompos Adrien.

— De ce?

— Hm, paddle! Toată lumea de la serviciu face, trebuie să fac și eu!

— Dar e vorba de concediu! a bombănit Jeanne. Și în timpul ăsta eu va trebui să mă uit la el cum dă din vâslă!

Toată lumea a izbucnit în râs. Marc și-a reluat locul în clipa aceea.

— De când răspunzi tu la telefon în timpul mesei? i-a trântit Adrien, cu o privire neagră.

— Ai făcut renovări la hambar? m-a întrebat Marc făcându-se că n-a auzit.

Aceste prime cuvinte pe care mi le adresa m-au tulburat, mai mult decât tot restul, pe care refuzam să-l analizez. De teamă să nu mă doară prea tare. Mi-am dat voie în sfârșit să-l privesc în ochi și m-am simțit mai bine, am respirat mai ușor.

— Nu știam, mi-a mărturisit.

A, deci nici tu nu ai vrut să afli vești despre mine.

— Da, m-am lansat în proiectul ăsta împreună cu tata, chiar după Crăciun…

— Tu, care-mi vorbeai de asta vara trecută…

— E-adevărat, când eram acolo… Ai să vezi, acum există un tavan adevărat, e superb… Să știi că i-am scos din minți pe muncitori când a trebuit să pună mobilele la adăpost respectând

recomandările pe care mi le făcuseși.

A zâmbit ușor, lăsând capul în jos.

— Îmi închipui, cred că ai fost de groază, mi-a răspuns.

Apoi și-a pironit privirea într-a mea și m-am abținut să-i spun că aș fi vrut să fac cu el renovările astea, că amenajarea nu era posibilă fără ca el să-mi fie alături, că voiam ca el să fie acasă acolo, să-și lase ceasul pe noptiera din camera noastră, pentru că îmi pusesem în gând să mă duc acolo cât de des voi putea. Am întors privirea, temându-mă că mă prăbușesc de față cu toată lumea; știam că va fi prea greu să-l revăd. Ochii mi-au căzut pe Cédric, care căsca; am profitat de ocazie:

— O să te lăsăm, nu mai poți.

— Nu vă refuz, prieteni. Mai ales că, peste trei zile, adio somn!

Toată lumea a debarasat, dând o mână de ajutor pentru ca a doua zi el să aibă cât mai puține de făcut. Căutam în poșetă după telefon, când l-am simțit în spatele meu.

— Te duc eu.

De ce, Marc? La ce folosește? Vrei să mă torturezi? Nu vezi cât de mult sufăr? Nu ți-e de-ajuns? Vrei să mă termini?

— Nu cred că…

— E ridicol să iei taxiul…

Mă va durea și mai mult, dar nu contează. Oricum, pentru câteva minute în plus cu el, merita să adorm plângând. Adrien a avut bunul-simț să nu facă nicio remarcă nepotrivită când a fost clar pentru toată lumea că Marc mă va duce acasă. Cédric m-a îmbrățișat și mi-a mulțumit că fusesem acolo astăzi pentru Alice. Am regăsit cu nostalgie mirosul de piele și de benzină al bătrânului *său* Porsche, după aceea zgomotul motorului. M-am lipit de portieră cât de mult am putut, uitându-mă pe drum. După câteva minute, am cedat, voind să-i aud iarăși vocea, și-apoi chiar îmi era dor de Abuelo:

— Ce mai face bunicul tău? l-am întrebat fără să mă uit la el.

— Foarte bine.

— Și magazinul?

— Merge, zilele frumoase aduc clienți.

— Mă bucur.

— Și la tine, agenția merge cum vrei?

— Da.

Am cedat și mai mult și l-am privit: chipul serios, maxilarul încordat m-au paralizat.

— Știi… am venit în vizită la Alice în mijlocul după-amiezii pentru că eram sigur că nu te voi găsi acolo… nu voiam să te văd… și apoi te-am văzut… erai acolo în plină zi, râzând cu sora ta și privindu-i fiica. Dacă am acceptat invitația din seara asta, a fost doar ca să nu-l rănesc pe Cédric. Și acum aflu că te duci regulat la Lourmarin, că nu ești la Paris când eu mi te închipui epuizându-te muncind și când sunt în Piața de vechituri duminica, împreună cu Abuelo.

A oprit mașina și asta m-a surprins; ajunseserăm deja în fața imobilului meu. A apăsat frâna de mână, lăsând motorul să meargă. Mi-a aruncat o privire dură.

— Chiar m-ai luat de fraier! Cel puțin, lucrurile sunt clare. Nu mă voiai! Îți faci timp pentru toată lumea, dar pentru mine, nu aveai!

M-am prăvălit pe scaun și mi-am trecut mâna peste frunte oftând.

— Bine… M-am săturat de reproșuri, sunt obosită. M-am scuzat, ți-am explicat lucrurile. M-am luptat cu mine însămi ca să-mi găsesc în sfârșit un echilibru în viață. Și acum, îmi reproșezi asta!

Oftând, și-a întors fața, la fel de încruntat. Am coborât din Porsche. Motorul a huruit. Abia închisesem ușa de la intrarea în clădire, când a demarat în viteză. *Cortină de final.*

14

Două săptămâni mai târziu, eram în Lourmarin, într-un weekend prelungit, ba chiar mai mult, pentru că începusem să am întâlniri cu agenții imobiliari din regiune, ai căror clienți erau în cea mai mare parte mari bogătași străini — ruși, suedezi, olandezi, americani, englezi — ca să le propun un parteneriat cu agenția mea. Iar luni avea să fie de asemenea o zi mare pentru Mica Floare: sosea internetul!

Dar, pentru moment, aveam de gând să profit din plin de zilele de odihnă. Când am ajuns, m-am întâlnit cu șeful de șantier; eram mulțumită, nu mai rămâneau de făcut decât finisajele. Deci să fii intransigent își avea avantajele sale. După ce el a plecat, mi-am aruncat cât colo pantofii cu toc — nu mai aveam nevoie de ei — și mi-am luat bătrânii bascheți Puma, care își reintraseră în drepturi de câteva luni. Am urcat direct în noua mea cameră și m-am tolănit fericită pe parchetul gol, pe care îl alesesem într-o nuanță deschisă. După aceea am deschis fereastra ca să aerisesc și să alung mirosul de zugrăveală proaspătă și m-am rezemat în coate ca să admir priveliștea. Am tras adânc aer în piept. Apoi, cu o plăcere nedisimulată, mi-am făcut patul pentru prima oară acolo, fără să bag marginile plăpumii pe sub saltea. După ce i-am trimis un mesaj lui Alice ca să-i spun că ajunsesem cu bine și i-am dat un telefon tatei, am coborât pe jos în sat, mă aștepta aperitivul la terasă. Pe străduțele mici, am întâlnit și salutat numeroase persoane. Progresisv, îmi reluam legăturile cu vechi cunoștințe din copilărie și adolescență. Îmi plăcea asta. Nu fără o strângere de inimă, am căutat decorațiuni noi în magazinele pe care le descoperisem în acele ultime luni. Hambarul ducea lipsă de veioze și de rame, voiam

fotografii pe pereți. Fără să uit de lumânări. Ca foarte adesea, mi-am găsit fericirea la *La Colline* și la *L'Apothicaire de Lourmarin*. După ce mi-am cumpărat pâinea prăjită și chifla dulce pentru weekend, am putut în sfârșit să mă instalez la terasa de la *Café de l'Ormeau*. Am luat prima înghițitură din vinul alb Fontvert, apoi am oftat de mulțumire, bucurându-mă de căldura acelui sfârșit de mai. Am privit în jurul meu cu zâmbetul pe buze; ospătarii mereu amabili, familiile încântate să fie în weekend, perechile de pensionari. Peste două săptămâni va fi mai multă lume, eram fericită să profit de acea liniște de dinaintea sezonului estival. În seara aceea, o să adorm fără să plâng sau să folosesc vreun artificiu, doar pentru că mi-era bine. Sigur, îmi lipsea cineva. Îl așteptasem mai bine de zece ani, puteam s-o mai fac încă puțin, mai ales că gustasem din bărbatul minunat care era. Cu toate acestea, începusem cu adevărat să mă obișnuiesc cu ideea că nu se va mai întoarce la mine. Nu o accepta pe cea care eram. Făcusem întotdeauna pe toată lumea să mă aștepte din cauza serviciului meu, era rândul meu să învăț lecția răbdării. Parcursesem suficient drum într-un an, astfel încât să nu mai fac aceleași greșeli. Aveam de-acum o nouă viață pe lângă cea de la agenție, recuperam timpul și profitam de viața de familie așteptând poate ca, într-o bună zi, să am familia mea. Puteam să le am pe amândouă, înțelesesem, în sfârșit! Ca și faptul că aceste două elemente esențiale ale vieții mele puteau să se influențeze unul pe celălalt; eram mai bună în meseria mea, mai amabilă cu colegii, de când viața mea nu se mai rezuma la agenție. Ca să reușesc în viața mea de femeie, trebuia să știu să iau lucrurile ușor și să le acord timp celor pe care îi iubeam. Acest ultim gând m-a făcut să zâmbesc. Luam lucrurile atât de ușor acum, încât îmi uitasem telefonul în hambar!

— Știți cumva cât e ceasul, vă rog? l-am întrebat pe ospătar.

Un braț a apărut atunci sub nasul meu. Am privit acest braț secunde lungi fără să încerc să văd ora pe care o arăta minunatul ceas care îl împodobea, apoi am luat și am strâns acest braț puternic și protector în jurul gâtului meu. Marc s-a aplecat spre mine, cu fața

îngropată în părul meu.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, a murmurat.

Mulțumiri

Lui Maïté, editoarea mea care, cu toată delicatețea, m-a ajutat să scot la lumină tot ce țineam bine ascuns în străfundul meu. Munca noastră, schimbul nostru de roluri, disponibilitatea ta mi-au permis să merg cu mult mai departe de ceea ce-mi imaginam. Legătura pe care am țesut-o împreună și cu toată mica trupă îmi dă aripi.

Cristinei, mică zână discretă, ascunsă într-un colț. Prietenia și prezența ta nedezmințită în momentele mele de îndoială, de entuziasm, de toane îmi sunt atât de prețioase!

Marinei Gauthier-Dubédat, lui Myriam Sterling și Innei Solodkova, interprete… Toate trei mi-ați permis să comunic cu lumea care mă înconjura. Meseria voastră mă fascinează. Myriam și Inna, iertați-mă că nu v-am vorbit despre Yaël când eram împreună, dar trăiam intens legătura noastră atât de aparte. Ați fost gura și urechile mele. Marina, prânzul acela, când am stat de vorbă ca niște prietene, rămâne o amintire de neuitat, poveștile, reflecțiile tale i-au adus atâtea lui Yaël!

Lui Nicolas Briens, care s-a oferit să-mi dezvăluie mitica Porche 911 și a avut generozitatea să-mi ofere o plimbare cu mașina lui. Știți să vă împărtășiți pasiunile cu talent. Când vă ascultam spunându-vă poveștile, mi-i închipuiam pe Abuelo și pe Marc și știam că alegerea instinctivă a mașinii Porsche era cea bună.

Lui Guillaume Manuel pentru că ne-a lăsat să-i invadăm buticul *Au Bon Usage*. Ce după-amiază! Mai târziu, am privit adesea cartea dumneavoastră de vizită și am citit fraza atât de frumoasa scrisă pe ea: „Lucrurile frumoase trăiesc veșnic.“ Marc și Abuelo ar fi putut s-o rostească.

Cititoarelor și cititorilor care mă urmăresc cu o fidelitate

bulversantă. Nu vă închipuiți cât mă emoționează să vă întâlnesc, să vă vorbesc, să vă descopăr lacrimile și zâmbetele. Mă simt deseori foarte mică față de voi, de viețile voastre, de bucuriile și durerile voastre. Nu voi avea niciodată destule cuvinte ca să vă mulțumesc.

Cititorilor, editorilor străini, traducătorilor… voi ne faceți să călătorim, pe mine și personajele mele. Sunt fermecată de relația pe care o stabilim, fără să ne înțelegem prin intermediul vorbelor schimbate, ci împărtășind o privire sau pagina întoarsă a unui roman.

Barul *El País* a existat, am petrecut acolo multe ore cu prietenii mei, cu „jumătatea" mea, știu ce înseamnă să alergi după ultimul 69! Am chiulit adesea trecând pragul cartierului nostru general (să înțeleagă cei care se vor recunoaște). Cât despre concertul lui Ben Harper, n-am rămas pe treptele de la Bercy, ce amintire! Doamne, era bine pe vremea aceea, am avut noroc! O spun cu nostalgie, a fost așa o fericire să mă cufund din nou în aceste amintiri ca să ilustrez viața de studenți a găștii! Atunci mă gândesc la voi, colegi, risipiți în cele patru colțuri ale lumii și ale Franței.

Cât privește Mica Floare, ea nu există. Dar, pentru momentele de vacanță între prieteni, există Salvan-Haut, o săptămână în Gers, o alta în Dordogne, încă una în Réunion. Există muzică, sărituri în piscină, copii care își fac siesta, „Punem totul pe masă și fiecare își alege mâncarea", fotografii, râsete, lacrimi de asemenea, în seri de destăinuiri din cauza unui pahar de rosé în plus! Așadar, prieteni, nu o spun destul de des, dar am să scriu pentru voi: „Vă iubesc."

Aș vrea să adresez un cuvânt scurt comercianților, restauratorilor, negustorilor de vechituri din Lourmarin și din piețele de vechituri din Saint-Ouen. Nu știați, dar vă observam, mă impregnam de munca, de zâmbetele și de primirea voastră. Și am încercat să strecor câte ceva din ele în dreapta, în stânga, în povestea lui Yaël, a lui Marc și a celorlalți… Sper că nu vă veți supăra pe mine.

Mă gândesc de asemenea la Iris și la Gabriel și le spun mulțumesc pentru că au bătut la ușă ca să aducă vești despre ei.

Regăsirea noastră a fost grandioasă! Pe data viitoare!

Ca să închei, mă adresez vouă, băieților mei, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku. Voi sunteți adrenalina mea, mă iertați când vă spun: „Îmi pare rău, mama lucrează.“ Voi sunteți viața mea, sunteți totul pentru mine, voi îmi faceți inima să bată, fără voi nu aș face toate acestea.